LAUDE PENTRU NORCO '80
FINALIST PENTRU PREMIUL EDGAR 2020 PENTRU CEL MAI BUN
CRIMĂ DE FAPT
UNA DINTRE CELE MAI BUNE CĂRŢI ALE ANULUI DE LA NPR
UNA DINTRE CELE MAI BUNE CĂRŢI DE CRIME ADEVĂRATE ALE LUI CRIMEREADS ALE
ANULUI
ANUL
„[Houlahan] scrie cu o urgenţă narativă care
surprinde perfect natura rapidă şi haotică a
jafului. Proza sa încorporează limbajul vernacular al
ofiţerilor şi a infractorilor; este dură, străbătută de
de blasfemie, dar niciodată forţată. Se citeşte ca un roman poliţist.
în cel mai bun mod posibil. Dar ceea ce este cu adevărat remarcabil
despre carte este profunzimea pe care Houlahan o aduce la
povestea... Cu prima sa carte, Houlahan se dovedeşte pe sine însuşi
că este un scriitor uimitor de talentat, dând viaţă urgentă
unei poveşti adevărate care încă mai rezonează şi astăzi. Norco '80 este
o poveste fascinantă despre o crimă adevărată care pare să fie
una dintre cele mai bune cărţi de non-ficţiune ale anului.”
-
MICHAEL SCHAUB, NPR
„[O] relatare alarmantă a unui jaf bancar care a zguduit
ţară în 1980 şi care a reflectat „spiritul specific al vremii”.
acel deceniu” în toată drama sa ciudată... . [Houlahan's]
tratamentul cinematografic al jafului în sine se citeşte ca şi cum
foc de paie, împuşcăturile fatale cu poliţia se termină în mod colorat
haos colorat, iar uriaşa vânătoare de oameni prin San Bernardino
National Forest condusă de „echipele de vânătoare şi ucidere” este o
o adevărată „mâncătorie de unghii”.”
-
MARILYN STASIO, The New York Times Book Review.
„[O] lectură plină de acţiune şi care îndeamnă la reflecţie.”
-
She Reads, una dintre cele mai bune cărţi de non-ficţiune ale anului
Anul
„[Houlahan] a tradus în mod convingător o poveste de mare impact
poveste în pagină fără să piardă tracţiunea, lăsând
cititorul satisfăcut, dar tânjind după mai mult.”
-
LAUREN O'BRIEN, Shelf Awareness (recenzie cu stele).
„Relatarea palpitantă a unui jaf violent la o bancă din California... .
. O saga criminalistică adevărată impresionant de bine redată.”
-
Kirkus Reviews
„Nu există nicio îndoială că Norco '80 este gata să devină
un clasic al crimei adevărate. Este o minune a ritmului şi a
de informaţii – pe alocuri, în timp ce înaintează ca un glonţ în viteză
iar alteori încetinind pentru a oferi o panoramă perfectă
a unui moment la limită. Houlahan nu a lăsat nimic
în relatarea sa obsesiv de detaliată a acestui eveniment.
de la emoţii, la logistică şi la spiritualitate.

Credeţi-mă, veţi dori să citiţi fiecare cuvânt.”
-
IVY POCHODA, autoarea cărţii Aceste femei.
„
Norco '80 se citeşte ca un coşmar preapocaliptic şi
totul este adevărat. Scrierea lui Houlahan este intimă şi crudă, iar
ritmul implacabil, în timp ce spune povestea unui grup de
de tineri care au jefuit o bancă pentru a se pregăti pentru sfârşitul
sfârşitului lumii şi au reuşit să aducă focul şi să aducă
foc şi pucioasă într-un orăşel nefericit, iar poliţia
care a jurat să îl protejeze. Fiţi avertizaţi – nu veţi obţine
nimic până când această carte nu va termina cu voi.”
-
JAMES RENNER, autorul cărţii True Crime Addict
„Pur şi simplu, Norco '80 este una dintre cele mai bune cărţi de crime adevărate.
relatări scrise vreodată. Tulburătoare, incisivă şi importantă.
Dar, de asemenea? O călătorie al naibii de palpitantă. Aceasta este o carte pe care o veţi
veţi citi şi apoi veţi vorbi despre ea săptămâni întregi.”
-
TOD GOLDBERG, autorul cărţii Gangsterland
„Raportată cu meticulozitate şi scrisă cu artă, Norco '80 este
un studiu absolut captivant, de neuitat şi obsedant.
al modului în care o serie de decizii proaste se pot transforma în
ceva cu adevărat dezastruos.”
-
DAVID HOWARD, autorul cărţii Chasing Phil.

NORCO '80

NORCO '80

Povestea adevărată a celui mai spectaculos jaf bancar
din istoria Americii

PETER HOULAHAN

COUNTERPOINT
Berkeley, California
Norco '80

Prima ediţie cu copertă cartonată: 2019
Prima ediţie broşată: 2020

Biblioteca Congresului a catalogat cartea cu copertă cartonată ca fiind
după cum urmează:
Names: Houlahan, Peter, 1961- autor.
Titlu: Hulahan, 1961: Norco '80 : povestea adevărată a celui mai spectaculos
jaf bancar din istoria Americii / Peter Houlahan.
Descriere: Peter Houlahan: Berkeley, California : Counterpoint, [2019].
Identificatori: O carte de credit: LCCN 2018052238 | ISBN 9781640092129
Subiecte: „The New York Times”: LCSH: Jafuri de bănci-California-Norco-Cazuri.

studii. | Infracţiuni violente-California-Norco-Estudii de caz.
Clasificare: LCC HV6661.C22 N674 2019 | DDC
364.15/520979497—dc23
Înregistrare LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2018052238
Carte broşată ISBN: 978-1-64009-388-1
Designul copertei: Jaya Miceli
Design de carte de Jordan Koluch
COUNTERPOINT
2560 Ninth Street, Suite 318
Berkeley, CA 94710
www.counterpointpress.com
Tipărită în Statele Unite ale Americii
Distribuit de Publishers Group West
10 9
8

7
6

5
4

3
2

1
Pentru tatăl meu, care m-a învăţat bucuria unei poveşti frumoase.
Dedicat adjunctului James Bernard Evans

CUPRINS

Nota autorului
Prologul
1. Efectul Jupiter
2. Zeroed Out
3. RSO
4. Preluarea
5. Sfârşitul lumii
6. Wineville
7.

Cimitirul de maşini
8.

Interstate
9.

Ambuscadă
10.
Unii bărbaţi nu apucă să-şi vadă fiii crescând niciodată
11.
Împuşcat în inimă
12.
The Norco 3
13.
Cărămizi în perete
14.
Contempt
15.
Anchetatorul
16.
În numele poporului
17.
Foc prietenesc
18.
Scandal
19.
19. Who the Fuck Is Jerry Cohen?
20.
20. Sindromul Stockholm
21. Epilog
Notă privind sursele
Recunoştinţe
NOTA AUTORULUI
MOTIVUL PENTRU CARE SE JEFUIESC BĂNCI A RĂMAS ACELAŞI
ACEEAŞI DE LA 13 FEBRUARIE 1866, când membri ai
bandei James-Younger au intrat în Clay County
Savings Bank din Liberty, Missouri, au furat 60.000 de dolari şi
au împuşcat mortal un trecător în ceea ce se crede în general că a fost o crimă.
primul jaf bancar din istoria Statelor Unite.
Tâlharii jefuiesc pentru bani şi jefuiesc bănci „pentru că aşa este
acolo sunt banii”. Motivul jafului din 1980
al Security Pacific National Bank din Norco, California,
poate că a fost tipic, dar motivul pentru care bărbaţii care au jefuit
care au plănuit-o au vrut acei bani nu a fost. Ei nu erau
dependenţi de droguri disperaţi după următoarea doză, un grup de
de hoţi care căutau să dea o serie de jafuri, sau membri ai unei grupări de
unei bande de stradă dornici de un rulaj de sute pentru a arăta
în jurul lor. Nu erau niciunul dintre aceste lucruri. Cei doi bărbaţi
din spatele jafului de la Norco credeau că America
era în pragul unei catastrofe de proporţii biblice.
de proporţii biblice, una în care doar cei bine înarmaţi şi bine

pregătiţi vor supravieţui.
George Wayne Smith şi Christopher Harven erau
cu siguranţă nu au fost primii care au ajuns la concluzia că omenirea
se îndrepta spre un dezastru iminent. Ei făceau parte dintr-un grup de
linie lungă care se întinde cu cel puţin două mii de ani în urmă, până la
momentul în care un predicator apocaliptic cunoscut sub numele de Iisus
din Nazaret a cutreierat Peninsula Sinai avertizând asupra
sfârşitul lumii. Cartea Apocalipsa a prezentat
planul general al jocului. Tot ce trebuiau să facă George şi Chris
era să descâlcească parabolele, să descifreze cronologia şi
şi să potrivească evenimentele curente care ar fi dus la sfârşitul lumii.
Răpirea, Marea Tribulaţie şi a doua venire. Dacă
cineva era în căutarea semnelor de avertizare ale
prăbuşirii societăţii civile şi a ştergerii omenirii,
erau destule de văzut până în mai 1980.
Pentru a înţelege de ce un grup de tineri fără nicio
antecedente penale serioase ar încerca să jefuiască o bancă.
care s-a transformat într-unul dintre cele mai violente evenimente din istoria
istoria aplicării legii, trebuie mai întâi să înţelegem vremurile
în care a avut loc. În momentul jafului,
George Smith şi Christopher Harven erau
douăzeci şi şapte şi, respectiv, douăzeci şi nouă de ani.
Amândoi intraseră la vârsta adultă în zorii anilor
anilor 1970, astfel încât, indiferent de convingerile şi viziunile asupra lumii pe care le aveau
posedau au fost formate aproape în întregime de ciudata
zeitgeist al acelui deceniu.
Anii '70 nu erau o mahmureală a anilor '60, ci
mai mult ca acele ore ameninţătoare, de dimineaţă devreme, ale unui
petrecere care a durat mult prea mult. A fost un deceniu
de deziluzie naţională şi de indulgenţă autodistructivă.
în care multe dintre filozofiile contraculturii formate în
la sfârşitul anilor 1960 s-au manifestat în moduri foarte urâte.
Consumul de droguri s-a transformat în abuz de droguri, pe măsură ce iarba recreativă
recreativă a evoluat în fumatul zilnic de marijuana şi apoi
cocaină, metamfetamină şi îngerul care distruge minţile.
praf de minte. Idealismul de la Woodstock a devenit purul
hedonismul pur al Studio 54. Pornografia a evoluat de la sexy
fete sexy în cozi de iepuraş în vulgaritatea explicită a lui Larry
Hustler al lui Larry Flynt. Dragostea liberă a devenit o epidemie de
de boli venerice şi de sarcini nedorite. Oraşe
au coborât şi mai mult în ilegalitate, sărăcie şi
faliment, în timp ce infracţiunile violente din întreaga ţară
a escaladat într-un ritm care ar fi fost aproape de neimaginat.
astăzi. Comunele s-au transformat în culte sau afaceri
oportunităţi de afaceri pentru guru prădători ai auto-ajutorării. În noiembrie
1978, cu doar 18 luni înainte de jaful de la Norco,
mai mult de nouă sute de membri ai comunităţii Peoples
Temple au murit în ceea ce liderul cultului, Jim Jones, a catalogat drept un act
de „sinucidere revoluţionară”, dar care a fost, de fapt, o crimă în masă.
Ideea mai tradiţională a revoluţiei armate a fost, de asemenea, de
deosebit de activă în anii 1970. Nu a trecut mult timp până când

ideea din anii '60 că se poate schimba societatea s-a transformat
în credinţa că trebuie mai întâi să o distrugi. În prima
prima jumătate a anilor 1970, imediat după absolvirea liceului
liceu, George Wayne Smith şi Christopher Harven
au asistat la o paradă constantă de grupuri radicale care nu
doar credeau că pot răsturna un guvern, dar nu numai că pot începe
un război civil sau să prăbuşească o societate, ci încercau în mod activ să o facă.
exact asta. Lideri ai sit-in-urilor şi protestelor din anii 1960 au mers
clandestinitate, au fabricat bombe, au aruncat în aer alte persoane şi
uneori pe ei înşişi. Au existat mai mult de 2.500 de
atentate cu bombă comise de grupuri radicale în Statele Unite în decursul unui an şi jumătate.
perioadă de 18 luni, numai între 1971 şi 1972.
Poliţiştii au devenit „porci", consideraţi de către radicalii
radicalii clandestini ca soldaţi ai unui statut profund corupt
quo corupt şi ţinta asasinatului în marile oraşe din
de la o coastă la alta. Nu a contat faptul că grupuri precum
Armata de Eliberare Simbionese, Weather Underground,
şi Armata de Eliberare a Negrilor au avut puţin sprijin şi au stat
nicio şansă de reuşită. Ceea ce a contat a fost că pentru
pentru prima dată în istoria ţării, mulţi, inclusiv
George Smith şi Christopher Harven, se uitau la
societatea americană şi vedeau un castel de cărţi de joc care se clatină.
pe punctul de a se prăbuşi. Smith şi Harven nu au vrut să schimbe
lumea, voiau doar să supravieţuiască odată ce întreaga
căsuţa de rahat va lua foc.
DACĂ ERA NEVOIE DE O INTERPRETARE CREATIVĂ PENTRU A
potrivească EVENIMENTELE ŞI tendinţele CULTURALE cu Sfârşitul
timpuri de sfârşit de veac, mijloacele prin care se poate realiza acest lucru
profeţia se va împlini era absolut lipsită de ambiguitate.
Vaste arsenale de focoase nucleare închise şi încărcate pe
pe uscat, pe mare şi în aer au asigurat că Apocalipsa nu a fost
doar posibilă, ci, în opinia a milioane de oameni, inevitabilă. Niciodată
nu a fost această ameninţare mai acută decât în anii 1970. Detensionarea
şi tratatul SALT I, ceea ce a făcut ca
anii 1970 atât de periculoşi a fost creşterea dramatică a
armelor nucleare tactice de luptă desfăşurate pe câmpul de luptă în întreaga
Europa de Vest atât de către Statele Unite, cât şi de către
Uniunea Sovietică. Până în 1980, numărul de arme nucleare cu baza în Europa
nucleare tactice a ajuns la mai bine de zece mii, inclusiv
rachete şi obuze de artilerie cu focoase W48, W50 şi
W70 cu focoase termonucleare W48, cu încărcături de kilotone care ating
cu mult peste două cifre.
Oricât de devastatoare ar fi fost una singură dintre aceste arme tactice
ar fi fost pentru trupele de pe teren, cea mai mare
pericolul pe care îl reprezentau era rolul lor potenţial de
„poartă" pentru o eventuală bombă nucleară strategică intercontinentală.
război nuclear intercontinental. La urma urmei, odată ce ai justificat din punct de vedere moral
utilizarea primei arme nucleare, chiar va fi totul în regulă?
atât de greu să justifici apărarea ţării tale cu mai multe arme nucleare.
şi mai mari?
Atât George Smith, cât şi Christopher Harven au făcut parte din

prima generaţie care şi-a trăit întreaga viaţă sub
ameninţarea unui război nuclear. Îşi petrecuseră prima parte a vieţii
copilărie auzind adulţii vorbind nervos despre
Sputnik, Criza rachetelor din Cuba şi armamentul nuclear.
nucleare. Zilele petrecute la şcoală, de la grădiniţă până la
clasa a douăsprezecea au fost punctate de „rate” lunare.
şi adăpost” lunare. Atât Smith, cât şi Harven au mers direct
din liceu în armată. Smith a fost trimis la
Germania, în umbra Cortinei de Fier, timp de doi ani.
ani ca artilerist, antrenat în arta de a ridica
aruncării de bombe nucleare pe câmpul de luptă asupra forţelor inamice. Harven, dat afară
din armată după numai două luni, a obţinut totuşi o
înţelegere din interior a implicaţiilor pe care le-ar putea avea un atac de cord.
intensificarea bruscă a armelor nucleare tactice care era în curs de desfăşurare. Site-ul
cheie pentru amândoi a fost simplă: Vom merge cu toţii la
muri.
Un factor mai puţin existenţial, dar care a contribuit la fel de mult la
evoluţiei celor doi bărbaţi de la fumători de iarbă, mici şi mărunţi
la jefuitori de bănci violenţi a fost înrădăcinat atât de mult în
„unde” cât şi în „când”. Când George
Smith a coborât din avionul de transport din Germania, el
s-a întors acasă, în Orange County, California, pentru a găsi
la punctul zero al celui mai mare eveniment religios pentru tineri
de la Cruciada Copiilor încoace.
Nu există nicio îndoială că „mişcarea lui Iisus” a avut o
impact pozitiv asupra unor vieţi tinere, în special
având în vedere celelalte alternative de contracultură disponibile
la începutul anilor 1970. Cu toate acestea, această marcă de agresivitate
teologie agresivă, menită să sperie tinerii din Orange
County în bănci şi să-i ţină acolo, a fost privit ca o
de mulţi ca fiind iresponsabilă, abuzivă şi periculoasă.
Ministerele „Born-again”, cum ar fi Melodyland Christian
Center şi Calvary Chapel, de la care mişcarea
a luat naştere, au folosit stilul penticostal de foc şi pucioasă.
pentru a menţine membrii în stare perpetuă de
teroare, temându-se că atunci când va veni Răpirea, Isus va
îi va găsi nevrednici şi îi va lăsa în urmă. Majoritatea
s-au dedicat fără ezitare planului de joc stabilit
stabilit de biserică pentru a le asigura intrarea în
Împărăţie a Domnului. Alţii îşi vedeau destinul ca fiind
protectori, înarmându-se şi pregătindu-se pentru a ieşi din
Apocalipsa şi prăbuşirea societăţii civile, pe care le
care credeau că o va preceda. George Wayne Smith a fost unul dintre ei.
unul dintre aceştia.
Christopher Harven a fost o altă rasă de pisică, dar...
dar când privea lumea, vedea aceleaşi lucruri.
lucruri pe care le vedea Smith. Harven a văzut semne de iminenţă
prăbuşire socială iminentă în alinierea planetelor, previziuni de
cataclismice de suprapopulare, dezastru ecologic şi o
o serie de alte scenarii apocaliptice care au câştigat teren.
în timpul deceniului. Harven nu era ceea ce s-ar numi

un adept, dar George Smith a fost un adept deosebit de articulat.
şi persuasiv, adăugând propriul său discurs extremist.
interpretări biblice extremiste la amestecul de argumente ale lui Harven.
credinţe pseudoştiinţifice ale lui Harven. George şi Chris au devenit prieteni,
şi au căutat împreună semnele apropierii Apocalipsei,
au cumpărat o casă împreună, şi-au pierdut slujbe şi soţii şi
iubite, şi în cele din urmă au căzut împreună în
disperare împreună. Aşa că împreună au făcut un plan. A
plan foarte, foarte prost.
În timp ce Norco poate fi definit în multe feluri de vremuri
în care a avut loc, nu a avut loc într-un mediu complet diferit.
trecută. Din punct de vedere estetic, lumea sa arăta mult
la fel în 1980 ca şi astăzi. Bulevardele din
Norco sunt încă străjuite de aceleaşi restaurante fast-food,
restaurante fast-food, staţii de benzină şi magazine de proximitate, multe dintre ele
dintre care multe au aceleaşi nume ca şi atunci. Site-ul
adolescenţii încă îşi poartă părul lung şi îşi petrec timpul în faţa
în faţa 7-Eleven-ului şi a pistei de bowling în blugi rupţi.
şi tricouri de concert rock ponosite. Încă mai poţi cumpăra o monedă de 10 cenţi
o pungă de iarbă de la un dealer de la colţul străzii din Rubidoux.
Părinţii încă mai fac naveta cu copiii la şcoală şi la orele de balet sau
până la terenul Little League din Detroit şi Hamner unde
hoţii şi-au parcat maşinile de fugă acum patruzeci de ani.
înainte. Restaurantul Carl's Jr., unde mâncătorii se scufundă
sub mese pentru a evita să fie împuşcaţi este încă acolo, la fel ca şi
rândul de case mici din stuc care au fost luate în
focuri de armă semiautomată prin ferestrele lor. La vremea respectivă
scrierii acestei ştiri, clădirea Security Pacific Bank este încă
acolo. Poţi chiar să îţi tragi maşina în zona de acces direct.
bancară, dar nimeni nu te va ajuta; clădirea zace goală,
programată pentru demolare.
În timp ce bărbaţii care au jefuit banca ar putea fi produse
timpului lor, oamenii de pe cealaltă parte a băncii
confruntare nu au fost. Poliţiştii implicaţi în schimbul de focuri
din acea zi nu erau atât de diferiţi de poliţiştii care au venit
înainte şi după ei: băieţi din clasa muncitoare, mulţi dintre ei din
familii cu o istorie îndelungată în domeniul aplicării legii, majoritatea
care au ştiut de la o vârstă fragedă că vor să fie
să lucreze şi ei în poliţie. Mulţi au mers mai întâi în armată,
ceea ce, în acele zile, însemna deseori o misiune în Vietnam.
Aveau definiţii rigide ale binelui şi ale răului. Pe atunci
erau mai înclinaţi să iasă din sfera de acţiune oficială.
protocoale oficiale ale departamentului cu un suspect, dacă simţeau că era
justificat, fie că asta însemna să dea unui hoţ de maşini un ajutor suplimentar.
o lovitură cu bastonul după un incident deosebit de dureros.
o urmărire mai dureroasă sau să ducă un şofer beat acasă dacă
dacă au crezut că era doar un băiat bun care avea o zi proastă. Off
de serviciu, arătau ca nişte oameni obişnuiţi, reflectând
moda, coafurile şi tendinţele vremii. În 1980
asta însemna perciuni lungi, părul uscat, revere largi,
cămăşi urâte din poliester, pantaloni evazaţi şi, pentru un bărbat,

mustaţă.
Ca întotdeauna, se lăudau cu acea fanfaronadă de poliţist şi credeau că
că sunt imuni la orice efecte de durată ale
experienţele de la locul de muncă. Dar nu erau imuni, de
desigur, nici atunci şi nici acum. Chiar şi astăzi, la patruzeci de ani
mai târziu, mulţi dintre cei implicaţi în schimbul de focuri de la Norco
cedează şi plâng când îl povestesc. Site-ul
neputinţa de a fi complet depăşiţi în armament sau teroarea
de a fi împuşcat. Zgomotul produs de faptul că ţi se rupe crucisorul
de către arme de nivel militar. Gândul că
că poate ai fi putut face ceva diferit în acel moment.
ar fi putut salva viaţa unui coleg poliţist.
Indiferent de motiv, trecerea anilor nu te face să te simţi mai bine.
nu pare să ajute prea mult, nu pentru ofiţerii de poliţie.
şi civilii terorizaţi într-o după-amiază de primăvară de o bandă
de oameni puternic înarmaţi, şi nici pentru familiile celor care au murit.
jefuitorilor de bănci care şi-au irosit inutil vieţile.
Unele dintre pagube au fost imediate, rupând prietenii
destrămând prietenii, punând capăt căsătoriilor, distrugând cariere şi ruinând
vieţi. Dar ele continuă să se răsfrângă prin
generaţii, purtate mai departe de părinţi cu inima frântă,
soţii, soţii, fraţi şi surori, şi transmise mai departe la
jumătate de duzină de copii rămaşi fără tată de ambele părţi. În acest
în acest fel, jaful de la banca Norco nu este îngheţat în timp. Pe măsură ce
William Faulkner a scris: „Trecutul nu este niciodată mort. Nu este
nici măcar trecut.” În cazul Norco, pare să continue.
la nesfârşit.
NORCO '80
PROLOGUL
1973. Orange County, California.
AUTOBUZUL A TRECUT PESTE DEAL ŞI APOI
DESCINDEA spre golfuleţul de nisip alb, pe care se aflǎ
Oceanul Pacific strălucea albastru-cenuşiu în soarele de după-amiază.
Tinerii din autobuz cântau una dintre cele mai frumoase melodii din lume.
cântecele lor preferate, dar vocile lor au izbucnit în urale.
când au văzut scena de jos. Ei erau
peste tot, sute dintre ei, adunaţi pe
croială de stânci care se iţeau în ocean şi pe
stâncile de gresie care înconjurau golful de la Corona del Mar.
Câţiva dintre ei se aruncaseră în valurile blânde care se băteau în valuri.
pe plaja adăpostită, unii cu mâinile ridicate spre
spre cer. O fată tânără a oftat. Slavă Domnului, slavă Domnului,
a repetat fără suflare, copleşită de bucurie la
de această privelişte.
Erau în mare parte o mulţime tânără, în marea lor
adolescenţă şi douăzeci de ani. Băieţii îşi purtau părul trecut de
guler şi cu perciuni lungi, mulţi dintre ei cu barbă şi
mustăţi. În cazul fetelor, aspectul era încă „natural”, uşor
machiajul, părul dat pe spate în aripi pe părţile laterale.
sau ca Ali MacGraw în Love Story, lung, călcat drept,
şi despărţit pe mijloc. Rochia a fost relativ

conservatoare pentru acele vremuri, dar încă multe forme evazate.
pantaloni cu clopot, curele macrameu, blugi tăiaţi, pălării de ţărani,
şi topuri ţărăneşti brodate în culori. Au stat în
grupuri sau stăteau pe prosoape cu faţa la ocean, unii dintre ei
băieţi fără cămăşi se bucurau de soare. Văzut de la o
de la distanţă, aveau aspectul unei mulţimi la o petrecere de
concert al lui James Taylor. Doar bannerul întins
între doi stâlpi de lemn, ca o plasă de volei improvizată.
a dezvăluit adevărata natură a adunării: DUMNEZEU
FAMILIA VEŞNICĂ A LUI DUMNEZEU.
Tânărul s-a uitat pe fereastra autobuzului. El
putea să-şi vadă propria reflecţie în geam, ochii întunecaţi,
tenul brun deschis, faţa rotundă şi buzele pline, negre.
părul negru care începea să crească de la recenta tunsoare militară.
Doar un alt puşti mexican din clasa mijlocie inferioară.
din cartierele din Orange County. Cel puţin asta era ceea ce
majoritatea au crezut când l-au văzut pentru prima dată. Dar dacă
te uitai cu atenţie, puteai să vezi în el
ochii migdalaţi, care îi dădeau o privire blândă şi plină de suflet.
Vag exotică. Amerindian.
Prietenii lui ţi-ar fi spus că era grijuliu,
vorbind încet, un tip de treabă, cineva care ar fi făcut aproape orice pentru a se bucura de el.
orice pentru tine. Inteligent, articulat, pasionat, dar şi
dar şi un pic glumeţ. Armata îl umpluse puţin,
a pus ceva muşchi şi greutate. Puţin peste 1,80 m, dar
dar încă mai avea slăbiciunea unui adolescent. Nu a fost niciodată un sportiv, dar...
suficient de atletic pentru a fi fost în toţi cei patru ani de sport.
în echipa de tenis a liceului John F. Kennedy,
şi a fost jucătorul lor principal încă din al doilea an de liceu. Dar el
a fost, de asemenea, inteligent, suficient de tocilar pentru a fi fost un
membru al clubului de şah şi editor al revistei şcolii.
ziarului şcolii. Arăta încă atât de tânăr, dar de când a avut
se întorsese din Germania, mama lui văzuse în el
o anumită tristeţe care nu fusese acolo înainte. Fiind
staţionat în Germania era mult mai bine decât în Vietnam, dar...
ceva se întâmplase acolo, şi schimbase
l-a schimbat.
A simţit o bătaie pe umăr. George, clubul tău de fani este
s-a întors, a spus prietenul său Ralph Miranda cu o voce obosită.
Huh? a răspuns tânărul, trezindu-se din starea de
transă.
Două fete tinere, eleve în clasa a opta, stăteau în picioare în
culoar, privindu-l cu adoraţie. Vrei să mergi să înoţi cu
noi, George? a întrebat una dintre fete. Toată lumea ţine
spune că sunt rechini aici şi acum mi-e frică să merg.
în apă.
El a zâmbit. Sigur, dar nu chiar acum.
Bine, au chicotit şi au fugit înapoi la locul lor.
Şi nu vă faceţi griji în privinţa rechinilor, le-a strigat el înapoi la
le-a spus. Dacă apare vreunul, îi vom boteza şi pe ei.
Autobuzul a mers la ralanti în timp ce un altul a intrat în parcare pentru a

îşi descărca încărcătura de copii ai Domnului pe
pe plajă. Băieţii abătuţi de pe plajă au urcat cu greu dealul, cărând în spate
scaune şi răcitoare, arătând ca un şir de refugiaţi care fugeau
dintr-o zonă de război. Cu toţii mai văzuseră aşa ceva înainte.
Era 1973, la urma urmei, şi aici era California de Sud.
Cineva din autobuz a început să cânte, iar ceilalţi
i-au urmat.

Acceptă-L cu toată inima ta
Şi foloseşte-ţi propriile mâini
Cu una singură întindeţi mâna spre Isus
Şi cu cealaltă adu un prieten.

Autobuzul a înaintat încet şi s-a oprit, aerul
frânele de aer şuieră. Cei din autobuz au luat prosoape de plajă
şi s-au deplasat cu entuziasm pe culoarul central spre
uşi. Tânărul a rămas pe scaunul său, cu ochii fixaţi
la plajă şi la numărul tot mai mare de credincioşi.
George Wayne Smith avea doar douăzeci şi unu de ani,
căutând un fel de scop în viaţa lui.
Dacă cineva îşi căuta un scop în 1973, Orange
County, California, era un loc greu de găsit. Era
„fly-over" country, puţin mai mult decât un gigant, fără chip.
suburbie a Los Angeles-ului. Laolaltă era o
reţea de autostrăzi inadecvată, plină de vehicule
care se deplasa ca o furnică prin sistem la orice oră din zi şi din noapte.
zilei. Ici şi colo, se putea vedea câte o livadă de portocali.
care încă mai rezista în faţa voracei locuinţe
de dezvoltare a ultimelor două decenii, care aproape că nu a mai avut loc.
eradicat judeţul de fructul său omonim. Luat de pe
în ansamblu, a fost un peisaj deloc neplăcut, dar total neinspirat.
loc.
Tatăl lui George, Walter Smith, părăsise câmpurile petrolifere din
Wyoming pentru a se alătura marii migraţii postbelice spre vest.
în 1956, mutându-şi soţia, Judy, fiica Patricia şi soţia sa, Judy.
fiul de patru ani în sudul Californiei. Odată stabilit
în căsuţa din Buena Park, la doar o scurtă plimbare cu bicicleta
de Disneyland, recent deschis, Walter şi Judy au ajuns rapid la o casă de copii.
adăugat rapid încă doi copii. La fel ca majoritatea familiilor tinere, ei
s-au luptat să ajungă la sfârşit de lună. Dar soţii Smith se simţeau departe
mai mult acasă în sudul Californiei postbelice decât se simţeau acasă.
decât în Casper, Wyoming. Judy era japoneză, Walter
anglo-american. Cuplurile de rasă mixtă, în general, şi
japonezi, în special, nu au fost întotdeauna binevenite.
privelişte în Wyoming la începutul anilor 1950. Dar în California,
asiaticii, cuplurile mixte şi copiii amerindieni ca
George erau doar o altă parte a peisajului cultural,
la fel de comună ca palmierii, plăcile de surf şi etapa 3.
alertele de smog.
George şi Ralph au coborât din autobuz, au mers pe jos peste
faleza de gresie, şi au coborât în Pirate's Cove, o zonă de
o semilună de plajă adăpostită. Au filtrat prin
mulţimea de credincioşi, sute de oameni, care acum erau cu sutele şi încă

în creştere. Şi-au dat jos şlapii cu piciorul şi au simţit
nisipul cald şi granulat care le împingea între degetele de la picioare. Pe
Way, trupa de casă a Calvary Chapel, stătea pe un pervaz de
faleza care înconjura golfuleţul, cei trei bărbaţi cu feţe lâncede.
muzicieni care cântau la chitare acustice şi cântau
cântece contemporane de laudă. Cei prezenţi la adunare
a preluat rapid melodia până când sunetul a sute de
de sute de voci a urcat de pe plajă. Cei doi tineri
cântau în timp ce mergeau, vocea lui George fiind clară şi în ton. A
voce frumoasă.
Doi ofiţeri de poliţie din Newport Beach au apărut în vârful
de pe faleză, nedumeriţi de scenă. Acesta era unul
loc de care nu trebuiau să îşi facă griji pentru următorul
câteva ore, nu cu toţi ciudaţii ăştia de Iisus alergând pe străzi.
în jur. George s-a oprit, cu ochii lui negri fixaţi cu răceală pe
la ei. George avea o neîncredere profundă faţă de poliţie, chiar dacă
el nu avusese niciodată probleme cu legea. Era
ceva ce moştenise de la tatăl său.
Mai era un alt motiv pentru care Walter Smith a vrut să
să lase Wyoming în urmă. După trei ani de muncă de muncitor
Walter obţinuse în sfârşit o slujbă de ofiţer în cadrul
la Departamentul de Poliţie din Casper. Singurul lucru pe care Walter
a vrut vreodată să fie poliţist şi spera că slujba
cu poliţia din Casper să fie primul pas într-o carieră de o viaţă.
carieră de o viaţă în domeniul aplicării legii. Ceea ce a găsit în schimb a fost un
o cultură a corupţiei şi a activităţii criminale din partea poliţiştilor.
colegilor săi ofiţeri. După ce a fost mustrat pentru că l-a arestat pe
doi ofiţeri pe care i-a găsit jefuind un magazin de pe strada principală,
Walter Smith a demisionat din poliţie după numai un an şi jumătate.
Simţindu-se dezgustat şi trădat, el a abandonat orice speranţă
pentru o carieră de poliţist. Nu a fost o experienţă pe care Walter
împărtăşită deschis cu copiii săi mici, dar cumva
George ştia.
A proteja şi a servi, a murmurat George cu amărăciune.
Ralph a studiat chipul prietenului său. Haide, George,
se întâmplă ceva acolo.
Un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul în retragere, a urcat o
stâncă joasă încă umedă de la valurile care spălau
peste el la mareea mare, cu bazinele sale proaspăt umplute de valuri.
pline de anemone de mare şi crabi pustnici. Este
Pastorul Chuck, începu vocea, tăind din mulţime,
toţi se apropiau şi se străduiau să audă ce spuneau.
fondatorul Calvary Chapel avea să le spună.
Pastorul Chuck Smith, îmbrăcat în pantaloni casual şi pantaloni albi.
cămaşă albă cu nasturi descheiată la guler, stătea în picioare alături de marea
ocean şi soarele de după-amiază târzie ca fundal şi
zâmbea călduros la turma adunată în faţa lui. Astăzi
faceţi pasul următor de identificare, în totalitate şi
complet cu moartea Sa, cu îngroparea Sa, cu înmormântarea Sa, cu moartea Sa.
Înviere, a strigat el către sutele de oameni care stăteau în picioare pe
nisipul de sub el. La botez, apa este de fapt o

simbol al mormântului, al vechii vieţi, al întregului trecut care urmează să fie
îngropat astăzi aici. Îl priveau visători. Un
briză de ocean a zburlit pieptănul pastorului. Tu eşti
devenind o persoană moartă. Toată viaţa trecută este în curs de
îngropată. Totul a dispărut, a spus el, măturându-şi mâna.
prin aer pentru a sublinia totalitatea
afirmaţiei. Totul este mort.
Pastorul a sărit de pe amvonul său de piatră pe terenul ud
nisip umed. Un mic grup de pastori asociaţi şi de pastori seniori
membri ai bisericii s-au grupat în jurul lui. Adunarea de
„Oamenii lui Isus" a început să înainteze şi să se împrăştie în evantai
de-a lungul liniei mareei, apa măturând nisipul.
plaja de nisip şi se învârtea în jurul gleznelor lor. Alţii s-au grăbit
pe faleza de gresie pentru a se aşeza pe prosoapele de plajă de-a lungul
şi câţiva trecători curioşi care au privit.
Pescarii mexicani stăteau pe digul lung de bolovani
cu găleţile şi undiţele lor şi se uitau stupefiaţi la
la scena care se desfăşura pe plaja de jos. Drumul
s-a lansat într-un alt cântec, vocile ridicându-se din nou în timp ce
una singură.
Când au terminat de discutat, pastorul Smith şi
patru pastori asociaţi complet îmbrăcaţi s-au întins şi
s-au bălăcit până la brâu în valurile blânde din Pirate's Cove.
Atmosfera de pe plajă a devenit mai energică,
aerul era încărcat de anticipare. Un tânăr cu un
mustaţă subţire a început să se balanseze, cu ochii închişi, capul înclinat
pe spate, cu faţa spre ceruri. Două fete tinere s-au agăţat de
prosoapele de plajă la piept şi săreau vertiginos pe
pe vârfurile picioarelor lor.
Membrii seniori ai bisericii au acţionat ca plasatori pe malul mării,
introducând membrii în apă pe rând,
îndrumându-i către un oficial al bisericii disponibil sau către
pastorul însuşi. Au fost rostite cuvinte liniştite, o mână pusă
pe pieptul lor şi o a doua pe spatele lor în timp ce aceştia
au fost întorşi uşor cu faţa la mal. Cei prezenţi
oficialul bisericii i-a încurajat să îşi ţină nasul şi
să închidă ochii înainte de a-i coborî sub
suprafaţa apei şi apoi să îi ridice înapoi, cu
trecutul lor fiind acum îngropat cu nimic altceva decât Împărăţia lui Dumnezeu.
întinzându-se în faţa lor.
George şi Ralph s-au îndreptat spre ţărm pentru a aştepta
rândul lor. Fiecare dintre ei avea propriile motive pentru a dori să
să-şi îngroape trecutul. Pentru Ralph, a fost obsedantul
amintiri din timpul unui turneu recent încheiat în
Vietnam, unde i-a văzut pe cei din jurul său ucişi
în timp ce erau stropiţi în mod repetat cu Agent Orange. Pentru
George, a fost amintirea modului în care sora mai mică a lui Ralph
Rosie îl părăsise la câteva luni de la nunta lor, după ce
George fusese trimis în Germania pentru cei doi ani de război.
de doi ani în armată.
George s-ar fi putut simţi confuz, abandonat şi

cu inima frântă, dar Rosie avusese motivele ei. George
imaturitatea şi nesiguranţa adolescentină a lui George o epuizaseră.
Era o tânără jucăuşă, dar serioasă, chiar şi la
vârsta de şaptesprezece ani şi îşi dorea să aibă copii. Poate că nu
chiar atunci, dar într-o zi. George a spus că nici vorbă, că o
copil nu ar face decât să intervină între ei. Într-o zi, Rosie
i-a spus lui George că ar putea fi însărcinată. A fost doar o mică
glumă pe care Rosie s-a gândit că el o va înţelege imediat. Dar
George s-a înfuriat şi i-a spus că îi va tăia copilul.
din ea, şi chiar a încercat să o lovească în stomac.
Poate că nesiguranţa, egoismul şi teama de a avea
copii erau lucruri pe care le va depăşi în cele din urmă. Dar toate
toate vorbele despre faptul că vrea să jefuiască o maşină blindată într-o zi
şi despre cum ar fi fost să omori o persoană? Asta era
diferit. La început, Rosie s-a gândit că el încerca doar să...
să pară dur, doar vorbe de rahat de adolescent. Dar el a continuat
şi chiar i-a spus că vor fi ca Romeo şi
Julieta, uniţi printr-o dublă sinucidere pentru o viaţă împreună în
eternitate. A început să o sperie. Părea să fie
o detaşare aproape patologică între propunerea lui
acţiunile propuse şi consecinţele lor inevitabile. Nepăsarea lui
pentru impactul acţiunilor sale asupra celorlalţi era înfricoşător.
Ai de gând să arunci o grenadă de mână în cabina unui
unui camion Brink's? Cum rămâne cu oamenii dinăuntru, George?
Când îi punea întrebări, era ca şi cum el ar fi avut
nici măcar nu se gândise la ele înainte. Sau poate că el doar
nu-i păsa.
Când s-au căsătorit, Rosie ştia că vrea să aibă un copil.
să plece. George avea optsprezece ani, Rosie şaptesprezece.
recepţia a avut loc între zidurile de blocuri de zgură ale
curtea din spatele casei Miranda. La o lună după nuntă, George
a plecat în Germania, iar la trei luni după aceea, Rosie
şi-a găsit un iubit. Ralph a fost cel care i-a spus în cele din urmă
George, scriindu-i o scrisoare în care îi spunea că sora lui a fugit.
cu un alt bărbat şi că nu se mai întoarce.
Botezul se desfăşura cu o eficienţă remarcabilă.
După numai treizeci de minute, zeci de persoane fuseseră deja botezate.
aduse în apă, scufundate sub suprafaţa ei şi...
şi conduse înapoi pe nisip. Alte zeci de persoane îşi aşteptau rândul.
Efectul profund al experienţei a fost afişat pe toată suprafaţa
de-a lungul ţărmului. Cei botezaţi au rupt suprafaţa
oceanului tremurând, plângând, cu braţele ridicate spre cer în
bucurie pură. Alţii stăteau în picioare tremurând necontrolat, cu ochii
rostogolindu-şi ochii în cap. S-au clătinat înapoi spre
ţărm, genunchii cedând, prăbuşindu-se în apa puţin adâncă.
adâncă şi se zvârcoleau ca nişte gruni eşuaţi la mare.
maree. Bâzâitul straniu al vorbitorilor de limbă putea fi auzit.
se auzea ridicându-se din mulţime ca un sunet colectiv
mormăieli colective ale unor nebuni.
OAMENII SPUN CĂ ÎNCERC SĂ ARĂT CA IISUS, A SPUS
UN BĂRBAT care se afla printre un grup de tineri

aşezat pe nisip, făcându-şi semn spre barbă şi mângâindu-şi barba.
părul lung şi castaniu care îi cădea pe umeri. Ei bine,
nu există nimeni altcineva cu care aş prefera să arăt. Grupul
care se înghesuia în jurul lui pe nisip a râs, uimit,
atârnând de fiecare cuvânt al lui, în timp ce George şi Ralph
stăteau în apropiere şi ascultau.
Cu pantalonii lui evazaţi, sandalele din piele, mărgelele de dragoste,
şi cămaşa africană multicoloră dashiki, bărbatul putea
ar fi putut trece drept orice acidhead din mulţimea învolburată de la un
spectacolul celor de la Grateful Dead. Dar acela era concertul lui Lonnie Frisbee:
„Predicatorul Hippie".
Articulat, carismatic şi chipeş într-un costum de
Isus se întâlneşte cu Jim Morrison, Lonnie Frisbee
a apărut pe scena naşterii din nou în Orange County la
optsprezece ani şi acum era foarte solicitat ca invitat la emisiunile
în circuitul televanghelist. Unul dintre principalii fondatori ai
noii „mişcări a lui Iisus", era, de asemenea, şi perfectul său
un hippie transformat în băiat bun. Anti-Manson.
A fost, de asemenea, predicatorul asociat al pastorului Smith şi
şi cel mai mare generator de bani de la Calvary. Lonnie Frisbee putea să rotunjească
să adune hipioţi dezamăgiţi de pe faleza din Newport.
Beach, aşa cum hoinarii adună vitele rătăcite de pe
de pe câmp.
Nu ar fi de negăsit? a spus Frisbee, întorcându-se spre
subiectul lui Adam şi al Evei. S-a uitat fix în
distanţa visătoare, cu Biblia ascunsă sub braţ. Plimbare
cu Dumnezeu. Mănâncă fructele copacilor din grădină. Trip
cu animalele. Un suspin audibil a venit dinspre
din cercul din jurul lui. Lonnie Frisbee şi Dumnezeu suflau în aer.
minţile tuturor.
Frisbee şi-a lăsat braţele să cadă pe lângă el, întreaga lui
comportamentul său s-a întunecat într-o clipă. Mulţimea şi-a ţinut
respiraţia colectivă. Dar Dumnezeu nu este în fiecare om, a continuat el.
a continuat, vocea ridicându-se brusc. Aceasta este o minciună a Satanei. Aceasta este o
minciună a lui Satan.
aceeaşi veche capcană pe care a încercat să le-o întindă lui Adam şi Evei.
Trebuie să Îl primeşti, să-L laşi să intre, pentru că întunericul
vine din ce în ce mai mult şi mai mult şi mai mult. El a privit în jur
el, cu ochii oprindu-se pentru scurt timp pe unul şi apoi pe următorul
oaie pe rând. Acestea sunt ultimele zile şi Isus Hristos
se va întoarce în curând pentru a judeca pe cei vii şi pe cei morţi. Aşa că
pocăiţi-vă şi salvaţi-vă, pentru că dacă nu o faceţi... . El
şi-a lăsat vocea să se stingă pentru a permite audienţei să termine
gândul în acelaşi mod în care Mick Jagger a lăsat publicul să cânte.
ultimele cuvinte ale unui cântec popular. Cu toţii ştiau
consecinţele dacă nu ţineau cont de cuvântul lui Lonnie
Frisbee, Cuvântul lui Chuck Smith, Cuvântul lui
Apocalipsa, Cuvântul lui Dumnezeu Însuşi. Îndreptaţi-vă cu
Isus sau când va veni Răpirea, veţi fi lăsaţi
în urmă.
Apocalipsa ar putea fi ultima carte din Noul Testament,

dar a fost prima în inimile lui Chuck Smith şi a celor de la
celorlalţi predicatori ai mişcării. Sfârşitul vremurilor, Răpirea,
Tribulaţia şi a doua venire erau ideile
în jurul cărora se învârteau ministerele lor. A fost
abordare de tip morcov şi băţ a teologiei, menită să menţină
membrii imersaţi în viaţa bisericii. Morcovul era
mântuirea; băţul, damnarea. În Orange County, ei
au mers mai departe cu băţul.
La Calvary Chapel, cel mai mare băţ dintre toate a fost
Răpirea. Când va veni, cei care cred în Iisus
Hristos vor fi ridicaţi la cer pentru a-L întâlni pe Domnul.
Cei care nu vor crede vor fi lăsaţi în urmă pentru a trece peste şapte ani.
ani de mingi de foc, cutremure de pământ, oceane de sânge, lăcuste
cu chipuri umane şi toate celelalte orori ale
Necazului. Mesajul a fost simplu şi unul care
Calvarul a bătut fără încetare în sufletele tinerilor săi
membri.
După ce s-a întors din Germania şi a fost instruit de
Calvary Chapel în arta interpretării profeţiilor biblice,
totul a devenit atât de clar pentru George. Toate semnele erau
acolo. Văzuse stâlpii de fum şi bilele de foc.
din cer, prezise în cartea Apocalipsa. El a văzut
stat pe câmpurile din Armaghedon pe care se va desfăşura marea
bătălie dintre Est şi Vest se va da. El a
a tras cu armele care vor duce la
anihilarea omenirii. George Smith a văzut sfârşitul
lumii şi nu avea nicio îndoială că va veni în curând.
CÂND A VENIT VREMEA, RALPH ŞI-A TRAS CĂMAŞA ŞI A ÎNCEPUT SĂ SE JOACE CU EA.
şi a lăsat-o să cadă pe nisip, şi a intrat în
apă. George a privit cum prietenul său a fost primit de
unul dintre pastorii asociaţi. Bărbatul i-a vorbit,
a spus o rugăciune, apoi l-a coborât pe Ralph în apă.
Ralph s-a întors la suprafaţă zâmbind larg, ştergând apa sărată
de pe ochi. A fost cel mai fericit lucru pe care George îl văzuse vreodată.
de la întoarcerea lui Ralph din Vietnam.
George şi-a tras propria cămaşă pe cap şi s-a bălăcit.
în ocean. S-a apropiat de un lider de biserică şi
stătea lângă el, amândoi băgaţi până la brâu în apă.
în valurile blânde. George putea să simtă soarele pe pielea lui, iar
briza de pe suprafaţa oceanului, mirosul de
apei de mare. Bărbatul a pus o mână pe pieptul lui George.
şi o a doua pe ceafă. „Te botez
în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului
Duh.”
George a căzut pe spate, apele reci ale Pacificului.
învăluindu-i corpul. A deschis ochii sub apă
şi a privit în sus la razele de soare care se revărsau...
de sub suprafaţă şi care sclipeau pe petele de pete de păianjen.
de aur al prostiei care pluteau în jurul lui. Un calm şi o claritate au venit
şi a simţit că scopul său în viaţă era în sfârşit stabilit. El a avut
fusese antrenat ca un războinic de către armata Statelor Unite,

şi a primit lumina de la Calvary Chapel. În curând avea să fie un
soldat al lui Dumnezeu în bătălia împotriva Marelui
Demon.
George şi-a pus picioarele sub el, s-a împins de pe nisipul
fundul nisipului şi a ieşit la suprafaţă, apa de mare curgând de pe el.
de mare. Şi-a măturat apa sărată de pe ochi şi a
şi-a fixat privirea peste Pacific, spre locul unde curba de
pământului se desprindea sub cerul albastru şi limpede. Când
Apocalipsa va veni, George Wayne Smith va fi...
pregătit.

1

EFECTUL JUPITER

Aprilie 1980. Mira Loma, California.

CHRIS HARVEN SE AFLA LA FUNDUL GROPII. EL
a pus lopata jos, s-a sprijinit de pământul rece
de la marginea gropii, a scos un alt joint din buzunarul de la buzunar.
din cămaşa de denim şi a aprins-o. A tras adânc aer în piept,
a ţinut fumul câteva secunde lungi, apoi a suflat...
pe nas. Era al treilea joint al zilei şi
nu era încă ora unu după-amiaza. Ar fi putut să
fi rămas fără slujbă şi aproape fără bani, dar el
sigur nu avea de gând să rămână fără iarbă. Sau
fără arme.
Harven a mai tras un fum şi a privit drept în sus la
dreptunghiul de cer albastru care se vedea deasupra coşciugului în formă de sicriu.
gura în formă de coşciug a găurii. O siluetă întuneca deschiderea spre
groapă, un bărbat mare, cu o barbă plină şi un morman de
de păr negru şi cârlionţat care îi înconjura capul. Opriţi-vă din mers şi treceţi-l
sus, a spus bărbatul.
Harven s-a întins cu jointul, dar groapa era prea
adâncă acum pentru a mai putea scoate ceva din ea. Aruncă aia jos.
găleata.
Bărbatul a dispărut pentru câteva secunde. Harven a luat
o altă lovitură. O găleată de lemn pe o frânghie a fost coborâtă
în groapă şi a atârnat lângă el, o singură cutie de
Brew 102 înăuntru. Harven a scos berea şi a scăpat
şi a aruncat jointul în găleată. Găleata a fost ridicată înapoi
în sus de frânghie, răzuind pământul umed de pe pereţii de la
groapă şi pe Harven.
George Wayne Smith a tras un fum din joint şi a tras un fum de ţigară.
şi a cercetat groapa. Avea acum o lungime de doi metri şi jumătate, opt metri şi
picioare lăţime, şi zece picioare adâncime, trei dintre laturi.
de pământ sfărâmicios şi a patra parţial făcută din
fundaţia casei. Smith s-a ghemuit la
margine pentru a inspecta progresele lui Harven în extinderea părţii principale.
camera sub fundaţia garajului. Noi
mai bine am începe să consolidăm aceste laturi, a spus el, expulzând
fum în timp ce vorbea.
Da, mai ales dacă ai de gând să stai acolo pe
margine, a spus Harven. A ridicat inelul până la partea superioară de tragere şi a
berea s-a deschis cu un şuierat. A înclinat cutia în sus şi

a golit-o, zdrobind-o pe cea goală cu o mână şi
aruncând-o afară din groapă.
Tocmai m-ai umplut de bere pe mine, a spus Smith,
a aruncat jointul înapoi la Harven şi apoi
dispărând apoi din gaura care se deschidea.
Harven s-a urcat pe scara de lemn făcută în casă, ieşind din
din groapă şi a intrat în smogul sufocant al unui alt
după-amiază toridă din Riverside County. Şi-a ridicat
mâinile deasupra capului şi şi-a întins spatele,
muşchii întăriţi de opt ani de muncă în calitate de muncitor municipal.
peisagist în parcurile oraşului. Cinci zile pe săptămână de lopată de pământ,
luptând cu maşini de tuns iarba şi stivuind paleţi de mulci.
îl făcuseră să aibă o înălţime de 1,80 m şi 90 kg. Nu
nu puternic ca la clubul de fitness, ci puternic ca lumea.
Puternic ca la muncă. Harven avea un aspect dur care se potrivea cu
împreună cu constituţia sa. Părul său şaten şi nisipos era des şi
puţin rebel, dar nu era niciodată prea lung. Nu era
ceva de genul lui Clint Eastwood în ochii săi albaştri,
iar mustaţa i se curba în jos la colţurile ochilor.
gurii.
Christopher Harven şi George Smith s-au cunoscut la locul de muncă,
întreţinând parcurile şi terenurile clădirilor municipale
pentru oraşul Cypress în 1973. Cei doi tineri
proveneau din acelaşi tip de clasă muncitoare din Orange.
County, ambii cu personalităţi foarte puternice,
dar fiecare în felul său. George era evanghelic,
atrăgător, sociabil. În multe după-amiezi în care a curăţat flori
paturi au fost pline de monologurile sale despre
Biblie, anarhie, colaps social şi marele plan pe care îl avea.
pentru a trece peste marile catastrofe care se vor întâmpla în curând.
omenirii.
Chris Harven era mai mult un drogat decât un căutător, un epuizat.
mai degrabă decât un credincios. După propria sa mărturisire, el avea
întotdeauna a fost un adevărat scandalagiu, dar nu cu răutate.
În timp ce Smith primea în fiecare an scrisori de la universitate.
şi edita ziarul şcolii, Harven primea
trimis la detenţie, unde adesea provoca atât de multe probleme.
agitaţie încât îl dădeau şi pe el afară de acolo. George
s-a oferit voluntar şi a servit doi ani cu distincţie în
armata americană, în timp ce Harven fusese înrolat şi a primit
a fost dat afară în două luni pentru o
SPN-264-”Inadaptabilitate, caracter şi comportament.
tulburări de comportament şi comportament” – prin simplul fapt că a refuzat să facă tot ceea ce a fost
ce i s-a spus. La externare, George a primit un certificat de
recunoştinţă pentru serviciul său, în timp ce Chris, pe de altă parte, a primit un certificat de recunoştinţă,
a primit aceste cuvinte de despărţire de la comandantul său: „Am
servit în armată timp de peste treizeci de ani, iar
cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată pentru armata americană a fost să scap de
de tine, Harven”.

Cu toate acestea, cei doi tineri au găsit un punct comun în
lucrurile pe care le iubeau amândoi: campingul, armele, muzica şi
marijuana. Harven avea un interes puternic pentru supravieţuire
dar nu era atât de clar cu privire la ce anume ar fi avut nevoie pentru a
să supravieţuiască. Smith ştia de ce ar avea nevoie pentru a supravieţui, dar
dar nu şi cum anume să supravieţuiască. Aşa că au vorbit despre
arme, adăposturi antiaeriene, Iisus şi sfârşitul lumii.
în timp ce curăţau pământul, plantau oleandri şi tundeau gazonul,
furişându-se din când în când să se drogheze.
Chris a părăsit Cypress pentru ceva mai aproape de casă,
semnând cu oraşul Fountain Valley Parks.
în 1976. A fost surprins de faptul că George a
nu l-a urmat. Supervizorul de la Cypress, Chuck Morad,
nu-l plăcea deloc pe George, şi îl considera un
anarhist şi scandalagiu. I-a avertizat pe ceilalţi angajaţi,
la fel cum îl avertizase pe Harven cu ani în urmă, să nu asculte de toţi
toate discuţiile lui George despre a doua venire, răsturnarea
guvernului şi „uciderea porcilor” dacă va fi nevoie. „Asta
tipul ăla nu vă va duce decât în necazuri, o să vă facă o singură dată.
într-o zi, Chris”, spusese Morad.
Dar până în aprilie 1980, Smith şi Harven au fost concediaţi;
amândoi primeau cecuri de şomaj şi lucrau cu ziua.
slujbe de muncă atunci când le puteau găsi. Harven a fost
aducea nişte bani siguri din vânzarea de iarbă, însă
banii se terminau pentru George. Începuse să
să pară disperat.
Harven s-a plimbat în sera de lângă groapă pentru a
să verifice recolta de plante de marijuana. A ciupit o
mic mugur verde de la una dintre plantele imature,
strivindu-l între degetul mare şi degetul mic şi dându-i un
şi l-a mirosit, apoi l-a aruncat la o parte. Rahatul nu ar fi
nu va fi gata de vânzare decât peste câteva luni. A ieşit la
curtea din spate. Spre deosebire de plantele atent îngrijite din
seră, curtea din spatele casei pe care cei doi
pe care bărbaţii o deţineau pe strada 50 din Mira Loma era neglijată.
şi plină de buruieni şi pomi fructiferi ofiliţi.
Harven şi Smith strânseseră un avans de 5.000 de dolari pentru o casă de vacanţă.
şi au cumpărat-o în primăvara anului 1979 cu 5.000 de dolari.
56.000 de dolari cu o ipotecă VA de 10 la sută în contul lui George
pe numele lui George. Era o casă în stil ranch, cu stuc, cu aspect şubred, în stil ranch.
cu trei dormitoare.
Protejându-şi soarele de ochi, Harven s-a uitat la
George în picioare pe o scară, desfăcând o lamă de ras concertina.
sârmă de sârmă de sârmă de sârmă de sârmă de sârmă pe partea de sus a serei. O să fie la
cel puţin trei luni pe acel mugure.
Nu avem trei luni, a spus George. O să pierdem
casa până atunci. În vârstă de 27 de ani, George Smith era un
puţin peste un an mai tânăr decât Harven, cu un centimetru mai scund,
şi cu cinci kilograme mai puţin. Aveau acelaşi tip de
constituţie: groşi în jurul braţelor, pieptului şi umerilor, subţiri
la talie. Smith a coborât pe scară şi a

şi şi-a scos mănuşile. Ştii care este soluţia, spuse el
a spus. Trebuie doar să nu mai fii atât de laş.
în privinţa asta.
Acuzaţia l-a tăiat pe Harven. Îi păsa de ceea ce Smith
credea despre el, fapt pentru care Smith era mai mult decât fericit
să îl manipuleze. Sunt o mulţime de rahaturi care ar putea să se întâmple.
greşit, a spus Harven.
Cum ar fi?
Harven a ridicat din umeri. Mă gândesc la asta, a spus el, întorcându-se.
întorcându-se. Nu avea chef să intre în toată povestea asta.
chestia cu jaful de bancă chiar atunci. A cercetat lucrarea
pe care o făcuseră în curtea din spate. Întregul perimetru al
proprietatea era securizat acum. Au ridicat
înălţimea zidurilor care îi separau de zona lor imediată.
vecinii lor imediaţi, adăugând un metru de fibră de sticlă ondulată.
la partea de sus a blocului de ciment. Sârma de ras a fost înşirată
de-a lungul gardului şi sute de pioneze de covor.
au fost bătute cu ciocanul, cu capetele ascuţite ieşind prin
în lemnul de deasupra. Harven a inspectat un grup de cuie,
trecându-şi degetul peste vârfurile ascuţite. Erau ruginite.
destul de bine, i-a spus el lui Smith.
Sigur că da, a spus Smith. Să-ţi fută mâinile şi să-ţi dea
şi tetanos, căţărându-se peste asta.
Cârligele de covor şi sârma ghimpată fuseseră ale lui Harven.
ideea lui Harven, în parte pentru a-i împiedica pe copiii vecinilor să le fure
iarba. Groapa a fost creaţia lui George, concepută ca un loc de joacă.
un tunel de evadare care ducea din garaj în curtea din spate.
în cazul în care poliţiştii ar fi dat buzna vreodată. Dar amândoi aveau o altă idee
utilizare, ceva mult mai mare decât protejarea unui
seră plină de iarbă. Groapa ar fi fost aprovizionată cu
mâncare şi apă pentru a servi drept buncăr în cazul în care
bombele A ar începe să cadă. Fortificaţiile perimetrale ar fi
îi va ajuta să ţină la distanţă bandele de jefuitori care vor
care vor veni după proviziile lor. Pentru cei care au reuşit să
să treacă de perimetru, Chris şi George aveau destule
de putere de foc pentru a se ocupa de ei.
Cei doi tineri ar fi putut avea viziuni diferite despre
cum se va întâmpla totul, dar convingerile lor au condus la
acelaşi loc: un eveniment catastrofal urmat de o criză socială.
anarhie şi o luptă pentru supravieţuire într-un mediu
un peisaj postapocaliptic de coşmar.
George era în continuare un tip de tipul cărţii Apocalipsa, mereu pe
în căutare de evenimente curente pe care să le poată pune în corespondenţă cu
profeţia biblică. Pentru Smith, păcatele omului vor aduce
mânia lui Dumnezeu. Conflictul dintre arabi şi
evreii în Ţara Sfântă, criza ostaticilor iranieni, care se desfăşoară acum în
a şasea lună, crima sinucidere ritualică a mai multor
mai mult de nouă sute de persoane în Jonestown, optsprezece luni
înainte de ... . George putea să vadă cum se adună toate acestea, cum
haosul dinaintea prăbuşirii, toate acestea fiind prezise în Biblie,
cu condiţia ca cineva să ştie să citească semnele.

În cartea sa din 1978, End Times, pastorul Chuck Smith a spus
dezvăluit în cele din urmă termenul oficial al Calvary Chapel pentru
Răpirea. Împrumutând mult din cartea lui Hal Lindsey din 1970
Christian End Times, bestsellerul creştin al lui Lindsey, The Late Great
Planeta Pământ, pastorul a folosit o interpretare creativă
a „Parabolei lui Iisus despre smochinul înmugurit" pentru a prezice
momentul celei de-a doua veniri a lui Iisus.
Dacă înţeleg corect Scriptura, Isus ne-a învăţat că
generaţia care va vedea „înmugurirea smochinului"
naşterea naţiunii lui Israel, va fi generaţia
care va vedea revenirea Domnului. Eu cred că generaţia
din 1948 este ultima generaţie. Din moment ce o generaţie de
judecată este de patruzeci de ani, iar perioada Tribulaţiei durează
şapte ani, cred că Domnul s-ar putea întoarce pentru a se întoarce pentru
Biserica Sa în orice moment înainte de începerea Necazului, ceea ce
ar însemna în orice moment înainte de 1981. (1948 + 40 – 7 =
1981).
Odată cu profeţia pastorului Chuck Smith, George Smith ştia că
că avea, cel mult, opt luni pentru a se pregăti.
Chris Harven ar putea să creadă în toate chestiile legate de Sfârşitul Timpurilor, la
cel puţin suficient pentru a le adăuga la lista sa de scenarii apocaliptice
care includea războiul nuclear, lovituri de asteroizi, populaţia
populaţie, explozii demografice şi orice număr de dezastre ecologice
despre care s-a vorbit în ultimul deceniu. Dar Chris avea
se stabilise recent asupra unei teorii specifice despre cum a fost posibilă
catastrofă se va produce, una pe care o vedea ca fiind mult mai
mai pragmatică decât profeţiile mistice ale unor profeţi portocalii.
predicator din Orange County. Exista chiar şi un nume pentru ea: „teoria
Efectul Jupiter".
Publicat în 1974, Efectul Jupiter a fost un senzaţional
bestseller realizat de astrofizicienii britanici John Gribbin şi
Stephen Plagemann. Cei doi oameni de ştiinţă au susţinut o
aliniere rară apropiată a tuturor celor nouă planete pe
aceeaşi parte a soarelui ar provoca o creştere a radiaţiilor solare.
activitate solară, ceea ce ar modifica rotaţia Pământului, provocând valuri masive de maree.
şi exercitând o presiune imensă asupra planetei.
plăcile tectonice ale lumii. Instabilitatea geologică rezultată ar
produce erupţii vulcanice uriaşe în întreaga lume.
Pacific Ranges şi un cutremur masiv care ar
care ar sfâşia California de-a lungul faliei San Andreas. Site-ul
data pentru toate aceste distrugeri? 10 martie 1982.
CHRIS A INTRAT ÎN CASĂ ŞI A ALUNECAT PE UN
un toc de umăr cu un Browning .45.
semiautomat Browning 45 pe care îl cumpărase cu câteva luni în urmă.
Spera că îi sosise cecul de şomaj,
dar nu se mai ducea la cutia poştală de la sfârşitul săptămânii.
de la capătul aleii, neînarmat. Vederea unor oameni înarmaţi care ieşeau în stradă
pentru a lua corespondenţa i-a derutat pe vecini, câţiva dintre ei fiind
care au presupus că erau o pereche de poliţişti care se mutaseră în oraş.
care se mutaseră în primăvara anului trecut. Cine altcineva ar fi mers pe jos treizeci de metri
până la cutia poştală, înarmaţi?

Armele nu erau o privelişte neobişnuită în Mira Loma. În ciuda
apropierea sa de Los Angeles, Mira Loma a menţinut
o mentalitate rurală care se extindea şi la deţinerea de arme.
Situată între Norco, la sud, şi San
Bernardino County la nord, Mira Loma era o zonă de
o insulă de locuinţe rezidenţiale de opt mile pătrate, cu un aspect neîngrijit.
înconjurată de terenuri goale, terenuri agricole aride, găini urât mirositoare
ferme de pui urât mirositoare şi păşuni cu oi care păşteau. Nu era o
oraş, ci doar o zonă neîncorporată a unui oraş.
Riverside County, supravegheată de poliţia din Riverside Sheriff's.
Departamentului de poliţie din Sheriff şi insuficient deservită şi subfinanţată de
guvernul judeţului.
Denumită iniţial Wineville, denumirea zonei a fost schimbată
în 1930 de către dezvoltatorii imobiliari locali, în urma
celebrele crime macabre de la Wineville, care au avut loc în timpul
au atras atenţia la nivel naţional la sfârşitul anilor 1920. O găină
crescător de găini pe nume Gordon Northcott a avut o scurtă, dar prolifică
răpirea, violarea, torturarea şi uciderea a până la
douăzeci de băieţi tineri, arzând unele părţi ale corpului în
în curtea din spatele casei şi împrăştiind restul în Riverside.
County. Northcott a fost condamnat şi spânzurat la vârsta de
douăzeci şi trei de ani pentru patru dintre crime, inclusiv pentru cea a lui
unui băiat latin neidentificat, decapitat, la care se face referire în
tabloidele vremii ca „Mexicanul fără cap”.
Cu toate acestea, zona nu a putut scăpa în totalitate de amintirea
crimele în stil gotic american, iar cartierul
nu a depăşit niciodată limita inferioară a clasei muncitoare. Până în anul
anii 1970, comunitatea a devenit un amestec de latino şi
proprietari de case şi chiriaşi albi. Locuinţele erau ieftine şi
constau în case unifamiliale cu un design aleatoriu şi
construite cu un amalgam de materiale de construcţie. Mira
Loma a devenit terenul de care Building & Zoning a uitat
cu o multitudine de adăugiri nepermise, de tip „fă-ţi singur”.
adăugate la întâmplare, fără să ţină cont de calitate sau de coduri,
sau estetică. Standardele de întreţinere atât a caselor, cât şi a
curţi au fost, în cel mai bun caz, neregulate. Iar într-o epocă în care criminalitatea era în
creştere
şi a unei economii proaste, a avut parte de un număr mare de cazuri de
şomaj, sărăcie, trafic de droguri, alcoolism,
violenţă domestică, spargeri de locuinţe, bătăi, şi o
crimă ocazională.
Harven a deschis cutia poştală şi a stat să răsfoiască
colecţia de corespondenţă nesolicitată, fluturaşi cu reduceri de la magazinele alimentare,
şi facturi de utilităţi. Pe aleea de alături, pe care se aflau
vecina, Denise Sparrow, ridica o pungă de cumpărături.
din portbagajul ei. S-a oprit în drum spre uşa din faţă
uşa din faţă. „Băiete, cred că aveţi o grămadă de aur.
înăuntru sau ceva de genul ăsta”, a strigat ea către Harven cu un
zâmbet prietenos, făcând semn cu capul spre uşă.
perimetrul fortificat al proprietăţii.
Chris nu o cunoscuse niciodată pe femeie şi nici pe vreunul dintre ceilalţi

vecini. El şi George îi evitau ori de câte ori
posibil, chiar şi atunci când mergeau să facă
conversaţie. Cei mai mulţi renunţaseră cu totul să mai încerce.
Harven a închis uşa de la cutia poştală şi s-a
s-a uitat la femeie. Da, a spus el categoric, întorcându-se
şi s-a întors spre casă.
„Ce mai face cel mic? Nu l-am mai văzut pe aici.
în ultima vreme”, a încercat din nou Vrăbiuţa cu o voce veselă. Harven
a ignorat-o cu totul.
Micuţul era fiul de cinci ani al lui Harven, Timmy.
Lani, soţia lui Harven, îl luase pe copil şi îl părăsise pe Chris cu două
cu câteva luni mai devreme. Căsătoria a luat calea celor mai multe
căsătorii dintre un băiat de nouăsprezece ani şi o femeie de 19 ani.
fată de şaptesprezece ani. Chris fusese nebunul din liceu.
nebun din liceu, mereu în necazuri la şcoală, niciodată
fără bani din vânzarea de iarbă. Se plimbau în
maşina lui Chris, se drogau, ieşeau cu prietenii, mergeau la
concerte rock la San Bernardino Swing Auditorium
unde Chris avea întotdeauna cele mai bune bilete. Dar când
Timmy a apărut, Chris nu s-a adaptat bine la
la schimbarea necesară a stilului de viaţă. Până în 1979, era încă
fuma multă iarbă, se plimba cu un Camaro
Z/28, şi implicat într-o relaţie secretă cu o femeie singură.
mamă singură pe nume Nancy Bitetti, o terapeută respiratorie pe care o
întâlnit la magazinul Broadway.
În februarie 1980, Lani s-a săturat în cele din urmă de Chris.
prostiile lui Chris şi se săturase să trăiască într-o cocină de rahat cu
prietenul ciudat George. Aşa că a plecat. A fost începutul
unei perioade proaste. În martie 1980 şi-a pierdut slujba împreună cu toate
beneficiile unui lucrător municipal. O ceartă pe
duminica Paştelui a afectat relaţia cu Bitetti, dar
dar au mers oricum mai departe. Acum el punea covoare
cu jumătate de normă, pentru un salariu de mizerie şi fără beneficii, şi se încadrează
în urmă cu plata casei şi a maşinii. Lani părea să fie
îi limita accesul la Timmy. Chris i-a spus mamei sale că
că simţea că viaţa lui se duce pe apa sâmbetei.
Când Chris s-a întors în casă, George stătea în faţa casei.
la masa din bucătărie, murdar, transpirat şi sorbind un pahar de vin.
de apă de la robinet. De undeva dintr-un dormitor din spate, un
radioul acordat pe KMET a dat drumul la un solo de chitară al trupei Foghat. Chris
a aruncat corespondenţa nesolicitată la gunoi. A deschis o scrisoare
de la compania de credite ipotecare şi apoi a strecurat plicul
peste masă.
George a citit scrisoarea timp de două secunde înainte de a
înainte de a-l strecura înapoi. Suntem terminaţi dacă pierdem casa asta.
Ştiu asta, a spus Chris, trăgând husa pe care Lani o cumpărase de la Lani.
pentru el de Crăciun peste cap. L-a agăţat pe
spătarul unui scaun şi a luat cheile de la Z/28.
Unde te duci? a întrebat Smith.
Să las nişte beţe thailandeze pentru ca fratele meu să le vândă.
Sper să le vândă înainte să le fumeze pe toate, a spus George.

cu îndoială. Russell Harven era un drogat de clasă mondială,
chiar şi după standardele familiei Harven.
Ştie că o să-i trag un şut în fund dacă o face, a spus Harven,
mergând la chiuvetă pentru a lua o gură lungă de apă.
direct de la robinet.
Ai de gând să vorbeşti cu el? a spus George.
Harven a închis robinetul şi s-a şters la gură cu
dosul mâinii. La naiba, nu. Nu-l vreau pe rahatul ăla mic.
implicat în aşa ceva.
Deja este, spuse George. Manny l-a întrebat ieri.
HEI, NENOROCITULE, CUM DE L-AI LĂSAT PE MANNY DELGADO
să te convingă să jefuieşti o bancă?
La 30 de mile spre vest de Norco, Russell Harven nu era în stare să facă nimic.
se pregătea pentru Apocalipsă sau pentru orice altceva. El se pregătea
făcea ceea ce făcea de obicei: nimic. La douăzeci şi şase de ani, un
o zi obişnuită pentru Russ consta în a sta întins pe jos în
cameră, fumând droguri şi masturbându-se la Playboy.
care tapetau pereţii micului dormitor.
din casa părinţilor săi din Anaheim.
Russ şi-a ridicat privirea de pe bongul de acril şi s-a holbat
cu ochii sticloşi la fratele său mai mare care stătea în uşă.
A lăsat să iasă un nor imens de fum de iarbă. A spus că
că a fost ideea ta nenorocită.
E planul lui George, nu al meu, a spus Chris, aruncând o pungă
de beţişoare thailandeze pe pat.
Russ a ridicat punguţa şi a studiat marijuana din interior.
Semăna foarte mult cu fratele său, dar cu un centimetru mai scund şi
cu treizeci de kilograme mai puţin. Aceiaşi ochi albaştri, aceeaşi naturaleţe.
strabism natural, acelaşi păr şaten nisipiu. Dar spre deosebire de fratele său,
părul lui Russ era lung şi şuviţos şi, ca şi restul părului.
ca şi el, nespălat. Acum avea o barbă de ţap, zbârcită.
se întindea acum cu 10 cm sub bărbie. Mirosul corpului său era
detectabil chiar şi prin fumul de iarbă pe care-l simţea în mod constant.
în aer. Nu i-am spus că o voi face cu siguranţă, Russ.
a spus Russ. Doar că mă voi gândi la asta.
Chris s-a trântit pe singurul scaun din încăpere şi a
şi a întins mâna după bong. Poftim, dă-mi-o, a spus el.
A încărcat bolul cu un mugure din rahatul lui Russ.
Colombian de Russ, a apăsat o brichetă Bic, iar pipa de apă
bolborosea feroce, umplându-se de fum. Chris şi-a luat
degetul de pe gaura carburatorului şi l-a aspirat adânc.
Deci, care e planul, oricum? a spus Russ, privindu-l pe Chris
cum exhala fumul spre tavan. Nu vreau să
să mă bag în ceva aiurea.
Chris a punctat cu un glonţ ceea ce ştia, lăsând la o parte cea mai mare parte a
detaliile. Russ nu era oricum un tip care să se ocupe de detalii. Ei
jefuiau banca într-o vineri, intrau şi ieşeau în două minute.
maxim, ridicau maşinile de fugă la o milă distanţă şi luau
la Vegas pentru a schimba bancnotele fierbinţi prin
cazinouri.
Sună destul de bine, a spus Russ absent, deschizând

punguţa cu batoane thailandeze. Cred că o voi face.
Îi stătea bine lui Russell Harven să nu întrebe prea multe
întrebări, să accepte pur şi simplu ceva pentru că
cineva a sugerat-o. Viaţa părea să se reverse asupra lui Russ
fără ca el să participe direct. Nu era prost, era...
doar că ducea o existenţă amorţită, nici măcar nu era motivat
suficient de motivat ca să se gândească la o decizie cum ar fi dacă
să jefuiască o bancă. A dat dovadă de o profundă lipsă de
de a conecta acţiunile sale cu consecinţele lor logice. Pe
vârsta de 11 ani, a fost diagnosticat cu diabet, ceea ce a necesitat
injecţii zilnice de insulină, administrate de obicei de către
mama protectoare, Mae. Atitudinea lui Russ faţă de
boală a variat de la fatalistă la nepăsătoare. El
a supravieţuit cu o dietă constantă de batoane de ciocolată şi RC Cola.
în ciuda convingerii că boala îl poate ucide
înainte de a ajunge la 30 de ani.
În afară de o arestare pentru încălcarea proprietăţii şcolare,
Russ nu a avut cazier judiciar până la vârsta de 20 de ani.
şi a fost arestat pentru posesie de amfetamine cu
cu intenţia de a le vinde. Nu era vorba de droguri tari, ci doar de o grămadă de
„albi", aceiaşi camionagii slabi de la „cross-tops".
mănâncă ca pe bomboane pentru a rămâne treji la volan. Deşi
abia mai puternice decât pastilele de cofeină, „whites" erau
substanţă controlată din Lista II, alături de alte substanţe precum
precum cocaina, metadona şi PCP. Iar Russ avea
mii la el. A fost norocos că a scăpat cu un
cu o sentinţă de patru luni în închisoarea din Orange County.
Russ era căsătorit la acea vreme, dar la fel ca Rosie
Miranda îi făcuse lui George Smith când a fost expediat
în Germania, tânăra soţie a lui Russ a profitat de oportunitatea de a se întoarce în Germania.
absenţei sale din închisoare pentru a fugi cu un alt băiat. Când
Russ a ieşit din puşcărie, a fost zdrobit să afle că
că soţia şi fiul său locuiau cu un alt bărbat. Dar Russ
nu a luptat niciodată atât de mult pentru a o recupera. Ei nu au
au apucat să divorţeze, iar Russ a continuat să
să poarte verigheta chiar şi după ce Eileen a avut un al doilea copil.
copil cu noul ei bărbat.
Russ a luat un băţ thailandez şi a adulmecat lungimea acestuia.
Era puternic, un adevărat cannabis sativa din Asia de sud-est.
înfăşurat strâns cu un fir de cânepă în jurul unui scurt
băţ de bambus scurt. Cristale de THC pur străluceau pe
suprafaţă. A desfăcut capătul unuia dintre beţişoare şi a
a încărcat o altă lovitură în bol.
Dacă fumezi asta, plăteşti pentru asta, a ameninţat Chris.
Îmi voi fuma profiturile.
Atâta timp cât primesc două sute de dolari când termini,
poţi să faci ce dracu' vrei.
Cei doi fraţi nu erau apropiaţi. De fapt, Russell adesea
se întreba dacă nu cumva singurul scop în viaţă al lui Chris era să îl chinuie...
să îl chinuie. Chris era mai bun decât Russ la orice, la sport,
la şcoală, la femei, la femei, la prieteni, la bani, şi

îi amintea frecvent lui Russ de acest fapt. Acolo unde Russ era timid şi rezervat, Chris era încrezător şi stăpân pe sine. Când se apuca de treabă, putea fi necruţător şi rău, uneori se lua de soţia lui Russ, Eileen, până când o făcea pe Eileen. o înjosise şi o insulta până la lacrimi. Chiar şi atunci, Russ se temea să protesteze, de teamă că fratele său se va lua după el următorul.

Când o vom face? l-a întrebat Russ pe fratele său.

Nu am spus că poţi s-o faci, a spus Chris. Ar trebui să rămâi departe de ea.

La naiba, Chris, sunt falit. Sunt cu luni de zile în urmă cu plata copilului. cu pensia alimentară. Aş putea fi aruncat înapoi în închisoare pentru rahatul ăsta.

Chris a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi s-a ridicat în picioare. La naiba, el a mormăit, scoţând cheile de la Z/28 din buzunar. din blugii lui. Vino sâmbătă la noi, mergem până la Lytle Creek să punem la zero noile arme. O să-ţi arăt cum.

Ştiu cum să trag cu arma, dobitocule, a rânjit Russ.

Chris s-a oprit la uşă şi i-a aruncat fratelui său mai mic o privire dură. Nu unul ca ăsta, nu ştii.

HARVEN ŞI SMITH ÎŞI CONSTRUISERĂ FIECARE O MODESTĂ COLECŢIE DE ARME de-a lungul anilor '70. Pentru Harven, aceasta era simplă. Îi plăcea să stea în aer liber, să meargă în Munţii San Gabriel pentru a face drumeţii, tabere, vânătoare şi trage. De la casa Harven de pe Harriet Lane în Anaheim, Chris putea să se urce în maşină, să se îndrepte spre Lytle Creek, şi să ajungă într-o zonă sălbatică serioasă în aproximativ o oră. oră. În 1972, la vârsta de 21 de ani, şi-a cumpărat primul său armă, un revolver Clerke .22 de calitate inferioară. Doi ani mai târziu a cumpărat o puşcă cu pompă High Standard de calibrul 12. Alături de mai multe puşti au fost o mulţime de pistoale, inclusiv un Dan Wesson .357, un Smith & Wesson Model 59, un Browning .45, un Walther P48 şi un Smith & Wesson .38 pe care i l-a dăruit soţiei sale Lani după ce a depus la dosar ciocanul pentru a nu-i rupe poşeta.

Ca şi Harven, George Smith a crescut cu cortul pe Muntele Baldy şi trăgea în Lytle Creek. Smith a avut, de asemenea, un pregătire militară cu arme de foc. În armată, el a fost unul dintre dintre cei mai buni trăgători din regimentul său. În 1974, el a luat o puşcă Ruger 10/22, o armă obişnuită pentru începători. Mai puţin de o lună mai târziu, a coborât la Grant Boys din Costa Mesa, nu departe de Calvary Chapel, şi a cumpărat o carabină M1 de calibru 30, aceeaşi armă cu care a fost dotată şi cu pe care devenise atât de priceput în armată.

Chiar şi după ce a luat alte trei arme mai târziu în deceniu, niciuna dintre achiziţiile de arme de foc ale lui Smith, în mod individual sau luate în ansamblu, au fost suficiente pentru a ridica vreo îngrijorări. Dar a deranjat o persoană, şi a deranjat-o pe foarte mult.

În iunie 1974, George a întâlnit-o pe Hannelore Frolich, o frumoasă blondă drăguţă, cu faţa rotundă, originară din Nürnberg,

Germania. La treizeci şi unu de ani, Hanne era cu nouă ani mai mare decât el.
decât George, iubitoare de distracţie, cu un zâmbet strălucitor, dar cu tendinţe
spre seriozitate şi rezervă. Îi plăcea cât de uşor era
să fii cu George încă de la început, modul în care el întotdeauna
părea să fie într-o dispoziţie bună. Mergeau la dans o
mult, jucau tenis şi fugeau în weekend-uri când
George nu avea tură la Departamentul de Parcuri. Pe
cealaltă parte a celor 30 de ani, necăsătorită şi fără copii,
Hanne era nerăbdătoare să meargă mai departe în viaţă şi ar fi
în mod normal, nu ar fi pierdut mult timp cu o
bărbat de 22 ani. Dar George avea vise mari
iar lui Hanne îi plăceau oamenii care ţinteau sus. El vorbea
despre dorinţa de a avea copii şi nu părea deloc împotrivă.
să se aşeze la casa lui. Aşa au făcut-o, căsătorindu-se în primăvara anului
1975, la doar nouă luni de la prima întâlnire.
În primii doi ani, Hanne şi George au vorbit
despre visele lor şi despre toate lucrurile pe care le-ar putea realiza.
împreună. Au continuat să aibă o viaţă activă, dar apoi
a apărut copilul şi totul s-a schimbat.
Când s-a născut Monica, în 1977, Hanne şi-a schimbat atenţia
aproape în întregime către fetiţa lor. George părea să
se bucura să fie tată. A făcut ture suplimentare la Parcuri
Departamentului de Parcuri din Cypress, precum şi o slujbă cu jumătate de normă
predând karate copiilor la un studio local. Au avut
destui bani, dar nu mai ieşeau în oraş. George
s-a îmbufnat şi s-a simţit rănit şi în cele din urmă a găsit alte lucruri pe care să le
să facă în loc să stea prin casă, inclusiv
să fugă la munte în weekend-uri cu
Chris Harven. Viaţa lor sexuală a trecut de la rar la
inexistentă. Când tatăl lui George, Walter, a venit la
într-o zi, a fost alarmat când a văzut că George şi
Hanne dormind în dormitoare separate.
Pentru George, era exact ceea ce îi spusese cândva la liceu.
iubita din liceu, Rosie Miranda, cu ani în urmă: Un copil
nu va face decât să intervină între ei. Dacă Rosie ar fi fost încă
prin preajmă, i-ar fi spus acelaşi lucru pe care i l-a spus şi lui.
ce a făcut atunci: „George, eşti prea egoist ca să ai un copil.
un copil."
Zelul evanghelic al lui George şi credinţa profundă în Sfârşitul Timpurilor
teologie a sfârşitului lumii nu se diminuaseră din zilele petrecute la Calvary
Chapel. Avea un talent de a naviga în aproape orice
conversaţie către subiectul credinţei, al Bibliei şi al
necesitatea de a fi pregătiţi, atât din punct de vedere spiritual, cât şi material, pentru
Apocalipsa care se apropie. Îi lucra pe prietenii şi
circuitul prietenilor şi al familiei în mod deosebit, convertindu-i pe mulţi din jurul
el în zeloţi renăscuţi. Chiar şi Hanne ajunsese să
să-L cunoască pe Domnul prin intermediul lui George. Cu toate acestea, indiferent cât de
completă a convertirii lor, toţi au refuzat politicos să se adreseze lui George.
invitaţia lui George de a-l ajuta să scotocească un puţ de mină abandonat.
cu mâncare, echipament şi arme. Cu sprijinul oficial al lui Chuck Smith
se apropia termenul limită pentru Răpirea lui Smith Smith, George a fost stimulat să

acţiune. Dacă nimeni nu-l ajuta, atunci o făcea el însuşi.
el însuşi, stabilind în cele din urmă obiectivul de a cumpăra o casă de vacanţă.
cabană izolată pe dealurile din Utah. Acolo ar fi adunat
pe cei dragi, să lupte cu Marele Demon şi să se lupte cu
ororile pe care Dumnezeu le avea pregătite pentru creaturile pe care le avea.
făcute după chipul şi asemănarea Sa. Tot ce-i mai trebuia lui George era
bani pentru a o cumpăra.
Planul a fost clasic George Smith, plin de
grandoare, îndreptăţire de sine şi încrederea că el
ştia mai multe decât toţi cei din jurul lui. Dar nu putea
să vină într-un moment mai prost pentru căsnicia lui. Hanne
era deja stresată, punând sub semnul întrebării toate deciziile lui George.
decizii ale lui George şi punea la îndoială fiecare cent pe care îl cheltuia pentru
orice altceva în afară de Monica. Când George a ieşit în oraş
în următoarele câteva luni şi a adăugat Colt .45
pistol semiautomat, puşca de vânătoare Remington şi pistolul Sauer
.44 cu o singură acţiune, împreună cu muniţia, carcasele,
huse, lunete, lunete şi toate celelalte lucruri care mergeau cu
acestea, Hanne nu a fost deloc mulţumită. Ea nu era în
dispoziţie să arunce în aer bugetul familiei pe cheltuieli excesive.
armament excesiv, în timp ce existau cărucioare, scutece şi scutece pentru copii.
şi mâncare de cumpărat. În aprilie 1979, George şi Chris
au cumpărat câteva pistoale de calibrul 38 Specials din categoria celor care se pot ascunde.
de ascuns, rezervată de obicei pentru jafurile din magazinele de băuturi alcoolice şi baruri.
lupte în baruri şi bătăi. Dintr-o dată, marile planuri ale lui George păreau să Hanne
ca fiind nimic altceva decât nişte distrageri care îl îndepărtau de
de a se ocupa de Monica.
Oricare ar fi fost motivul – maternitate obsesivă, egoism,
Chuck Smith, sau armele – până în primăvara anului 1979, George
locuia în casa din Mira Loma împreună cu Chris Harven.
şi fără Hanne şi Monica. Hanne era introspectivă
suficient de introspectivă pentru a-şi recunoaşte rolul în dezintegrarea familiei.
căsniciei, dar şi ea văzuse ceva la George
despre care ştia că va deveni o problemă şi mai mare pe măsură ce timpul
cu cât timpul trecea. „Cred că visele lui sunt pur şi simplu prea mari pentru ceea ce
ceea ce poate face cu adevărat.”
Până la Crăciunul din 1979, George Smith nu avea un loc de muncă,
fără maşină şi fără familie. A fost o
condiţie demoralizatoare pentru un tânăr care a avut întotdeauna
crezut că este destinat unor lucruri măreţe. George
s-a luptat cu o dureroasă disonanţă cognitivă între
cine credea că este şi ceea ce a fost cu adevărat.
devenit. Avea un sistem solid de sprijin din partea familiei şi a
prieteni, dar să se întoarcă la el era cu totul de neimaginat pentru
pentru el. George era cel care îi salva întotdeauna pe ceilalţi
oameni, fie că era vorba de câţiva dolari în plus, de o soluţie
la o problemă, sau salvarea propriilor lor suflete. Ceea ce
alţi oameni ar fi putut vedea ca pe o simplă problemă,
George Smith a văzut-o ca pe o situaţie disperată şi una pe care
de care trebuia să scape cu orice preţ.
George i-a spus lui Chris că el şi un tânăr de 21 de ani

coleg de muncă de douăzeci şi unu de ani de la departamentul de parcuri din Cypress pe nume
Manny Delgado aveau de gând să jefuiască restaurantul Denny's.
din Corona. Chris i-a spus că era o idee ridicolă.
idee ridicolă. „Dacă tot vrei să jefuieşti ceva, de ce nu te duci la
nu jefuieşti o nenorocită de bancă?”
Situaţia lui devenea din ce în ce mai gravă, iar
ceasul de Revelion se scurgea la fel de repede ca şi banca lui
contul bancar, comportamentul lui George a devenit din ce în ce mai ciudat.
A încetat să se mai tundă pentru a se putea
să-l împletească în şapte împletituri ca Samson. L-a convins
Chris că era timpul să înceapă să transforme Mira Loma
într-o fortăreaţă, cu tot cu tunel de evacuare,
un buncăr de evacuare şi un perimetru fortificat. La urma urmei, dacă ei
nu aveau suficienţi bani pentru a cumpăra cabana.
în Utah, ar fi bine să se asigure că vor avea
să fie pregătiţi să treacă Apocalipsa chiar acolo unde se aflau.
unde se aflau.
Dar casa din Mira Loma era doar un plan de urgenţă.
George nu renunţase în totalitate la Utah. Am ajuns la
să plecăm naibii din California, amice, sau vom muri.
aici. Se gândise la ceea ce spusese Chris despre
despre jefuirea unei bănci. Ca de obicei, George gândea în stil mare.
Nimic din treaba asta cu dat un bilet şi curăţat casieria.
pentru zece mii de dolari. De ce să nu preia controlul
întreaga bancă şi să atacăm seiful? Într-o zi de salariu de vineri,
cine ştie, ar putea fi 50.000$, 100.000$;
300.000 de dolari în numerar acolo. Tot ce ne trebuie sunt suficiente
de oameni care să scoată totul la iveală, repede.
Chris a rămas nehotărât, chiar şi în timp ce George a devenit mai
şi mai detaliat în planurile sale. De fiecare dată când Chris
punea sub semnul întrebării planul sau sublinia un defect, George îi spunea
devenea defensiv şi punea la îndoială bărbăţia lui Chris, numindu-l
„gălbejit” şi „laş”. Chris se mulţumea să îl ignore
îl îndepărta. Pe tot parcursul noului an, Smith a continuat să
să se agaţe şi să îl convingă pe Chris să se alăture, alternând
intimidându-l şi rugându-l pe colegul său de cameră. Au pierdut
casa în curând. Nu avea suficienţi bani pentru a plăti copilul.
pensie alimentară pentru Hanne. Trebuie să mă ajuţi naibii, Chris.
Într-o zi, George s-a întors acasă şi a anunţat că a avut
că tocmai a terminat de verificat banca perfectă pentru treaba asta.
Security Pacific Bank din Norco. Chris a fost uimit. Eşti...
să jefuieşti propria ta nenorocită de bancă?
Când viaţa lui Chris a început să se destrame şi ea, a început să...
să cedeze, păstrându-şi îndoielile cu privire la înţelepciunea lui.
întreprinderii, în timp ce se angaja să o execute. Bine,
o va face cu o singură condiţie. Nu voi intra în nici un
bancă dacă nu suntem înarmaţi. Ştii că poliţiştii vor fi
vor trage în noi, aşa că ar trebui să fim pregătiţi să luptăm.
să ripostăm dacă va fi nevoie.
CU DECIZIA LUATĂ, CEI DOI AU GOLIT MAJORITATEA
din conturile de economii rămase pe mai multe arme.

De ce nu? a spus George. Ori se vor alegeau cu un
o grămadă de bani din această treabă sau vor muri încercând. În ianuarie
1980, Chris Harven a vizitat două magazine de arme şi a cumpărat o armă de foc.
puşcă de vânătoare High Standard de calibrul 12 şi un Browning
semiautomat Browning. Pe 3 februarie, Harven şi Smith
au mers la Dave's Guns din Costa Mesa şi au cumpărat un
al doilea Browning .45, împreună cu un pistol mult mai serios.
o armă mai serioasă, un Heckler & Koch HK93. HK93 era un
o puşcă de asalt de calibru 223 de fabricaţie germană de top,
versiunea civilă semiautomată a M16 folosit de către
forţele americane în Vietnam. Dar tot nu era suficient.
Pe 13 februarie, Harven s-a întors la Dave's şi
a cumpărat o versiune cu ţeavă de fierăstrău, antipersonal, a armei
Remington 870 Wingmaster, cunoscută sub numele de puşcă de vânătoare antirevoltă.
armă de revoltă. O săptămână mai târziu, Smith a trecut pe acolo şi a luat
sute de cartuşe de muniţie de .223, un pistol de mare putere
luneta de puşcă de mare putere şi patruzeci de cartuşe de arme germane Rottweil
Brenneke, suficient de puternice pentru a sparge
blocul motor al unui automobil.
În martie, Chris l-a adus pe Russ cu el la Dave's Guns
să se uite şi a plecat după ce a cumpărat un pistol de 45 Long Colt
cu o singură acţiune, cu o ţeavă lungă de 15 centimetri. Russ a făcut
nu ştia la momentul respectiv că fratele său mai mare îşi înarma
pentru un jaf de bancă. Pe 28 aprilie, Chris s-a dus la
Gun Ranch din Garden Grove şi şi-a cumpărat al doilea
puşcă de asalt de calibru .223, de data aceasta o Colt „Shorty” AR-15.
„Shorty” era la fel de puternică ca şi M16 Colt
fabricat pentru armată, dar cu o crosă pliabilă.
şi o ţeavă mai scurtă pentru a putea fi folosită în spaţii restrânse. Împreună cu
a cumpărat o mână de cartuşe de 40 de cartuşe de mare capacitate, de tip
de mare capacitate. Până la sfârşitul lunii aprilie, Christopher Harven avea
completat arsenalul său.
George Smith, pe de altă parte, nu. Concluzia
că toţi cei implicaţi în jaf ar trebui să fie înarmaţi
până în dinţi, a făcut cea mai mare achiziţie de până acum – şi
cea care a ridicat în cele din urmă sprâncenele la Dave's Guns. Smith
a cumpărat un Colt AR-15 standard şi un Heckler & Koch
HK91 semiautomată de asalt. HK91 a fost
în esenţă, aceeaşi armă ca AR-15, dar cu o cameră
pentru un glonţ de calibru 308 de trei ori mai mare decât cel de la
.223. Un calibru 223 te poate ucide, dar un calibru 308 te-ar ucide la propriu.
ţi-ar zbura capul. Nu a existat niciun animal în
lume care să nu poată fi doborât cu un singur glonţ.
dintr-un glonţ de .308.
Arme ca acestea ar fi putut fi legale, dar erau
nu se vindeau foarte bine în 1980. „Ce faci?”, funcţionar
Dave McNulty a glumit, „te pregăteşti să începi războiul mondial”.
al treilea război mondial sau să jefuiţi o bancă?”
Smith doar a râs.
Data era 2 mai 1980.

ZERO OUT
3 mai 1980. Lytle Creek Canyon, California.
CHRISTOPHER HARVEN A LUAT O LUNGIME DE
PVC de un inch şi un sfert de inch, program 40
şi a înşurubat-o bine în menghină. Cu
ferăstrăul de fierăstrău, a tăiat-o la cinci centimetri şi a folosit
un burghiu electric pentru a face o mică gaură printr-o parte în
în mijlocul tubului de plastic alb. După ce a sigilat o
capătul cu un capac de PVC, a rupt o bandă de ziar
de pe prima pagină a ziarului Riverside Press-Enterprise,
a împachetat-o şi a împins-o pe ţeavă în interiorul tubului.
capătul. Luând o bucată de 15 centimetri de impermeabil verde
de siguranţă verde, a trecut un capăt prin gaura pe care o făcuse.
pe care o făcuse în partea laterală a ţevii. A aşezat bucata de
de ţeavă pe capătul ei şi a strâns-o uşor.
în menghină şi a lăsat-o acolo să se usuce.
Când ajunge Russ aici? a întrebat George, stând la
bancul de lucru golind alicele dintr-o puşcă de vânătoare.
cartuş de puşcă într-o cutie metalică de pansamente.
Harven a luat o cârpă de pe masă şi s-a uscat de sudoare
de pe frunte şi de pe gât. Îl ştii pe Russ, ar putea să arate
să apară oricând.
Bine. Atâta timp cât nu se gândeşte să se întoarcă
să ne lase baltă.
Chris a aruncat cârpa pe masa de lucru. Sunt sigur că
că fiecare dintre tipii ăia se gândesc la asta.
George a înclinat cartuşul de puşcă, rostogolindu-l între
degetul mare şi degetele până când încărcătura de praf de puşcă a început să se
să se verse într-o cutie de sos Copenhaga, deja pe jumătate plină.
cu chestia aia. Pot să vorbesc cu el.
Nu vorbi cu el, a spus Chris, trăgându-şi o pereche de
de mănuşi de cauciuc de culoare albastru pudră. Ar fi trebuit să-l lăsăm
singur de la început. A întins mâna şi a strecurat trei
canistre de pulbere neagră în faţa lui. Avea
mai lucrat cu praf de puşcă înainte, făcându-şi propriul praf de puşcă.
focuri de artificii şi M-80 suficient de puternice pentru a arunca în aer o casă.
cutia poştală a unei case şi apoi le declanşa în jos, la
Huntington Beach pe 4 iulie. Dar rahatul încă
îl făcea nervos, mai ales cu toate cârpele uleioase,
solvenţi şi bidoane de benzină care stăteau pe rafturi.
pe care le ridicaseră la întâmplare cu blocuri de ciment şi...
scânduri. Întregul loc mirosea deja ca un nenorocit de
bombă.
Harven a luat bidonul de benzină fără fum de calitate FFFG.
de la cartuşele de puşcă şi a turnat-o într-o
care conţinea praf de paiete negru. La aceasta a adăugat
pulbere de tip DuPont, mici cilindri negri care arătau ca nişte
ca nişte bucăţi de mină de creion. Înşurubând capacul pe metal
metalic, a scuturat uşor recipientul pentru a combina cele trei într-un
amestec de praf de puşcă de tip Red Dot. Folosind o pâlnie mică, a
a turnat o uncie şi jumătate din amestec în recipientul din PVC.

suficient praf de puşcă de înaltă calitate, fără fum, pentru a umple
treizeci de cartuşe de puşcă. A astupat celălalt capăt şi a aşezat
dispozitivul de detonator de 10 cm şi jumătate în rând de-a lungul
cu celelalte, peste o duzină în total.
Trebuie să le prinzi din urmă, i-a spus lui George, desprinzându-se din
mănuşile de bucătărie şi le-a aruncat pe podea.
George a aşezat ultimul cartuş de puşcă golit la
într-o parte şi s-a apropiat de colecţia ciudată de materiale
aşezate în diverse containere: gloanţe de plumb neaprinse
extrase din gloanţe de .358, cuie de beton şi cuie duplex,
capse de sârmă ghimpată, cioburi de sticlă spartă şi
alice de plumb de la alicele nr. 4 pe care le golise din
cartuşele de puşcă. A aruncat o ultimă privire la exemplarul său de
Cartea de bucate anarhistă, un manual de instrucţiuni pentru o
o serie de activităţi ilegale, cum ar fi fabricarea de droguri, instalarea de
capcane capcană, ascultarea liniilor telefonice, şi, de o utilitate deosebită.
pentru Harven şi Smith, o secţiune despre „Cum să faci un
o grenadă antipersonal".
Luând o cutie de Budweiser de 12 uncii în capacul de
în care a tăiat o formă de stea şi a desprins capacul de la
metalul, Smith a turnat o combinaţie de materiale,
a introdus unul dintre dispozitivele de detonare ale lui Harven în capac.
centru, şi a umplut zona din jurul şi de deasupra acestuia.
cu mai mult amestec de şrapnel letal, două şi jumătate
kilograme în total. A îndoit fâşiile metalice tăiate ale capacului
la loc, a luat un al doilea capac tăiat de la o altă bere.
cutie de bere, a tras fitilul de la detonator până sus prin
deschiderea şi a fixat al doilea capac în partea superioară a
cutiei principale. După ce a terminat cu asta, George
a înfăşurat totul în bandă adezivă şi a pus-o
alături de celelalte.
Nu e ca şi cum tipii ăştia ar avea ceva de pierdut, George.
a spus, mergând spre masa de cărţi cu lansările.
dispozitivele de lansare pe care el şi Chris le făcuseră mai devreme (pagina 98:
„Transformarea unei puşti de vânătoare în lansator de grenade").
Toată lumea are ceva de pierdut, a spus Chris.
George a strecurat una dintre grenadele din cutii de bere în
lansator şi i-a dat o mică scuturătură până când aceasta s-a ţinut bine în
la locul ei. Dispozitivul de lansare era simplu: o grenadă de douăsprezece uncii de
cutie de Coca-Cola de 12 uncii cu capacul tăiat şi fundul înşurubat
în jos pe o placă de placaj circulară de jumătate de inch, care în
la rândul ei era fixată pe un diblon de cinci optimi de inch, de nouăsprezece centimetri.
centimetri lungime. Prin amplasarea dispozitivului exploziv în
„suport de grenadă" din cutie de Coca-Cola, glisând diblu pe
pe ţeava unei puşti, aprinzând fitilul bombei şi
trăgând cu puşca de vânătoare încărcată cu un cartuş golit de cartuş.
cu alice, Harven şi Smith au avut o lovitură devastatoare.
devastatoare, cu o rază de lansare de un metru şi jumătate.
o sută de metri. Puşca de vânătoare putea fi folosită, de asemenea, pentru a
lansa bombele incendiare pe care Smith urma să le adauge la
colecţia mai târziu: sticle de vin Blue Nun de şaisprezece uncii.

umplute cu benzină cu plumb, una dintre sticlele de PVC ale lui Harven.
detonatoare din PVC al lui Harven plasate în interiorul gâtului.
După ce au terminat, George şi Chris au cercetat
arsenalul. Chris a clătinat din cap. Nu ştiu, George, a
a spus. Astea sunt nişte chestii destul de grele.
Ei bine, nu prea avem de ales, a spus George, ştergând
praful de puşcă şi celuloza de pe mâini cu o plajă.
prosop de plajă. Am cheltuit deja toţi banii pe arme. El
a luat Cartea de bucate anarhiste şi a răsfoit-o.
paginile. Crezi că ai putea face una din astea? a spus el,
întinzând-o pentru ca Chris să o vadă.
Harven a studiat pagina. Pentru ce este asta?
O bombă de diversiune. O vom declanşa în partea cealaltă a
oraşului chiar înainte de a intra în bancă.
Harven a lăsat să iasă o lungă respiraţie. Sigur, pot s-o fac.
GEORGE A SCOS GEANTA DE NAILON PENTRU PUŞCĂ DIN GEANTĂ.
portbagajul CAMARO-ului, a desfăcut-o şi a scos-o.
Colt AR-15 pe care îl cumpărase cu o zi înainte de la
Dave's Guns. A ridicat puşca şi a ţintit cu privirea în jos.
ţeava în spălătura de la Lytle Creek Canyon. Între
două păduri de bumbac se găsea carcasa ruginită a unei maşini abandonate.
Ford Pinto abandonat. O maşină de spălat Maytag, plină de urme de praf.
de focuri de armă se afla la baza dealului, împreună cu o maşină de spălat.
un sortiment de cauciucuri, mobilă şi sute de sticle de bere.
cutii de bere şi sticle de suc. Jumătate de duzină de pepeni verzi zăceau
sfâşiaţi, cu maţele lor roşii împrăştiate peste tot.
tot ce se afla pe o rază de şase metri.
Un şoim a planat pe lângă el, iar George l-a ochit cu ajutorul
AR-15 şi i-a urmărit zborul, dar nu a tras. A coborât
arma, a pus-o pe carcasă şi a scos un Zippo.
brichetă Zippo. Truc pe care l-am învăţat în armată, i-a spus el băiatului care
care stătea şi privea. A apăsat o flacără şi a ţinut-o
chiar sub ţinta de fier de la capătul ţevii şi a ţinut-o în mână.
şi a mişcat-o încet înainte şi înapoi. Înnegreşte ţinta pentru a
pentru a-i da un anumit contrast, a spus el.
De ce faci asta? a întrebat Billy Delgado, mişcând un
puţin mai aproape. Nu ştia nimic despre arme, nu se pricepea deloc la arme, nu avusese niciodată
deţinut niciodată una. Venind din partea uneia dintre cele mai proaste
barrios din Orange County, un puşti de 17 ani ca el
Billy nu prea avea bani pentru nimic, cu atât mai puţin pentru o armă.
o puşcă. Doar traficanţii de droguri şi membrii bandelor din Crow
Village aveau arme, iar Billy nu era nici unul dintre ei.
Punând ţinta la zero, George a spus. Reglarea lor pentru
precizie. A ridicat pistolul la umăr şi a
s-a uitat pe ţeavă, apoi a lăsat arma jos din nou.
Eşti bine, Billy? a spus el fără să se uite la adolescent.
Cum îşi fac efectul vitaminele pe care ţi le-am dat?
Billy şi-a întins braţele. Sunt bine, a spus el, chiar şi
deşi nu era chiar adevărat. Billy avea mereu dureri,
diagnosticat cu artrită reumatoidă, un doctor i-a spus

că îi va răpi capacitatea de a merge până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani.
George se dusese la bibliotecă, făcuse câteva cercetări,
şi l-a pus pe Billy să ia un regim de vitamine care trebuia să îl facă să se simtă bine.
să îl ajute.
Billy îl cunoştea pe George de când fratele său mai mare, Manny
îşi găsise slujba de peisagist la Departamentul de Parcuri din Cypress,
când Billy avea 12 ani. Chiar dacă George avea zece ani
cu zece ani mai mare, îşi făcea mereu timp să vorbească cu Billy,
întrebându-l cum se simte, ce a spus ultimul doctor.
spus, ce medicamente lua. În plus faţă de
programul de vitamine, George a pus la punct şi un program de tratament pe bază de plante
regim de plante pentru psoriazisul care îi provoca erupţii cutanate uscate şi cu pete
pe toată faţa, braţele şi mâinile lui Billy. Billy ura
boala de piele mai mult decât artrita. Împreună au ţinut
îl îndepărtau de sport, fete şi de tot ceea ce necesita efort fizic.
efort fizic.
Asta e bine, a spus George, luând un încărcător de patruzeci de cartuşe.
de muniţie de calibru 223 din portbagajul maşinii lui Chris.
Z/28.
Se auzea un zgomot de focuri de armă de undeva de jos.
canionului, o rafală unică, neîntreruptă, de cel puţin
douăzeci de gloanţe, rapoartele răsunând înainte şi înapoi în afara
pereţii canionului. Billy se uită în cealaltă parte a râului, la fel de largă ca şi
ca un teren de fotbal şi presărată cu bolovani, spre
stânci de granit care se înălţau la sute de metri de la marginea muntelui.
podeaua canionului.
Se pare că cineva de aici de sus are un automat, Chris.
a strigat de la câteva zeci de metri distanţă. Harven a ridicat o puşcă
şi a tras cinci focuri de armă în jos în râu,
gloanţele au zăngănit pe metal. Heckler-ul e bun, a spus el.
a spus.
Billy l-a privit pe George cum a încleştat încărcătorul în
din partea de jos a armei cu un zgomot solid de clic, a luat un mic
rucsac, şi a mers până la marginea cotiturii unde
dealul se înclina în jos, în râu. Eşti nervos?
Nu chiar, a minţit Billy. George s-a întors şi i-a aruncat puştiului o
o privire neîncrezătoare. Ei bine, poate un pic, a recunoscut Billy.
George a dat din cap. Da, şi eu la fel. A aruncat rucsacul
pe jos şi apoi s-a întins în poziţia culcat cu puşca.
cu ţeava puştii aşezată pe rucsac. A îndreptat arma, a ochit
prin vizorul din spate şi prin cel din faţă, a respirat adânc.
de aer şi a apăsat încet pe trăgaci. A fost o lovitură puternică
pocnitură ascuţită şi Billy a simţit contuzia în adâncul sufletului.
piept. George a repetat procesul, trăgând încă un
cartuş. A luat un binoclu şi a privit în jos.
în spălătorie. Vino aici, a spus el. Îţi voi arăta ce
Ce fac. Billy s-a apropiat şi a îngenuncheat lângă George. I
ţinteam chiar în mijlocul uşii, pe acel
maşinii de spălat, a spus el, ţinând binoclul în sus la
Billy. Uită-te unde au lovit.
Sus, a spus Billy.

Da, a spus George. A luat un glonţ nefolosit şi a folosit
vârful plumbului pentru a face o ajustare la ţinta de fier la
la capătul ţevii. Această direcţie pentru a aduce ţinta
în jos, a spus el. S-a întins din nou în poziţia culcat,
a îndreptat din nou arma şi a tras încet.
A reglat din nou ţinta până când gloanţele au lovit
în grupări strânse, direct în mijlocul spălătorului.
uşii spălătorului. Gata, a spus el, ridicându-se din nou în picioare şi
ştergându-şi praful de pe cămaşă şi pantaloni. A înmânat arma
arma lui Billy. Acesta este cel pe care îl vei avea.
Billy a ezitat, uitându-se la oţelul negru şi compozitul
de oţel şi oţel compozit.
Ţine-o pe scaunul de lângă tine, în caz că ai nevoie de ea.
în caz că ai nevoie de ea.
Billy a dat din cap, s-a poziţionat şi a ridicat arma.
exact aşa cum îl văzuse pe George făcând-o. El
a înghiţit, a ţintit în jos spre maşina de spălat şi a
şi a tras trei focuri rapide.
Nu-i rău, a spus George. L-a lăsat pe Billy şi a urcat pe
deal spre locul unde trăgeau ceilalţi.
Se auzi un zgomot de bubuitură. Oare chestia asta nenorocită măcar
legală? Manny a rânjit, ţinând în mână puşca cu ţeava de vânătoare cu ţeava scurtă.
cu ţeavă scurtă şi mâner de pistol.
Puşcă anti-revoltă, a spus George categoric. Dacă cineva se pune cu noi, trage
în tavan.
Manny a ţinut pistolul jos, la şold, şi a tras în gol
încă trei cartuşe.
Mai bine te-ai duce să vorbeşti cu fratele tău, a spus George.
Manny s-a uitat la Billy care trăgea cu AR şi apoi
a înmânat pistolul de revoltă lui George.
Manny Delgado avea douăzeci şi unu de ani, dar nu toate
mult mai mare decât fratele său mai mic. Amândoi erau
de categorie bantamweight, abia dacă depăşeau 1,80 m înălţime şi cântăreau
aproximativ 120 de kilograme. Dar, în timp ce Billy părea băieţos.
şi uşor de luat peste picior, Manny se purta ca un dur.
un mic nenorocit. Dar când vii din cartier,
ar fi bine ca un copil să fie dur. Manny era aşa, dar el
dar niciodată nu dădea nimănui o bătaie de cap decât dacă ei o făceau primii.
Avea grijă de soţia şi de copilul său mic, avea grijă de un
o slujbă, şi a stat departe de probleme. Ei bine, în mare parte a stat departe
de probleme. Manny se băgase singur într-o mică
cu legea şi făcea câteva weekend-uri în închisoare.
în închisoarea din judeţ. Nimic ce nu putea trece, doar că acum...
că a lipsit două weekenduri la rând, planificând pentru
slujba de la bancă cu George.
Manny plecase deja de la Crow.
Village din Stanton şi locuia în Garden Village.
Grove cu soţia lui, Juanita. Dacă un copil din Crow Village ar fi avut
avea o slujbă, probabil că era vorba de droguri, furturi
maşini, sau jafuri ale bandelor. Dar Manny şi-a găsit o slujbă
printr-un program de lucru când avea doar 16 ani.

ani, săpând conducte de irigaţii şi plantând copaci.
la departamentul de parcuri al oraşului Cypress. El a avut
lucrat acolo împreună cu George timp de aproape o jumătate de an.
duzină de ani. Manny a muncit pe brânci, iar
supervizorul de acolo îl numea un „tânăr ideal”, dar
îl întreba frecvent pe Manny ce naiba face.
să stea după orele de program cu scandalagiul ăla
George Smith.
Tot ce trebuia să facă George era să sugereze slujba de la bancă şi...
Manny a fost acceptat. Avea deja un copil sub doi ani
şi aştepta un altul cu Juanita în câteva zile.
câteva luni. Reuşeşte sau mori, i-a spus George. Manny a fost
de acord şi cu asta. Şi-a dat demisia de la Cypress şi i-a spus
şi le-a spus că se mută în Arizona. Singura lui ezitare a fost
să îl implice pe Billy, dar puţini bani ar fi putut să-l facă pe Billy să se implice.
Billy un drum lung din Crow Village.
Billy a coborât arma când l-a văzut pe Manny apropiindu-se.
Credeam că doar conduc, a spus el. De ce am nevoie
pentru asta?
De ce naiba eşti atât de îngrijorat? a spus Manny în
accentul lui Chicano, cu un amestec unic de staccato
şi silabe alungite. Nu trebuie să o faci dacă
dacă nu vrei.
E în regulă, a spus Billy, privind în jos la pistolul din
mâini. Ştia că era prea târziu acum să mai dea înapoi.
fără să-i dezamăgească pe fratele său şi pe George.
Manny i-a luat pistolul. O să fie bine,
Belisario, a spus el încet, folosind prenumele fratelui său.
Nu se va întâmpla nimic.
CHRIS A SCOS ÎNCĂRCĂTORUL GOL DIN
COLT „SHORTY” AR a aruncat-o într-o cutie de carton, şi
şi a introdus un încărcător nou de 40 de cartuşe. Ăsta e pregătit, a spus el.
a spus, înmânându-i arma lui Russ. Încearcă-l.
Russ a ridicat arma şi a apăsat pe trăgaci. Puşca
a produs un pocnet ascuţit şi a lovit cu piciorul în spatele lui
umăr. Russ a zâmbit şi a dat trei lovituri rapide în
în direcţia Pinto-ului abandonat. Crack, crack, crack,
crack. Prima împuşcătură a lovit metalul, dar arma a tresărit şi
a tras în sus şi la stânga, trimiţând următoarele două focuri de armă.
departe de ţintă.
Încearcă să o ţii în canion, rahatule. Chris a mers
până la Z/28, a băgat mâna în portbagajul deschis, şi a săpat
şi a căutat într-o geantă. Cine vrea să arunce o bombă?
a spus el, întorcându-se cu una dintre bombele cu fragmentare.
grenade de fragmentare pe care le făcuseră.
O să arunc eu o nenorocită de grenadă, a spus Manny zâmbind.
Ceilalţi s-au adunat în jurul lor în timp ce George le arăta
cum funcţionează. Aprindeţi fitilul, aruncaţi-o şi apoi obţineţi
la pământ înainte de a fi sfâşiat de o armă.
de şrapnel. A scos Zippo-ul. Eşti gata?
Ar fi bine ca rahatul ăla să nu-mi lovească maşina, a avertizat Chris.

George a apăsat bricheta. Arunc-o până acolo, a spus el.
i-a spus lui Manny, dând din cap în direcţia Pinto-ului.
în jos, în spălătorie.
Manny şi-a întins braţul înapoi, strângând grenada.
Când George a aprins fitilul, Manny a făcut un pas înainte şi a
a aruncat canistra ca un jucător de câmp care aruncă un alergător.
în afara terenului. Toţi s-au lovit de pământ şi s-au întins pe
pe burtă, aşteptând. Trei secunde mai târziu s-a auzit un zgomot ascuţit
explozie puternică şi sunetul şrapnelului care loveşte metalul,
copaci, bolovani de granit, şi orice altceva în josul câmpului.
spălare.
Încet, toţi s-au împins în sus de pe pământ şi
şi s-au îndreptat spre marginea râului. Timp de câteva secunde,
au stat holbându-se la fumul care se ridica dinspre
de pe fundul canionului. Chris Harven a clătinat din cap. Sfântul
rahat, a spus el.
3
RSO
9 mai 1980. Riverside, California.
ÎN NICIUN CAZ ANDY NU TREBUIA SĂ SFÂRŞEASCĂ
UN POLIŢIST. Copilul ILEGITIMAT al unui sărac,
de 15 ani, cu probleme cu drogurile şi alcoolul.
Abandonat de mama sa biologică, crescut de o mamă de familie.
bunica care a avut o moarte violentă, a trecut în jurul valorii de
între rudele care fie nu-şi permiteau, fie nu aveau
sau nu îl doreau, plasat sub jurisdicţia Protecţiei Copilului.
Servicii de protecţie a copilului, a intrat şi a ieşit din centrele administrate de California
Autoritatea pentru Tineret din California. Pe hârtie, istoria copilăriei sale a fost
traiectoria familiară care a condus prea mulţi tineri mexicani
mexicani americani în bandele de stradă şi în California.
sistemul corecţional din California.
Diferenţa era că Andy nu făcuse niciodată nimic
greşit, nu a încălcat nicio lege în viaţa lui. Andy
copilăria lui Andy a fost una de abandon, respingere şi
tragedie, dar a fost şi una de salvare.
Mama biologică a lui Andy era mexicană din prima generaţie.
americană de prima generaţie, parte a unei familii numeroase de muncitori migranţi care
urmau sezoanele de cules sau orice alt loc de muncă
oportunitate în tot sud-vestul ţării. Tatăl său era
italian, un restaurator de succes în Tempe, Arizona. Acesta
ar fi putut fi o mare poveste de dragoste, doar că
Esperanza Espinoza era o bonă de 15 ani.
iar Leonard Monti era un bărbat căsătorit, mult mai în vârstă, cu
cu trei copii ai săi.
Leonard Monti nu era crud sau lipsit de inimă, dar nu era
dar existau tot felul de motive pentru care un stâlp al societăţii, un
membru al Camerei de Comerţ, un tip Goldwater.
ar fi vrut să ascundă faptul că el a bătut
cu bona lui mexicană minoră. Oricare ar fi fost motivul
aranjament, Esperanza şi-a văzut liniştită de drumul ei şi
şi a născut în Modesto, California. Un tip pe nume

Delgado i-a luat locul lui Leonard Monti la naştere.
aşa că Andy a devenit singurul Delgado într-o familie
de Espinozas, un detaliu incomod pe care nimeni nu l-a mai
s-a deranjat să schimbe.
La trei zile de la naştere, Andy a fost predat familiei sale.
bunicii. Era evident că mama sa biologică nu putea
să aibă grijă de un nou-născut. Alcoolismul şi dependenţa au făcut
că nu va juca niciodată acest rol în viaţa lui Andy. Andy
a fost crescut de bunica sa, Marcelina, o femeie pe care el
pe care o va numi pentru totdeauna mama lui. Erau săraci, o
o femeie singură cu şase copii de întreţinut. Se zbătuseră
prin Southland, trăind în taberele de imigranţi sau în taberele de
parcuri de rulote. Dar era în regulă. Andy avea o familie,
fraţi şi surori cu care să se joace, un loc unde să se simtă bine. Dar ca majoritatea
lucruri din viaţa lui Andy, nu a durat.
În 1963, când Andy avea zece ani, locuiau în
Warehouse District din Los Angeles. Într-o zi, tatăl lui
bunica sa a închiriat o remorcă, a încărcat-o cu maşini folosite
electrocasnice şi mobilă uzate, şi, împreună cu Andy şi cu
trei copii mai mici, a condus până în oraşul de graniţă din
Mexicali. Şi-au petrecut ziua livrând bunurile şi
vizitând rudele. La sfârşitul unei zile lungi, au
s-au întors, trecând prin suburbia El Monte din L.A.
pentru a lăsa câteva lucruri acasă la mătuşa lor Olga.
Un bărbat pe nume John R. Barkus trecea cu maşina prin El
Monte în acea noapte. Era beat. Când Marcelina
Espinoza a trecut între remorcă şi maşină pentru a ajunge la ea.
ceva din portbagaj, John R. Barkus a trântit-o de maşină.
în partea din spate a remorcii cu viteză mare. Marcelina a fost
strivită, trasă pe trotuar şi călcată de
de remorcă. Ceea ce a văzut Andy în acea noapte a fost
bunica, mama lui de fapt, sfărâmată, ruptă şi...
moartă, cu hainele smulse de pe corp de forţa
fiind târât pe asfalt de trenul de rulare al maşinii.
remorcii.
Dintre cei şase copii orfani, cinci au fost absorbiţi în
în familiile rudelor. Cei trei mai mici, cei trei
copiii cu care Andy era cel mai apropiat, au mers la
împreună la
acasă la o mătuşă din Hacienda Heights. Andy, cel mai mare
cel mai tânăr, era cel mai ciudat copil. Era diferit faţă de
de ceilalţi, nu era deloc unul dintre copiii Marcelinei, ci mai degrabă un fel de
un copil adoptat, singurul cu un nume de familie diferit.
nume diferit. A fost plimbat printre mătuşi şi
unchi, mulţi dintre ei având deja familii numeroase şi
probleme ale lor şi fie nu erau în poziţia de a le putea
de a prelua un copil în plus sau pur şi simplu nu doreau. Andy
îşi dădea seama. Mulţi îl tratau ca pe un străin, sau chiar mai rău.
Cu familia sa smulsă de sub picioare, Andy era...
devenea rapid fără ancoră, sărind de la un loc la altul.
de la o şcoală la alta, de la un cartier la altul, de la o casă la alta.

şi din casă în casă. Atunci, un poliţist din El Monte, Darrell
Creed a apărut în viaţa lui.
Creed avea douăzeci şi ceva de ani, un bărbat de 1,80 m şi o înălţime de 1,80 m.
transplantat direct din Kansasul rural. Arăta ca şi cum
cu urechile care ieşeau în afară, braţele care...
atârnau aproape până la genunchi şi avea un zâmbet larg şi strâmb.
Dar era un tânăr deştept şi decent, care putea
vedea toate semnele de avertizare la Andy, genul de persoană fără rădăcini
şi instabilitate care transforma copiii buni în
delincvenţi juvenili. Creed a început să se oprească la casă
în timpul liber, pentru a verifica ce face Andy, poate să-l ducă la şcoală.
în parc, să-i cumpere un hamburger, sau chiar să-l tragă la şcoală.
la cină acasă la un prieten. Poliţia din El Monte
a crezut că aceasta era o idee foarte proastă şi i-a spus lui Creed acest lucru. El
i-a ignorat. Creed a devenit o figură de frate mai mare, Andy
pe care Andy îl putea admira.
Dar apoi Andy s-a mutat la o altă rudă, în altă ţară.
oraş, departe de Darrell Creed. Această situaţie nu a
nu a funcţionat nici ea. Acum nu mai existau rude
dispuse să-l primească. Una dintre ele l-a dat pe mâna lui
sistemul de protecţie a copilului din Los Angeles County.
Orice fel de hârtii, audieri sau mecanisme judiciare
care ar fi putut să fie în fundal
pentru a determina soarta lui era invizibilă pentru Andy. Tot ce ştia el
era că a fost băgat într-o cameră supraaglomerată.
de tineri numit MacLaren Hall, în timp ce fraţii şi fraţii lui
surorile erau înghesuiţi cu membrii familiei.
Chiar şi la vârsta de zece ani, Andy Delgado ştia că o situaţie de rahat
când vedea una. Locul era înfiorător, trist şi...
şi rău, iar el voia să plece. Aşa că a plecat. A plecat.
naibii din acel loc. La MacLaren Hall, au numit
asta „evadare” şi l-au adus înapoi şi l-au băgat în
în zona de izolare cu infractorii minori. A plecat
din nou, de data asta urcându-se pe acoperiş şi trecând peste un
gardul din perimetru. În total, el a intrat şi a ieşit de la tineri.
de tineri în mai bine de un an, până când toate
„evadări” l-au transformat oficial pe Andy într-un infractor juvenil.
Între timp, sistemul a luat unele decizii cu privire la
viitorul lui Andy Delgado. L-au plasat în penitenciarul Los
Padrinos din Downey. Acelaşi lucru, în alt loc.
Un ofiţer de eliberare condiţionată pe nume Betty McCold a preluat conducerea lui Andy.
şi a fost consternată de ceea ce a găsit atunci când
când a trecut în revistă dosarele lui. Andy era pe cale să devină un
pe termen lung în sistemul corecţional juvenil
chiar dacă nu comisese nicio infracţiune în afară de
de a vrea să plece naibii de la un spital de rahat, administrat de un judeţ,
orfelinat închis. L-a întrebat pe Andy dacă nu era
pe cineva, oricine, care să-l primească? Nu, a spus el.
Nimeni. Şi apoi şi-a amintit de poliţistul din El Monte
care îi arătase ceva bunătate cu câţiva ani înainte.
Darrell... ... ceva. Andy nici măcar nu cunoştea numele

numele de familie al omului.
Era o idee absurdă. Betty McCold ar fi putut face
ceea ce ar fi făcut majoritatea asistenţilor sociali suprasolicitaţi:
să ridice din umeri şi să înghesuie cazul Andrew Delgado.
într-un dulap de arhivare până la viitoarea lui întâlnire cu un judecător.
judecător care să-i stabilească soarta. Dar, în schimb, Betty McCold
a sunat la poliţia din El Monte. Aveau un poliţist pe nume
Darrell, care obişnuia să iasă cu un copil de zece ani.
pe nume Andy? Obişnuiau, dar nu mai era pe lista de suspecţi.
forţele de ordine. McCold a urmărit pista, dar când a văzut-o
în cele din urmă a dat de urma poliţistului mare şi slab din Kansas, a
părea că ar putea fi prea târziu.
Andy s-a aşezat în faţa judecătorului de la Protecţia Copilului.
Servicii de Protecţie a Copilului pentru a stabili ce au fost
ce vor face cu el în continuare. Nu avea unde să se ducă.
să meargă decât într-un centru de izolare din cadrul sistemului;
altfel ar fi fugit din nou. Ei bine, judecătorul
a spus, este cineva de faţă care este dispus să ia
responsabilitatea pentru acest copil? A fost cineva. Andy s-a uitat la
şi l-a văzut pe Darrell Creed pentru prima dată în ultimele luni. El
era acolo cu noua lui soţie. Da, ei vor lua
responsabilitatea pentru Andy. Da, ei vor fi familia lui adoptivă.
până când va fi destul de mare pentru a merge pe cont propriu.
Din acel moment, Andy avea un cămin. Cu toate acestea, în
experienţa de a fi abandonat, închis, hărţuit şi
tratată atât de nedrept a fost una pe care Andy nu a uitat-o niciodată. Pentru
tot restul vieţii sale, nedreptăţile care i-au fost făcute în calitate de copil
copil vor juca un rol uriaş în modul în care a privit lumea.
lumea şi interacţiunea cu oamenii din jurul său.
În calitate de tată, Darrell Creed i-a insuflat lui Andy valorile de
loialitate, onestitate şi integritate. Partea de loialitate a fost
care a fost deosebit de atractivă pentru Andy, deoarece el a avut
văzut atât de puţin în viaţa lui. A ascultat la
conversaţiile pe care Creed şi ceilalţi poliţişti le purtau în timp ce beau.
cafea în jurul mesei din bucătărie. Poveşti despre întotdeauna
să se protejeze unul pe celălalt, să ai încredere în partenerul tău cu
şi, mai presus de toate, să nu-ţi părăseşti niciodată un coleg poliţist.
singur într-o luptă. Andy a venerat aceste valori, aceşti bărbaţi,
şi, prin extensie, toţi poliţiştii şi instituţia poliţiei.
aplicarea legii. Din acel moment, Andy Delgado a ştiut
exact ce vrea să facă cu viaţa lui.
ANDY TOCMAI IEŞEA DIN PATRULARE ÎN SEARA ÎN CARE
8 mai 1980, când l-a găsit pe şeful adjunct Ron
Bickmore care îl aştepta, fumând o ţigară într-o zonă
chiar lângă centrul de dispecerat numit „groapa”. În mod normal
Bickmore părea chiar mai supărat decât de obicei.
„Vreau să te văd mâine în biroul şerifului Clark,
la ora şapte sute fix.” Când Andy a întrebat ce a făcut
despre ce era întâlnirea, Bickmore a tras o ultimă gură de la
ţigară şi a stins-o pe podea. „E ceva personal.”
La naiba, s-a gândit Andy. Ştiam că mă va ajunge din urmă.

Toată chestia fusese o prostie nenorocită, o răfuială.
în timpul unei petreceri în casa adjunctului Fred Chisholm, la două zile după ce a fost ucis.
cu două săptămâni înainte. Chisholm era un tip înalt, cu un caracter bun şi
şi de o duritate înşelătoare, transplantat dintr-un oraş de muncitori.
de lângă Boston, care încă îşi mai păstrase obiceiurile regionale
accent regional. Andy fusese ofiţerul său de instrucţie, iar cei doi
deveniseră prieteni. Chisholm reuşise să pună mâna pe
o casetă video cu filmul Animal House şi a invitat un prieten al lui
câţiva dintre băieţi la noua lui casă într-o după-amiază.
pentru a bea câteva beri şi a se uita la film. Când
Andy a ajuns la petrecere în jurul orei trei, era
o grămadă de poliţişti cu ochii obosiţi de la poliţie.
care veniseră direct din tura de noapte.
şi de atunci băuseră beri. Andy nu ştia
bine pe tipii ăştia şi puţina interacţiune pe care o avusese cu ei.
cu ei nu a fost întotdeauna bună.
Exista un adjunct pe care Andy nu-l plăcea în mod deosebit, unul
unul dintre cei din poliţie pentru care fiecare negru era un
„iepuraşul junglei”, fiecare mexican un „beaner” şi fiecare
asiatic era un „ţăranoi”. Erau prea mulţi tipi în
departament ca el. „Nu mă vedeţi cum stau în picioare
aici?”, a răbufnit după ce un coleg deputat a scăpat un
„spics” şi „wetbacks” într-o poveste despre un om de afaceri.
despre o întâlnire cu un grup de muncitori migranţi mexicani.
Dacă Delgado avea un trăgaci – şi cu siguranţă avea –, unul
era moştenirea sa mexicană, iar celălalt era mărimea sa, un
un metru şi jumătate şi un kilogram.
Andy nu era de mult timp la petrecere când a început să vorbească pe gură.
adjunctul din tura de noapte îi lucrase ambelor lui Andy.
declanşatoarele lui Andy. Delgado a încercat să devieze confruntarea, dar
în cele din urmă, bărbatul – un bărbat solid de 1,80 metri care cântărea mai mult decât
Delgado cu şaizeci de kilograme – i-a adresat o invitaţie pentru
Andy să iasă afară. Andy nu a vrut să provoace
Chisholm şi pe tânăra lui soţie să le facă probleme în noul lor
casă. „Dacă asta nu era casa lui Fred”, i-a spus Andy tipului,
„Ţi-aş da această oportunitate.” Până atunci, Fred
destul de nemernic. „Nu lăsa asta să te deranjeze,
Andy. Dă-i un şut în fund, sau o voi face eu.”
Banii deştepţi au fost pe omul mai mare atunci când
când cei doi deputaţi de la Riverside şi-au dus dezacordul la
în curtea lui Chisholm pentru a o rezolva o dată pentru totdeauna. Ce
cei mai mulţi nu ştiau că Andy a fost o vedetă
luptător de lupte în echipa de la liceu şi în Marina.
Corps şi centură neagră la judo la vârsta de 16 ani. Andy
l-a atacat pe bărbat, l-a aruncat, i-a răsucit membrele, l-a imobilizat
în lupte şi chiar l-a lovit cu pumnul.
veranda lui Fred înainte ca un alt adjunct să-l oprească.
Se aşternuse o tăcere ameninţătoare din partea
departamentului timp de două săptămâni după ce a avut loc
incidentului, în timp ce vestea luptei se răspândea printre adjuncţi.
Superiorii trebuiau să ştie totul despre asta, dar până acum

niciunul dintre ei nu scosese un cuvânt. Poate că niciodată
nu o vor face. Dar poate că, din nou, poate că îi pregăteau lui Andy
actele de concediere a lui Andy.
Delgado ştia că trebuie să fie aproape de o promovare.
de detectiv. Şapte ani de serviciu, cu o reputaţie
de dedicare, onestitate, seriozitate şi eficienţă.
eficientă a poliţiei. Dacă lui Andy i se spunea să meargă într-o zonă şi să se ocupe de un caz.
şi să reprime o infracţiune, Andy o făcea. De-a lungul timpului, a avut un
arestări importante şi chiar a salvat o femeie.
prinsă în maşina ei într-un torent de ape în creştere.
De asemenea, a urmat o serie întreagă de cursuri la Cal State San
Bernardino şi se apropia de o diplomă în domeniul public.
administraţie publică şi justiţie penală. Promovarea a fost
importantă pentru Andy, nu doar pentru salariul suplimentar şi
statut, ci şi pentru recunoaşterea faptului că era un om al naibii de bun.
bun poliţist.
Andy începuse să creadă că toată chestia asta era doar
până când Bickmore l-a interceptat în
groapă. În acea seară s-a dus acasă şi i-a spus soţiei sale, Lucretia.
„Am dat de necaz”, a spus el, pregătindu-o pentru ce era mai rău.
„Nu voi ajunge niciodată detectiv.”
SOARELE SE RIDICASE DEASUPRA MUNŢILOR SAN FRANCISCO ŞI SAN FRANCISCO.
GABRIEL MOUNTAINS în dimineaţa zilei de vineri, mai.
9, când restul adjuncţilor de pe cursa de 6:00 dimineaţa spre
4:00 p.m. „tura doi” au început să sosească la Riverside.
Biroul şerifului din Riverside. RSO, aşa cum au fost numiţi cei care lucrau acolo
îl numeau, locuiau în birouri din cadrul unui sediu municipal mai mare
complex municipal mai mare din centrul oraşului Riverside, care
includea închisoarea judeţului şi tribunalele. Biroul din Riverside
Departamentul de Poliţie din Riverside a ocupat o altă clădire municipală
situată chiar vizavi de RSO. În afară de
proximitatea geografică, cele două agenţii de aplicare a legii
nu ar fi putut fi mai îndepărtate.
Ofiţerii din cadrul poliţiei din Riverside erau poliţişti municipali, iar
jurisdicţie limitată în cadrul graniţelor unui oraş modern şi
modern şi în mare parte suburban. Cele mai multe dintre oraşele mari din
Riverside County aveau propria lor poliţie autonomă.
de poliţie autonomă. Patrula de autostrăzi din California conducea
autostrăzile. Departamentul şerifului din Riverside County a primit
ceea ce departamentele şerifilor au primit întotdeauna: orice altceva.
Pentru RSO, „orice altceva” însemna responsabilitatea pentru
cea mai mare parte a unui judeţ mai mare decât statul Delaware.
Acoperind mai mult de 7.200 de mile pătrate, Riverside
County este un dreptunghi rudimentar de pământ arid care se întinde de la vest la
est, de la marginea zonei metropolitane din Los Angeles până la
graniţa cu Arizona. În cadrul acestei zone, regiunea Riverside
Departamentul şerifului din comitatul Riverside a fost responsabil pentru
operarea închisorilor din comitat, paza tribunalelor din comitat şi
clădirile municipale şi de a patrula în toate zonele sălbatice,
centrele de populaţie neîncorporate şi „
oraşe „contractuale

prea mici sau prea sărace pentru a prelua costurile de întreţinere.
unei forţe de poliţie ei înşişi.
În afară de oraşul balnear Palm Springs, zona
la est de Munţii San Gabriel şi San Jacinto
este formată din zone sălbatice vaste şi interzise, zone indiene
rezervaţii indiene, şi câteva oraşe mici din deşert presărate
pe mii de kilometri pătraţi din deşertul arid Colorado.
deşert. În timp ce această zonă conţinea trei sferturi din
masă terestră a comitatului Riverside, trei sferturi din suprafaţa sa
populaţia era concentrată într-o zonă situată la vest de
munţilor, cunoscută sub numele de Inland Empire.
Inland Empire a fost numele de marcă dat de primii
dezvoltatorii imobiliari şi liderii civici pentru a promova
colecţia de oraşe care ocupă extremitatea vestică a
comitatele Riverside şi San Bernardino. „Inland” deoarece
este, „Empire” pentru că suna bine. I.E.,
aşa cum îi spun localnicii, a fost o întindere contiguă destul de nedefinită
de locuinţe rezidenţiale, terenuri agricole, terenuri uscate,
fabrici, restaurante de tip fast-food, standuri de taco, şi...
centre de distribuţie. Fără indicatoare rutiere care să te anunţe
că ai trecut dintr-un oraş în altul, nu ai fi putut
nici măcar nu ai şti. Poluarea aerului generată de întregul Los
Angeles a fost împinsă de vânturile de vest în
în estul insulei I.E., unde a ajuns la San Gabriels,
acoperind munţii cu o ceaţă maronie. În primul rând- şi
de gradul întâi şi al doilea de alertă de smog au fost norma, aerul toxic
care ardea plămânii la fiecare inspiraţie profundă.
I.E. din mai 1980 a fost o perioadă prăfuită, fierbinte şi plină de smog.
populat de o populaţie de ţărani cu gulere albastre,
care fumează ambrozie, o populaţie dură şi dură ca
de orice oraş siderurgic din Pennsylvania sau oraş de vaci din Texas, de
care era un pic din ambele. În timp ce tendinţele, moda şi
mode erau create de designeri şi vedete de cinema
la doar câteva zeci de kilometri mai jos, în Los Angeles,
treceau mai mult neobservate în Inland Empire.
Discoteca era urâtă, punk rock-ul era necunoscut. AC/DC, Led
Zeppelin, Ted Nugent şi Lynyrd Skynyrd au dominat
undele radio.
Zona fusese întotdeauna un loc dur, iar cu
şomajul a crescut odată cu proliferarea bandelor.
şi a drogurilor de stradă pe parcursul anilor 1970, situaţia nu a făcut decât să se agraveze.
şi mai dură. Poliţiştii se confruntau din ce în ce mai des cu
cu arme pe care nu le mai văzuseră până atunci. Metamfetamina
dependenţa de metamfetamină făcea ravagii în rândul populaţiei locale, iar
fabricarea şi distribuţia ei erau controlate de către criminali
bande de motociclişti rivali criminali.
Existau deja zvonuri în rândul adjuncţilor RSO
cu privire la nevoia lor de a avea mai multe arme puternice, de mare capacitate.
de mare capacitate pentru a combate puterea de foc care apare pe
străzi. Dar înarmarea poliţistului de patrulare obişnuit cu orice
mai mult decât o armă şi o puşcă de vânătoare era un pas pe care foarte puţini

agenţiile de aplicare a legii din ţară au fost dispuse
să facă acest lucru. Cele mai multe dintre ele îl considerau o măsură inutilă şi costisitoare,
şi periculoasă, o escaladare a armamentului. Cei care au făcut-o
au făcut saltul la puşti de mare putere le-au păstrat în mod strâns
sub controlul echipelor SWAT.
Şeriful din Riverside, Ben Clark, a deviat problema, nevăzând nicio
motiv pentru a creşte puterea de foc în cadrul unei forţe care încă
se baza pe echipele SWAT ale departamentelor vecine.
Clark a ieşit din partea administrativă a
şi a avut o abordare mai sociologică faţă de
modernizarea forţelor de ordine. Puţini dintre deputaţi au avut
curajul de a-şi exprima în scris îngrijorările în faţa şerifului, dar
unul dintre ei a făcut-o. Acesta era un adjunct veteran pe nume James
Bernard Evans.
ADJUNCTUL JIM EVANS A VENIT ÎN SALA DE ŞEDINŢE.
Purtând uniforma sa de patrulare de culoare MARONĂ şi galbenă şi un costum de poliţist.
pălărie de cowboy Stetson, ca de obicei. Evans era un texan, un
Forţele Speciale Green Beret, care fusese în luptă pe câmpul de luptă.
unele dintre cele mai riscante misiuni în adâncurile junglei din Vietnam.
războiului din Vietnam. La treizeci şi nouă de ani, Evans era unul dintre adjuncţii mai în vârstă.
din cadrul poliţiei, uşor de suportat şi foarte respectat de către
ceilalţi adjuncţi. Dacă intrai în necazuri pe străzi,
Jim Evans era tipul pe care îl voiai în spatele tău.
Evans era chipeş, înalt de un metru optzeci şi cinci, şi îngrijit, cu
părul blond-nisip şi mustaţă şi ochi de culoarea alunei, care...
care se uitau la lume prin lentilele groase ale ochilor lui
ochelari de vedere din carapace de broască ţestoasă din anii şaizeci. Avea o privire blândă, ca
de vest.
Texas şi avea un vocabular de tip „country". Nu a fost niciodată
niciodată fără John B. Stetson şi cizmele de cowboy, în timp ce era în afara
de serviciu şi chiar şi uneori la volanul unei maşini de şerif.
departamentului şerifului. Fred Chisholm fusese surprins să
să dea peste Evans pe marginea drumului într-o zi.
după-amiază, scriind o amendă unui automobilist, cu pălăria de cowboy încă
aşezată cu mândrie pe cap.
Ajutorul de şerif Dave Madden a intrat în cameră. Evans se uită
la el. „Astea sunt cizme noi pe care le ai, frate.
Madden?", a spus el.
„Într-adevăr, sunt", a răspuns Madden cu un zâmbet, luând
luând loc lângă Evans.
Dave Madden era o curiozitate pentru colegii săi adjuncţi. El
îşi dorise dintotdeauna să fie poliţist şi avea temperamentul
pentru asta, dar era şi un căutător. Era un mare fan al
science fiction, nu pentru rachete sau extratereştri, ci pentru
explorarea filozofică şi comentariile sociale.
pe care le conţineau. Crescut ca romano-catolic, el putea
totuşi să-l citeze pe filozoful evreu Maimonide,
face referire la Kabbalah şi să vorbească inteligent despre
învăţăturile budismului şi ale politeismului hindus. De la
greci antici, la Beatles, la cartea Zen şi la
arta întreţinerii motocicletelor, Madden avea citate până la

în mânecă pentru aproape orice situaţie. Vorbea fluent
Klingon, răspundea la apeluri cu tema din Star Wars
de la un casetofon portabil, se radea în cap.
pe un capriciu şi îşi deruta constant colegii.
Aceştia dădeau din cap consternaţi, îl numeau hippie,
şi l-au poreclit „Mad Dog” Madden.
Cel mai bun prieten al lui Madden în cadrul poliţiei era Andy Delgado, un
pereche care, la prima vedere, nu avea niciun sens. Dar
cei doi bărbaţi au găsit un punct comun în opiniile lor despre
lumii din jurul lor. Nu a stricat nici faptul că intensul
Delgado a găsit excentricităţile şi glumele lui Mad Dog.
foarte amuzante.
Hei, omule, ce mai face J.B. Jr.? l-a întrebat Madden pe Evans.
Născut în ziua de Crăciun, James James, în vârstă de patru luni, a
Bernard Evans Jr. abia îşi revenea din rujeolă.
şi încă avea febră.
Cred că este bine, a spus Evans. O să trec pe la
casa în drum spre Moreno Valley şi să văd ce face.
pe el.
Ducându-l pe Evans acasă cu o plimbare cu o seară înainte, Madden a fost
surprins să vadă colecţia impresionantă de obiecte militare
decoraţii militare montate într-o vitrină în sufragerie,
inclusiv două Stele de Bronz şi o Medalie de Vitejie.
Cu toate că erau împreună în poliţie de patru
ani, Evans nu menţionase niciodată nimic despre
cariera militară. „Ar trebui să nu-ţi mai spun Jimmy”, a spus
mult mai tânărul Madden, „şi să încep să-ţi spun „domnule”.”
Evans a râs cu modestia lui obişnuită. El era
mai interesat să i-l prezinte pe Madden noului său fiu.
Evans a ţinut copilul în braţe şi i-a spus lui Madden planurile sale pentru
să-l înveţe pe băiat să călărească cai până când va avea
trei ani.
Jim Evans fusese poliţist la oraş, dar se simţea închis în
peisajul urban şi s-a mutat în zona mai
departamentul şerifului. Din toate punctele de vedere, a fi un
adjunct al şerifului se potrivea cu personalitatea unui texan ca Evans.
Mistica şerifului din Vechiul Vest a rămas adânc întipărită în
în conştiinţa fiecărui băiat american, în special a
bărbaţii din RSO. Şerifii erau cowboy, oameni ai legii, salvatori
domnişoarelor în primejdie, pistolari cu pălării albe. Ei au
cutreierau poligonul fără teamă, împărţind în stil american
dreptatea americană hoţilor de vite, bandiţilor, criminalilor şi hoţilor de trenuri.
cu o şosetă pe falcă sau de la ţeava unui pistol.
Şerifii şi ajutoarele de şerif patrulau pe străzile rău famate din
Deadwood, Tombstone, Dodge City şi a bătăuşilor din
oraşele de boom din Nevada. Păzeau expresul cu ponei,
Oklahoma Territory şi Alamo. Wild Bill Hickok era
un şerif. La fel şi Doc Holliday, Bat Masterson, şi
Wyatt Earp. Gary Cooper a fost şeriful din „High Noon”.
Clint Eastwood a jucat şi el unul. Şi, bineînţeles, John
Wayne. Mai ales John Wayne.

Sergentul de tură Ed Giles a pus un dosar jos şi a luat o
şi a luat loc în capul mesei. „În regulă, oameni buni”, a spus el.
„Ascultaţi.” Bărbaţii şi-au încheiat conversaţiile
şi şi-au îndreptat atenţia spre şedinţa de informare. Era o rutină:
să urmăreşti străzile numerotate din Mira Loma, o mulţime de maşini.
spargeri de maşini în ultima vreme, continuaţi să patrulaţi în Norco.
oraşul se plânge din nou de veniturile din amenzi, aceeaşi veche
rahat în Moreno Valley. Singura problemă notabilă de pe
lista de informare a fost problema care se pregăteşte la Rubidoux High
Şcoală. Rubidoux a fost una dintre cele mai dure zone din
una dintre puţinele comunităţi afro-americane. Este
era săracă, afectată de droguri şi de activitatea bandelor şi
formată în mare parte din case unifamiliale dărăpănate şi case de vacanţă.
proiecte de locuinţe subvenţionate. Giles le-a spus bărbaţilor să se aştepte
probleme acolo. A folosit cuvântul „revoltă”. Bărbaţii
au gemut. Patrularea în Rubidoux era destul de grea şi niciunul dintre ei nu a avut de suferit.
dintre ei nu voia să aibă de-a face cu o revoltă. Giles
a încredinţat Rubidoux celui mai tânăr adjunct din
departamentului, A. J. Reynard, împreună cu unul dintre adjuncţii săi.
veteranii, Ken McDaniels, şi le-a spus să menţină un nivel ridicat de vigilenţă.
vizibilitate în jurul şcolii.
După ce au fost făcute repartizările, Giles a trecut la unul dintre adjuncţii lui
informări periodice despre o infracţiune care crescuse vertiginos.
la proporţii epidemice în ultimii patru ani: infracţiunile bancare.
jaful de bănci.
Dacă jefuiai o bancă din zona metropolitană a Los Angeles-ului.
din zona metropolitană Los Angeles, pe 9 mai 1980, nu ai fi fost
singur. Los Angeles fusese de mult timp etichetat drept „Jaful de bănci
Capitala mondială a jafurilor” printre agenţii FBI responsabili de
investigarea infracţiunilor. Era un titlu bine meritat. Pentru
decenii, un sfert din toate jafurile bancare din Statele Unite ale Americii
Statele Unite au căzut sub jurisdicţia geografică a oraşului Los
Angeles al FBI, care includea biroul din Riverside
şi comitatele San Bernardino. Până în 1980, o medie de
şase bănci erau jefuite în fiecare zi lucrătoare. Mai mult
mai mult de o mie cinci sute pe an. Motivul era simplu:
autostrăzile.
Cultura auto din sudul Californiei a dus la o
un peisaj fizic ideal pentru jafuri bancare. O rudă
întârziată în rândurile marilor oraşe, Los Angeles
a explodat cu 117% între 1940
şi 1960, ajungând la peste şase milioane de locuitori. Odată cu
epoca automobilelor în plină desfăşurare, al doilea mare oraş american
migraţie occidentală a inundat regiunea cu noi veniţi,
şi un vast bazin de coastă în care să îi găzduiască, Los
Angeles nu a crescut, ci a crescut. Până în 1980, oraşul
populaţia totală a zonei metropolitane din Los Angeles era de
mai mult de zece milioane de oameni, repartizaţi pe cinci
mii de mile pătrate.
Marele facilitator al acestei suburbanizări în masă a fost
automobilul şi o vastă reţea de autostrăzi care, în timpul grabei

orele de vârf, au permis populaţiei să se deplaseze mult timp
distanţe mari într-o perioadă scurtă de timp. Şi nimeni nu vrea
să se deplaseze mai departe şi mai repede decât un spărgător de bănci. By
lovind o bancă în apropierea unei rampe de acces la autostradă, un tâlhar
ar putea să sară şi să coboare şi să se plimbe anonim pe o parte a drumului.
străzile de la 8 km distanţă, într-o cu totul altă maşină de poliţie.
înainte ca poliţiştii să ajungă la locul crimei.
locul crimei. Aveţi previziunea de a parca o a doua maşină „rece".
maşină de fugă la câţiva kilometri distanţă şi veţi fi
plecat-baby-gone. Încearcă să pui o asemenea distanţă
între tine şi banca pe care tocmai ai jefuit-o în New York.
City, Philadelphia sau San Francisco şi probabil că veţi avea
vă veţi trezi împotmolit în traficul din oraş sau
în picioare pe cea mai apropiată platformă de metrou, aşteptând
trenul nr. 6 să apară înaintea poliţiştilor.
Nu a durat mult până când s-a dus vestea. Urmăriţi un
câteva reguli simple şi poţi jefui o bancă în Los Angeles.
Angeles cu puţine şanse de a fi prins: Nu jefuiţi
în locuri unde oamenii te-ar putea cunoaşte, nu sta niciodată înăuntru.
o bancă prea mult timp, chiar dacă asta înseamnă o lovitură de rahat, şi...
şi întotdeauna loveşte o bancă aproape de o rampă de acces la autostradă.
Cu o piaţă de consum îndrăgostită de comoditate şi
şi cu o industrie a economiilor şi împrumuturilor recent dereglementată, care mănâncă.
de economisire şi de salvare, care a început să le ia masa pe piaţa profitabilă a creditelor
ipotecare pentru locuinţe.
băncile tradiţionale de retail au început să amplaseze sucursale mai aproape
din ce în ce mai aproape de rampele de autostradă pe parcursul anilor 1970,
făcând din L.A. un mediu bogat în ţinte pentru
pentru hoţii de bănci. În comitatul Riverside, oraşele care se întindeau de-a lungul
autostrăzile 60 şi 91, cum ar fi Corona, Moreno Valley,
şi Riverside au fost deosebit de afectate. În mai mică măsură, oraşele
zonele situate mai departe de marile autostrăzi.
coridoare de autostradă.
Deşi nu este imun la jafurile bancare, micul oraş de
Norco nu era străbătut de autostrăzi importante. (În
segmentul existent al autostrăzii Interstate 15 care intersectează Norco avea
încă nu fusese construit în 1980). Din punct de vedere geografic, un
dintre cele mai sigure locaţii pentru o bancă din întreaga regiune Inland
Empire era intersecţia dintre Fourth Street şi
Hamner Avenue, chiar în centrul oraşului. De la
de acolo, erau patru mile spre sud până la autostrada 91 şi nouă mile
spre nord până la autostrada Pomona, o mare parte din ea trecând prin
zone cu trafic intens. Deloc surprinzător, o bancă era situată
exact în acea intersecţie: sucursala Norco a băncii Norco.
Security Pacific National Bank.
LA FINALUL ŞEDINŢEI DE INFORMARE, ADJUNCŢII
de la TWO-SHIFT s-au dus la bord, au luat un radio
şi cheile de la unul dintre cruiser-urile disponibile, au verificat un
puşcă de vânătoare pentru ziua respectivă, apoi s-au îndreptat spre
curtea vehiculelor pentru a ridica o unitate de patrulare. Spre deosebire de multe localităţi
forţele de poliţie, RSO a fost strict un ofiţer per

vehicul.
Ken McDaniels era un veteran cu toată încrederea pe care
care însoţeşte o jumătate de duzină de ani pe străzi. El
fusese diagnosticat cu boala Hodgkin cu un an în urmă.
şi lucrase jumătate de tură în fiecare vineri, în fiecare vineri, pentru
ultimul an pentru a putea face tratamentele săptămânale de radioterapie.
Sunteţi gata pentru o revoltă? i-a spus McDaniels adjunctului A.J.
Reynard în timp ce mergeau împreună spre parcarea de vehicule.
Nenorocitul de Rubidoux, a spus Reynard, clătinând din cap. Pe
Cel puţin azi ai plecat mai devreme.
Nu, a spus McDaniels, zâmbind. Azi trebuia să fie
să fie ultimul meu tratament, dar m-au chemat ieri.
şi l-au anulat. Mi-au spus că au greşit numărătoarea şi că
şi că ultimul a fost de fapt săptămâna trecută. Pentru prima dată în
luni, Ken McDaniels va lucra vineri până la sfârşitul săptămânii.
până la ora patru după-amiaza, la fel ca oricare alt coleg.
adjunctul din tura doi.
Omule, asta e grozav, Ken, a spus Reynard, dându-i o palmă colegului său.
adjunct pe spate.
La douăzeci şi trei de ani, A. J. Reynard era încă un „boboc” cu
trei luni rămase din cele optsprezece luni de evaluare iniţială.
perioadă de evaluare iniţială şi era disperat să facă totul cum trebuie, să facă un
impresie bună şi, cel mai important, să-şi păstreze slujba.
Reynard era în parte Cajun prin moştenire, dar un adevărat
născut şi crescut în sudul Californiei, cu un amestec unic
unic de energie hiperkinetică şi atitudine relaxată pentru a merge împreună
cu un vocabular undeva între surfer şi
stoner, dintre care nu era niciuna. Avea o inteligenţă rapidă, o
un pic glumeţ şi un drogat de adrenalină în toată regula. El
era suficient de inteligent pentru a fi fost acceptat în
programul pre-medical de la UCLA, dar în sufletul său, îşi dorea
să fie poliţist. A renunţat la şcoală după un an, a făcut
un stagiu în Corpul Puşcaşilor Marini şi apoi a început să se angajeze în
pentru locuri de muncă la diferite agenţii de poliţie din zonă.
A fost rapid luat de RSO.
Colegii săi adjuncţi îl plăceau pe A.J., chiar dacă ar fi putut să îl
iniţial, dar la început au resimţit faptul că era unul dintre puţinii
recruţi care au fost repartizaţi rapid direct în patrulă şi în
Investigaţii, fără să lucreze în perioada tradiţională de 12-12 ani.
paisprezece luni de iniţiere în închisoarea judeţului. Dar
imediat, şi-au dat seama că A.J. avea instinctele necesare pentru
meserie: înţelept pe stradă, capabil să dezamorseze situaţii tensionate, în timp ce la
şi, în acelaşi timp, fără teamă de a se lupta cu un suspect.
atunci când toate celelalte au eşuat.
Experimentatul McDaniels îi dădea lui Reynard câteva
sfaturi despre cum să se descurce într-o revoltă între bande, în timp ce ajungeau la
unitatea de patrulare a lui Reynard pentru ziua respectivă. Uşor distras şi
poate un pic mai agitat decât de obicei, după toate evenimentele
discuţii despre o revoltă, A.J. a strecurat cheia în încuietoarea uşii de la
Plymouth Fury şi a auzit un pocnet. McDaniels s-a oprit
în mijlocul unei fraze. A.J. s-a uitat la jumătatea de cheie de maşină din

în mână, cealaltă jumătate ruptă în încuietoarea uşii. La naiba,
a spus Reynard. În câte rahaturi o să fiu băgat.
această mică manevră?
Mai eşti în perioada de probă? a întrebat McDaniels.
Da.
Păcat, a spus McDaniels, reprimându-şi un zâmbet. Tu
cu siguranţă ai putea fi concediat pentru că ai distrus judeţul
proprietatea judeţului. Probabil că ţi-ar mai prelungi perioada de probă încă o dată
şase luni, cel puţin.
Reynard s-a uitat nervos în curtea vehiculului. Ajutor
Ken, a spus el, făcând semn cu capul în direcţia
chioşcul din centrul curţii unde se afla celebrul
rău-dispus garagistul garajului păzea cheile suplimentare de la
flotei de vehicule ale şerifului. Distrage-i atenţia în timp ce eu iau
cheile de la o altă maşină de patrulare.
McDaniels se uită la micuţ, care se uită cu atenţie la
cei doi adjuncţi cu suspiciune. I-a aruncat un zâmbet lui A.J. şi
s-a îndreptat în direcţia chioşcului.
În timp ce McDaniels stătea de vorbă cu bărbatul, Reynard s-a aplecat
în interiorul chioşcului şi a strecurat rapid un set de chei de pe
de pe tablă. A fost la limită.
Ce ai luat? a întrebat McDaniels în timp ce se îndepărtau.
din cuşcă.
Reynard s-a uitat pentru prima dată la chei. Una dintre
dintre Chevys, a spus el cu aceeaşi emoţie şi
îngrijorare. Toată lumea prefera Impalas-urile în locul unui
Plymouth Fury sau, mai rău, Dodge Aspens. Site-ul
Chevys erau mai noi, aveau mult mai multă putere de preluare şi mai multă viteză.
de top, o manevrabilitate net superioară, o cabină mai mare în interiorul cabinei şi o mare
AER CONDIŢIONAT. Nu strică faptul că un tablou de bord mai înalt însemna câteva
mai mulţi centimetri de acoperire în cazul în care un semicamion sau un camion în fugă
un suspect în fugă trimitea un fel de proiectil prin faţă.
prin parbrizul din faţă. Problema era că veteranii de la schimbător
cu siguranţă nu voiau ca începătorii ca A. J. Reynard
să le smulgă cele mai bune crucişătoare de sub nas. Uh-oh,
a spus Reynard.
Uh-oh are dreptate, a fost de acord McDaniels, arătând spre Impala.
Asta e unitatea 511 a lui Franklin pe care tocmai ai luat-o.
Toată lumea de la RSO ştia despre adjunctul Kurt Franklin.
şi despre unitatea 511. Îi plăcea la nebunie chestia aia nenorocită.
Rahat, a spus Reynard în sinea lui. A aruncat o privire spre
însoţitorul din chioşc. Prea riscant să încerce un alt schimb.
Nu e bine, a spus McDaniels, mergând spre propria unitate. Dar
ai putea la fel de bine să te bucuri de ea cât o ai.
Câteva minute mai târziu, Kurt Franklin a sosit la vehiculul
pentru a-şi începe tura. S-a oprit şi s-a uitat în jur.
Cine mi-a luat maşina 511?
ANDY DELGADO A STAT ÎN FAŢA BIROULUI ŞERIFULUI BEN CLARK.
în timp ce ceasul trecea de ora 7:00.
ora de întâlnire. Bickmore a ieşit afară fumând un
ţigară şi părea supărat. Vino aici, Delgado,

a lătrat. Clark, care fusese şerif în ultima vreme
şaptesprezece ani, a aruncat o privire la Andy şi apoi s-a dus
înapoi la citirea unor hârtii de pe birou.
Andy a înghiţit în sec şi s-a aşezat lângă Bickmore.
şi a aşteptat în timp ce Clark a răsfoit câteva ultime pagini
şi apoi a pus hârtiile deoparte într-un teanc ordonat. A luat
o înghiţitură din cafea, studiindu-l pe Delgado peste marginea paharului de
ceaşcă. Ei bine, Andy, a spus el, în sfârşit. Uite că vine, Andy
s-a gândit. Nu am citit decât recenzii superioare
despre prestaţia ta de ani de zile, a spus şeriful.
a continuat. Şeful nostru adjunct aici de faţă spune că ai fi un bun
detectiv. Este ceva ce te-ar interesa?
Andy Delgado a reflectat asupra vieţii sale în timp ce conducea
şaisprezece mile spre est până la locul de muncă din Norco. Mama care
care l-a dat la naştere, bunica care l-a iubit şi
a murit, rudele care l-au abandonat, şi poliţistul
care l-a salvat. După toate prin câte a trecut, lucrurile
se aşezau în sfârşit la locul lor. O familie a lui, pe
pe punctul de a obţine o diplomă universitară, iar acum o promovare şi
şi o mărire de salariu de detectiv. Copilul pe care Andy Delgado l-a avut
nu şi-ar fi putut imagina nimic din toate astea.
Andy a ajuns în Norco douăzeci de minute mai târziu. A avut
ajuns să se ataşeze foarte mult de Norco şi de toate ciudăţeniile şi
încăpăţânarea de a se simţi ca în Vechiul Vest. Unde altundeva în marele L.A.
zona metropolitană din Los Angeles, locuitorii îşi mai călăreau caii până la
supermarket pentru a lua o pâine? În interiorul
Empire ar fi putut fi numit „Cow County”, dar Norco
îi plăcea să se numească „HorseTown USA”. Aproape constant
prezenţa aproape constantă a cailor care se plimbau pe strada principală şi
străzile secundare rezidenţiale şi legaţi în faţa magazinelor de furaje.
magazinele de furaje, restaurantele de ţară şi unităţile de familie
din centrul oraşului susţinea această afirmaţie.
Norco nu era un cal de rasă din Kentucky bluegrass Thoroughbred.
country. La fel ca în cea mai mare parte a Inland Empire, Norco era
o zonă de clasă muncitoare, de la un capăt la altul. Aceştia erau adevăraţi
oameni cu cai adevăraţi, care erau dispuşi să pună până la ultimul cent de
venit suplimentar în animalele lor. Nu găseai niciun
pajişti luxuriante, garduri albe cu patru şine, sau
inele de sărituri fanteziste în Norco. Fiecare centimetru din oraş
era destinat cailor, iar cei mai mulţi îşi ţineau caii în curţile din spate.
şi îi călăreau printre păduri de bumbac şi copaci.
şerpi cu clopoţei în bazinul râului Santa Ana.
care se învecinează cu Mira Loma. Deşi departe de o viaţă de cabaline
de lux, proprietarilor li se cerea să menţină standardele de
de îngrijire şi spaţiu de locuit pentru animalele lor. Neglijenţa sau
rele tratamente puteau avea ca rezultat un apel la controlul animalelor sau o
bătaie cu pistolul din partea membrilor proprietarilor de cai din Norco
comunităţii Norco. Trăieşte şi lasă să trăieşti ar fi putut fi
atitudinea faţă de vecinii din Norco, dar niciodată nu trebuie să
să te pui cu un cal.
Cu toate acestea, Norco nu a fost imun la incursiunile

esteticii mult mai puţin fermecătoare a modernităţii.
secolului XX din sudul Californiei. Bifurcaţia oraşului
pe o linie dreaptă nord-sud se afla Hamner Avenue, o stradă de
adevăratul drum principal al Norco-ului modern. Hamner era mai mult
bulevard decât bulevard, atât ca aspect cât şi ca funcţie, cu două
benzile de circulaţie în fiecare direcţie, cu o „bandă de sinucidere” în josul
mijloc pentru viraje la stânga şi o bandă suplimentară care se întindea spre
la intersecţiile majore pentru a permite virajele la dreapta.
Limita de viteză de patruzeci de mile pe oră a fost interpretată pe scară largă
ca însemnând undeva între cincizeci şi şaizeci de mile pe oră.
oră pe porţiuni de o milă între semafoare. La
traversarea neregulamentară sau traversarea fără semafor pe Hamner însemna să pui
viaţa cuiva în mare pericol, lucru pe care deputatul Andy
Delgado a recunoscut prin amendarea tuturor celor pe care i-a văzut
suficient de prost să încerce.
Capătul sudic al străzii Hamner însuşi era mărginit de
7-Elevens, IHOP-uri, curăţătorii, supermarketuri, benzinării
staţii de benzină, bănci, magazine de hardware şi o gamă ameţitoare de
lanţuri de fast-food. Aceasta era zona din Norco în care
se desfăşurau cele mai multe dintre afacerile de consum de zi cu zi.
şi care îl făcea complet imposibil de distins de zecile de localităţi din Norco.
de alte artere comerciale principale din întreaga
California de Sud. Cu toate acestea, mergând spre nord, dincolo de Fourth
Street, iar proprietăţile comerciale au devenit rapid tot mai puţine
printre loturile goale de pământ şi iarbă moartă. Imediat după
strada Şapte, Hamner a trecut peste râul de obicei uscat
fundul râului Santa Ana şi zona s-a transformat în
comitatul Riverside de odinioară – în cea mai mare parte terenuri agricole rurale,
câmpuri larg deschise cu vite la păscut, grajduri pentru cai, şi
rânduri de salată, roşii şi fasole. Acolo Hamner
a marcat graniţa vestică a Mira Loma
cartier pe care Chris Harven şi George Smith îl numeau
casă.
Ca de obicei, Delgado şi-a început patrula conducând pe toată lungimea
de pe Hamner Avenue. Dacă voiai să afli situaţia actuală
pulsul actual al Norco, Hamner era locul unde trebuia să o faci. Era
o zi de vineri aglomerată ca de obicei, dar în rest calmă. Andy a decis să
să-şi permită să facă ceva ce făcea rar: să se relaxeze puţin
puţin şi să se bucure de realizările sale în loc să se bucure agresiv
căutându-i pe băieţii răi.
Andy Delgado nu a fost întotdeauna uşor să se înţeleagă cu el.
şi ştia că existau unii în poliţie care ar fi putut
nu ar fi fost prea fericiţi să audă de promovarea sa. Avea un
o personalitate înflăcărată şi putea fi conflictual atunci când
simţea că a fost neglijat sau dezamăgit de un alt ofiţer.
din teren. Îşi trăgea rapid concluziile, formându-şi
păreri puternice, adesea imuabile, despre colegii săi adjuncţi sau
supervizori, împărţind oamenii din jurul său în
categorii, adesea pe baza unui singur incident. Leu sau
laş. Poliţist bun sau poliţist de rahat. Un tip de treabă sau
mincinosul naibii. Prieten sau duşman. Andy era genul de om

de poliţist care credea că toţi ceilalţi ar trebui să fie, un compozit de
toţi ofiţerii de poliţie curajoşi, onorabili şi loiali, ca şi el.
Darrell Creed şi ceilalţi care au stat în jurul lui Darrell Creed.
masa din bucătărie când era copil. În opinia lui Andy, majoritatea
dintre adjuncţii de la RSO erau, dar el fusese lăsat să se descurce.
dezamăgit de mai mulţi de-a lungul timpului. Acei
experienţe au erodat multe dintre idealurile dragi lui Andy.
cu privire la natura poliţiei şi a muncii de poliţist.
La amiază, adjunctul Chuck Hille a observat că Andy era
nu mai genera traficul radio obişnuit, alergând
numere de înmatriculare, raportând activităţi suspecte sau aducând arestări.
Hille era un poliţist experimentat care se ocupase lateral de
de la poliţia oraşului Orange. Era un poliţist robust şi dur.
fostă vedetă de fotbal din liceu a cărui simplă prezenţă era
era adesea suficientă pentru a descuraja o confruntare cu un suspect.
Unii dintre ceilalţi adjuncţi îl considerau pe Hille, un tip deştept.
cu o manieră intelectuală de a vorbi presărată cu
cuvinte lungi, un pic respingător. El şi Delgado au avut prima dată
întâlnit în timp ce lucrau la substaţia din Blythe, ani de zile.
înainte, iar istoria lor împreună nu fusese întotdeauna
pozitivă.
În jurul orei trei după-amiaza, cu o oră înainte de sfârşitul orei de
tura lor, Hille l-a anunţat prin radio pe Delgado pentru o întâlnire la 1087 la
la parcarea supermarketului Stater Bros.
intersecţia dintre Fourth Street şi Hamner Avenue, la intersecţia dintre
cea mai aglomerată intersecţie din oraş. În plus faţă de
piaţa mereu aglomerată, intersecţia era ancorată de
alte afaceri populare: un fast-food Carl's Jr.
care a ocupat colţul clădirii Stater Bros.
Redlands Federal Savings Bank, şi Murphy's Hay &
Grain Store. Chiar vizavi de Hamner Avenue de la
Stater Bros. se afla sucursala din Norco a băncii Security
Pacific National Bank.
Ajunşi în parcare câteva minute mai târziu, cei doi
adjuncţi şi-au tras maşinile de patrulare una lângă alta, arătând în
direcţii opuse, astfel încât să poată vorbi despre
geamurile de pe partea şoferului unul cu celălalt.
„Eşti destul de tăcut astăzi, Andy. Eşti bine?” a întrebat Hille.
„O iau mai uşor”, a răspuns Andy, după ce i se spusese
de către Bickmore să nu spună nimic despre promovare până când
anunţul oficial. Dar Andy abia aştepta să-i spună
cuiva veştile, chiar dacă nu era deosebit de apropiat
de Hille. „De fapt, Chuck”, a spus el. „Tocmai am fost promovat
la detectiv în această dimineaţă.”
Hille a dat din cap aprobator şi a zâmbit în
mod discret. „E minunat, Andy”, a spus el. „Eşti
un poliţist bun şi mă bucur foarte mult pentru tine.”
Andy a fost surprins şi un pic emoţionat să-l audă pe Hille spunând
asta.
Prin radio l-au auzit pe adjunctul Glyn Bolasky semnând la radio.
pentru a începe „supravegherea de acoperire”, care făcea legătura între tranziţia

între tura de două schimburi şi tura de noapte. Între orele
orele 15:00 şi 16:00, RSO avea la dispoziţie trei
adjuncţi care să patruleze în Norco, în loc de doar doi.
„Haideţi, vă fac cinste cu o cafea”, a oferit Hille.
Delgado. „Ne întâlnim la Donut Corral”, a spus el,
referindu-se la un magazin aflat la un kilometru şi jumătate spre nord, pe Sixth Street.
între Hamner şi Sierra Avenue.
Cei doi adjuncţi s-ar putea să nu fi luat nicio măsură specială
atenţie deosebită la furgoneta verde parcată la doar cincizeci de metri distanţă în
în parcarea supermarketului. Dar cei cinci bărbaţi puternic înarmaţi
care stăteau în dubă îi observaseră cu siguranţă. Pe
sosirea neaşteptată a unităţilor de patrulare ale şerifului a avut chiar şi
i-a făcut să se gândească să anuleze totul. Dar
atunci când cele două unităţi RSO au plecat brusc şi
au ieşit din vizor pe Hamner Avenue, liderul de la
bărbaţilor din dubă a luat o decizie.
Era ora 15:25.

4

ATAC

9 mai 1980. Norco, California.

GARY HAKALA ŞTIA TOTUL DESPRE MODUL ÎN CARE O PERSOANĂ SE SIMTE ÎN SIGURANŢĂ.
se poate schimba într-o clipă, cu mult înainte de a şti cum se poate schimba viaţa unei persoane.
să intre cu duba sa în parcarea de la Brea Mall,
la douăzeci şi cinci de mile vest de Norco. Rămas orfan la vârsta de şase ani
când ambii săi părinţi au murit în mod neaşteptat în
la câteva luni distanţă unul de celălalt, Gary s-a trezit pe un
trenul care se îndrepta dinspre casa lui din însorita Californie de Sud
spre ţinutul rece şi arid al minelor de cărbune din centrul ţării.
Wyoming pentru a locui cu rude pe care nu le cunoscuse niciodată. Acolo
a învăţat de timpuriu că atunci când eşti un străin şi
mai mic decât ceilalţi copii într-un loc ca Rawlins,
Wyoming, ai de ales între a fugi sau a lupta. Gary
a ales să lupte, devenind în cele din urmă suficient de bun la asta încât
încât ceilalţi copii l-au lăsat în pace. La treisprezece ani, Hakala a început
lucra vara ca muncitor la fermă, petrecându-şi brutalul
14 ore de muncă, stivuind fânul, curăţând grajdurile, spărgând
caii sălbatici, reparând garduri de sârmă ghimpată şi călărind cai sălbatici.
poligon. Colegii săi de fermă erau duri, neiertători,
care nu aveau nicio afecţiune pentru unii dintre ei.
adolescent care trăia printre ei. Acolo, Gary
a învăţat cum să trăiască printre oameni periculoşi.
Acum, la 35 de ani, cu şapte copii şi în mijlocul unei perioade de
unui divorţ dificil, Gary deţinea o mică afacere cu o singură maşină.
de conserve de alimente deshidratate în apropiere de Fontana.
Hakala era în curs de a face plăţile pentru un
furgoneta Dodge Tradesman din 1975, de culoare verde închis, care încă mai purta marcajul
numele companiei proprietarului anterior, D
'MANNO
CAPPUCCINO, scris peste logo-ul unei mari cafele de cafea.

cană mare de cafea cu un val spumos crescând deasupra marginii. Site-ul
Tradesman era suficient de mare şi de puternică pentru a trage
remorcă cu platformă închiriată pe care Hakala o folosea pentru a-şi transporta obişnuitele
obişnuite de alimente deshidratate pentru operaţiunea sa de conservare.
Deşi Hakala a ales camioneta doar pentru muncă
scopuri de lucru, aceasta a fost dotată cu un interior personalizat al unei maşini de epocă.
de epocă din anii '70 din SoCal. În spatele celor două
scaune tapiţate din faţă se afla o zonă de încărcare.
amenajată cu mochetă aurie şi covoare simulate.
panouri din lemn simulat. În partea din spate,
scaunele capitonate din imitaţie de piele au blocat accesul la
uşile din spate şi se întindeau în formă de L pe o distanţă de câţiva metri.
de-a lungul părţii pasagerului. Două compartimente de marfă pe partea pasagerului
uşile de la pasagerul pasagerului au fost rabatate pentru a facilita încărcarea. De-a lungul
partea şoferului din zona de marfă erau prevăzute cu un spaţiu de încărcare adânc de 16 inci.
de la podea la acoperiş. Singurele ferestre din
din zona de marfă erau cele două geamuri mari, fumurii, din spate.
uşile din spate. Atunci când nu era în slujba afacerii de conserve,
Tradesman era suficient de încăpător pentru a fi transportat.
toţi cei şapte copii ai lui Gary şi suficient de confortabilă pentru
pentru ca el să campeze în el în timpul excursiilor de vânătoare şi de caiac-canoe.
Bărbaţii care l-au răpit pe Gary Hakala în dimineaţa zilei de
9 mai nu dădeau doi bani pe viaţa lui, pe divorţul său sau pe
sau de marea comandă pe care o avea de onorat; voiau doar duba lui. Pe
problema era că niciunul dintre cei trei bărbaţi desemnaţi să se ocupe de
sarcina avea experienţă în furturi de maşini, darămite în răpiri.
Deja o dăduseră în bară o dată în acea dimineaţă.
Steve Cantelli îşi începuse tura de doar câteva ore în calitate de
reprezentant de service pe teren pentru General Telephone când
şi-a tras duba companiei în Westminster Mall.
la 9:30 dimineaţa pentru a căuta locaţia unde se află
următorului client. Privind de pe harta sa Thomas Guide
a fost surprins să vadă trei bărbaţi care stăteau în picioare în faţa lui.
lângă geamul său, unul dintre ei ţintind un pistol de 38 Special.
direct în capul lui. Când i s-a ordonat să „iasă din
nenorocita de dubă, acum!” Cantelli a ieşit şi apoi doar
a continuat să meargă, fugind cât mai departe de hoţi.
posibil.
Stând în maşina sa la câţiva metri distanţă, Anthony Savala era
la fel de surprins ca şi Cantelli. În timp ce Savala privea, unul dintre
bărbaţii au intrat în dubă prin uşile laterale de marfă,
doar pentru a sări înapoi câteva secunde mai târziu, clătinând din cap.
Deloc surprinzător, zona de încărcare a unei companii de telefonie
de serviciu al unei companii de telefonie era plină de sus până jos cu
echipamente de telefonie. Cei trei bărbaţi şi-au abandonat captura şi
au fugit de la locul faptei într-un Matador albastru care se îndrepta spre Brea.
Brea Mall, la 23 de mile distanţă.
În acea dimineaţă, Hakala trăgea camionul închiriat cu platformă.
în spatele lui Tradesman, în drum spre a lua o maşină de transport.
o comandă mare de alimente sub formă de praf în Los Angeles. A ieşit din
de pe autostrada 57 şi a intrat în parcarea de la

Brea Mall pentru a repara o oglindă laterală slăbită şi, pe un drum mai
mai practic, pentru a face pipi la departamentul Sears.
magazinul Sears. La intrarea în parcare, Gary a remarcat
trei personaje cu aspect suspect care se uitau la el prin
parbrizul a ceea ce el îşi va aminti ca fiind o maşină
1960, un Chevy lowrider personalizat de culoare albastru metalizat.
Parcând la 60 de metri de maşina albastră, Hakala
a decis să facă un pas în plus şi să încuie cu lacătul
remorcă de cârligul dubei, în cazul în care bărbaţii ar fi avut vreun
intenţia de a o fura. Tocmai se urcase în
zona de marfă pentru a lua lacătul când uşa laterală a portbagajului
şi ambele uşi din faţă ale dubei s-au deschis deodată. În
o clipă, Hakala se uita la butoaiele a trei
pistoale îndreptate spre el.
„Jos, jos, jos, jos!" Manny Delgado
a lătrat la el, sărind înăuntru prin uşa şoferului,
trecând pe lângă scaunul din faţă şi intrând în zona de marfă. „I
ţi-am spus să te dai jos acum!", a mârâit Delgado,
împingându-l pe Hakala cu faţa în jos pe podeaua mochetată,
şi i-a înfipt un genunchi în zona dorsală şi l-a lovit pe Hakala.
în ceafă cu fundul pistolului.
Hakala a zărit pentru scurt timp un al doilea bărbat care stătea în picioare
în faţa uşii de la marfă înainte ca bărbatul să o închidă,
punând capăt oricărei şanse ca cineva din parcare
să vadă ce se întâmpla înăuntru.
„Întoarce-te aici şi bandajează-l pe nenorocitul ăsta", a spus Manny.
a ţipat la Billy, care stătea lângă uşa pasagerului.
Billy Delgado s-a urcat pe scaun ţinând în mână o rolă de
de bandă adezivă de împachetat ranforsată cu nailon şi a început
să lege picioarele lui Hakala cu bandă adezivă, înfăşurându-l de la
gleznele până aproape de genunchi.
Manny a luat banda adezivă de la fratele său mai mic şi, încă
fixându-l pe Hakala cu un genunchi, a înfăşurat lungimea de
antebraţele lui împreună în spatele lui. „Jur pe Dumnezeu că am
o să te omorâm dacă încerci ceva, nenorocitule.
Ai înţeles?" a ameninţat Delgado când a terminat.
„Da", a reuşit Hakala să spună sub greutatea
genunchiului lui Delgado în spatele lui. „Dar ai putea să-mi pui
ochelarii undeva, m-au costat o grămadă de bani."
Manny Delgado nu a răspuns, dar faţa de
bărbat hispanic mai tânăr, cu mustaţă stufoasă, a intrat în
câmpul vizual al lui Hakala. Iisuse, e doar un băiat, s-a gândit
Gary. Puştiul părea aproape că-şi cerea scuze pentru ceea ce au
făceau, în timp ce îi scotea uşor ochelarii lui Gary. „O să
îi pun în torpedo pentru tine", a spus băiatul.
a spus băiatul. Acesta ar fi fost singurul act de bunătate arătat lui
Gary Hakala în toată ziua aceea.
Gary s-a plâns că banda tăia circulaţia la
mâinile sale. Manny i-a spus să tacă naibii din gură şi
şi i-a fluturat ameninţător un cuţit de vânătoare în faţa lui.
gâtul ostaticului. Duba a început să se rostogolească. Hakala a încercat să

să urmărească locaţia fiecăruia dintre torţionarii săi.
Micul mexican răutăcios avea încă un genunchi în spate şi
cineva conducea duba. Gary nu putea vedea
Russell Harven care îi urmărea în Matador. Pentru el, maşina
bărbatul pe care îl văzuse pentru scurt timp stând în picioare în faţa
uşa încărcăturii părea să fi dispărut cu totul.
După câteva minute, furgoneta s-a oprit şi Gary a putut
simţea cum remorca este descătuşată şi ridicată de pe cârlig.
Au intrat în rampa de acces spre autostrada 57 minute.
mai târziu. Cu capul întors într-o parte, Gary a putut să privească afară
geamul din spate şi să vadă şoferii de semiremorci mari
urmărind chiar în spatele Tradesman. Unul dintre ele s-a apropiat atât de mult încât
atât de aproape încât Gary a crezut că a intrat în contact vizual cu
şoferul, dar camionul a schimbat banda şi a dispărut.
Manny Delgado îl observase şi el. A sărit de pe Hakala
şi a început să spargă rafturile din partea din spate a maşinii.
dulapului din spate al camionetei cu mânerul mânerului de vânătoare.
cuţit de vânătoare. Când a terminat, l-a pus pe Gary în genunchi.
şi i-a ordonat să intre în dulap. Tipul trebuia să fie
glumeşte, s-a gândit Hakala; nu avea cum să încapă în
acolo. Cu puţină încurajare suplimentară din partea vânătorului
cuţitul de vânătoare, Gary a făcut tot posibilul să se conformeze. Odată intrat înăuntru, Delgado
a împins o pungă de hârtie de cumpărături peste capul lui Hakala şi
şi a început să-i înfăşoare un cordon de nailon în jurul gâtului. O răceală
a trecut prin Gary. Deci asta e, şi-a dat seama Hakala. Acest
acest derbedeu o să mă stranguleze până la moarte.
Cu cordonul bine fixat, Delgado a tras tare de el de câteva ori.
de câteva ori, dar a lăsat-o liberă. A apăsat cuţitul pe cuţitul lui Gary.
stomacul lui Gary, a strigat mai multe ameninţări şi apoi a trântit
uşa dulapului închisă, aruncându-şi toată greutatea lui
pentru a o face să se închidă. Mâinile şi picioarele lui Gary au fost în curând
au amorţit din cauza legăturii atât de strânse. Cuiele expuse
din dulap i-au săpat în carne. Era cu faţa spre spate
dubiţei, prins într-o poziţie parţial în picioare, cu mâinile şi picioarele întinse pe spate.
genunchii îndoiţi, nu foarte diferită de o poziţie de stres folosită în tortură.
interogatoriilor de tortură.
ÎN INTERIORUL CASEI DIN MIRA LOMA, GEORGE SMITH ŞI
CHRIS HARVEN fumeau iarbă şi lucrau.
un pachet de şase cutii de Budweiser pentru a-şi menţine
nervii jos şi curajul sus. Întinşi pe
pe covorul unui dormitor din spate, un arsenal de arme şi
provizii de supravieţuire erau grupate în funcţie de scop şi pregătite pentru
să fie încărcate într-o jumătate de duzină de genţi militare. Cei doi
radiouri galbene MacDonald walkie-talkie care urmau să fie folosite între
Billy în duba de fugă şi George în interiorul băncii stăteau
în lateral.
Chris, Russ şi George urmau să intre fiecare în bancă.
înarmaţi cu puşti de asalt semiautomate, Chris cu arma lui.
HK93, Russ cu Colt „Shorty” AR-15, iar George cu o armă de foc.
cu Heckler .308. Manny ar fi avut arma de revoltă.
Numerele de serie de pe toate armele fuseseră acoperite.

cu bandă adezivă electrică pentru a nu putea fi citite de bancă.
casetele de supraveghere a băncii. Fiecare dintre bărbaţi avea la el cel puţin
o armă, George cu un Browning .45 semiautomat.
la umăr şi un altul la şold. Ambele
George şi Chris aveau sute de cartuşe suplimentare de
de muniţie în încărcătoare complet încărcate, prinse în cureaua de la spate.
pieptul lor. Pe scaunul din faţă al dubei de fugă,
şoferul Billy Delgado avea, de asemenea, un Colt AR-15 pentru a merge
alături de pistolul semiautomat Colt 45, care se afla în buzunar.
într-un toc fixat în jurul gleznei drepte.
Pentru puşti, George şi Chris făcuseră zeci de
„clipuri de junglă" care le permiteau să ejecteze un încărcător gol,
să-l întoarcă şi să încarce unul plin în locul lui în doar câteva minute.
câteva secunde. Prin suprapunerea a trei încărcătoare de patruzeci de cartuşe.
împreună de sus în jos în sus, aşa cum făcuseră George şi Chris.
au dat armei o capacitate devastatoare de 120 de cartuşe,
pe care erau capabili să o golească asupra unei ţinte într-o secundă.
puţin peste un minut. Chris Harven avea singur şaptesprezece
încărcătoare de patruzeci de cartuşe: 680 de cartuşe suplimentare în total. În
În plus, cutii de muniţie suplimentară, mai mult de
3.000 de cartuşe de diferite calibre, fuseseră deja
împachetate în saci de voiaj.
Închise în doi dintre sacii destinaţi portbagajului de la
fiecare maşină de fugă rece era echipamentul de supravieţuire care includea
cărţi de hărţi, busolă, tablete de purificare a apei, cărţi de teren
ochelari, truse de popotă, măşti de gaze, pături de urgenţă,
haine de rezervă, flacoane de insulină şi trei seringi pentru
Russell Harven. Jumătate de duzină de cuţite de vânătoare, un cuţit de nouă inci
cuţit Bowie de nouă inci şi două macete au fost împărţite între
trusele de supravieţuire. O puşcă de vânătoare Remington cu lunetă şi
sute de cartuşe H&H .375.
în fiecare portbagaj. Cartuşul H&H .375 a fost proiectat
în primul rând pentru a doborî vânatul mare şi periculos. Pe
alte cuvinte, o „armă pentru elefanţi".
Şi apoi mai erau şi bombele, o duzină de 12 uncii.
grenade cu fragmentare de casă, o jumătate de duzină
versiuni de 16 uncii cu lansare de puşcă, trei grenade Blue Nun.
cocktailuri Molotov, şi un obiect curios care consta dintr-un
cutie de carton care conţinea şase sticle de bere umplute cu
benzină cu plumb în jurul unui mic dispozitiv de detonare.
George ar fi adus două dintre grenadele antipersonal.
în bancă, înfipte adânc într-un buzunar al lui
din buzunarul de culoare verde militar.
După ce terminau de încărcat toate armele, bombele,
muniţia şi echipamentul de supravieţuire, au mutat geanta
saci de bagaje pe bancheta din spate a Z/28 al lui Chris. George a continuat să
adăugând tot mai multe provizii, ultima fiind o sabie de samurai.
cu o lamă de douăzeci şi trei de centimetri, învelită într-un toc ornamentat.
teacă ornamentată şi protejată de o şosetă de gimnastică trasă peste
mâner. George a aşezat sabia pe bancheta din spate cu
celelalte arme. Oricât a încercat, Chris nu a putut

să găsească un singur motiv pentru care cineva ar avea nevoie de
de o nenorocită de sabie pentru a jefui o bancă.
„UNDE E TIPUL?”
Gary Hakala nu ştia că se afla în parcarea unui Kmart.
în parcarea unui Kmart din Riverside County când a auzit uşa laterală a unui magazin de maşini.
furgoneta se deschidea, dar ştia că „tipul” pe care îl căutau
despre care vorbeau era el. Era mai mult furios decât speriat,
dar a fost totuşi uşurat când nu a fost
scos imediat din dulap, împuşcat în spate
la ceafă şi aruncat pe un câmp gol.
Hakala încă nu avea nicio idee despre care era scopul final, dar
ştia că s-ar putea să includă şi uciderea lui undeva de-a lungul
pe parcurs. Până acum, mersese pe autostrăzi şi pe drumuri publice.
străzi secundare timp de aproape două ore cu Manny Delgado.
trăgând din când în când cablul din jurul gâtului său şi
ameninţându-l cu moartea, în timp ce mâinile şi picioarele lui deveneau
albe ca ceara din cauza lipsei de circulaţie.
Chris Harven şi-a băgat capul în interiorul compartimentului de marfă şi
s-a uitat la uşa bombată a dulapului. L-aţi pus
înăuntru? a spus el, uimit că o fiinţă umană ar putea
să încapă într-un spaţiu atât de mic.
Unde dracu' să-l mai pun? Manny
a scuipat, arătând nervos, transpirat şi agitat, un
cuţitul de vânătoare neînfăşurat lângă el pe covor.
Având în vedere starea lui Manny, Chris s-a gândit că tipul
era norocos că mai era în viaţă. Hai să băgăm rahatul ăsta în
aici, a spus Chris, ridicând prima geantă de sac de voiaj în
partea din spate a dubei.
Russ şi Billy au luat Z/28 şi Matadorul şi au plecat.
s-au îndreptat spre nord pe Hamner pentru a lăsa cele două maşini la
la parcarea de la terenul Little League, la un kilometru şi jumătate spre nord.
de banca de pe Detroit Street, duba urmând îndeaproape.
în urma lor. Traficul de vineri după-amiază pe Hamner şi
Fourth Street era aglomerat, Banca Security Pacific
de la colţul de sud-est era în mare parte plină de oameni.
de clienţi care veneau şi plecau. Un rând constant de maşini
a intrat în intersecţie dinspre partea de vest a străzii.
Fourth Street, unde Comandamentul Naval Sea Systems Command
baza navală de la Naval Navy Sea Naval Navy, care îşi scotea din tura de zi, dornică să încaseze banii.
salariile săptămânale.
Când au ajuns la terenul Little League, Billy şi Russ
au parcat cele două maşini una lângă alta în parcarea goală,
cu nasul spre Hamner, la doar câteva zeci de metri distanţă de strada aglomerată.
bulevardul aglomerat. Manny şi Billy furaseră două seturi de numere de înmatriculare.
de înmatriculare de la maşini parcate la Westminster Mall în ziua în care
cu o seară înainte, care fuseseră puse pe „maşinile reci”.
în acea dimineaţă. Dacă lucrurile decurgeau conform planului, George
şi Chris se vor urca în Z/28 şi vor pleca spre
Vegas, iar ceilalţi fie ar fi plecat acasă, fie ar fi mers spre

în munţi pentru a sta ascunşi, în funcţie de cât de fierbinte
situaţia ar fi fost după jaf.
Pentru prima dată în acea zi, toţi cei cinci din banca Norco
s-au îngrămădit în dubă pentru a face ultimele pregătiri.
Din interiorul cabinetului, Gary Hakala a putut auzi înăbuşit
voci, dar nu putea să distingă decât câteva cuvinte.
Cineva folosea jargonul militar: „misiunea”, „misiunea”, „misiunea”...
obiectiv”, „diversiune”. Auzea un walkie-talkie
trosnind, poate chiar un scanner al poliţiei. Nu era
mişcare, desfacerea bagajelor, sunetul oamenilor.
îmbrăcându-se, trăgându-şi jachetele, sunetele inconfundabile de
arme care erau încărcate şi pregătite. Şi apoi duba
a început să se mişte din nou.
George Smith era îngrijorat că devenea periculos de
periculos de târziu în zi. Ar fi fost mult mai mulţi bani
care să iasă din bancă într-o zi de salariu decât ar fi fost
decât cei care ar fi intrat. Era aproape ora 2:00 p.m. şi ei încă
mai aveau de executat o piesă importantă a planului.
înainte de a ajunge la bancă.
Chris s-a urcat la volan şi au pornit spre sud pe
Corona Avenue, paralel cu Hamner, în direcţia
spre Kmart. Îndreptând furgoneta pe o alee chiar lângă
Hamner şi la o milă la sud de bancă, Chris a dus-o
în spatele unui mall în construcţie la 1780
Commerce Street. La câteva minute după ora două noaptea.
după-amiaza, George a deschis uşa laterală a dubei şi
a sărit afară cărând cutia de carton care conţinea şase
sticle de bere umplute cu benzină cu plumb. Grăbindu-se spre
partea din spate a clădirii, lângă o magazie de lemn, George a pus
cutia sub contorul care regla sursa principală de energie electrică.
de gaz natural către structură. Folosind Zippo-ul, a aprins
fitilul de întârziere al detonatorului şi a fugit înapoi la
dubă. Să plecăm naibii de aici, a spus el.
Chris a pornit la drum în timp ce o spirală de fum negru începea să se încolăcească
în aer. În câteva minute, detonatorul avea să se
va exploda, declanşând un foc de benzină care va încălzi gazul.
conducta principală de gaz până când aceasta va exploda. Fiecare vehicul de urgenţă, inclusiv
poliţiştii, ar fi fost la locul incidentului.
la cel puţin o milă la sud de bancă.
Ce s-a întâmplat în spatele clădirii de la 1780 Commerce
Street, chiar în momentul în care duba a intrat în parcare.
Stater Bros. la intersecţia dintre Fourth şi Hamner a fost
a fost ceva diferit de ceea ce era planificat. La ora 2:11 p.m., William
Clark s-a uitat pe fereastra magazinului său de dulgherie şi a văzut
fumul negru care se ridica de pe şantierul de construcţii de peste
aleea. Clark a observat o flacără mică care ieşea dintr-un
cutie care conţinea ceea ce părea a fi un pachet de şase beri.
aşezată lângă peretele din spate al clădirii. Apoi
a văzut conducta de gaz. În timp ce Clark poate că nu a avut pe deplin
înţeles la ce se uita, cu siguranţă
a înţeles cu siguranţă gravitatea unui incendiu care ardea direct sub o clădire.

conductei de gaz. Apoi, una dintre sticle a explodat cu o explozie.
explozie puternică, aruncând flăcările la trei metri în aer, aprinzând
peretele de deasupra ei.
În timp ce Clark a alergat să-i avertizeze pe toţi cei de la construcţii
şantier, un automobilist care trecea prin zonă a văzut şi el flăcările, a luat un
extinctor din camionul său şi a stins rapid focul.
totul. Până la ora 2:15, o parte esenţială a clădirii lui George
Smith se sfârşise în zăpuşeală. Era vorba de
primul semn că lucrurile urmau să meargă foarte prost.
BĂRBAŢII DIN DUBA PARCATĂ PESTE DRUM
de la Banca PACIFIC SECURITY au tras pe ei.
poncho-uri militare de culoare verde-cenuşiu asortate, şi-au pregătit schiurile negre.
măşti negre pe cap, şi-au verificat armele încă o dată
încă o dată, şi au aşteptat sunetul sirenelor şi
procesiunea de vehicule de urgenţă care se îndreptau spre sud pe
Hamner să înceapă. Pe la ora 2:45, Chris şi George au început să
să se certe cu privire la cine era responsabil pentru eşecul de la
bombei de a arunca în aer conducta de gaz. Au aşteptat câteva
mai mult. Pe la ora 3:00, l-au trimis pe Billy la restaurantul Carl's Jr.
să ia câteva băuturi. S-au certat între ei
dacă ar trebui să anuleze totul. Dar
cum rămâne cu tipul ăla nenorocit din dulap? Ei erau...
deja vinovaţi de o crimă care i-ar putea trimite la închisoare.
pe viaţă.
Până la ora 15:15, George Smith a decis că nu mai este
să mai conducă o democraţie. El a vrut să facă una
o ultimă supraveghere a „obiectivului". Au condus până la extrema
extremitatea lotului Stater Bros., cu botul dubei la doar o
de Hamner Avenue, cu faţa la bancă. Pe măsură ce
clienţii ieşeau din bancă, George ştia că fiecare era
pleca cu bani care ar fi putut, ar fi trebuit, ar fi trebuit, deja
fi fost ai lui. George a dat ordinul de a face ultimele
pregătiri finale. Şi apoi cineva l-a văzut pe adjunctul Andy
Delgado intrând în parcarea de la Stater Bros. pentru a-şi face treaba.
1087 întâlnirea cu ajutorul de şerif Chuck Hille.
Poliţist nenorocit, chiar acolo.
Au aşteptat cu sufletul la gură, cu privirile schimbate de la unul la altul.
la altul. Pe scaunul pasagerului, George s-a aplecat în faţă
şi a luat o înghiţitură de sifon, încercând să pară la fel de relaxat ca
posibil. Doar câţiva clienţi de la drive-through
care se opreau să îşi mănânce burgerii şi cartofii prăjiţi. Maşina şerifului
a trecut la mai puţin de şase metri de ei, s-a întors şi a intrat în maşină.
s-a oprit la 15 metri distanţă, înclinată peste câteva locuri goale.
locuri de parcare goale, cu faţa spre dubă. Tipul părea să fi
aştepta întăriri. Ar fi putut fi văzuţi
la locul bombei de diversiune, la urma urmei. Ei ar fi
nu ar fi fost atât de greu de găsit cu acea ceaşcă uriaşă de
cappuccino pictată pe ambele părţi ale dubei.
Ţineţi-vă armele pregătite.
Când o a doua maşină a şerifului a intrat în parcare, cei de la
situaţia a devenit şi mai tensionată. A doua maşină de poliţie a oprit

lângă cealaltă şi cei doi adjuncţi au stat de vorbă cu
unul cu celălalt prin geamurile de pe partea şoferului. George a lăsat
o respiraţie lungă în timp ce privea cele două maşini de patrulare din
oglinda laterală. Nu ştiu ce să zic de rahatul ăsta, a spus cineva.
a şoptit cineva în spate. Nimeni nu a răspuns. Au aşteptat.
Maşinile de poliţie s-au îndreptat spre ieşire, una după alta,
au virat la stânga pe Hamner, şi au accelerat spre nord până când au fost
până când au dispărut din peisaj. Cel puţin acum ştim unde sunt toţi poliţiştii
din Norco, a spus George.
Dar George Smith se înşela. El nu ştia despre
„schimbul de acoperire” al RSO care a plasat un adjunct suplimentar în
Norco în timpul tranziţiei dintre ziua şi seara.
turele de noapte şi de noapte. Cu o oră mai devreme, ajutorul de şerif Glyn Bolasky a schimbat
în uniformă la sediul central din Riverside, a verificat o puşcă de vânătoare
şi un radio şi a luat un Chevrolet Impala de croazieră. Pe
drum spre Norco, s-a oprit la 7-Eleven pentru a cumpăra un
ginger ale şi un pachet de gumă de mestecat cu mere acrişoare, şi a fost
chiar în acel moment se îndrepta spre sud pe Hamner Avenue.
în direcţia Fourth Street.
George se săturase să mai aştepte. Din interiorul dulapului său închisoare,
Gary Hakala a auzit o comandă strigată. „A început. Porniţi,
du-te, du-te, du-te!” Când duba a început să se mişte, Hakala a ştiut
că orice avea să i se întâmple era pe cale să se întâmple.
să se întâmple chiar atunci. Duba s-a oprit brusc.
mai puţin de un minut mai târziu. Vocea a strigat: „Du-te, du-te,
du-te!” încă o dată şi uşa laterală s-a deschis.
cu putere. Duba a sărit şi s-a legănat din cauza greutăţii de
oamenilor care se îngrămădeau afară. Un copil a ţipat. Şi apoi, acel
voce din nou, de data asta din afara dubei: „Toată lumea
la podea sau o să vă arunc în aer...
capetele voastre!”
ÎN FAŢA INTRĂRII ÎN ZONA DE SECURITATE PACIFIC
BANK, DOUĂ MAME ŞI cercetaşii lor erau
vindeau abonamente la reviste, când patru bărbaţi în haine militare
şi măşti de schi negre, purtând puşti de asalt.
au explodat pe uşile laterale ale dubei verzi aflate direct în
în faţa lor. În timp ce George Smith a sărit din furgonetă, a
l-a împins pe unul dintre tinerii cercetaşi din drum. Pe
băiatul a ţipat în timp ce Smith şi ceilalţi au intrat în
în bancă.
James Kirkland, în vârstă de 18 ani, tocmai venise de la
muncă şi completa un bon de depunere în mijlocul unei bănci.
băncii când a auzit pe cineva ameninţând că îi va arunca în aer
să-i zboare capul. Când s-a întors să se uite, Chris Harven
a păşit în faţa lui, a scos o puşcă de asalt de la
de sub un poncho militar verde şi a ţintit-o direct spre
capul lui. Kirkland a căzut pe podea.
„Toată lumea la pământ”, a ordonat George Smith, legănând
HK91 de la un client îngrozit la altul până când toţi
până când vreo douăsprezece s-au conformat. „Acesta este un jaf, toată lumea.
la pământ!”

Clienta Beverly Beam era aşezată pe un scaun împotriva
de perete de lângă intrare, aşteptând ca noul
managerul de conturi când bărbaţii mascaţi au dat buzna pe uşă.
pe uşă. Cu toţi cei patru bărbaţi la doar câţiva paşi de ei cu
cu spatele la ea, îi era teamă că orice mişcare
i-ar putea surprinde pe cei înarmaţi şi ar putea fi ucisă. Ea
a îngheţat. George Smith a zărit-o din senin.
cu coada ochiului, s-a întors şi a îndreptat Heckler-ul spre ea.
„Vrei să-ţi zboare nenorocitul de cap?”, a spus el.
a strigat. Ea a clătinat din cap, nu. „Atunci urcă-te pe
la podea.” Beam s-a pus pe burtă.
Aşezată la biroul ei, asistenta managerului de sucursală Sharon
Higman a văzut o oportunitate de a declanşa alarma silenţioasă.
montată chiar sub marginea biroului. Dar
momentul în care a început să îşi mişte mâna, Chris Harven
avea puşca de asalt îndreptată spre ea de la şase metri.
distanţă. „Dacă apeşi pe nenorocita aia de alarmă, o să te împuşc.
capul”, a mârâit el. Văzând ochii prin
gaura din masca de schi, Higman nu a avut nicio îndoială că
că omul vorbea serios. Şi-a pus mâinile la loc, acolo unde el putea
să le vadă şi s-a aşezat pe podea lângă biroul ei.
„Dacă există alarme sau altceva”, a lătrat Smith,
se plimba printre clienţii aşezaţi pe marmură
podeaua de marmură, „vor fi o mulţime de oameni morţi aici.
Avem explozibili. Nu ne va fi teamă să le folosim.”
Manny Delgado a traversat holul băncii ţinând în mână revolverul.
pistolul de revoltă la şold şi apoi a sărit peste linia casierilor. În picioare
în vârful ghişeului, a aruncat ţeava puştii sale
de-a lungul şirului de patru casieri care stăteau la ghişeu.
de mai jos. „L-aţi auzit, la podea!”, a spus el.
a urlat.
Stând în spatele liniei de casieri care sortează cecurile, dovada
Denise DeMarco a fost atât de speriată la vederea
de puşca de vânătoare, încât a început să se îndepărteze mai degrabă
decât să se aşeze aşa cum i s-a ordonat. „Stai jos pe podea!”
a explodat Delgado, ridicând puşca în direcţia ei.
Pietrificată, DeMarco a continuat să se îndepărteze în timp ce
Delgado ţipa la ea de nenumărate ori să se dea jos.
„Te rog să te dai jos, Denise”, a implorat unul dintre casieri.
DeMarco a ajuns la peretele din spate al băncii. Îngrozită,
dar neputând să se retragă mai mult, a alunecat pe perete.
şi s-a aşezat pe podea.
„Casieri, ridicaţi-vă!” Delgado le-a ordonat celor patru de la coadă.
casieri. Femeile s-au privit una pe alta înainte de a se
să se ridice în picioare. Delgado a aruncat o pungă albastră cu cordon.
pe tejghea, în faţa celei mai apropiate casiere, Janet
Harper. „Pune naibii banii în ea!”
Cu faţa la doar câţiva metri de capătul unei puşti de vânătoare în
mâinile unui bărbat foarte agitat, Harper a îngheţat, şi ea la fel.
prea speriată pentru a mai apuca geanta. Stând lângă Harper
la ghişeul 2, era casiera principală Sharon Marzolf, o persoană neînfricată.

şi curajoasă şi impunătoare, fostă agent de securitate, a cărei
de securitate, care, la locul de muncă anterior, îi prinsese pe hoţii din magazine la un magazin local.
magazin local. Marzolf a luat cu calm geanta şi a ţinut-o în braţe.
şi a deschis-o pentru Harper. „Dă-i drumul Janet, goleşte-ţi autobuzul,"
a spus Marzolf, referindu-se la sertarul cu bani al casieriţei. Harper
a făcut-o. În continuare, Marzolf şi-a golit propriul sertar şi i-a dat lui
geanta celei de-a treia casieriţe, Teresa DeRuyter. DeRuyter
a fost atentă să adauge banii de momeală trasabili la
conţinutul pungii înainte de a o da mai departe, la ultima
casier din linie.
„Tu, cea de acolo, grăbeşte-te", i-a ordonat Delgado lui Marlene
Faust. Faust fusese ultima dintre casieri care se supusese.
comanda lui Delgado de a se aşeza, luându-şi timp să facă
să se asigure că un client uimit de la ghişeul ei se conformează înainte de a
înainte de a se aşeza ea însăşi. În timp ce Delgado fusese ocupat
să o ameninţe pe Denise DeMarco, Faust rămăsese calmă.
suficient de calm pentru a declanşa butonul de alarmă silenţioasă montat
lângă sertarul ei.
Odată apăsat, sistemul de alarmă instalat la Securitatea
Pacific Bank din Norco a transmis alerta prin intermediul unei reţele de telefonie specială.
linie telefonică dedicată direct la dispeceratul departamentului de poliţie.
de poliţie. Ofiţerii de pe teren au fost imediat trimişi la faţa locului
la banca locală Security Pacific Bank pentru o alertă 211-bancă.
jaf în desfăşurare. Dar alarma silenţioasă a lui Marlene Faust
nu a fost de folos clienţilor şi angajaţilor din Norco.
bine. Din cauza unei erori de instalare, alarma fusese
transmisă la departamentul de poliţie al oraşului vecin
din oraşul vecin Corona. În câteva minute, unităţile de poliţie au fost
au descins la sucursala din Corona a Security Pacific.
National Bank, aflată la opt kilometri distanţă de locul incidentului.
jafului din Norco.
Aşezată în camionetă pe banda 2 a băncii.
ghişeu bancar, Elaine Jones tocmai îşi pusese
carnetul de cecuri în capsulă şi l-a aruncat în interiorul
în tubul pneumatic de livrare, când a observat că toţi casierii
de cealaltă parte a geamului de plexiglas au trecut brusc
dispărut brusc. În locul lor, Jones a văzut un bărbat în costum de schi.
mască de schi în picioare deasupra ghişeului casieriei, legănând ţeava
unei puşti de vânătoare înainte şi înapoi. „Este ceea ce cred eu că este
este?", a strigat ea către bărbatul aflat într-o maşină de pe aleea
cea mai apropiată de bancă. Bărbatul a dat din cap. „Da, cred că
că da", a spus el. Jones s-a aplecat cât mai mult pe spate în scaunul ei, cât de
putea, neştiind ce să facă. S-a întors în dreapta ei,
a atras atenţia unei femei de pe banda 3. „Este o
jaf la o bancă în desfăşurare. Vedeţi dacă puteţi ieşi din
de aici şi să cauţi ajutor."
În spatele ghişeului, Sharon Marzolf a plimbat geanta.
de bani înapoi la Manny Delgado, care era în creştere.
mai agitat şi mai ameninţător pe măsură ce secundele treceau.
„Vrei şi monedele?" l-a întrebat Marzolf.

„Până la ultimul bănuţ”, a răspuns Delgado.
Tipul ăsta habar n-are ce face, s-a gândit Marzolf.
Ce spărgător de bănci vrea o grămadă de monede grele? Ea
s-a dus din nou la rând la ghişeu, golind din nou
schimbătoarele de monede în pungă şi apoi i-a dat-o lui
Delgado. Acesta a luat punga, ordonând casierilor să coboare la
la podea din nou. Cei patru s-au aşezat. „E bine aşa?”
a întrebat Marzolf.
„Vă vreau cu burta în jos, sărutând podeaua”.
a spus Delgado, fluturând pistolul de revoltă spre ei. Femeile
au făcut cum li s-a spus.
În timp ce Manny Delgado a terorizat linia de casieri,
Christopher Harven lucra pentru a ajunge la banii mari.
„Ridică-te”, a strigat Harven la asistenta managerului Sharon.
Higman, acum aşezată pe podea lângă biroul ei, după ce
încercarea ei de a declanşa alarma silenţioasă. El a traversat
banca spre Higman, cu puşca îndreptată spre femeie.
Higman s-a ridicat în picioare, păstrându-şi mâinile la vedere. „Vreau să vă
cheile”, a ordonat Harven.
„Nu am nicio cheie”, a răspuns Higman.
Chris a ridicat puşca la umăr. „Dă-mi naibii
cheile.”
Higman a urmat regula simplă a jafului de bănci: Dă-mi
ce vor şi scoate-i afară din bancă.
bancă cât mai repede posibil. „El este managerul”, a spus ea.
calm, arătând spre directorul sucursalei, Ron Richter, aşezat la masă.
pe podea, la câţiva metri distanţă. „O să iau cheile de la
de la el.”
Harven şi-a îndreptat puşca spre Richter. „Haideţi, domnule director,
vom traversa holul.” I-a făcut semn să se întoarcă la
Higman cu AR-ul. „Vino şi tu.”
Higman ştia că ea şi Richter erau pe cale să aibă
o problemă serioasă în mâinile lor: Nu mai era nici o
bani în seif. Cu doar o oră înainte, Richter
a cerut o maşină blindată care să livreze bancnote suplimentare pentru
pentru a face faţă la graba de la sfârşitul zilei de salariu de la
baza Naval Sea Systems Command din apropiere. Dar livrarea
a întârziat. Anticipând o situaţie volatilă care ar putea
care se va dezvolta odată ce pistolarul a realizat că nu mai există
bani în seiful principal, Higman a sunat la
al doilea director adjunct al sucursalei, Cynthia Schlax.
„Cindy, dă-mi cheile de la cuiburi”, a spus ea,
referindu-se la moneda de rezervă a fiecărui casier din
seif, de obicei între 2.000 şi 5.000 de dolari fiecare.
Chris Harven nu avea niciun chef să transfere
chei de la un angajat la altul. „Nu mai trageţi de timp!”, a spus el
a explodat la Higman. Apăsând ţeava pistolului în
coastele ei, i-a ordonat femeii să se aşeze din nou. „Tu
vino în locul ei”, i-a spus lui Schlax. De îndată ce ea a fost
în picioare, Harven i-a împins pe Schlax şi pe Richter peste
în hol.

„A mai rămas un minut! „ George Smith a strigat, verificându-şi
ceasul în timp ce continua să se plimbe pe podea înainte şi înapoi,
ameninţându-i pe clienţii întinşi cu Heckler. Pe toate
de fiecare parte a lui, George putea vedea feţele clienţilor băncii.
angajaţi ai băncii pe care îi cunoştea, oameni care îl întâmpinaseră cu o
zâmbet în timp ce-şi desfăşura afacerile acolo. „Grăbiţi-i pe
dracu'!”
Smith se uită la Russell Harven, care, la intrarea lui
banca se îndreptase cu îndatorire spre intrarea de vest.
cu faţa spre Hamner pentru a nu lăsa pe nimeni să intre sau să iasă.
în timpul jafului. Stătea în spatele unui ficus artificial,
Harven era fixat pe activitatea din bancă,
neglijând singura sarcină care îi fusese încredinţată. „Veghează
uşa aia nenorocită!” Smith a lătrat la el.
Când Russ s-a întors, era prea târziu. O femeie
a deschis intrarea laterală şi a intrat în interiorul băncii
strângându-şi poşeta în braţe. Era deja o domnişoară nervoasă,
Sheila Deno părea acum complet paralizată, încercând să se descurce...
să înţeleagă scena din faţa ei. Aproape la fel de surprinsă
ca şi Deno, Russell Harven a ieşit din spatele
copac, a ridicat AR „Shorty” pe umăr, a ţintit-o spre
Deno de la o distanţă de cinci metri şi i-a ordonat să se îndrepte spre
la pământ. Deno stătea nemişcată, cu ochii pironiţi de la
corpurile împrăştiate cu faţa în jos pe podeaua holului la
bărbatul care stătea la ghişeu fluturând un
puşcă de vânătoare şi înapoi la cel cu masca de schi care ţinteşte.
pistolul spre faţa ei.
„Lasă-te dracului jos!” a strigat din nou Russ.
Sharon Higman, aşezată pe podea, la picioarele lui Deno,
s-a ridicat şi a apucat-o de încheietura mâinii lui Deno, trăgând-o
la podea.
În momentul în care casieriţa Janet Dessormeau şi-a dat seama că există
era un jaf în desfăşurare, ea a închis uşa de la intrare.
uşa laterală de oţel de la intrarea în seif, încuiindu-se pe sine şi pe ceilalţi.
şi pe angajata Gail Altenburger înăuntru. Cu toate acestea, ea nu a avut
timp să închidă uşa grea a seifului principal. Acum
singurul lucru care se afla între cele două femei şi uşa de acces
puternic înarmat care venea spre ele era poarta de la grilaj.
„Ar fi bine să deschizi seiful ăsta”, a ameninţat Harven,
băgând ţeava pistolului Heckler printre gratiile uşii.
poarta, „sau vor fi o mulţime de oameni morţi.
aici.”
„Janet”, a spus managerul Ron Richter cu o voce cât se poate de calmă.
pe care a putut să o adune. „Deschide-o pentru noi.”
Dessormeau a dat din cap, s-a dus la uşa laterală şi a deschis
şi a deschis-o. Chris i-a împins pe Richter şi pe Cindy Schlax înăuntru şi
apoi l-a împins pe Dessormeau împotriva peretelui de la
seifului cu puşca sa. „Nu te uita la mine”, a spus el.
Dessormeau şi-a mutat privirea spre podea în timp ce Schlax
deschidea ghişeele casierilor, sperând că Harven nu va observa
că zona de rezervă mai mare a seifului era complet

goală. Ron Richter a adunat bancnote din cuiburile de casierie în
o pungă cu şnur ţinută de Schlax. „Nu avem nicio rezervă
valută de rezervă”, i-a şoptit ea. „Ştiu”, a spus el.
„Nu mai pierdeţi timpul”, a mârâit Chris, împungându-l pe Richter în
coaste cu pistolul.
George a strigat din zona holului. „Treizeci de secunde
rămase!”
La intrarea de vest a băncii, Russell Harven a
o altă problemă pe cap. Ascunzându-se în spatele plasticului
din nou, Russell nu a observat că Miriam Tufts
apropiindu-se de uşa băncii până când femeia nu a observat că
a deschis-o larg. Tufts i-a văzut pe clienţi
pe podea şi a îngheţat în uşă. Russ a ieşit
din spatele plantei pentru a o înfrunta. Tufts s-a uitat înapoi la
cei doi ochi care se uitau din masca de schi şi apoi
a privit în jos la puşca de asalt neagră ca jetul de apă din
în mâinile bărbatului. Fără un cuvânt, Tufts s-a întors şi a plecat, uşa
care s-a închis în urma ei. „Nu intraţi acolo, locul acela
este jefuit”, i-a avertizat pe cei doi clienţi care treceau prin faţa casei.
parcarea.
În acelaşi timp, şoferul de fugă în vârstă de şaptesprezece ani
Billy Delgado avea propriile sale probleme în afara
intrarea principală. Inima îi bătea cu putere, înghiţind în secvenţe superficiale
respiraţie, Billy fusese atât de ocupat să verifice oglinzile şi
să se aplece peste scaunul pasagerului pentru a vedea ce era
ce se întâmpla în bancă, încât nu a văzut-o pe Debi Paggen
apropiindu-se. Paggen era în întârziere şi voia doar să
să treacă repede pe la bancă pentru a lua nişte bani pentru
weekend. Grăbindu-se spre intrare, a mers direct
în faţa dubei verzi. Ceva în legătură cu acel
puştiul cu aspect nervos de pe partea cealaltă a parbrizului
a făcut-o să se oprească şi să se uite înapoi chiar când a ajuns la
spre uşa de la intrare. Când a făcut-o, Paggen l-a găsit pe Billy
Delgado aplecat pe scaunul pasagerului arătând cu un
pistol pe fereastră spre ea.
Paggen a dat drumul la mânerul uşii. „Dă-i drumul şi jefuieşte
banca”, a spus ea, „Eu nu intru acolo”.
Băiatul cu pistolul nu a spus nimic, mâna îi tremura în timp ce
când o îndrepta spre ea. Paggen s-a îndepărtat încet şi
apoi s-a întors spre partea din spate a furgonetei şi a ieşit din
linia de tragere.
La două minute, George Smith a strigat din nou.
„Timpul. Acum!”
Ţinându-şi în mână punga cu monede şi bancnote, Manny Delgado a sărit
de la ghişeu şi s-a îndreptat spre
mijlocul băncii. Russell Harven şi-a abandonat postul
la intrarea de vest şi s-a alăturat celorlalţi doi. Când
Chris Harven nu a apărut imediat, Smith a alergat la
la seif. „Nu mai trage de timp”, a strigat la directorul băncii.
Ron Richter. „Ne ia prea mult timp!”
Dar deja nu mai aveau timp. Două minute

cu două minute mai devreme, o clientă care cobora din maşină la
Redlands Federal Savings Bank, pe cealaltă parte a străzii, a intrat în maşină.
intersecţie s-a întâmplat să se uite în direcţia
Security Pacific Bank. Intrând cu viteză în interiorul Redlands Federal, clientul
femeia s-a apropiat de casiera Maria Casa Grande. „Eu doar...
văzut patru bărbaţi înarmaţi intrând în interiorul băncii de peste drum.
strada!”
La ora 15:32, dispecerul veteran Gladys Wiza a preluat o
apel primit la sediul central al poliţiei din Riverside County.
Sheriff. Wiza a mâzgălit informaţiile pe un bileţel şi a
înmânat-o adjunctului Gary Keeter, care lucra la
microfonul dispeceratului în acel moment. Cam în acelaşi moment
George Smith a strigat „Timpul. Acum!” Keeter a aruncat un
ton de alertă prioritară pe frecvenţa şerifului din Riverside County.
de radio al poliţiei din Sheriff: Riverside către toate unităţile din Norco. 211 în
în desfăşurare, Security Pacific Bank, între Fourth şi Hamner.
Billy Delgado tocmai strecurase pistolul automat Colt 45 la loc.
în toc după ce o speriase pe Debi Paggen, când
oglinda sa laterală s-a aprins cu lumini intermitente albastre şi roşii.
Dând din cap, a văzut o maşină de poliţie.
care vira la stânga de pe Hamner pe strada Fourth Street, cu o maşină de poliţie.
cu bara de lumini învârtindu-se. Billy a bâjbâit după staţia de emisie-recepţie din buzunar.
poală şi a apăsat butonul de vorbire.
În interiorul seifului, radioul lui George Smith a început să scârţâie.
„Poliţiştii sunt aici”, a sunat vocea tremurândă a lui Billy
Delgado.
George şi Chris s-au uitat unul la celălalt. „Nu există niciun
nenorocit de posibilitate”, a spus Chris.
„Să mergem, să mergem!”, a strigat Smith, fugind din seif.
zona seifului spre intrarea de nord a băncii.
Încă zăcea pe podeaua holului băncii,
James Kirkland, în vârstă de optsprezece ani, îşi ţinea obrazul la
covorul în timp ce cizmele celor patru bărbaţi călcau cu centimetrii
de capul lui. „Am fost văzuţi”, a spus unul dintre bărbaţii
a strigat în timp ce treceau pe lângă ei. „Să mergem, am fost văzuţi.”
Uşa s-a deschis în zbor şi bărbaţii au ieşit în fugă. Înainte ca
uşa să se închidă din nou, Kirkland a auzit un ultim sunet.
voce strigând: „Uite unul!”
Atunci au început împuşcăturile.
Era ora 15:35 p.m.

5

SFÂRŞITUL LUMII

9 mai 1980. Norco, California.

SINGURUL MOD ÎN CARE ŞERIFUL DIN RIVERSIDE COUNTY
GARY KEETER putea să explice ce s-a întâmplat.
ce s-a întâmplat în Norco în acea zi a fost că totul s-a întâmplat atât de repede.
al naibii de repede.
Unităţile din Riverside către Norco, avem un 211 în desfăşurare la
la Banca Security Pacific, la intersecţia dintre Fourth şi Hamner.
3-Edward-50, 1097, adjunctul Glyn Bolasky a răspuns la două ore după ce a fost găsit.
câteva secunde mai târziu, indicând ID-ul său radio şi 1097, codul.

pentru „ofiţer la faţa locului”.
Bolasky era deja 1097? s-a gândit Keeter. El era
niciodată pe drum. Riverside către toţi, lămuriţi-vă, Keeter.
a adăugat, ordonând ca tot traficul radio neesenţial să înceteze.
Accentul plat şi rural al lui Keeter făcea ca solicitarea să sune mai mult
ca Riverside către toţi...
Keeter era un adjunct de patrulă veteran, aflat la birou la
din cauza unui genunchi distrus. Când a venit vorba de
la dispecerat, femeia care stătea lângă el, Gladys Wiza,
era o adevărată profesionistă. Dar, în acel moment, Keeter a fost în stare de
instinctele de poliţist îi spuneau că Glyn Bolasky
ar putea fi în pericol mai mult decât ştia el. Cu totul
se întâmpla atât de repede, Bolasky a înţeles că se afla în pericol?
la locul unui 211 confirmat în curs de desfăşurare, mai degrabă decât la un accident.
211 tăcută, dintre care cele mai multe s-au dovedit a fi alarme false?
Bolasky ar trebui să aştepte întăriri, dar până acum...
nu i-a raportat poziţia sa exactă lui Keeter. A fost
Bolasky se îndrepta direct spre un 211 în curs de desfăşurare, de unul singur?
Încă la telefon cu casierul de la Redlands Federal Bank.
care raportase jaful, Gladys Wiza era
scria cu furie informaţii pe o fişă. A strecurat
cardul în faţa lui Keeter. Keeter s-a uitat în jos. La naiba,
s-a gândit el, acum avem o problemă reală.
CHRIS EVANS ŞI PRIETENA EI, JENNIE LEWIS, ERAU...
pe strada 4, în Chevy-ul negru din 1979 al lui Evans.
Camaro negru al lui Chevrolet Chevrolet 1979, aşteptând să se aprindă semaforul în timp ce se uitau la drăguţul
drăguţul
deputat drăguţ care urma să vireze la stânga în faţa lor. Este
„frustrată sexual”? a întrebat Evans, râzând.
Lewis a lucrat la Winchell's Donut House, unde fetele
aveau porecle pentru toţi poliţiştii care opreau frecvent
să le vorbească. S-a aplecat în faţă pentru a se apropia mai mult
privire mai de aproape. Nah, asta nu e „Sexually Frustrated”, a spus ea. I
nu ştiu cine e tipul ăla.
Bara luminoasă de pe acoperişul maşinii adjunctului s-a aprins brusc
aprinsă brusc. Ei bine, oricine ar fi el, iată-l, a spus Evans în timp ce
maşina de patrulare Chevy Impala a virat pe Fourth,
trecând în faţa lor. Chiar în acel moment cei doi tineri
femei au auzit ceea ce au crezut că este o haită de
de petarde şi un zgomot puternic, când ceva s-a lovit de ceva.
Camaro. Un obiect a intrat prin partea şoferului.
geamul şoferului şi a lovit-o pe Evans deasupra ochiului şi a ricoşat.
în poala lui Jennie Lewis, pe scaunul pasagerului.
Evans şi-a dus o mână la cap. Ce naiba a fost asta?
Lewis a ridicat o bucată de bucată gri, care părea panicată şi topită.
de plumb cenuşiu din poala ei şi a studiat-o. Lucrul cel mai îndepărtat
din mintea ei era că s-ar putea să se uite la un
glonţ.
Lumina s-a schimbat, iar cele două fete au continuat să traverseze
Hamner.
Ajutorul de şerif Glyn Bolasky a lăsat sirena oprită în timp ce a făcut

la stânga pe Fourth Street, îndreptându-se spre intrarea de est
a parcării, cercetând parcarea şi clădirea băncii în timp ce se îndrepta spre est.
în timp ce mergea. Singurul lucru care se afla între el şi bancă
erau o pereche de garduri cu balustrade care marcau o potecă pentru cai.
care mărgineau zona de parcare. Locul era ocupat cu
clienţi parcate în parcare sau care aşteptau în
pe benzile de acces, dar nimic nu părea atât de neobişnuit.
Bolasky a auzit un zgomot înfundat de pocnituri şi a văzut nişte semne roşii şi
plastic albastru căzând în jurul unităţii sale. Ce naiba se întâmplă
se întâmplă cu bara mea de lumini? s-a gândit el. Un bec fusese
înlocuit pe Visibar în acea dimineaţă, iar Bolasky s-a gândit
că trebuie să se fi ars când a pornit-o. Dacă Bolasky
nu ar fi avut ferestrele deschise şi aerul condiţionat în funcţiune,
şi-ar fi dat seama că zgomotul de pocnitură era într-adevăr
pocnetul unei puşti de asalt. Dacă ar fi auzit asta, Bolasky
probabil că şi-ar fi dat seama că ceea ce părea a fi
sticle care se spargeau în stradă era un glonţ care îi spărgea
bara de lumini. Şi dacă nu ar fi fost distras de culoarea
plastic colorat care ploua în jurul lui, ar fi observat
bărbatul cu masca de schi şi poncho militar care stătea în picioare.
lângă o furgonetă verde, ţintind spre el cu puşca de asalt. Şi
dacă Glyn Bolasky ar fi văzut asta, cu siguranţă nu ar fi văzut
ar fi făcut ceea ce a făcut în continuare.
Chiar în acel moment, Gary Keeter îi transmitea prin radio lui Bolasky
informaţiile scrise pe cardul pe care Gladys Wiza i-l strecurase lui Bolasky.
în faţa lui cu câteva momente înainte.
3-Edward-50, vehiculul suspect este o dubă verde cu
arme.
Dacă Bolasky a auzit transmisia, era prea târziu.
pentru a mai putea face ceva. În timp ce îşi învârtea maşina de patrulare în
în parcarea băncii, patru bărbaţi cu măşti de schi negre şi
de câmp de culoare măslinie au apărut la vedere, stând în picioare, nu mai mult de patru
bărbaţi.
mai mult de două lungimi de maşină în faţa unităţii lui Bolasky. Un
o clipă mai târziu, parbrizul lui Bolasky a fost sticlosit într-o imagine complicată
pânză de păianjen în timp ce trei gloanţe au trecut prin el. A simţit
că faţa şi braţele i se înfierbântau când sticla şi metalul zburau.
îl împroşcau ca nişte alice. Mintea tânărului ajutor de şerif
a început să-i joace feste. Asta nu e real. Trebuie să fie
un exerciţiu de antrenament. Ce naiba este asta?
Oglinda laterală a maşinii Impala a explodat, rupându-se.
Bolasky înapoi la realitate. Şi-a aruncat corpul peste
bancheta pentru a se adăposti sub tabloul de bord. Bolasky
s-a ridicat şi a luat microfonul radio. La câteva secunde după ce
a raportat o dubă verde cu arme, Gary Keeter a auzit
o transmisiune disperată, aproape neinteligibilă.
prin radio, zgomotul rapid al focurilor de armă fiind clar
clar audibilă în fundal.
3-Edward-50 primeşte foc!
Keeter, Gladys Wiza şi un al treilea dispecer, Sharon
Markum, şi-au întors capetele pentru a se uita unul la celălalt.

unul spre celălalt. La numai douăzeci şi opt de secunde de la dispeceratul iniţial,
era posibil ca Bolasky să fi fost deja atacat? Cum
cum se putea ca lucrurile să fi mers atât de prost atât de repede? Keeter a apăsat tastatura
la microfon. Este o dubă verde. E la intersecţia dintre Fourth şi Hamner.
Se trage.
Acum trăgeau cu toţii, focurile de armă pocnind cu
cu cadenţa neregulată a porumbului care pocneşte. Manny Delgado
a mers în faţa dubei, a coborât pistolul antirevoltă şi...
şi a descărcat câteva rafale de puşcă. „Avem un
ostatic aici!” George Smith a ţipat în gura lui Bolasky.
direcţia lui Smithasky, dar singurul lucru pe care Glyn Bolasky l-a putut auzi
erau gloanţele care sfâşiau în metalul din jurul lui,
aruncând în aer ferestrele, iar exploziile de la gura ţevii de eşapament răsunau în spate.
de pe un zid de blocuri de ciment care mărginea terenul din spatele lui.
A simţit o durere ascuţită în umărul stâng când un glonţ
a trecut prin tabloul de bord, trimiţând fragmente de plumb.
de plumb şi cupru în carnea lui.
Oricine ar fi fost aceşti oameni, Glyn Bolasky nu avea nicio îndoială
că aveau de gând să-l omoare, dacă nu ieşea naibii de aici.
de acolo. Încă întins pe banchetă, cu capul
sub linia bordului de bord, a apucat
volan cu o mână, a tras de schimbătorul de viteze pe
de pe coloana de direcţie în marşarier cu cealaltă, şi
şi a apăsat pe acceleraţie. Bolasky încă mai putea auzi zgomotul
gloanţele care se loveau de Impala în timp ce aceasta ieşea cu spatele din
parcarea, călătorind 30 de metri spre est pe Fourth Street.
înainte de a se opri pe o parte în mijlocul străzii.
drumului.
În timp ce s-a ridicat şi a aruncat declanşatorul de la puşcă
montată pe suportul poziţionat în centrul tabloului de bord,
Bolasky a simţit cum îi curge sânge pe faţă şi pe braţ. El
s-a agăţat din nou de microfon. Am fost lovit!
Două secunde mai târziu, Keeter a trimis transmisia care
a schimbat totul: Ofiţer lovit. Eliberaţi aerul. 1199.
În tot comitatul Riverside, toate maşinile de patrulare din teren,
fiecare detectiv la birou, fiecare agent sub acoperire de la Narcotice.
fiecare elicopter pe cer, fiecare poliţist care se afla în misiune de supraveghere.
ofiţer de poliţie din California Highway Patrol,
Riverside PD, sau RSO cu o armă a oprit ceea ce el sau
ce făcea pentru a converge la intersecţia dintre Fourth
şi Hamner.
În Rubidoux, adjunctul Rolf Parkes a încetat să mai scrie un trafic
amendă de circulaţie, a împins permisul de conducere înapoi în mâinile lui
automobilistului uimit şi a fugit la unitatea sa. Fred Chisolm
a răspuns deja de la Mira Loma la prima
211, dar acum a apăsat acceleraţia pentru a
la podea în timp ce mergea spre sud pe Pedley Avenue. A. J.
Reynard a împins maşina 511 a lui Kurt Franklin peste o
la 160 km/h pe autostrada Pomona.
întrebându-se, la fel ca şi alţii, cum naiba poate merge un 211.
de la dispecerat la „Ofiţer căzut” în mai puţin de un minut.

Sergentul Ed Alvis şi alţi trei agenţi sub acoperire de la Narcotice
au ieşit pe cauţiune dintr-un filaj de supraveghere în spatele
Clubul Lions din apropiere şi s-au îndreptat spre sud pe Hamner.
La sediul central al RSO, detectivul Mike Jordan a sărit în sus
de la birou, şi-a luat pistolul 38 din toc din cârlig.
de pe uşă şi a fugit cu capul înainte pe hol.
spre curtea departamentului de vehicule. Ceilalţi au ieşit
din birourile lor împreună cu el. Patrula Autostrăzii din California
Doug Earnest a auzit transmisia pe scanner,
l-a anunţat pe colegul său Bill Crowe, iar cei doi au părăsit biroul.
autostradă, autodepăşindu-se spre Norco. Poliţistul oraşului Riverside
Mike Watts a făcut acelaşi lucru, împreună cu alte persoane de la
Departamentul de Poliţie din Corona, din vecinătate. În Moreno Valley,
adjunctul Jim Evans şi-a îndreptat unitatea în direcţia
Norco. Chiar şi luminat ca un pom de Crăciun, cu sirene
ţipând, i-ar fi luat cel puţin douăzeci de minute pentru a
să ajungă acolo, poate chiar mai mult. Dar nu avea importanţă. Era un
1199. Era Mayday. Era sfârşitul lumii.
PE SCAUNUL PASAGERULUI DIN CAMARO, JENNIE
LEWIS A AUZIT ÎMPUŞCĂTURILE. S-a întors şi s-a uitat
pe geamul din spate la timp pentru a vedea unitatea lui Bolasky
a ieşit din parcare în marşarier, dând cu spatele
sticlă şi resturi pe carosabil. L-a văzut pe adjunctul
să sară din vehicul şi apoi a dispărut în spatele acestuia.
„La naiba”, a spus ea. „Tipul ăla e la pământ”.
În timp ce Evans şi Lewis au traversat Hamner, îndepărtându-se de
de focurile de armă, au trecut pe lângă un Ford Thunderbird din 1964.
şi au intrat direct în ea. Jody Ann Tygart, în vârstă de 15 ani.
se afla la volan, luând o lecţie de conducere de la
tatălui său. Darryel Tygart o instruise pe fiica sa să
să traverseze Hamner şi să continue pe Fourth Street, trecând pe lângă
banca şi în cartierul liniştit din spatele ei. Odată ce
prin semafor, totuşi, familia Tygart a găsit
cartierul nu era deloc liniştit. În momentul în care Tygart
a zărit unitatea lui Bolasky în parcarea băncii, el
a văzut cum a explodat roata din dreapta spate a vehiculului şerifului,
urmată de sunetul unor focuri de armă puternice. Tygart
a recunoscut imediat ce se întâmpla. „Jody, pas
apasă pe acceleraţie. Banca aia este jefuită”, a strigat el către
fiicei sale. Adolescenta a ezitat, încercând să
să înţeleagă instrucţiunile tatălui ei.
Thunderbird-ul era pe cale să treacă de intrarea în bancă.
parcării când Darryel Tygart a văzut maşina şerifului.
care dădea înapoi în calea lor. „La pământ!”, a strigat el, aruncându-se cu capul în jos.
peste consola centrală. Şi-a aruncat corpul peste
fiicei sale, a apucat volanul şi a tras de el spre
stânga pentru a evita unitatea lui Bolasky şi focurile de armă care erau
îndreptate spre ea. Tygart a aşteptat impactul, dar
cumva, unitatea lui Bolasky abia i-a atins. Tygart
şi-a ridicat capul deasupra bordului şi a constatat că era
că acum se deplasa pe banda din sens opus cu o altă maşină.

automobil care se îndrepta direct spre ei. A tras de volan
înapoi spre dreapta, dar Thunderbird a lovit lateral maşina.
maşina care venea din sens opus, puternic. Impactul aproape că a smuls partea laterală
Buick Regal al lui Marvin şi Ernestine Holtz, trimiţând-o în
pe acostamentul de pământ, unde cuplul de bătrâni s-a încolăcit, amândoi
răniţi, în timp ce gloanţele au început să lovească trotuarul din jur.
de pavaj. Thunderbird-ul lui Tygart a continuat să se prăbuşească.
în direcţia est pe Fourth Street până când a lovit o bordură şi a
şi s-a oprit la 75 de metri dincolo de Bolasky.
Când Darryel Tygart a ridicat capul pentru a verifica dacă au
se mai aflau în linia de tragere, s-a auzit o pocnitură ascuţită ca şi cum
un glonţ a intrat prin geamul din spate, l-a atins pe Tygart
în partea laterală a capului şi s-a izbit în centrul maşinii.
tabloului de bord. Şi-a aruncat trupul peste fiica sa
din nou pentru a o proteja, punându-şi mâna pe spatele ei pentru a
a o ţine cât mai jos posibil. Dar când Darryel Tygart
s-a uitat în jos la mâna lui, aceasta era acoperită cu sângele fetei.
de sângele fetei.
NU FUSESE NICIO PAUZĂ ÎN FOCURILE DE ARMĂ CARE SFÂŞIAU
unitatea lui GLYN BOLASKY. Acum, ghemuit în spatele
Impala, cu puşca în mână, Bolasky aştepta o pauză.
înainte de a îndrăzni să ridice capul pentru a arunca o privire.
Când a făcut-o, a văzut furgoneta verde care se rostogolea încet în dreptul lui
în direcţia ei, îndreptându-se spre ieşirea din bancă pe strada Fourth
Street. În afară de şofer, un alt bărbat stătea în
scaunul pasagerului, cu ţeava unui pistol care ieşea pe scaunul
fereastra laterală. Duba a accelerat spre Bolasky. De teamă
de a primi focuri de armă de la mică distanţă, Bolasky s-a aruncat înainte.
şi s-a încolăcit cu puşca sa în spatele roţii din faţă,
unde ar fi fost protejat de roată şi de
blocul motor. Exista, de asemenea, posibilitatea ca furgoneta
să lovească Impala în încercarea de a fugi în direcţia opusă.
direcţia Sierra Avenue. În acest caz, Bolasky ar fi fost
zdrobit.
ÎN CLIPA ÎN CARE A VĂZUT LUMINILE ROŞII ŞI ALBASTRE INTERMITENTE
în oglinda sa laterală, Billy Delgado a ştiut că
că a făcut o greşeală teribilă. De ce fratele său
l-a băgat în asta? O să fie bine, Belisario.
Nu se va întâmpla nimic. Asta-i ceea ce Manny i-a spus
tot timpul. Dar cum rămâne cu acum? Cum rămâne cu acele
lumini albastre şi roşii din oglindă?
Billy îl urmărise pe poliţist cum a virat pe strada a patra, pe
bara de lumini care se învârtea în albastru şi roşu, rugându-se că poate doar
să continue să treacă pe lângă el, în drum spre altă parte, poate...
incendiul de la conducta de gaz de la o milă spre sud. A bâjbâit cu staţia de emisie-recepţie
talkie, i-a transmis prin radio lui George că poliţiştii erau acolo.
Câteva secunde mai târziu, au ieşit cu toţii din bancă.
uşa băncii.
„Uite unul!”
Crack! Crack! Crack!
Billy a văzut plasticul roşu şi albastru zburând de pe acoperişul

unităţii şerifului şi jumătate din bara de lumini s-a întunecat. Secunde
mai târziu, maşina alb-negru era chiar în faţa dubei,
aproape nas în nas, cu jumătate din bara de lumini încă învârtindu-se.
A fost o clipă în care Billy a putut să vadă chipul lui
bărbatului de la volan. Un tip tânăr, îmbrăcat în costum bronzat.
uniformă bronzată. Apoi, întreaga maşină a părut să explodeze.
Mai întâi parbrizul, apoi sticla, metalul şi plasticul...
zburând în toate direcţiile. Billy a aruncat o privire pe geamul deschis
uşile deschise ale portbagajului şi i-a văzut pe toţi patru trăgând în acelaşi timp.
Propriul său frate a păşit în faţa dubei şi a tras.
puşca de vânătoare direct spre adjunctul de la o distanţă de cel mult
doi metri distanţă. Poliţistul acela era mort. Trebuia să fie.
Nimeni nu putea supravieţui cu toate acele gloanţe. Nu-ţi face griji.
pentru asta, Billy. Nu va trebui să folosim niciodată
pistoale nenorocite.
Apoi Billy a văzut ceva ce nu-i venea să creadă.
Cumva, poliţistul ăla mort din maşina împuşcată din faţa lui...
nu era chiar atât de mort, până la urmă. Maşina a venit brusc
la viaţă, accelerând în marşarier, cauciucurile scârţâind, alunecând spre
oprescându-se lateral în mijlocul drumului şi blocându-l.
calea lor de scăpare spre Sierra Avenue. Ar fi trebuit să
să urce pe Hamner. George spusese că va fi
o nebunie să o ia pe acolo. Prea mult trafic, prea mulţi
martori, prea mulţi poliţişti. Dar acum Hamner Avenue
era singura speranţă pe care o mai avea Billy Delgado.
Imediat ce maşina de poliţie s-a retras, toţi băieţii au început să se plimbe...
s-au aruncat în dubă prin uşile deschise ale portbagajului la
deodată, armele lor încă fumegând cu un miros metalic.
Manny s-a urcat pe scaunul pasagerului de lângă el şi a
a îndreptat puşca pe fereastră. La naiba, să mergem! Billy
a îndreptat duba cu pistolul spre ieşire şi spre maşina de poliţie parcată
în lateral pe drum. Când s-a apropiat, a văzut
poliţistul din nou, ieşit acum din maşină şi ascuns în spatele maşinii.
volan. În momentul în care furgoneta a ajuns la ieşire, poliţistul a împins
capul în sus şi Billy a văzut că ţinea în mână un pistol.
puşcă. Priveliştea armei l-a speriat pe Billy şi a
a luat-o la stânga pe Fourth Street spre Hamner.
dar a luat colţul prea repede. A putut auzi
băieţii din spate fiind aruncaţi de colo-colo împreună cu cei din spate.
saci cu bombe, pistoale, muniţie şi Molotov.
cocteiluri Molotov. Una dintre uşile de marfă s-a deschis larg.
Cineva a reuşit să se arunce spre uşă şi să o smucească
înapoi înainte ca cineva să cadă pe şosea.
Anvelopele au scârţâit pe asfalt în timp ce a terminat virajul.
Toată lumea era supărată şi ţipa la el în timp ce
în genunchi.
Crack! Crack!
Un pistol s-a descărcat chiar în spatele capului lui Billy. Sticla s-a spart.
Russell Harven era atât de aproape în spatele scaunului lui Billy când a tras...
a deschis focul direct prin fereastra din spate, încât
cartuşele de la „Shorty” AR au fost aruncate pe bancheta din spate.

bordul dubei. Ceilalţi au început să tragă şi ei, aşa că
atât de multe gloanţe au fost trase deodată, ca un zid de sunet,
asurzitor în spaţiul restrâns al încărcăturii.
compartimentului de marfă.
În faţa lui, Billy nu mai vedea decât şosea pe tot drumul.
până la Hamner Avenue, la doar o sută de metri în faţă. Pe
intersecţie era liberă, cu tot traficul oprit la
semafor. Câţiva oameni coborâseră din maşinile lor, privindu-se miraţi în
neîncrezători la scena care se desfăşura în faţa lor. Tot ceea ce
drum pustiu i s-a părut brusc mult mai mult decât o speranţă pentru Billy. Dacă
putea să vireze pe Hamner, ar fi venit
la un sprint până la maşinile de evadare parcate la
pe terenul de la Little League. Dacă reuşea să facă asta.
ultima porţiune de drum, ar putea scăpa cu adevărat din asta.
până la urmă. Apoi, niciodată mai mult. Niciodată nu va mai
nu se va mai lăsa convins de aşa ceva, nici măcar de către
Manny.
Dar apoi s-a întâmplat ceva care nu avea niciun sens pentru
Billy. Corpul său părea să dispară. Putea
nu-l mai simţea deloc. Mâinile i-au alunecat de pe volan
şi au căzut inutil pe lângă el, ca o carne moartă. Nu mai putea
nici măcar nu-şi mai putea ţine capul în sus; era doar căzut, cu bărbia sprijinită
pe piept, cu ochii holbaţi în jos. Îşi putea vedea corpul
dedesubt, dar nu avea nicio capacitate de a-l controla. Singurul
lucru pe care îl simţea era o înţepătură ascuţită în partea din spate a
gâtului său. Dar nici măcar asta nu a durat prea mult, pentru că în momentul în care
atunci Billy Delgado a început procesul de înecare lentă.
în propriul sânge.
GHEMUIT ÎN SPATELE ROŢII DIN FAŢĂ A MAŞINII SALE
VEHICUL ŞERFULUI, DEPUTATUL Glyn Bolasky a auzit zgomotul
sunetul de cauciucuri, sunetul dubei care se îndepărta.
de el spre Hamner. Bolasky s-a deplasat în spatele
vehiculul său şi a îndreptat puşca de la şold, dar...
înainte de a putea trage, geamurile din spate ale furgonetei au fost sparte.
furgoneta au explodat şi el a început să primească focuri de armă de la
bărbaţii dinăuntru. Cu gloanţele lovind caroseria maşinii Impala
din faţa lui, Bolasky a apucat partea din faţă a
puşcă şi a tras toate cele patru gloanţe în direcţia lui
furgonetei de la o distanţă de şase metri. El a văzut
şi mai multă sticlă căzută de pe geamul din spate şi a ştiut la
că cel puţin una dintre gloanţele sale îşi atinsese ţinta, poate mai multe.
Nu se ştie cu exactitate câte focuri de armă de găleată de la
puşca lui Glyn Bolasky trecuseră prin acea dubă.
Există douăzeci şi şapte de alice de cerb nr. 4, mai mult sau mai puţin...
mai mult sau mai puţin, în fiecare cartuş, fiecare alice fiind de mărimea unei
care se deplasează cu 1.300 de metri pe secundă. Bolasky
a tras patru focuri de armă din Wingmaster. Deci...
. douăzeci şi şapte? Cincizeci şi patru? Optzeci şi unu? Au fost
cel puţin un cartuş plin cu siguranţă, cel care a intrat
direct prin geamul din spate, a zburat direct prin
în zona de marfă şi apoi a ieşit prin parbrizul din faţă într-o

întindere strânsă de 12 inch. Ei bine, cea mai mare parte a fost
oricum.
A fost un singur glonţ în acea încărcătură de cerb.
care a făcut altceva în afară de a irosi timpul tuturor. A
o singură bilă de plumb de un sfert de uncie a zburat prin spatele
pe lângă toate cocktailurile Molotov şi bombele din cutii de bere,
saci cu bani şi mii de cartuşe.
A trecut pe lângă Russell şi Christopher Harven, pe lângă
George Wayne Smith şi Manny Delgado. A trecut chiar şi prin
pe lângă Gary Hakala. A trecut pe lângă toată lumea.
Toţi, cu excepţia lui Billy Delgado.
Când a ajuns la Billy, globul acela solitar de plumb nu cântărea...
mai mult decât o stafidă grasă a trecut prin scaunul căpitanului.
şi i-a intrat în ceafă, pe linia mediană, la baza gâtului.
craniului, făcând o gaură prin os ca şi cum ar fi fost orez.
hârtie de orez şi a intrat în cavitatea craniană chiar la nord de
medulla oblongata. În acel moment, sistemul nervos somatic al lui Billy
a încetat să mai transmită comenzi voluntare sub acel
şi corpul lui Billy nu mai era al său. Dar, cu toate acestea
măduva în sine şi-a continuat datoria de a conduce sistemul nervos.
sistemul nervos autonom care menţinea organele vitale ale lui Billy.
să funcţioneze. După ce şi-a terminat treaba în corpul lui Billy.
trunchiul cerebral al lui Billy, acel glonţ de cerb şi-a continuat călătoria,
străpungând peretele cartilaginos al traheei, permiţându-i lui
inima să pompeze sânge în plămâni, umplându-i treptat
de jos în sus.
Fără Billy, furgoneta a decelerat şi a plutit în derivă inofensivă
într-un gard de sârmă de pe partea de nord a străzii a patra.
Street, oprindu-se la doar câţiva metri de ceea ce se afla pe
fusese ultima mare speranţă a adolescentului: Hamner
Hamner Avenue.
ÎN SECUNDA ÎN CARE GEORGE SMITH ŞI-A DAT CU CAPUL DE PĂMÂNT...
să vadă de ce duba nu se mişca, a văzut că nu se mişca.
a ştiut ce se întâmplase cu şoferul său. Billy fusese aruncat
în faţă, căzut fără vlagă în partea dreaptă. În
scaunul pasagerului, Manny îl scutura deja, strigându-l.
numele lui, încercând să-l împingă înapoi, dar...
corpul lui Billy era o greutate moartă. Manny şi-a smuls propriul
masca de schi, a ridicat capul fratelui său mai mic şi a văzut
ochii plini de teroare, care se zbârnâiau nebuneşte în jurul lor.
orbite. Scoateţi-l naibii de acolo, a strigat cineva.
Manny, condu!
Era fără speranţă. Manny nu a putut să mişte maşina fratelui său.
din drum. Eu plec de aici, Chris.
a strigat. Nu mă prăjesc în duba asta.
Ieşiţi prin spate, a spus George, apucând genţile de voiaj şi
aruncându-le în direcţia uşii laterale de marfă. Noi
nevoie de un alt vehicul.
Chris a ridicat un picior pe bancheta din spate tapiţată şi a
a ieşit direct pe geamul spulberat din spate, ţinând încă în mână
Heckler-ul său. A căzut pe stradă şi apoi a sărit în sus,

ţintind cu puşca de asalt spre maşina de poliţie încă în lateral.
pe drum. O clipă mai târziu, Russ şi-a urmat
pe fratele său pe acelaşi drum cu arma AR „Shorty”.
În timp ce Chris şi Russ plonjau pe geamul din spate,
George l-a apucat pe Manny şi l-a îndepărtat de Billy,
al cărui corp începuse să aibă convulsii involuntare. Ajută-mă!
să scot sacii ăştia de aici, a strigat el. În schimb, Manny
a apucat pistolul antirevoltă şi s-a urcat peste fratele său muribund,
şi a ieşit pe uşa şoferului în stradă.
Singur în dubă, George a mai aruncat un sac de voiaj.
spre uşile de marfă, şi-a luat Heckler-ul .308 şi
şi s-a pregătit să descarce sacii. Înainte de a stoarce
spaţiul strâmt dintre dubă şi gardul de sârmă,
Smith a aruncat o ultimă privire în jurul furgonetei pentru a vedea dacă mai era ceva.
de care ar putea avea nevoie. Ochii lui s-au oprit asupra dulapului care ţinea
ostaticului lor şi a văzut că era găurit şi zgâriat cu
cu alice. Tipul ăla era al naibii de mort, cu siguranţă.
GLYN BOLASKY NU A VĂZUT NICIODATĂ DUBA IEŞIND DE PE AUTOSTRADĂ.
DRUMUL. Tânărul deputat era ocupat să arunce cu maşina lui goală...
goală pe trotuar, scoţând pistolul Python 357.
şi să se grăbească să se adăpostească la adăpostul din
roata din faţă. Când focurile de armă s-au oprit brusc, Bolasky
a aruncat o privire peste capota maşinii sale, aşteptând ca furgoneta
să fi dispărut după colţ, pe Hamner.
Ceea ce a văzut în schimb l-a surprins. Furgoneta venise
se oprise chiar înainte de semafor. Era în mare parte în afara
drumului, cu partea din faţă lipită de un gard de sârmă.
care mărginea o fâşie de pământ folosită ca pistă pentru cai.
În spatele dubei se afla un bărbat care ţinea în mână un
puşcă la şold, cu ţeava îndreptată direct spre Bolasky.
Cu masca trasă pe cap, privindu-l prin intermediul unui
o singură gaură pentru ochi, nu semăna atât de mult cu un
un om, ci mai degrabă un fel de coşmar gotic, un bărbat cu glugă.
călău cu glugă, gata să arunce ghilotina.
Cei doi bărbaţi au tras unul în celălalt aproape simultan,
Bolasky a tras un singur glonţ, pe care l-a văzut că a nimerit jos,
aruncând un puf de pământ şi asfalt. A plonjat înapoi
în jos, în spatele roţii din faţă, în timp ce gloanţele îi loveau patrula.
unitatea de patrulare. Ajutorul de şerif s-a făcut cât de mic a putut
în spatele roţii şi a blocului motor. Gloanţele au continuat
au continuat să vină, lovind într-o parte a maşinii Impala şi ieşind din ea.
pe cealaltă, izbindu-se de trotuar în stânga şi în dreapta lui.
Zburau atât de aproape încât putea simţi contuzia de la
aerul pe care l-au deplasat şi a auzit pocnetul ascuţit când au fost lovite.
a spart bariera sunetului în timp ce zburau cu o viteză homicidală.
deasupra capului.
A mai fost o scurtă pauză în schimbul de focuri de armă şi
Bolasky a apărut din nou. Mai era un al doilea om
alături de primul, fiecare trăgând din şold. Bolasky
şi-a ridicat pistolul .357 şi a mai tras două gloanţe înainte ca
înainte ca pistolarii să înceapă să tragă în el, atât de multe gloanţe

care au lovit Impala, încât a crezut că întreaga maşină va
va fi făcută bucăţi. Bolasky a căzut din nou la pământ şi
şi a văzut imediat cum i-a explodat roata din spate. Apoi, ceva
i-a smucit braţul stâng înapoi. Când s-a uitat în jos,
avea o gaură în interiorul cotului stâng. Sânge
a început să-i curgă pe faţă.
LA O MILĂ DIRECT SPRE NORD, PE BULEVARDUL HAMNER, LA INTERSECŢIA
DONUT CORRAL de pe strada Şase, adjuncţii Chuck Hille
şi Andy Delgado şi-au aruncat ceştile de cafea şi au fost arestaţi.
au sărit în maşinile lor la primul dispecerat 211. Pe
doi bărbaţi s-au despărţit, Delgado mergând pe Hamner şi
Hille mergând în paralel cu el pe Sierra. Hille şi Delgado erau
au intrat în situaţie fără să aibă informaţii despre
locaţia dubei, numărul de suspecţi, sau numărul de suspecţi.
puterea de foc cu care se vor confrunta. Din câte ştiau ei.
ar putea fi un drogat drogat drogat, care a ieşit din programul de sâmbătă.
de sâmbătă seara; de obicei aşa era. Se despart şi se apropie
din două părţi era o tactică de bază, menită să localizeze un
un suspect care fugea într-o direcţie necunoscută. Dar cele două
adjuncţi nu ştiau în acel moment că erau pe cale să se
de a executa o mişcare clasică de strângere cu cleştele asupra a patru persoane cu greutate.
bărbaţi puternic înarmaţi.
Întorcându-se spre vest pe Fourth Street dinspre Sierra,
Chuck Hille a început imediat să scaneze scena. Unul dintre ei
la o sută cincizeci de metri în faţa lui şi în plin centru în
drum, Hille l-a văzut pe Glyn Bolasky ghemuit în spatele unei maşini.
roata din faţă a unităţii sale şi primea focuri grele. Chiar şi din
acea distanţă, Hille a putut vedea că ceva era foarte
în neregulă. O clipă mai târziu, Hille a auzit primele focuri de armă
lovind radiatorul şi capota propriei sale unităţi de patrulare cu
un zgomot gutural. Gloanţele au lovit atât de puternic încât Hille a simţit
impacturile răsunând prin cadrul maşinii.
Plymouth Fury. 2-Edward-59, se trage asupra noastră acum,
a transmis Hille prin radio. Unitatea a fost lovită. De ce naiba sunt aceste
băieţi încă aici? s-a gândit Hille. Fiecare jefuitor de bănci pe care l-a avut
întâlnit vreodată, voiau doar să scape de
de bancă şi de poliţie cât mai repede posibil. Atunci de ce erau
tipii ăştia mai stau pe aici?
Hille nu a putut distinge sursa focurilor de armă de la
din peisajul din faţa lui, dar ştia că era în pericol.
se îndrepta direct spre ea. A început să se deplaseze în zigzag cu maşina spre stânga.
şi la dreapta, folosind tactica de conducere evazivă şerpuită.
pe care o învăţase la un curs de pregătire cu doar o săptămână înainte.
Încă două gloanţe i-au lovit vehiculul. Chiar înainte de a ajunge la
locaţia lui Bolasky, a tras de volan spre dreapta, trimiţând
Plymouth într-o parcare de pământ, făcând o coadă de peşte până la o clădire exterioară de
150 de metri.
la 150 de metri de Fourth Street. În timp ce a derapat cu maşina de patrulare până la o
Hille a auzit o transmisie înfiorătoare venind dinspre
Bolasky.
3-Edward-50, sângerez rău. Am o arteră lovită.

Am nevoie de ajutor!
Lăsând unitatea şerifului în spatele clădirii, Hille a plecat.
a deschis uşa şoferului, a pornit aparatul portabil
radioul de la şold şi s-a îndreptat spre poziţia lui Bolasky.
Încă nu avea contact vizual cu suspecţii, dar putea
auzea pocnetul împuşcăturilor, gloanţele zbârnâind pe
trotuare şi lovind vehiculul lui Bolasky. Sfinte Sisoe,
s-a gândit Hille, trag cu automate. Acolo era
bubuitură adâncă a unei puşti de vânătoare. Câţi dintre aceşti fii
de nenorociţi erau acolo? Hille a privit cu atenţie poziţia lui Bolasky şi
şi a scanat din nou scena în căutarea sursei împuşcăturilor.
Era un tufiş mare pe Strada a Patra, în apropiere de
colţ cu Hamner. În afară de asta, Hille se uita la
un câmp de tragere larg deschis între el şi Bolasky.
O altă transmisie de la Bolasky a venit prin radio.
3-Edward-50, suspecţii sunt blocaţi, vehiculul lor
este avariat la intersecţia Hamner cu Fourth. Trimiteţi ajutoare. Am nevoie de un ajutor.
de o ambulanţă. Sângerez rău.
Transmisia a fost suficientă pentru ca Hille să se concentreze pe
urgenţa de a ajunge la adjunctul rănit şi de a lua
şi să-l scoată de acolo. A luat-o la fugă spre casa lui Bolasky.
şi a început imediat să primească focuri de armă, gloanţele zdruncinându-se
în pământul din jurul lui. Focurile de armă s-au intensificat în timp ce Hille
a alergat ultimii 15 metri până la unitatea lui Bolasky şi s-a ghemuit.
în spatele ei. Când Hille şi-a îndreptat atenţia spre Bolasky,
ceea ce a văzut l-a alarmat. Erau fragmente de
de sticlă înfipte în faţa colegului său deputat şi sânge.
îi curgea din bărbie şi din obraji pe uniformă.
cămaşa de uniformă. Bolasky era alb palid şi părea să fie
să intre în stare de şoc. Era mult mai mult sânge
în jurul lui Bolasky, cu picături şi picături în toate direcţiile, ca şi cum
ca şi cum cineva ar fi tras cu un pistol cu apă plină de sânge.
în direcţii aleatorii. Hille a căutat sursa şi
l-a văzut pe Bolasky apucându-l de cotul stâng.
Lasă-mă să văd, a spus Hille. Bolasky şi-a ridicat mâna de pe
rana şi un jet de sânge a ţâşnit pe uniforma lui Hille.
Hille şi-a prins mâna peste cotul lui Bolasky pentru a opri jetul de sânge.
sângerarea. Un alt pneu de pe Impala a primit un glonţ şi
şi a explodat. Gloanţele au lovit trotuarul, au ricoşat sub
vehicul şi au trecut prin cadru în fragmente letale.
Trebuie să găsim un alt loc, i-a spus Hille lui Bolasky, care
părea din ce în ce mai dezorientat. Nu este
sigur aici.
Hille s-a ghemuit jos în spatele Impalei şi a privit un rând de
de eucalipţi cu trunchiuri groase care se întindeau pe partea de sud a
străzii, chiar în spatele lor. Hille a întins mâna spre Bolasky.
.357. A golit cartuşele consumate din cilindru,
a reîncărcat şi a împins arma înapoi în mâna lui Bolasky.
Bolasky a ţinut arma în mâna stângă în timp ce îşi ţinea arma în mână.
cotul plin de hemoragie cu mâna dreaptă. Să trecem la cele
copaci, a spus Hille, ajutându-l pe Bolasky să se ridice în picioare. Acolo era

sunetul mai multor împuşcături de puşcă şi apoi crăpăturile
de gloanţe de puşcă, dar nimic din toate acestea nu lovea în apropierea lor.
Cei doi bărbaţi au luat-o la fugă.
Chuck Hille nu şi-a dat seama care era motivul pentru care el şi Bolasky
nu mai primeau focuri de armă era faptul că pistolarii au
îşi mutaseră atenţia spre bărbatul care stătea în spatele uşii deschise.
uşa unei maşini de patrulare a şerifului din Riverside County, care pompa
împuşcături de puşcă în mijlocul lor.
ANDY DELGADO A OPRIT SIRENA ŞI A TRECUT PE CONTRASENS.
între FIFTH Street şi Fourth Street, mergând spre
şaptezeci şi cinci de mile pe oră. Unde sunt suspecţii?
a transmis Delgado prin radio. Bolasky nu raportase încă că furgoneta
avariată la intersecţia dintre Fourth şi Hamner. Singurul lucru pe care Andy
era că el căuta o dubă verde.
Câteva secunde mai târziu, a văzut-o scoasă de pe şosea pe Fourth
chiar înainte de Hamner. Era activitate în jur de
vehiculul. Andy a încercat să înţeleagă totul. Figuri au sărit
din spatele vehiculului şi au dispărut din nou. Două
au venit în faţă. Se părea că mai era cineva încă
în spatele volanului şi un altul care stătea chiar în faţa
uşa şoferului. Încă unul stătea între uşile deschise ale
uşile laterale deschise şi un gard de sârmă, descărcând ceea ce
ceea ce părea a fi saci. Andy a început să audă focuri de armă, aşa că
atât de multe încât a presupus că trebuie să fie arme automate.
focuri de armă automată.
Când s-a apropiat suficient de mult, Andy a văzut că toţi erau
purtau jachete militare şi măşti de schi negre şi ţineau în mână
puşti de tip militar. Gândul iniţial al lui Delgado a fost că el
că s-ar putea să se confrunte cu o bandă de terorişti din Orientul Mijlociu. După ce
la urma urmei, mai mult de şaizeci de americani erau încă reţinuţi
ostatici în Iran, iar alţii muriseră la doar două săptămâni după ce au murit.
înainte de a încerca să-i elibereze în cadrul unui raid militar. Video
imaginile cu mulţimi care scandau „Moarte Americii!” au fost difuzate pe internet.
au devenit un element de bază al ştirilor de noapte.
Andy a evaluat situaţia, dar a fost imposibil să obţină
o numărătoare definitivă, deoarece se mişcau în permanenţă.
A estimat că erau între patru şi şase. Şi-a învârtit patrula
de patrulare pe benzile goale dinspre nord şi a înclinat-o în direcţia
spre marginea drumului, oprindu-se la o intersecţie cu o
la un unghi de 45 de grade, pe marginea trotuarului, la cincizeci de metri înainte de a se opri.
de intersecţie. Acum putea să vadă mai clar ce
ceea ce făceau bărbaţii din faţa dubei. Trei dintre
ieşeau pe rând din spatele maşinii.
duba pentru a trage în josul străzii Patru, unde trebuie să fie Bolasky.
Delgado a recunoscut imediat că era o variaţie a unui
tactică militară numită „peeling australian”. Acum, tipii ăştia
chiar arătau ca o bandă teroristă: bine înarmaţi.
şi bine pregătiţi.
Delgado a ieşit din vehicul cu puşca sa şi a stat
în spatele uşii deschise a şoferului. A ştiut imediat
imediat că se afla la limita razei efective de acţiune pentru o armă de vânătoare.

puşcă de vânătoare. Andy era un trăgător destul de bun cu o armă lungă.
şi şi-a dat seama că, chiar şi cu o pulverizare largă de la acea
distanţă, ar fi putut nimeri o alice sau două pe cel puţin unul dintre ei.
dintre ei.
Mai era un alt factor de care Delgado trebuia să ţină cont.
de luat în considerare: Erau oameni peste tot acum. Vehicule
erau blocate la cincizeci de metri adâncime pe Hamner în ambele sensuri.
ambele direcţii. Automobiliştii au ieşit din maşini încercând să
să-şi dea seama ce naiba se întâmpla. Privighetori
au ieşit din Carl's Jr. sau s-au plimbat pe străzile
parcarea Stater Bros. pentru a vedea ce e cu toată agitaţia.
despre ce era vorba. Andy a estimat că în jur de cincizeci de civili din
în zona imediată. Cu alicele care se împrăştiau tot mai mult şi
mai larg, ar fi putut provoca cu uşurinţă daune colaterale dacă era
dacă nu era atent. Dar, pentru moment, câmpul de tragere al lui Andy a fost
liber de civili.
Andy a ridicat puşca Wingmaster peste partea superioară a
uşa deschisă a maşinii sale de patrulare şi a descărcat trei cartuşe
de alice. Rezultatul a fost... nimic. Sau cel puţin...
sau cel puţin nimic pe care să-l poată vedea.
În realitate, Andy nimerise trei dintre cei patru jefuitori de bănci.
cu prima sa rafală. Un glonţ l-a zgâriat pe Chris în spate.
lui Chris Harven. Un centimetru în plus şi ar fi putut să
ar fi avut o soartă similară cu cea a lui Billy Delgado. Când
Russell Harven s-a întors spre sursa împuşcăturii
rafale de puşcă, a simţit o senzaţie de arsură în scalp, ca o pisică.
care îl zgâria la cap. O împuşcătură de cerb îşi înfipsese
sub scalp la linia părului şi şi-a făcut un tunel
pe sub ţesut până la ceafă.
fără să pătrundă în craniu sau să iasă la suprafaţă. Cu toate astea, glonţul
forţa micuţei alice s-a simţit ca o lovitură de la o mică
de la capătul unui ciocan cu bilă, clătinându-l şi ameţindu-l.
Era glonţul pe care Andy l-a tras în direcţia bărbatului
care descărca saci de sac din uşa laterală a portbagajului.
care a făcut cele mai mari pagube. Cu un model de împrăştiere
de aproape doi metri în diametru, de la o distanţă de cincizeci de metri,
explozia de la Wingmaster-ul modificat de Andy a avut un halo...
George Smith în alice, zornăind alicele de pe pereţii groşi ai
exteriorul gros al dubei. Două împuşcături ale cerbului nr. 4 au găsit
ţinta lor. S-a întors din profil în timp ce scăpa un sac pe
poteca de cai, George a simţit că ceva sapă în carnea
din interiorul piciorului stâng, sus, în zona inghinală.
În acelaşi timp, un al doilea i-a lovit partea exterioară a părţii drepte
coapsei drepte, ajungând să se odihnească adânc în interiorul ţesutului lui
feselor. În mijlocul unui val de adrenalină, George
nu şi-a dat seama că a fost împuşcat până când nu a simţit căldura
umezeală caldă care i se răspândea în interiorul coapsei. A văzut
pata întunecată de sânge şi a recunoscut imediat că
situaţia tocmai trecuse de la cumplită la disperată.
Andy a fost surprins să audă cum scena se amplifică momentan
tăcere. Poate că nimerise unul sau doi dintre ei, dar de ce

de ce nu se auzeau focuri de armă dinspre Bolasky şi Hille? El
a profitat de pauză şi a tras ultimul glonţ pe care l-a tras.
pe care îl mai avea în Wingmaster.
În momentul în care a fost din nou la pământ, în spatele uşii, a
focurile de armă au revenit. De data aceasta, era îndreptat spre el. Primul
două gloanţe au sfâşiat vehiculul lui Andy Delgado, unul în
în capota de pe partea şoferului şi un altul în
în muchiile de la linia acoperişului. Un al treilea a lovit pavajul,
trimiţând fragmente prin uşa deschisă pe care o folosea.
pentru a se adăposti ca şi cum nu ar fi fost decât un simplu
perdea de duş. Atunci a început să-l cuprindă frica.
Cu toată pregătirea sa militară şi poliţienească şi cei şase ani petrecuţi la
pe străzi, nu fusese niciodată împuşcat. Niciodată
nu a visat că va fi aşa ceva.
CHRIS ŞI RUSSELL HARVEN AU TERMINAT DE A FI
DE A MAI STA ÎN PICIOARE. RUSS s-a mutat într-o poziţie pe
partea şoferului dubei, pentru protecţie, şi a tras cu ochiul la
trage focuri de armă în direcţia poliţistului care tocmai pusese un
alice de puşcă sub scalpul său. Chris stătea întins în poziţia culcat pe
trotuar, ochind peste ţeava armei, derulând un
duzină de gloanţe spre maşina radio a lui Andy Delgado. S-a rostogolit spre
dreapta sa, a ejectat încărcătorul de banane, l-a răsturnat şi a
şi a blocat unul nou în port-magazin.
Andy mai avea încă şase cartuşe de puşcă într-o praştie de stoc.
fixate la capătul din spate al armei. A strecurat două
încărcături de alice şi un glonţ cu ţeavă de o uncie.
o bucată monstruoasă de plumb de o uncie, de mărimea unei bile Minié din Războiul Civil.
Le-a împins în orificiul încărcătorului de pe burta lui
arma. Peste focurile de armă, a auzit radioul
transmisii radio de la Bolasky că avea o arteră lovită.
şi sângera foarte tare. Asta explica de ce Bolasky era
nu mai trăgea asupra suspecţilor. El avea
auzit pe Hille spunând că a fost împuşcat în timp ce conducea spre
dar de atunci nu a mai primit nimic de la el prin radio.
Să sperăm că era încă în luptă, prinzându-i pe nenorociţii ăştia.
în foc încrucişat.
Andy a încărcat primul cartuş în cameră, s-a ridicat şi...
şi a tras ambele cartuşe de alice. În acest timp, el...
i-a văzut pe cei doi bărbaţi care se aflau în faţă.
din faţa dubei. Unul dintre ei a ieşit din spatele dubei şi
şi a îndreptat o puşcă spre Andy. Celălalt stătea întins în poziţia culcat în
drum, în poziţie de trăgător de elită. Andy a văzut ţeava
fumul de la gura ţevii şi s-a auzit o explozie de focuri de armă. El a aruncat
la pământ. Gloanţele au lovit pavajul şi
oglinda laterală a portierei şoferului s-a spart, iar rama a fost distrusă.
din jurul ei a explodat. Fragmente au erupt din
tabloul de bord din interiorul vehiculului, chiar în dreapta sa.
Au mai fost câteva secunde de linişte şi un
un sentiment teribil l-a cuprins pe Andy. Simţea că era
singur, că nici Hille nu mai trăgea. Nu era
nici o cale de ieşire pentru el acum. S-a luptat cu dorinţa de a

să se întoarcă şi să fugă, emoţiile crescând în el. O imagine
a fiicei sale de şapte ani i-a trecut prin minte.
şi apoi pe cea a lui Darrell Creed spunându-i să ţină
să continue să lupte.
Andy s-a ridicat în picioare şi a tras al şaptelea cartuş, glonţul cu puşcă,
ratându-i pe suspecţi şi făcând o gaură în partea laterală a
clădirii băncii. S-a aplecat din nou, nu mai
nu-şi mai lua timp să evalueze efectele focului său. El
a împins ultimele trei cartuşe în port-magazin. El
ar fi preferat ca toate să fie cu alice, dar toate
mai avea doar o alice şi două gloanţe. A auzit
vocea disperată a lui Glyn Bolasky la radio pentru
pentru ultima oară.
Roll anyone, CPD, trebuie să scoatem oamenii de aici.
Trebuie să blocăm autostrada la...
Un alt ofiţer a călcat pe transmisia lui Bolasky şi a
Andy nu a mai putut să înţeleagă restul. Radioul
radioul scârţâia cu transmisiuni de la unităţile şerifului care răspundeau.
la faţa locului. Un cor de sirene se înteţea în depărtare.
Andy s-a ridicat, a mai tras două focuri de armă şi s-a întors
jos. Tot ce mai avea acum era un glonţ şi pistolul de calibrul 38.
şi revolverul 38. A pus puşca de vânătoare într-o parte, a scos pistolul
pistolul cu şase gloanţe şi a aşteptat.
GEORGE SMITH ERA AMEŢIT DE DURERE ŞI VOIA SĂ SE ÎNTOARCĂ LA EL.
VOMIT. S-a aplecat şi s-a apucat de picior pentru a se opri.
sângerarea, dar sângele se scurgea între picioarele sale.
degetele. S-au mai auzit două lovituri de puşcă de la
nord pe Hamner şi alicele au lovit din nou duba, de data aceasta
de data aceasta la înălţime, aproape de acoperiş. Şi-a dat drumul la picior şi a aruncat
trei dintre genţile de sac în partea din spate a dubei, şi-a luat
Heckler şi a şchiopătat după ei. S-a uitat cu atenţie la şeriful
unitatea şerifului în mijlocul drumului, pe Fourth Street, dar
nu era niciun semn de la nimeni. Tipul ăla e probabil mort.
şi el, la fel ca cel din cabinetul din spate. Toată
plan se năruise. Rămăseseră şi ei în bancă.
mult timp.
George s-a uitat spre Hamner şi l-a văzut pe Manny Delgado.
stând lângă portiera şoferului şi ţinând în mână pistolul de revoltă. El
îşi dăduse jos masca şi poncho-ul. Sunt lovit, George.
a strigat la el. Ajută-mă cu genţile astea. Manny a venit
înapoi şi a ridicat una de curea şi a aruncat-o pe umerii lui
umăr. Le-a luat pe celelalte două şi le-a dus la
cealaltă parte a dubei. George l-a urmat. Ia o geantă,
a strigat către Chris şi Russell Harven. Cei doi au tras un
câteva gloanţe în direcţia lui Andy Delgado şi a lui
apoi fiecare a luat câte o geantă. Desfăşoară-te, George
a ordonat, arătând spre cele două rânduri de maşini care se aflau în spate.
la semaforul de la sud de Hamner. Avem nevoie de un alt vehicul.
Cei trei bărbaţi s-au împrăştiat şi s-au îndreptat spre liniile
de maşini, Harvenii cu puştile de asalt ascunse sub
braţele lor, Manny cu pistolul antirevoltă la şold.

scena de la intersecţia dintre Fourth şi Hamner a devenit una totală.
nebunie totală, în timp ce bărbaţi mascaţi şi puternic înarmaţi coborau
asupra automobiliştilor prinşi în capcană, legănând ameninţător
puşti de mare putere, se apropiau de ferestre şi se uitau înăuntru,
trimiţând şoferi şi pasageri, inclusiv copii,
fugind pentru a-şi salva viaţa. Spectatorii îngroziţi au fugit înapoi în
Carl's Jr., Murphy's Hay & Grain şi Redlands.
Federal Savings Bank, unde unii s-au târât sub
birouri sau au căutat adăpost în spatele ghişeelor. O mare
femeie mare a fugit ţipând spre sud pe Hamner şi a intrat în
parcarea biroului imobiliar Century 21 Real Estate care
care împărţea clădirea cu banca. Un agent pe nume Jim
Lyon a ieşit în fugă, a prins-o şi a târât-o înăuntru.
în birou. Alţi trecători au urmat în timp ce fugeau de
de bărbaţii cu arme.
În acel moment, George Smith şi Andy Delgado
au împărtăşit convingerea comună că vor muri.
Smith nu se mai temea în timp ce a răsucit încărcătorul junglei
de la baza pistolului Heckler .308, încuiat într-un nou
încărcător de patruzeci de cartuşe şi a ieşit şchiopătând în mijlocul
intersecţiei. Odată ajuns acolo, a examinat cu calm
zona, oamenii fugind în toate direcţiile. S-a uitat în jos
Strada Patru, dar încă nu era nicio mişcare acolo.
S-a întors şi a privit în sus pe Hamner şi l-a văzut pe adjunctul
care îl împuşcase, în spatele uşii de la uşa
unitatea şerifului. Smith a ridicat pistolul .308 la şold şi a început
să tragă.
LA O SUTĂ DE METRI PE STRADA A PATRA, CHUCK
HILLE a putut vedea că scurtul sprint către
eucalipţi îl afectase pe Glyn Bolasky, dar...
încă nu erau în afara pericolului. Dacă pistolarii alegeau
să părăsească locul faptei pe Sierra Avenue, ar fi putut
treceau chiar pe lângă poziţia lor. Va trebui să
să ne mişcăm din nou, i-a spus el lui Bolasky. Acolo, în spatele acelui
casa.
Când s-au ridicat pentru a face mişcarea, un bărbat a fost
alerga spre ei din direcţia intersecţiei.
La pământ, la pământ! a strigat Bolasky la bărbat.
Hille a pus mâna pe armă, dar apoi a văzut că bărbatul
era doar un trecător care fugea pentru a-şi salva viaţa, cămaşa.
descheiată şi fluturând în spatele lui. La pământ!
a strigat Bolasky. De data aceasta, tipul a făcut-o, plonjând
cu faţa în jos pe pământ şi s-a făcut la fel de plat ca
posibil.
Cutremuraţi, cei doi adjuncţi au fugit cei zece metri în spatele unui
o casă mică de stuc. Hille a văzut că va trebui să
să îşi recupereze maşina de patrulare de pe cealaltă parte a străzii a patra.
Street şi să se întoarcă pentru a-l prelua pe adjunctul rănit.
După ce a verificat cu Bolasky, a fugit înapoi la
eucaliptului, a verificat strada şi a văzut unul din
pistolarul pentru prima dată. O siluetă singuratică stătea în picioare

direct în centrul intersecţiei largi a străzii Fourth
şi Hamner. Bărbatul purta o mască de schi şi o
şi un costum lung de culoare verde militar, cu pantalonii băgaţi în cizme.
În mâna lui se afla o puşcă, cu crosa sprijinită pe şold, cu
ţeava ieşea drept în unghi de nouăzeci de grade, îndreptată spre
ceva la nord pe Hamner Avenue.
Pentru a doua oară, Hille a traversat câmpul de tragere spre
unitatea din capătul celălalt al terenului de pământ. Putea auzi
focuri de armă sporadice, dar nu avea nicio idee dacă vreunul dintre ele era îndreptat spre
spre el. Ajungând la unitatea sa de patrulare, Hille a învârtit o mare
întoarcere în buclă, a traversat lotul de pământ şi strada Patru,
a sărit peste bordură, a trecut printre doi eucalipţi
şi a oprit în dreptul locaţiei lui Bolasky, în spatele clădirii de la
casei. A sărit afară şi a deschis uşa din spate.
Intră, a strigat Hille.
Nu intru în cuşcă, a protestat Bolasky,
referindu-se la zona împrejmuită a banchetei din spate, de obicei îngrădită.
rezervată suspecţilor.
Îşi bate joc de mine? s-a gândit Hille. Trebuie să
să intri acum!
Se auzi o altă rafală de focuri de armă.
Bolasky s-a scufundat pe bancheta din spate, iar Hille a plecat spre est.
pe Fourth, departe de intersecţie. A condus până la
cât a putut peste peluzele din faţă până la un canal de scurgere.
i-a blocat calea şi l-a forţat să revină pe asfalt.
drumul de asfalt. Hille a făcut ultima porţiune şi a virat la dreapta pe
Sierra, ieşind din linia de foc. Abia atunci Hille a aruncat o privire
înapoi şi a observat că uşa din spate a unităţii de patrulare
era încă larg deschisă, iar picioarele lui Bolasky atârnau afară.
Hille a oprit unitatea şi l-a ajutat pe Bolasky să se urce în maşină.
restul drumului înăuntru. Hille şi-a îndreptat vehiculul spre sud.
pe Sierra, concentrându-se pe o singură sarcină: să-l ducă pe Glyn Bolasky la
Spitalul Comunitar Corona înainte de a sângera în
pe bancheta din spate a unei unităţi de patrulare RSO.
ŢINÂNDU-ŞI REVOLVERUL ÎN MÂNĂ, ANDY DELGADO A TRAS CU OCHIUL...
peste uşa unităţii sale de patrulare. Intersecţia
izbucnise în haos, cu oameni alergând peste tot.
Maşinile de pe partea lui de pe Hamner erau acum blocate în spate.
în mod egal cu poziţia lui de pe partea opusă a drumului.
A scanat scena în căutarea suspecţilor şi a văzut doi
care mergeau printre rândurile de maşini. Unde se aflau
restul? Erau pur şi simplu prea mulţi oameni nenorociţi, prea
mai multe situaţii independente care se dezvoltau în acelaşi timp pentru a-şi da seama
pentru a le înţelege pe toate. L-a văzut pe şoferul unui Cadillac cafeniu ieşit brusc din maşină.
din maşină şi aruncat pe trotuar înainte de a fugi
înainte de a fugi. Sau pur şi simplu bărbatul căzuse încercând să scape...
iar celălalt tip îl ajuta să se ridice? Din
din colţul ochiului său, cineva a fugit spre magazinul de furaje pentru a
stânga lui şi a dispărut înăuntru. Cine naiba era acela?
Alţii fugeau în Carl's Jr. şi spre magazinul de alimente.
parcarea băncii. Era vreunul dintre ei suspect?

Lui Andy nu-i venea să creadă ce a văzut în continuare. Un bărbat înalt
cu o mască de schi şi un costum verde militar, cu pantalonii îndesaţi în pantaloni.
în cizme negre, a ieşit din spatele furgonetei şi
a mers, nu, s-a plimbat până în centrul
cea mai aglomerată intersecţie din Norco. Bărbatul s-a poziţionat
chiar acolo unde ar fi putut sta un poliţist de circulaţie şi cu răceală
a supravegheat zona. Andy îşi dădea seama după felul în care bărbatul
cum stătea acolo, în aer liber, cu picioarele goale şi fără teamă,
că el era liderul grupului. Fără îndoială.
omul nu părea deloc îngrijorat de faptul că a venit
la un schimb de focuri.
Bărbatul s-a întors spre Andy, a ridicat puşca de asalt la
şoldul său şi a început să tragă. Primele două gloanţe l-au lovit pe
unitatea de patrulare a lui Andy cu o asemenea forţă încât întregul vehicul a
a părut să tremure din cauza impactului. Un glonţ a intrat în
prin grilă, a trecut prin radiator, a lovit
în blocul motor şi s-a fragmentat. Cioburi de plumb
şi de cupru au tăiat cablul capotei în două şi au trecut
prin tabloul de bord şi au pătruns în interiorul maşinii.
vehiculului.
Delgado a rămas întins pe jos în timp ce alte gloanţe au spart
cerul deasupra lui şi au lovit drumul din faţa lui,
stropind zona cu un amestec letal de asfalt, plumb şi
cupru. Asta este, se gândi Andy. Aici este locul unde totul
se termină.
UN TÂNĂR DE 24 DE ANI, SPECIALIST ÎN UTILAJE GRELE
pe nume MIKEL Linville conducea o maşină de serviciu.
spre nord pe Hamner, întorcându-se de la o lucrare.
la aeroportul Corona când a oprit la semaforul de la
Fourth Street. Vehiculul companiei era un Ford 1969
F-250 pickup montat cu dulapuri utilitare din oţel pe
laterale ale banchetei, un compresor de aer în spate şi un sistem de
butelii de oxigen comprimat şi acetilenă asigurate
în poziţie verticală chiar în spatele cabinei. Diverse echipamente de sudură,
un bidon de cinci galoane de ulei pentru angrenaje şi unelte de lucru grele.
de mecanică grea zăceau împrăştiate pe bancheta camionului.
Camionul era vopsit într-un galben-portocaliu asemănător cu cel al
departamentelor locale de întreţinere a drumurilor. Compania
numele companiei, Pascal & Ludwig, era vopsit pe uşile de la
cabinei.
Linville a încetinit până la oprire pe banda din extrema stângă, cu un singur
maşină în faţa lui. Gândul lui era la aruncarea camionului
la şantierul din Upland, să-şi încaseze salariul, şi
să îşi înceapă weekendul, când a auzit pocnetul unei maşini.
de focuri de armă şi a văzut bărbaţi în picioare lângă o dubă verde.
trăgând cu puştile pe strada Fourth Street. Linville era întins peste
pe bancheta din camionetă în timp ce împuşcăturile se intensificau.
Când şi-a ridicat din nou capul, a văzut un bărbat în
o mască de schi şi un poncho de culoare verde-cenuşiu care ţinea în mână o armă militară.
puşcă militară mergând în centrul intersecţiei ca şi cum
că nimeni nu ar fi putut face nimic pentru a se opune.

să-l oprească. Apoi a zărit alţi trei bărbaţi – doi
care purtau măşti de schi şi celălalt, hispanic, cu faţa
expusă. Toţi trei purtau genţi de voiaj şi puşti.
S-au împrăştiat şi au început să se deplaseze pe străzile
de trafic oprit, îndreptându-şi armele spre pasageri. Unul dintre ei
se îndrepta direct spre Linville.
Pentru Mikel Linville, bărbatul care se îndrepta în direcţia lui părea
uriaş, cel puţin 1,80 m, 90 kg. S-ar putea să fi
masca de schi sau poncho-ul care l-a făcut pe Chris
Harven să pară atât de mare, sau ar fi putut fi
puşca semiautomată pe care a coborât-o şi a ţintit direct spre
prin parbriz. Oricum ar fi, Linville ştia că era
era timpul să plece. A aruncat uşa camionului şi a deschis uşa şi a
a sărit afară, iar în acest timp a scos ambreiajul, care
a făcut camionul să sară înainte, lovind maşina din faţa lui.
şi să se oprească. Atleticul Linville a sărit printre maşini,
asigurându-se că nu se apropie de nimeni altcineva care purta o maşină.
mască de schi. A sprintat spre parcarea de la
Security Pacific Bank, s-a căţărat pe un zid de blocuri de zgură,
şi a sărit pe acoperişul clădirii Century 21 Real Estate.
Century Century 21 Century.
De acolo, Linville îl putea vedea pe bărbatul mare care a
care îl ţintea cu puşca urca pe scaunul şoferului maşinii.
camionului. Un alt bărbat cu o mască de schi a fugit spre camion,
a aruncat o geantă de sac peste dulapurile laterale, şi
şi s-a urcat după ea în pat. Cel fără
mască s-a urcat în partea pasagerului din cabină. Dar
cel din intersecţie, a rămas pe loc.
şi trăgea din şold în rafale mici, una după alta.
una după alta, iar şi iar, în direcţia unui poliţist singuratic.
care se ascundea în spatele uşii maşinii şerifului.
A FOST O PAUZĂ BRUSCĂ ÎN TIMPUL ÎMPUŞCĂTURILOR.
ANDY DELGADO S-A URCAT şi s-a uitat în sus.
uşa de la unitatea sa. Bărbatul din intersecţie nu
nu mai avea puşca la şold şi se întorsese cu faţa la el.
spre cealaltă direcţie. Era o oarecare agitaţie în jurul
un fel de vehicul de serviciu. Unul dintre suspecţii săi a fost
stătea lângă portiera şoferului, fluturând o armă.
Lui Andy i s-a părut că ţinteşte cu arma.
în direcţia scaunului pasagerului, forţând pe cineva să se apropie de el.
să se întoarcă înăuntru. Andy s-a gândit că trebuie să fie un ostatic.
pentru că persoana care a sărit înapoi înăuntru nu purta
mască, nici jachetă verde de câmp. A văzut un alt bărbat înarmat în
o mască de schi care alerga prin trafic spre camionul galben
şi a sărit în maşină. Dar dacă ar fi existat un al doilea
tip cu el? Un al doilea ostatic? Bărbatul din
intersecţie s-a întors şi a tras o altă rafală de focuri de armă în
direcţia lui, iar Andy s-a aplecat din nou.
Andy a încercat să facă socoteala. Doi trăgători în spate. La
cel care-şi flutura arma trebuie să fie cel care
şoferul, aşa că sunt cel puţin trei. Tipul din

scaunul pasagerului face un ostatic şi foarte posibil să fie
încă unul în portbagajul camionului. La naiba, deci unde erau toţi
ceilalţi suspecţi? El a ghicit undeva între
de la patru la şase. Trebuie să fie încă în zonă, poate înăuntru.
acel Cadillac cafeniu pe care îl văzuse înainte sau în Hay-ul lui Murphy.
Murphy & Grain.
Din haos, Andy a văzut camionul galben care se împingea în gol.
înainte, să iasă de pe banda sa şi să intre în
intersecţie. Camionul a încetinit în timp ce bărbatul care stătea în
centrul intersecţiei s-a îndreptat spre spate şi
şi a înmânat puşca bărbatului din spate. Acesta părea
să nu se grăbească deloc. S-a urcat pe
bara de protecţie şi s-a balansat peste uşa din spate şi s-a
şi a dispărut în pat. Camionul a accelerat, înclinându-se
înapoi pe benzile dinspre nord, îndreptându-se spre Andy's.
spre locaţia lui Andy. Dumnezeule atotputernic, s-a gândit Andy, tipii ăştia sunt...
vin să mă omoare. Andy s-a întins pe trotuar
între maşina sa de patrulare şi bordură, folosind cât mai mult din
roata din faţă cât de mult a putut pentru a se acoperi. Îi auzea pe
motorul camionului mare care se apropia. Şi-a pus
capul pe trotuar, ţinând în mână pistolul 38 şi privind cu atenţie.
sub maşina de patrulare, căutând orice cizmă care ar fi putut
să atingă pământul. Dacă o făceau, avea să tragă în ele.
Camionul nu a încetinit niciodată, dar a avut loc o mişcare rapidă de
Bam! Bam! Bam! de focuri de armă, în timp ce George Smith a tras cu pistolul.
Heckler peste hayonul camionului, un pistol de calibrul 308
un glonţ de calibru 308 a făcut un şanţ adânc de cinci centimetri în acoperişul metalic al maşinii.
al unităţii lui Andy. Andy a putut auzi camionul accelerând
de la distanţă, marele motor V8 de 360 de centimetri cubi care se încorda pe
în pantă între străzile Patru şi Cinci. Andy
şi-a luat puşca de pe trotuar, a ţintit spre o siluetă
din portbagajul camionului şi a tras ultimul glonţ de puşcă.
în timp ce camionul a trecut dealul şi a dispărut.
Andy şi-a luat microfonul radio şi, fără suflare
a comunicat cele mai bune informaţii pe care le-a putut
să adune în aceste circumstanţe. 3-Edward-51, trei
suspecţi au fugit, o camionetă galbenă spre nord pe Hamner. Ei
au doi ostatici.
Gary Keeter a transmis un mesaj pentru toate unităţile.
să audă. Riverside t'all, o camionetă galbenă a fugit cu doi ostatici.
cu doi ostatici pe Hamner, în direcţia nord.
INTERSECŢIA DINTRE HAMNER ŞI FOURTH A FOST
EERIL linişte, cu excepţia rafalelor de radio.
de la maşina de poliţie a lui Andy Delgado şi de la
sirena sirenelor care se apropiau rapid. Întregul eveniment fusese
a durat doar patru minute şi două secunde din momentul în care
de la trimiterea 211 a lui Gary Keeter către Andy Delgado.
că hoţii au fugit de la locul faptei. Dar pentru
ofiţerii care au inundat scena câteva minute mai târziu.
părea aproape imposibil de crezut.
Sute de tuburi goale de cartuşe goale au împânzit banca.

parcarea băncii, strada Fourth Street şi intersecţia de la
Hamner. Pentru ofiţerul de poliţie din Riverside, Fred Grutzmacher,
i se părea că nu poate face un pas fără să
să strivească cel puţin unul sub picioare. În cele din urmă, doar
paisprezece cartuşe de puşcă şi trei cartuşe de calibrul 38.
erau cartuşe de cartuşe de armă de calibru 38 de calibru expirat din dotarea poliţiei din Riverside. Celelalte,
mai mult de cinci sute de cartuşe uzate în total, proveneau
din colecţia privată a lui George Wayne Smith şi a lui
Christopher Harven.
Erau găuri de gloanţe peste tot – patruzeci şi şase au nimerit
numai în maşina lui Bolasky, câteva în fiecare dintre maşinile lui Hille şi Andy
Delgado, unul în Thunderbird-ul lui Darryel Tygart,
un altul în El Camino al lui Chris Evans, şi mai multe în maşinile civile.
vehicule civile abandonate sau parcate în parcările din apropiere. Şase gloanţe
au şuierat prin pereţii de la Murphy's Hay & Grain.
şi o alta prin radiatorul camionului unui angajat.
parcat în faţă. Altele au intrat în case, maşini, magazii,
şi în vitrine de magazine. În rândul de apartamente din spatele
banca, John Leighton şi-a dus familia într-un apartament din spate.
cameră din spate după ce un glonţ a spart un dormitor.
fereastra dormitorului, tăind în două o lampă de metal.
Pe strada Fourth Street, un Thunderbird s-a izbit de o maşină de poliţie.
bordură, cu Darryel şi Jody Ann Tygart încă întinşi pe jos.
pe scaunul din faţă, fiica spunându-i tatălui ei că
era bine, dar îl implora să nu-şi bage capul în maşină.
să nu-şi ridice din nou capul. Puţin mai sus, un Buick Regal în două tonuri a fost
cu faţa spre Hamner, cu partea şoferului distrusă de
Thunderbird, Marvin şi Ernestine Holtz tremurând înăuntru.
Chevy-ul Impala al lui Bolasky era înclinat lateral pe şosea,
ciuruit de găuri de gloanţe, fiecare geam şi trei din
cauciucuri, cu sânge pe scaunul din faţă, pe bancheta din faţă, pe
partea laterală a portierei, stropit pe asfaltul de lângă ea, şi
şi se scurgea în picături până la un rând de copaci.
În interiorul Security Pacific Bank, clienţii şi
angajaţii îndrăzneau abia acum să se ridice de la etaj.
Sertarele de la ghişeu şi seiful băncii erau încă deschise şi
goale. Denise DeMarco a ridicat un telefon care suna. Acesta
era sucursala din Corona. „Tocmai aţi primit
jefuiţi?” Elaine Jones, femeia care fusese la
când l-a zărit pe Manny Delgado.
fluturând o puşcă de vânătoare, a sărit din camionul ei.
ca să oprească un grup de copii mici să fugă drept în faţă.
în schimbul de focuri de armă şi îi proteja acum în spatele unui
zid de blocuri de ciment.
Adiacent băncii, Jim Lyon avea aproape patruzeci de
trecători întinşi pe covor şi în spatele birourilor în birourile sale.
biroul de la Century 21, în timp ce Mikel Linville se târa în jos
de pe acoperişul acestuia. Alte zeci de persoane, printre care Chris Evans
şi Jennie Lewis, se rătăceau afară din restaurantul Carl's Jr.
în timp ce managerul restaurantului, Chuck Anderson, încerca să calmeze

pe cei care erau încă prea speriaţi să iasă de sub acoperiş.
mese. Înfricoşaţi în baia de la Murphy's Hay &
Grain se aflau două mame şi cercetaşii lor, care au avut
se aflau la intrarea în bancă atunci când totul a început.
Alţii au fost scoşi cu forţa din dulapuri şi cabine telefonice,
de sub maşini sau din spatele caselor, copacilor şi zidurilor.
Cu ajutorul unităţilor de intervenţie ale şerifului Riverside Sheriff's
Departamentul de Poliţie din Riverside, Departamentul de Poliţie din Riverside, Departamentul
de Poliţie din Corona şi California.
Highway Patrol inundă acum intersecţia de pe strada Fourth
şi Hamner din toate direcţiile, a existat un apel radio.
de la Chuck Hille în timp ce se îndrepta spre spital.
cu Glyn Bolasky. 2-Edward-59, Bolasky este împuşcat în
în umăr, picior şi braţ. Are nevoie de sânge AB.
Pe Fourth Street, duba verde, încă blocată în mers, a fost
se legăna ritmic înainte şi înapoi de gardul de lanţ.
gard, rostogolindu-se câţiva metri înainte până când tensiunea din
gardului o făcea să se rostogolească înapoi. Încet înainte, încet înapoi. Peste
şi iar şi iar. Un adolescent stătea prăbuşit în scaunul şoferului.
pe scaunul şoferului, cu un pistol Colt semiautomat de calibrul 45 legat de el.
la gleznă, un AR-15 pe podea lângă el. În portbagaj
din spate, o uşă de dulap încă mai era umflată din cauza greutăţii
omului legat cu bandă adezivă înăuntru. Împrăştiate pe podea
a dubei era cauza tuturor, un amestec trist de
de bancnote şi monede împachetate şi libere. Ceea ce era deja
unul dintre cele mai violente jafuri de bănci din istorie a fost
a produs una dintre cele mai de rahat câştiguri: 20.112,36 dolari.
Prin uşile de sticlă ale Băncii Security Pacific,
James Kirkland, în vârstă de 18 ani, a privit duba verde
se legăna înainte şi înapoi de gardul de sârmă. Şi
apoi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Un cap
a ieşit pe fereastra din spate a dubei şi părea
să strige ceva. Câteva momente mai târziu, un bărbat cu
braţele şi picioarele legate cu bandă de împachetat, cu o frânghie legată
în jurul gâtului, s-a răsucit pe fereastră.
şi a căzut pe trotuarul de dedesubt.
Andy Delgado a fost primul care l-a văzut pe Gary.
Hakala la pământ şi a avansat spre el, cu arma în mână.
cu arma scoasă. Neavând niciun motiv să se aştepte ca altcineva în afară de
un spărgător de bănci să iasă din dubă, Andy şi-a îndreptat arma spre
.357. Apoi a văzut braţele şi picioarele legate cu
cu bandă adezivă. Acesta nu era un spărgător de bănci. Acesta era un
ostatic.
„Vino spre mine! Vino spre mine!” Andy a strigat la
bărbatului, cu arma încă scoasă ca o măsură de precauţie împotriva
Dumnezeu ştia ce ar mai putea ieşi din acea dubă.
Câţiva dintre poliţiştii care tocmai sosiseră la faţa locului
s-au întors spre furgonetă şi şi-au îndreptat armele laterale şi
puştile de vânătoare spre bărbatul ţipând care ieşea din spatele
vehiculul suspect.
„Sunt un ostatic! Ajutaţi-mă!” Hakala a continuat să strige,

uşurat să vadă atât de mulţi poliţişti. Hakala a sărit cu iepuraşul în
drumul spre Hamner Avenue în faţa picioarelor sale, adormit după ce
cinci ore legate cu bandă adezivă, să iasă de sub el şi
şi a căzut pe asfalt. A simţit cum îi alunecă frânghia de pe
de gât şi a început să se rostogolească pe Hamner Avenue în timp ce
zeci de trecători şi poliţişti priveau stupefiaţi.
la spectacolul unui om legat care traversa o stradă importantă din oraş.
bulevard ca un ac de cojocărit.
După ce s-a rostogolit pe aproape întreaga lăţime a bulevardului lat,
calvarul lui Gary Hakala s-a încheiat în cele din urmă când un poliţist de la Corona PD
Corona a avansat în intersecţie, doi ofiţeri
alergând alături, cu armele scoase. Când au ajuns la
Hakala, l-au luat în braţe ca pe un cârnat uriaş,
l-au aruncat pe bancheta din spate şi l-au dus cu maşina câteva minute mai departe.
sute de metri spre nord pe Hamner.
ÎN INTERIORUL DUBEI, CORPUL LUI BILLY DELGADO ERA
se apropia de sfârşitul luptei sale. Cu o duzină
de poliţişti nervoşi, care se îndreptau cu armele lor.
Billy şi-a dat ultima suflare. A fost nevoie de
cincisprezece minute îngrozitoare pentru ca inima lui să pompeze suficient
sânge prin gaura din trahee pentru a-i umple plămânii.
şi să-l sufoce până la moarte. O clipă mai târziu, maşina
a renunţat şi el la lupta zadarnică împotriva lanţului.
şi a murit şi el.

6

WINEVILLE

9 mai 1980. Wineville, California.
LA ŞASE MII DE MILE DISTANŢĂ DE CALIFORNIA, UN
întâlnire a avut loc într-o casă de vacanţă de pe o insulă din California.
pe un lac din Velden, Austria. Proprietarul unui modest
modestă unitate de producţie specializată în tije pentru perdele şi
cuţite de armată adunase o colecţie de
cele mai importante organizaţii militare, de aplicare a legii şi sportive din Europa.
de arme de foc. Armata austriacă tocmai deschisese
licitaţia de contracte pentru alegerea furnizorului unei noi arme de mână
care să înlocuiască învechita Walther P38. Omul care îl găzduia pe
întâlnirea a avut o singură întrebare de adresat celor adunaţi.
grupului adunat: Care ar fi caracteristicile ideale ale unui nou
pistol?
Gaston Glock nu avea nici un fel de experienţă în proiectarea de arme de foc.
sau fabricarea de arme de foc, dar recent îşi retocase
atelierul său şi începuse să lucreze cu materiale sintetice avansate
polimeri sintetici, ale căror caracteristici de rezistenţă şi greutate
el era sigur că ar putea fi aplicate pentru a crea o armă superioară.
armă superioară. În câteva luni, a reuşit. Arma semiautomată
semiautomat Glock 17 era mai uşor, mai rezistent şi mai
şi mai fiabil decât orice altceva de dinaintea lui. Glock a câştigat contractul.
Dar o altă caracteristică a pistolului Glock 17 a fost cea care avea să
a făcut ca acesta să se răspândească printre forţele de ordine americane în
în anii care au urmat, ajungând în cele din urmă la un
de 65% din industrie, lider în domeniu, în ceea ce priveşte utilizarea de către poliţie.

de poliţie. Alimentarea dintr-un încărcător cu două încărcături
cartuşe de 9 mm standard NATO în mâner, Glock 17
permitea utilizatorului să scoată 17 cartuşe de
semiautomate înainte de a face o pauză pentru a reîncărca, o acţiune
care a necesitat doar câteva secunde pentru a fi executată.
Glock nu a fost, cu siguranţă, prima companie de arme de foc care a
fabricarea unui pistol semiautomat, dar atunci când un şir de
împuşcături letale din anii 1980 au dovedit necesitatea de a se asigura că poliţia
forţelor de ordine de a creşte capacitatea cartuşelor, a fost Glock
17 care avea performanţele, specificaţiile şi preţul potrivite.
punct. Primul din acest şir de împuşcături care a dus la apariţia
militarizarea forţelor de poliţie americane a avut loc la
în aceeaşi zi cu întâlnirea de la care a fost creat Glock 17.
s-a născut: jaful de la banca Norco.
Bineînţeles, Glock 17 avea să ajungă prea târziu pentru
pentru poliţiştii care au tras cu patru bancheri înarmaţi până-n dinţi.
cu arme puternice pe străzile din Norco. Pentru a spune că Riverside
Departamentul şerifului din comitatul Riverside a fost depăşit în armament pe 9 mai,
1980, este o mare subestimare a situaţiei. La fel ca majoritatea
agenţiile locale de aplicare a legii de la acea vreme, RSO era
îşi înarma încă adjuncţii cu două arme: un pistol cu şase focuri de armă.
şi o puşcă de vânătoare. Arma standard Smith &
Wesson . revolver 38 Special şi Remington 870
Wingmaster, amândouă se confruntă cu o scădere continuă a
precizia şi capacitatea de penetrare, ceea ce le face aproape
ineficiente la distanţe mai mari de patruzeci şi cinci de metri. Nici una dintre ele nu este
se potrivesc cu încărcătoare de mare capacitate, ceea ce necesită
reîncărcarea frecventă şi consumatoare de timp.
În schimb, un glonţ tras de un HK91, HK93 sau Colt
AR-15 folosite de jefuitorii de bănci din Norco.
se deplasează cu aproape trei mii de metri pe secundă, aproape
de trei ori viteza sunetului, şi poate ucide un om.
de la o distanţă de cinci sute de metri. Un glonţ de calibru 308
din Heckler HK91 al lui George Smith loveşte o ţintă cu
cu o energie uluitoare de 2.200 de kilograme, de opt ori mai mare decât cea a
un Smith & Wesson .38 Special, străpungând o maşină.
uşile maşinilor ca o folie de aluminiu.
Atât .223, cât şi .308 sunt gloanţe „full metal jacket".
cu înveliş de cupru dur şi un interior de plumb moale care
se prăbuşesc şi se fragmentează la impact, trimiţând fragmente de
de metal în călătorii aleatorii şi ucigaşe prin toată lumea.
corpul uman. Înarmaţi cu încărcătoare de patruzeci de cartuşe cu bandă adezivă
în sus şi în jos, în stil „junglă", oricare dintre încărcătoarele Norco
jefuitori de bănci Norco erau capabili să tragă 120 de gloanţe în doar
peste un minut.
GEORGE SMITH STĂTEA ÎNTR-O BALTĂ DE SÂNGE PROPRIU
în partea din spate a camionetei furate şi a privit
Banca Security Pacific se îndepărta în depărtare. Fordul
F-250, condus acum de Chris Harven, era un
de trei sferturi de tonă, cu un motor puternic de 215 cai putere.
motor V8 puternic de 215 cai putere şi o caroserie îmbrăcată în oţel prelucrat. Metal

dulapuri utilitare din metal montate pe părţile laterale erau pline cu
scule grele, oferind o acoperire impenetrabilă de un metru înălţime.
pe întreaga lungime a patului pe ambele părţi, un spaţiu perfect pentru
înălţime şi lăţime perfecte pentru a fixa o armă pe ea în timp ce
tragere. Fierul turnat gros al celor patru cilindri înalţi de
gaz de oxigen şi acetilenă puternic presurizate, montate
în poziţie verticală pe spatele cabinei nu ar putea fi niciodată
penetrată de ceea ce trăgea forţele de ordine. În schimb,
ofereau o acoperire excelentă pentru oricine trăgea peste
partea superioară a camionului şi îl protejau pe şofer de
focurile de armă din spate. În toate scopurile şi în toate scopurile, camionul
camionul galben care s-a rostogolit spre nord pe Hamner cu patru
bărbaţi puternic înarmaţi la bord în acea zi a fost
echivalentul unui vehicul militar, atât din punct de vedere al blindajului cât şi al
şi ca putere de foc.
George a eliberat un încărcător gol din partea de jos a
din Heckler şi a introdus un încărcător nou în junglă. Ei
au trecut de deal şi au continuat spre nord. Nu era niciun semn
de maşini de poliţie, nici un sunet în afară de vuietul de
sirenelor îndepărtate care se apropiau şi a motorului V8 care se străduia să
pentru a menţine camionul greu în mişcare. Tot ce trebuiau să facă
era să mai urce un kilometru şi jumătate pe Hamner, să treacă la
maşini frigorifice parcate la terenul Little League şi să ajungă la
şi să plece naibii din Norco.
George şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Russell Harven în picioare
în spatele cabinei camionului, ţinând în mână „Shorty" AR. Noi
stat prea mult în bancă, a strigat George.
Russ se uita la el prin gaura din schiuri
masca de ski, studiindu-l pe omul care îi convinsese pe toţi să se ducă la
rahatul ăsta de la început.
Nu pot să opresc sângerarea, a spus George, făcându-şi semn către
pantalonii pătaţi de sânge.
Russ a îngenuncheat lângă George şi a verificat rana de pe
interiorul coapsei sale. Sângele cald a pătat pantalonii lui George de la
între picioare până la genunchiul stâng şi până la genunchiul stâng şi
a murdărit patul camionului de sub piciorul lui. George
a scos o bandană roşie din buzunar şi Russ l-a ajutat pe
să o lege strâns sus pe coapsa stângă pentru a pune presiune
pe rană, dar nu a făcut mare lucru pentru a opri sângerarea.
Ai fost lovit? l-a întrebat George peste vânt.
care biciuia prin lada deschisă a camionului.
Am fost împuşcat în cap, a spus Russ categoric.
Ce naiba ai primit?
Russ s-a întors la postul său, aşezând ţeava pistolului.
„Shorty" AR-15 pe acoperişul cabinei, între două
rezervoarele de acetilenă şi a scanat drumul din faţa lor.
La volan, Chris a trecut în viteza a patra în timp ce camionul
a atins în sfârşit o viteză mai mare. Ochii lui au sărit între
oglinzile laterale şi drumul din faţa lor, scanând
după poliţişti. Doar un kilometru şi jumătate, s-a gândit el, un minut şi un
jumătate, maxim, şi ar fi ajuns la maşini.

Pe măsură ce se apropiau de strada Cinci, Chris a văzut o problemă.
Pompierii de la un departament de la intersecţia dintre Hamner şi Fifth Street
auziseră traficul radio al RSO pe scanner şi au luat-o
să poziţioneze o maşină de pompieri peste drum.
benzile dinspre sud de pe Hamner pentru a bloca traficul care se îndrepta spre
în direcţia schimbului de focuri. Cu traficul dinspre nord
era oprit la semaforul roşu, nu mai avea decât un singur lucru de făcut.
putea face.
Ivan Hopkins era oprit la semaforul roşu când
ceva a lovit camionetă compactă Datsun dinspre
din spate. Când a întors capul pentru a vedea ce era
ce era, o camionetă galbenă mare şi utilitară s-a împins în faţa lui.
bara de protecţie din spate. Hopkins a mai văzut şi altceva. Manny
Delgado stătea acum pe rama ferestrei pasagerului.
uşa pasagerului, cu tot trunchiul în afara vehiculului. El a scăpat
pistolul antirevoltă şi folosea HK93 al lui Chris, ţintind puşca
spre Hopkins şi striga la el să se mişte. Înainte ca el
să reacţioneze, camioneta galbenă a început să împingă maşina lui Hopkins.
vehiculul mai mic al lui Hopkins înainte. Hopkins şi-a ţinut instinctiv piciorul
apăsat cu putere pe frână, dar camionul galben a fost
prea puternic şi a continuat să-l împingă, cu anvelopele ţipând
pe asfalt, în traficul greu care traversa pe Fifth Street.
Cu camionul care încă le bloca drumul, Russell Harven
a sărit peste dulapurile laterale şi a fugit în
intersecţie ţinând în mână „Shorty” AR. „Mişcă-te sau o să
îţi zbor creierii!”, a strigat el, ţintind
puşca spre Hopkins de la nu mai mult de un metru şi jumătate.
Hopkins a eliberat frâna de la camionetă şi
şi a accelerat în intersecţie.
În loc să fugă înapoi la camionul galben, Russ
s-a întors şi a îndreptat arma spre un bărbat pe nume
George DeVol care stătea în intersecţie la o duzină de metri
de el. DeVol auzise şi el despre schimbul de focuri de armă care făcea ravagii.
la intersecţia dintre Fourth şi Hamner şi, împreună cu un alt bărbat, a fost
a încercat să dirijeze traficul spre sud pe Fifth Street.
în schimb. Pentru o clipă, Harven şi un DeVol uimit
s-au privit unul pe celălalt înainte ca DeVol să se arunce în poziţia culcat.
pe trotuar şi a început să se roage. În loc de
focuri de armă, a auzit ceva metalic lovind pavajul.
lângă el. Apoi, camionul galben a oprit şi
şi bărbatul înarmat a sărit peste hayon în spate. Când
au dispărut, DeVol a găsit un încărcător cu 20 de cartuşe.
în intersecţia unde bărbatul cu masca de schi
a fost. Când a verificat, a constatat că încă mai conţinea
cartuşe reale. Iisuse Hristoase, s-a întrebat DeVol, cu toate
agitaţie, poate că nenorocitul a lovit din greşeală
de declanşare a încărcătorului în loc de trăgaci.
RUSSEL HARVEN ABIA DACĂ SE ÎNTORSESE LA LOCUL DE TRAGERE.
poziţia sa în spatele cabinei înainte ca camionul galben
mai parcursese încă o jumătate de milă până pe strada Şase, unde
unde mai multe maşini erau blocate la semaforul roşu. De data asta,

nu era nici o maşină de pompieri, aşa că Chris a înclinat camionul galben.
galbenă pe benzile din sens opus şi a trecut în trombă prin
intersecţie, izbindu-se de partea laterală a unei maşini care făcea un
care vira la stânga pe strada Şase. Camioneta mare l-a trimis pe Levester
Dietsch a trimis Plymouth Champ al lui Levester Dietsch să se rotească în afara traiectoriei
sale. Chris
Harven a băgat camionul în treapta a treia de viteză şi a călcat pe
acceleraţia şi a ieşit din intersecţie în trombă.
Chris Harven mai avea la dispoziţie doar un sfert de milă pentru a ajunge la
terenul Little League şi maşinile reci de fugă. Până acum,
nu văzuseră nici măcar o maşină de poliţie pe Hamner. Chris
a tras pe banda din dreapta pentru a depăşi o maşină mai lentă. În timp ce
camionul a trecut, şoferul, Janice Cannon, a văzut doi bărbaţi
cu măşti de schi în pat. Cel care stătea în picioare a început
trăgând peste maşina ei spre ceva de pe cealaltă parte a drumului.
drumului. Cannon s-a uitat şi a văzut un Riverside
de şerif din Riverside Riverside care se îndrepta spre Hamner în direcţia opusă.
direcţia opusă, cu bara de lumini intermitentă. Când s-a uitat înapoi,
bărbatul care stătea în spatele taxiului şi-a învârtit arma
în jurul ei, a îndreptat-o spre ea şi a tras. Tunul s-a trântit pe
frânele şi a împins maşina pe banda dreaptă.
Ea s-a aplecat, ghemuindu-se pe scaunul din faţă până când
până când cineva de la postul local VFW a alergat să o verifice.
Ajutorul de şerif din Riverside, Darrell Reed, tocmai trecuse peste
partea de jos a râului Santa Ana, în direcţia sud pe Hamner şi
a trecut de o creastă a drumului, când a observat
camionul galben. El a văzut cel puţin doi bărbaţi cu puşti îndreptate spre
spre el. Amândoi au tras. Reed s-a scufundat în scaunul său şi
a auzit patru împuşcături în total înainte ca cele două vehicule să treacă pe lângă el.
una pe lângă cealaltă. A fost al doilea dintre aceste focuri de armă care a mers
chiar prin steaua şerifului de pe maşina de poliţie.
pe uşa şoferului din unitatea sa şi direct în piciorul stâng al lui Reed.
chiar sub genunchi. Am fost împuşcat, a strigat Reed peste
la radio, dar s-a pierdut în mare parte printre valurile de focuri de armă.
altor transmisii.
Reed a tras pe următoarea stradă laterală pentru a verifica rapid
rana. Sângerarea era controlabilă, aşa că a decis
să nu aştepte o ambulanţă. Se trage din
din partea din spate a vehiculului, a transmis prin radio. Mă îndrept spre
spital.
A reluat drumul spre sud pe Hamner până când a ajuns la
adjunctul Andy Delgado, cu arma scoasă şi ghemuit în spatele
uşa unităţii sale de patrulare, la nord de bancă, la intersecţia dintre
Fourth Street. L-a auzit pe Delgado strigându-i ceva
despre cum să ocupe o poziţie sau ceva de genul ăsta. „Andy”, a spus Reed
a sunat înapoi, fără să se gândească la nimic. „Nu pot. Am fost împuşcat.”
Andy s-a holbat la Reed o secundă şi apoi a sărit în gol.
prin Hamner spre unitatea lui Reed după ce a întrebat un poliţist în civil.
detectiv de la narcotice în civil să îl acopere. A deschis uşa
şi l-a ajutat pe adjunctul rănit să iasă pe trotuar.
„Va trebui să tai pantalonii ăia ca să ajung la el.”

„Tocmai am cumpărat aceşti pantaloni, Andy”, a protestat Reed.
„La naiba cu pantalonii”, a spus Delgado, căutând prin
trusa de prim ajutor. „Ai un cuţit la tine?”, l-a întrebat pe Reed,
nereuşind să-l găsească pe al său.
„Credeam că toţi mexicanii aveţi cuţite”, a spus Reed,
reuşind să îi arate lui Delgado un zâmbet în timp ce făcea o grimasă în
durere din cauza împuşcăturii.
Andy a dat din cap, hotărând că acesta era un comentariu
pe care îl va lăsa să treacă cu vederea.
DUPĂ CONFRUNTAREA CU CEI DE LA IVAN HOPKINS
BLUE PICKUP pe strada FIFTH, Manny Delgado a continuat
să călărească stând pe rama ferestrei, ţintuindu-l pe Chris
Heckler-ul lui Chris Harven peste acoperişul taxiului. Când a
a început să tragă în unitatea de patrulare a lui Darrell Reed, Chris s-a aplecat
peste scaun, l-a apucat pe Manny de spatele lui
cămaşa şi l-a tras înapoi în cabină. Ceea ce
Ce naiba faci? a strigat Chris. Suntem pe cale să
la maşini. Acum nu ne mai putem opri pentru că tocmai ai desenat
atenţia asupra noastră! Manny s-a luptat să scape din strânsoarea lui şi
şi s-a urcat înapoi pe rama ferestrei.
la timp pentru a arunca o ultimă privire la Matadorul său, în timp ce ei
când au trecut pe lângă terenurile Little League.
A trecut pe lângă maşini! a strigat George Smith către Russ,
uitându-se la Matador şi la Z/28 parcate pe terenul Little
League se pierd în depărtare, în spatele maşinilor care se grăbeau.
camionului în viteză. De ce a depăşit maşinile alea nenorocite?
Russ s-a aplecat peste partea laterală a camionului şi a strigat
ceva pe geam la fratele său. S-a întors
înapoi spre Smith. Prea mulţi oameni, prea mulţi poliţişti.
Unde ne vom duce acum? a strigat George.
Chris a împins camionul peste şaizeci de kilometri pe oră spre nord
pe Hamner, peste podul de pe râul Santa Ana şi în
terenuri agricole plate şi păşuni de dincolo. Când Harven
a retrogradat şi a virat la dreapta pe Schleisman
Road, George a avut răspunsul său. Se îndreptau înapoi
în Mira Loma. Se întorceau acasă.
AJUTORUL DE ŞERIF DOUG BORDEN A FOST PRIMUL CARE A VENIT LA FAŢA LOCULUI.
pe camionul galben la o curbă a drumului pe strada
Schleisman. Borden nu a văzut camionul până când nu a fost
până când a ajuns chiar în faţa lui, cu armele deja trase. Borden a luat
a luat măsuri de evitare, intrând cu maşina în curtea din faţă a unei case.
unei ferme de lactate. Bărbaţii au tras asupra lui în timp ce treceau pe lângă el,
făcând o gaură într-un rezervor de apă aflat la şase metri deasupra.
de el şi a pulverizat focuri de armă într-un ţarc cu vaci de lapte. Site-ul
Vehiculul se afla pe Schleisman şi se îndrepta spre Etiwanda, o localitate
a strigat Borden uimit în microfonul său. Am fost lovit de
foc.
Dispecerul Gary Keeter a transmis informaţia. Riverside
t'all, se trage asupra unităţilor de pe Schleisman.
Conducând pe strada 68, ofiţerul de la California Highway Patrol
Doug Earnest abia îi venea să creadă la ce se uita.

când a văzut camionul galben apărând dinspre
Schleisman şi să se îndrepte spre el. Earnest fusese
monitoriza traficul radio RSO pe scannerul său şi
s-a autosesizat în momentul în care apelul s-a transformat într-un 1199.
Cu doar câteva secunde înainte, el auzise raportul lui Borden despre
de a trage, iar acum se trezea cu ochii în pământ.
ţevile a trei puşti. Cu mai mult de o duzină de ani în
câmpul de luptă, Earnest credea că a văzut totul. Dar,
Iisuse, asta era ca şi cum s-ar fi confruntat cu un tanc. Şi ce
şi ce naiba făcea tipul ăla care stătea pe scaunul pasagerului?
de pe geamul pasagerului, vizând peste acoperiş?
A fost o străfulgerare şi stâlpul de telefon...
din faţa geamului şoferului lui Earnest a explodat într-o grindină.
de aşchii de lemn. Earnest s-a scufundat pe scaunul său şi
a auzit mai mult de o duzină de împuşcături în
secundele necesare pentru ca camionul să treacă pe lângă el. Unul a intrat în
acoperişul şi un al doilea în stâlpul central care separa
uşile din faţă şi din spate ale maşinii sale de patrulare. Chiar şi după ce
trecuseră, Earnest încă mai auzea focuri de armă şi gloanţe.
zbârnâind de pe trotuar şi de gardurile din jurul lui.
Când s-a oprit, s-a aşezat la loc, s-a întors în U şi a căzut în
cu Borden în urmărire. Până atunci, camionul
dispărut, trecând pe lângă locul unde se aflau puii din Wineville.
şi a virat de pe strada 68 pe Holmes.
Avenue, unde şeriful Rolf Parkes din Riverside aştepta.
îi aştepta.
CU UN NUME CARE ÎI ASCUNDEA ADEVĂRATA MOŞTENIRE, ROLF
PARKES era de origine hawaiiană, născut pe
pe insula Oahu şi adoptat la naştere de un caucazian,
un cuplu de „haole” albanezi care locuiau acolo. Atunci când
părinţii au divorţat, Rolf şi mama sa au părăsit plajele.
din Waikiki pentru plajele din sudul Californiei, unde au plecat.
Rolf a crescut, fiind singurul copil al unei mame singure, doar că...
la câteva străzi de apă, în zona Belmont Shore din Long
Beach. Era un copil arătos, cu părul negru şi
ochi negri, care, în virtutea demografiei locale, a fost
presupus a fi hispanic. Dar odată ce profesorii şi prietenii
au aflat că era hawaiian prin sânge, totul a devenit perfect.
sens: zâmbetul de insular, tenul fumuriu, zâmbetul lui
dragostea pentru soare şi apă. De asemenea, se explica şi faptul că era de mijloc
nume mijlociu: Napunako.
Rolf a dezvoltat o pasiune pentru zbor de la o vârstă fragedă şi
zbura singur cu un Cessna pe cerul de deasupra Long Beach până la
vârsta de 17 ani. A vrut să devină pilot profesionist, dar
cu toţi veteranii care se întorceau acasă din Vietnam în
la mijlocul anilor 1970, piaţa muncii era plină de
de piloţi cu experienţă. Parkes a obţinut o diplomă de patru ani
de la Long Beach State, a lucrat o vreme ca paramedic,
şi apoi a decis să intre în poliţie la
încurajarea unor prieteni poliţişti.
La douăzeci şi şapte de ani şi cu mai puţin de doi ani în

poliţia din Riverside, Parkes era foarte apreciat de către colegii săi de
ofiţeri. Andy Delgado îl considera pe Parkes unul dintre cei mai
„leii” din poliţie: un poliţist liniştit şi curajos care ar fi fost
acolo când aveai nevoie de el. Rezervat din fire, Rolf
a păstrat câţiva prieteni apropiaţi în poliţie, dar nu a
fraterniza prea mult după serviciu din cauza celor nouăzeci de minute de muncă.
naveta de nouăzeci de minute până la Long Beach. Lui Rolf îi plăcea oceanul, iar
plaja şi prietenii din copilărie prea mult pentru a se muta la
centura de smog fără ieşire la mare a comitatului Riverside.
Dorinţa lui Rolf de a fi mai aproape de Long Beach a fost cea care l-a determinat pe
să-l determine să accepte o mutare laterală la poliţia din Irvine.
Departamentul de Poliţie din Irvine. Se îndrepta spre ultima săptămână de lucru la
RSO când a sosit pentru schimbul de acoperire în după-amiaza zilei
zilei de 9 mai 1980. La şedinţa de informare a turei, Parkes a încercat
să ia locul Norco înaintea lui Glyn Bolasky pentru a evita
de a evita să lucreze în Rubidoux, dar Bolasky nu s-a lăsat păcălit,
şi l-a tras pe sfoară pe Parkes cu un zâmbet şiret. Bolasky şi-a păstrat
tura Norco în timp ce Rolf a ieşit pe străzi în acea zi cu
indicativul de apel 3-Edward-13-
3 pentru schimbul trei, Edward pentru
Staţia Riverside, 13 pentru Rubidoux.
Când s-a stins 1199, Parkes a răspuns în
în direcţia dintre Fourth şi Hamner prin Mira Loma.
Încercând să urmărească rapoartele privind locaţia suspecţilor prin intermediul
trafic radio din ce în ce mai aglomerat, Rolf a ascultat cum fiecare
fiecare dintre colegii săi adjuncţi care au întâlnit banca.
jefuitorii de bănci a fost împuşcat sau a fost rănit, poate chiar ucis.
L-a auzit pe Doug Borden raportând că s-a tras asupra lui la
Schleisman. Următoarea transmisiune îi punea pe suspecţi pe
68th Street, îndreptându-se în direcţia Holmes Avenue.
Întorcându-se de pe Etiwanda pe Holmes, un drum cu două benzi, mărginit
cu case dărăpănate, case cu două benzi şi ţarcuri pentru animale,
Rolf s-a gândit brusc că ar putea fi la câteva secunde
la câteva secunde distanţă de o bătălie în care va fi depăşit de armament,
şi complet singur.
Rolf a încetinit brusc şi şi-a tras maşina de croazieră pe drumul de pământ
lângă gardul metalic al unui ţarc de cai, pentru a-i da posibilitatea de a se deplasa.
timp să se gândească la opţiunile sale. Înainte de a putea face vreo
decizii, a apărut camionul galben, care se deplasa cu o viteză de
cu o viteză îngrijorător de mică. Pentru Parkes, nu părea a fi un
vehicul care fugea de poliţie, ci mai degrabă un vehicul îndrăzneţ.
pe oricine să se apropie de el. Şi acum se afla la 150 de metri
şi se îndrepta direct spre el.
Deodată, trei bărbaţi cu puşti s-au întors simultan spre el.
armele asupra lui Rolf. Gloanţele au ricoşat de pe trotuar în
din faţa lui, cu un sunet de cântec, în timp ce se fragmentau.
Altele au pocnit ca nişte biciuri deasupra capului în timp ce se spulberau
bariera sunetului în drumul lor spre Dumnezeu ştie unde.
Se auzea sunetul sfâşietor al gloanţelor care îl loveau pe
vehiculul, sfâşiind mai multe straturi de metal, plastic,
şi sticlă cu o calitate guturală, tridimensională.

Fragmentele au sfâşiat interiorul şi scaunele, în timp ce fragmente mai grele
gloanţele mai grele de calibrul 308 ale lui George Smith au trecut printr-un
o parte a vehiculului şi au ieşit pe cealaltă. Rolf fusese
în preajma multor arme, dar asta nu semăna cu nimic din ceea ce a mai
auzit până atunci.
Apropiindu-se de el, camionul a trecut metodic peste
linia punctată, intrând pe banda lui ca un vânător de capcane care se deplasează
care se apropie de un animal prins în capcană pentru a-i zbura creierii. Site-ul
afurisita de chestie părea să se plimbe, fără nicio grabă. Aceste
nenorociţii ăştia nu încearcă să scape de mine, a spus el.
se gândea, ci încearcă să mă omoare. Nu mai avea
opţiuni. În mişcarea unui om disperat, dispus să îşi pună
orice între el şi moarte, Rolf Parkes a făcut
singurul lucru la care s-a putut gândi: şi-a rulat partea laterală a corpului.
fereastra laterală.
O resemnare calmă l-a cuprins. S-a întrebat dacă
va muri încet sau repede şi cât de mult va durea.
S-a întins pe banchetă, pe partea dreaptă, cu tot cu
rahatul montat pe tabloul de bord îl împiedica să
să coboare pe podeaua de jos. Gloanţele erau deja
sfâşietoare prin interiorul maşinii Monaco. În mod reflex, el a
şi-a ridicat braţul stâng pentru a-şi proteja capul, uitându-se în afară.
de sub cot.
Camionul se rostogolea încet în câmpul său vizual nu mai
la mai mult de un metru distanţă de fereastra lui, trecând în derivă ca un
o navă de piraţi care se îndrepta spre o navă neajutorată, care se tăvălea în apă.
fregată înecată. Timpul părea să încetinească în timp ce apăreau
unul câte unul, arătând ei înşişi ca nişte piraţi. Sălbăticiunile
ochii sălbatici ai lui Christopher Harven se holbau la el din
din spatele unei măşti negre de schi. Cu o mână pe volan
Harven a întins mâna cu cealaltă şi a deschis focul.
revolverul Long Colt .45 de la mică distanţă, gloanţele
lovind panoul de protecţie şi uşa. Manny Delgado
a reuşit să tragă câteva focuri de armă peste capota maşinii.
cabină, scoţând şanţuri în acoperişul unităţii lui Parkes. Acolo
a fost o explozie de focuri de armă provenind din mai multe
arme şi apoi a apărut chipul lui Russell Harven.
deasupra lui Parkes, care se profila ca un fel de ţărănoi nebun.
în timp ce-şi îndrepta puşca în jos într-un unghi violent, trăgând
peşti într-un butoi. Cioburi de sticlă spartă l-au împroşcat pe Rolf în faţă.
Acesta a închis ochii împotriva ei. Ceva a trecut pe lângă el,
şi i-a tăiat scalpul chiar în mijloc, chiar deasupra
linia părului. În cele din urmă, a fost rândul lui George Smith, trăgând peste
peste marginea hayonului în caroseria maşinii Monaco, în timp ce
se îndepărtau, ultimul glonţ din pistolul de .308
a explodat în geamul din spate al unităţii de patrulare.
Rolf a putut auzi camionul accelerând. A deschis
ochii şi şi-a pipăit capul. Nu era decât o pată de
sânge de la o rană de carne de pe scalp. Câţiva centimetri
mai jos şi ar fi fost proverbialul glonţ chiar în faţa lui.
între ochi. Avea cioburi de sticlă în păr.

şi o înţepătură în ochiul drept, dar Rolf Parkes ştia că...
că imposibilul tocmai se întâmplase: A supravieţuit.
ROLF PARKES S-A AŞEZAT LA VOLANUL MAŞINII
MONACO. Mai am o săptămână în acest loc, a spus el.
s-a gândit în sinea lui. Am nevoie de rahatul ăsta? Cu aproape
toate geamurile au fost distruse, cu excepţia parbrizului.
găuri de gloanţe prin uşi, aripi, capotă şi acoperiş, şi...
şi părul despicat la mijloc de un glonţ din
.223, cine l-ar putea învinovăţi pentru că a oprit şi a plecat.
şi să-şi încheie cariera la RSO? Dar gândul nu a
a durat. Parkes pur şi simplu nu a avut curajul să renunţe la
parteneri în mijlocul unei lupte.
Fred Chisholm a trecut pe poziţia lui Rolf, după ce tocmai îşi luase
propria confruntare frontală chinuitoare cu galbenul.
galbenă la o sută de metri dincolo de Parkes. Chisholm a derapat
pe lângă el, privind neîncrezător că Rolf nu era mort în mijlocul
distrugerea lui Monaco. Eşti bine, Rolf? a întrebat el.
prin radio. Parkes a dat din cap că da, făcând o întoarcere în U şi
preluând conducerea urmăririi. Chisholm a rămas în urmă
Parkes în timp ce unitatea CHP cu Doug Earnest la volan.
a ieşit brusc de pe strada 68 şi a ajuns pe Holmes,
şi ea însăşi ciuruită de focuri de armă, dar în mod cert înapoi în
vânătoare.
La capătul îndepărtat al Holmes, Parkes a putut vedea maşina galbenă
camionul galben, George Smith stând în postura de trăgător de elită militar.
cu un picior băgat sub el, cu crosa puştii aşezată pe
celălalt genunchi, care încă mai scotea glonţ după glonţ în
direcţia lui. Aflat din nou sub focuri de armă grele, Parkes şi-a apucat
microfonul şi a transmis prin radio că camionul se apropia de
intersecţia în T de la Etiwanda Avenue. 3-Edward-13, în spatele
vehiculului. Au tras asupra noastră. Au tras asupra noastră.
puşti de mare putere. A fost prima dată când cineva a avut
a menţionat acest fapt important.
Apropiindu-se de urmărirea directă, adjunctul Herman Brown
a transmis prin radio către Parkes. Sunt la Etiwanda şi Limonite.
în acest moment.
Parkes a răspuns cu un avertisment urgent către Brown şi
pe oricine altcineva care s-ar putea afla în calea maşinii galbene.
camionului galben. Scoateţi imediat puşca! Ei sunt...
trag numeroase focuri de armă.
Chiar după colţ, la intersecţia cu Etiwanda...
şi Limonite, Brown împreună cu poliţiştii din Riverside, Dave
„Mad Dog” Madden şi Ken McDaniels au fost doar
de a se afla la câteva momente distanţă de a se afla direct în
calea camionului galben.
SIRENELE AU RĂSUNAT DIN TOATE PĂRŢILE, ÎN TIMP CE CHRIS A LUAT UN
la stânga la o intersecţie în T de pe Holmes, în direcţia nord.
spre Etiwanda. Russ a întors încărcătorul armei,
şi a blocat un încărcător plin, apoi a ţinut arma între
cele două rezervoare de acetilenă şi a aşteptat. Ajungând la o
intersecţie aglomerată cu patru sensuri, la care Chris nu a avut

intenţiona să încetinească, deputaţii Riverside au fost
brusc peste tot.
Primul a virat la dreapta pe strada transversală, Limonite,
şi nu era la mai mult de şase metri distanţă când ambii
Manny şi Russ au deschis focul asupra lui. Adjunctul Herman
Brown ştia că camionul putea să apară undeva pe Eti
wanda, dar nu se aştepta ca acesta să fie chiar deasupra lui.
În momentul în care a văzut camionul şi cele două ţevi de armă
îndreptate spre el, Brown şi-a aplecat capul şi şi-a auzit
parbrizul să se spargă. A urmat o cascadă de focuri de armă şi
şi mai multe gloanţe au sfâşiat unitatea sa. Brown nu a văzut-o niciodată, dar
în timp ce camionul trecea pe lângă el în direcţia opusă, Chris
Harven a scos pistolul Long Colt pe geamul şoferului şi a tras în el.
şi a tras în unitatea sa.
Brown a încercat să facă o manevră de evitare pe o
o stradă laterală, dar o camionetă a oprit brusc pe o stradă laterală.
semnul de oprire. Brown a tras puternic de volan şi şi-a aruncat
maşina într-o alunecare laterală pentru a evita camionul, rupându-şi
roata din spate de pe jantă şi s-a oprit pe strada 63.
Street, cu faţa spre Etiwanda.
Brown stătea şi privea cu neîncredere la parbrizul său spart.
Nu se simţea ca şi cum ar fi fost împuşcat, dar
corpul părea să fie înţepat peste tot. A simţit sânge pe
gât şi îi ieşea din genunchiul stâng. Braţul său stâng
îi ardea. Un glonţ de calibrul 223 îl lovise în capotă, chiar în momentul în care a fost împuşcat.
sub parbriz şi s-a fragmentat, penetrându-l în partea stângă a capotei.
braţul stâng cu mai mult de o sută de cioburi mici de cupru.
de la umăr până la încheietura mâinii. Un alt
a intrat prin uşă, fragmentându-se de asemenea suficient de mult pentru a
străpungându-i piciorul cu cincisprezece cioburi, lăsând jumătate din piciorul lui.
glonţul a fost îngropat atât de adânc în genunchi încât nu va mai fi niciodată
scos niciodată. Dar primul glonţ a fost cel care ar fi trebuit să
să-l ucidă. Acela îi făcuse o gaură prin
parbrizul şi i-a zgâriat ceafa. Avea
Herman Brown nu s-a ferit în clipa în care a văzut puşca
îndreptate spre el, ar fi fost împuşcat.
în faţă.
Întoarcerea pe Etiwanda, chiar în spatele lui Brown, fusese o
o camionetă verde condusă de Gilbert Peña. Peña se afla pe
se întorcea acasă de la serviciu când a decis să oprească la un magazin.
magazin alimentar la intersecţia dintre Limonite şi Etiwanda. Făcând la stânga
la stânga pe Etiwanda, în spatele lui Brown, parbrizul lui Peña
s-a spart brusc şi a simţit că ceva îl zgârie pe partea laterală.
feţei sale. Mai multe gloanţe au lovit camionul lui Peña, spulberând
geamul din spate. Apoi oglinda sa laterală a explodat. El a văzut
un camion galben pe lângă el şi a văzut faţa unui bărbat care
părea că stătea pe geamul pasagerului. Pe
omul încă trăgea în el. Peña s-a aruncat în
podeaua camionului său. Încă două gloanţe au trecut prin
uşa lui, iar altul a ratat cabina şi a trecut prin
prin hayonul său. Şi apoi s-a oprit brusc. El încă mai putea

auzea focuri de armă, dar se îndepărtau tot mai mult. A deschis
uşa şi a ieşit din camion, ameţit.
O femeie s-a repezit la el. „Eşti rănit?” Patricia
Sanchez a întrebat fără suflare, văzând sânge pe faţa lui Peña.
şi pe cămaşa lui Peña.
„Ei bine, nu ştiu”, a răspuns Peña, pipăindu-şi corpul.
„Ce s-a întâmplat?”
„Nu l-ai văzut pe ticălosul ăla cu o maşină de făcut.
pistol?”, a spus Sanchez.
URMĂTORUL CARE A LUAT FOC LA LIMONITE ŞI ETIWANDA
A FOST DAVE MADDEN. Cu câteva minute mai devreme, Mad Dog
ascultase traficul radio şi prezisese că camionul
va ieşi pe Etiwanda, lângă Limonite. Ajungând la
intersecţia, Madden a dat drumul la
puşcă, a luat arma şi s-a poziţionat în
un câmp la câteva zeci de metri de Etiwanda. Planul lui Madden
era să golească puşca prin parbrizul din faţă al maşinii.
camionului în momentul în care acesta ar fi ieşit din Holmes. O clipă
mai târziu, a auzit un alt raport radio despre suspect.
care l-a făcut să-şi schimbe previziunea şi să se grăbească să plece în fugă.
în direcţia Hamner.
Când a auzit că camionul şi-a schimbat direcţia
din nou, Madden a accelerat înapoi spre Etiwanda, primind mesajul de avertizare.
avertismentul lui Parkes de a scoate puşca de vânătoare.
imediat cu câteva secunde înainte de a face virajul la dreapta, căzând
chiar în spatele lui Gilbert Peña. În momentul în care a văzut
camionul galben, tot ce a putut face Mad Dog a fost să se blocheze pe
frânele şi să se ascundă sub bord. Cei doi
vehicule s-au depăşit atât de repede încât bărbaţii
care trăgeau din spate abia au avut timp să tragă un foc de armă.
câteva focuri de armă spre Madden înainte de a trece de ei.
intersecţia de la Limonite.
Dacă Madden şi-ar fi păstrat poziţia iniţială, era posibil ca el să fi
i-ar fi putut ucide atât pe Chris Harven cât şi pe Manny Delgado.
cu patru lovituri de puşcă prin parbriz la mică distanţă.
de aproape, punând capăt urmăririi chiar acolo. De ani de zile, Dave
Madden a repetat secvenţa de evenimente
în mintea lui, întrebându-se... Ce s-ar fi întâmplat dacă?
Madden s-a întors şi a căzut în linia de urmărire.
în spatele lui Parkes, Chisolm şi Doug Earnest. Văzând
unitatea adjunctului Herman Brown a tras pe strada 63,
Madden a încetinit. „Eşti bine?”, a dat din gură. Brown s-a uitat
ameţit, dar i-a făcut semn lui Madden să plece. Mad Dog a plecat după
camionul, în timp ce transmitea prin radio la dispecerat. Ofiţer lovit, Etiwanda
şi 63rd.
ADJUNCTUL KEN MCDANIELS A FOST AL TREILEA OM CARE A FOST UCIS.
împuşcat la intersecţia dintre Limonite şi Etiwanda.
McDaniels se apropiase pe Limonite când a fost lovit de o maşină.
a văzut camionul galben care a trecut prin intersecţie în
în faţa lui, cu un bărbat înarmat care stătea în pat şi
şi altul pe fereastra pasagerului, cu o puşcă îndreptată spre el.

de deasupra cabinei. Deşi camionul galben a luat-o la fugă
traversa intersecţia cu viteză mare, McDaniels a fost
sigur că a văzut ceva pe faţa bărbatului care a intrat în maşină.
care se apleca pe fereastra cabinei. El avea să depună mărturie mai târziu
că bărbatul zâmbea.
McDaniels, care plănuise să fie ultima lui radiaţie...
şedinţă de radiaţii în acea după-amiază, până când medicul şi-a dat seama că au
că doctorul a calculat greşit numărul de tratamente, a virat la stânga pe
Etiwanda la mai puţin de o sută de metri în spatele camionului. Pe măsură ce
şi-a îndreptat unitatea la ieşirea din curbă, a luat o
un glonţ din pistolul .308 al lui George Smith prin parbrizul său.
care s-a fragmentat la impact, a pătruns în metalul greu al parbrizului.
dintre scaunele din faţă şi cele din spate şi a aruncat în aer
întregul geam din spate. McDaniels a simţit o durere ascuţită în
umărul drept. Am fost lovit, a transmis el prin radio. Auzind chiar
şi mai multe focuri de armă şuierând pe lângă fereastra sa, McDaniels a tras
unitatea sa pe marginea drumului şi s-a aplecat. A
maşină a derapat şi s-a oprit lângă el.
„Eşti bine?” l-a întrebat Doug Earnest din unitatea sa CHP.
„Da, dar suntem atacaţi în acest moment”, a spus McDaniels.
i-a strigat.
„Ştiu”, a răspuns Earnest. „M-am apropiat deja prea mult de
tipii ăştia o dată”. În clipa următoare, marele jandarm a început să se apropie de el.
a dispărut, plecând direct în linia de tragere a
George Smith.
McDaniels s-a împins în scaun, s-a tras înapoi
pe şosea şi s-a îndreptat spre nord, pe Etiwanda, până când s-a
a ajuns la cazarma de pompieri Pedley. S-a oprit în faţa
uşile compartimentului motor pentru a verifica cât de grav fusese rănit.
rănit. Sângera prin uniformă.
Şeful pompierilor din Pedley monitorizase urmărirea.
pe scanner şi a ieşit în fugă când l-a văzut pe McDaniels. „Ce s-a întâmplat?
ce naiba se întâmplă acolo?”, a întrebat şeful.
„Cred că tocmai am fost împuşcat”, a spus McDaniels, descheindu-şi
cămaşa pentru a vedea unde fusese lovit. „Nu este grav”, a spus el.
a spus, gata să se reintegreze în urmărire.
„Nu se poate”, a spus pompierul, deschizând uşa pasagerului.
uşa pasagerului şi a sărit înăuntru lângă McDaniels, astfel încât acesta să nu poată
să plece. „Te duci la spital”.
McDaniels a clătinat din cap şi a luat microfonul. Sunt pe
drumul meu spre spital, a transmis prin radio. Am luat o rundă în
în umăr.
Când a sosit transmisia de la Ken McDaniels către
dispeceratul RSO, Gary Keeter, Gladys Wiza şi Sharon
Markum şi-au ridicat privirea din ceea ce făceau. Doar
douăsprezece minute şi douăzeci şi şapte de secunde de la momentul în care Keeter
iniţial al lui Keeter şi deja aveau cinci adjuncţi în faţa lor.
răniţi. Împuşcarea lui McDaniels, Herman Brown,
şi a civilului Gilbert Peña, ultimul dintre ei, a cărui expediere a fost încă trimisă.
nu ştia nimic despre asta – avusese loc pe o
pe o porţiune de o sută de metri de Etiwanda, în doar zece minute.

secunde. Rapoartele au anunţat că camionul galben care pleca de pe
Wineville şi se îndrepta spre cartierul Mira
Loma. La fel de inimaginabil ca şi primele douăsprezece ani şi jumătate.
minute au fost, ceva i-a spus lui Gary Keeter că lucrurile
erau pe cale să se înrăutăţească.

7

CIMITIRUL DE MAŞINI

9 mai 1980. Mira Loma, California.
ROLF PARKES TOCMAI TRECUSE PRIN
INTERSECŢIA dintre LIMONITE şi Etiwanda, când o maşină a fost lovită.
glonţ din pistolul de .308 al lui George Smith i-a trecut prin
parbrizul, şuierând cu răutate în timp ce trecea la câţiva centimetri de el.
de capul său înainte de a-i zbura ce mai rămăsese din el.
geamul din spate. Parkes a apăsat pe frâne şi şi-a tras
unitatea de patrulare Dodge Monaco pe acostamentul de pământ.
În momentul în care Parkes a tras pe dreapta, Smith a tras un glonţ în
în radiatorul lui Fred Chisholm. Începătorul şi-a glisat maşina de patrulare pe
pe acostamentul din spatele lui Parkes, a coborât din vehicul şi
şi s-a întins în spatele acestuia pentru a se acoperi. Văzând că unităţile RSO de pe
pe marginea drumului, Dave Madden a tras în spatele lor.
în timp ce el însuşi primea foc. „Tipul ăsta ne are în vizor".
i-a spus Parkes. „Trebuie să-i lăsăm puţin spaţiu".
Madden a fost de acord. Va trebui să ne retragem pentru că
din cauza cantităţii de gloanţe pe care le trag în noi, a spus el.
a transmis prin radio dispeceratului.
Doug Earnest era de altă părere. Notoriu de agresiv
în urmărirea vehiculelor, ofiţerii CHP au luat-o foarte personal
atunci când un automobilist încerca să îi depăşească, şi, ca urmare
înfrângere personală ori de câte ori unul reuşea. Earnest a fost
se simţea deja foarte insultat de aceşti clovni pentru că l-au împuşcat.
în unitatea lui de patrulare de la intersecţia dintre 68 şi Schleisman. Nu era
nu a fost o surpriză că, după ce s-a oprit puţin să verifice dacă
pe McDaniels rănit, Earnest s-a întors imediat în
în luptă, de data asta în poziţia de lider în linia de urmărire. După ce
a tras pe dreapta pentru a da câteva sute de kilometri la pistolul 308 al lui George Smith.
metri de spaţiu, Dave Madden a tras în
locul doi, în spatele lui Earnest, cu Parkes şi
Chisholm chiar în urma lui.
La un sfert de milă bună în faţa lui, Earnest a văzut pe
camionul galben a luat-o la dreapta de pe Etiwanda pe strada 54.
Street, strada care marca graniţa sudică a
cartierul suburban Mira Loma. La fel de agresiv ca
ar putea fi, CHP-ul era orice, dar nu era deloc nesăbuit,
cu uşurinţă cei mai bine pregătiţi şi mai bine instruiţi din
de urmărire a unui suspect care fuge. Earnest
ştia mai bine decât să vină în bară pe lângă un orb.
într-un colţ oarbă în timpul unei urmăriri. Când a ajuns pe strada 54, el...
a încetinit şi a început să-şi îndrepte botul
unitatea de patrulare Dodge în intersecţie. Imediat, doi
gloanţe au intrat în capota metalică a vehiculului său. Prin
o spărtură în tufişurile care îi blocaseră drumul.

vederea, a văzut camionul oprindu-se pe carosabil.
la doar o jumătate de stradă mai jos pe strada 54, trei bărbaţi cu puştile îndreptate spre el.
spre el. Doug Earnest tocmai fusese prins într-o ambuscadă.
Doar instinctele şi antrenamentul său îl salvaseră.
Cu gloanţe care au lovit nasul unităţii de patrulare a lui Earnest,
deasupra lui a sosit cea mai nouă intrare în urmărire.
la faţa locului. Elicopterul Baker I-al poliţiei din Riverside cu observator.
Paul Benoit la bordul său, localizase în cele din urmă urmărirea şi
şi a coborât până la cinci sute de metri deasupra maşinii galbene.
galbenă. Ciocnitul puternic al paletelor rotorului a atras atenţia celor de la
ţevile de armă ale lui George, Russ şi Manny de la
Doug Earnest.
Doboară naibii chestia aia, a spus George, ridicând
ţeava pistolului .308 spre cer. Dar înainte de a putea să se dea jos
să tragă, Chris a apăsat din nou acceleraţia. În timp ce George şi
Russ s-au prăbuşit pe banchetă, camionul a luat-o la fugă cu o
o sută de metri pe strada 54 şi apoi la stânga pe Troth Street,
plonjând în inima oraşului Mira Loma.
ERA O ORĂ AGLOMERATĂ ÎN MIRA LOMA,
MAI ALES ÎNTR-O ZI DE VINERI. Copiii încă se întorceau
de la şcoală, zeci dintre ei mergând pe jos de-a lungul străzii de pământ.
umerii de pământ sau în autobuzele şcolare care îşi croiau drum prin
reţeaua de patru mile pătrate de case suburbane. Mulţi dintre
adulţii îşi încheiaseră săptămâna de lucru mai devreme şi erau
deja acasă, udându-şi gazonul, verificându-şi
cutiile poştale sau discutau cu vecinii pe alee.
Dar acum, locuitorii din Mira Loma s-au oprit şi s-au întors
ochii pentru a privi Baker I-deasupra capului. Vuietul sirenelor
a început să umple aerul, apropiindu-se pe măsură ce sunetul de
de focuri de armă ajungea pentru prima dată la urechile lor. Într-o zonă
familiarizată cu probleme, era evident pentru oamenii din Mira
Loma că ceva foarte mare era pe drum.
În momentul în care camionul galben cu mascaţi care stătea în picioare
în spate trăgând în toate direcţiile a intrat în Troth
Avenue, copiii şi adulţii s-au împrăştiat, aruncându-se în spatele
maşinile parcate sau fugind înapoi în casele lor. Chris
şi-a croit drum în zigzag prin cartier până la
să încurce orice încercare a lui Baker I-de a stabili o zonă de
punct de interceptare pentru unităţile de la sol. Un bloc
pe Troth, un bloc la dreapta pe Jurupa, la stânga pe Marlatt...
. Cu Baker I-în afara patrulării obişnuite din Riverside City.
Paul Benoit era mai puţin familiarizat cu numele străzilor.
şi nu a putut ţine mereu pasul. Străzile înguste aliniate
cu case, rânduri de oleandri şi ziduri de blocuri de ciment.
construite până la şosea au împiedicat unităţile de urmărire să
să vadă ceva ce venea spre ele dinspre o latură.
stradă laterală. Având doar o idee generală despre locaţia în care se aflau
suspecţilor, majoritatea nu au văzut camionul galben până când nu a fost
chiar în faţa lor.
Rolf Parkes a anticipat direcţia camionului şi a fost
şchiopătând pe Marlatt, când camionul a ajuns pe loc.

a apărut brusc din stânga lui, venind de pe Jurupa,
făcând un viraj la stânga direct în faţa lui. Toţi cei trei
pistolari au deschis focul asupra lui, lovindu-i din nou vehiculul.
Parkes a simţit cum Monaco trage brusc în lateral. El
a încetinit şi s-a rostogolit spre intersecţia din faţă.
Unitatea CHP a lui Doug Earnest a ieşit din Jurupa direct în
în faţa lui Parkes şi a virat pe Marlatt, urmărindu-l îndeaproape.
camionului. Mult prea aproape, în opinia lui Parkes. Earnest
a urmărit camionul chiar şi la 15 metri, uneori,
în ciuda focurilor de armă.
Dave Madden s-a apropiat de Marlatt şi a încetinit lângă
Parkes pentru a vedea dacă era bine.
Se îndreaptă spre nord, du-te, du-te. Hai, hai, hai, hai! Parkes
a transmis prin radio, făcându-i semn lui Madden să continue. Spre nord! MERGEŢI!
Madden a decolat, dar nu înainte de a-i transmite prin radio lui Parkes. Tu
ai o pană de cauciuc, Rolf.
.
Fred Chisholm a apărut de pe Jurupa Road şi a derapat.
şi s-a oprit. Trage pe dreapta, ia-ţi puşca şi vino,
i-a transmis prin radio lui Parkes.
Rolf a luat arma şi a sărit pe scaunul pasagerului.
alături de Chisholm, lăsând Monaco-ul mort pe marginea drumului.
drumului. Chisholm a pornit din nou la drum, conducând cu capul
sub tabloul de bord, ridicându-se telescopic doar atât cât să
să ţină maşina pe drum. „Unde sunt, Rolf?”
a întrebat în mod repetat începătorul agitat. „Îi poţi vedea?”
Pentru moment, Rolf nu putea.
La fel ca şi Chisholm, Doug Earnest conducea acum în cea mai mare parte.
cu capul ascuns sub bordul maşinii. El
nu a văzut camionul făcând un viraj brusc la dreapta spre
pe strada 50, şi a trecut direct prin intersecţie.
fără să vireze. Un băiat tânăr a ieşit în fugă pe Marlatt,
arătând sălbatic spre strada 50. Earnest a apăsat pe
frânele, a băgat maşina de patrulare în marşarier, cauciucurile
şi s-a îndreptat spre est pe strada 50, trecând peste o ridicătură joasă din
de pe şosea. Când a ajuns la jumătatea dealului, la mijlocul blocului, maşina galbenă
galbenă era oprită în mijlocul drumului la mai puţin de
la mai puţin de 15 metri în faţa lui. Iar îmi întind o ambuscadă,
s-a gândit Earnest, apăsând pe frâne. Dar de data aceasta
bărbaţii din camion nu au tras asupra lui, nici măcar nu au tras în el.
nu şi-au îndreptat armele în direcţia lui. Cu toţii păreau să
se uitau la o casă de lângă colţul dintre Dodd şi
50th. Earnest nu ştia că bărbaţii se uitau
la propria lor casă, evaluându-şi şansele de a scăpa pe cauţiune.
din camion şi să intre în complexul lor de sârmă ghimpată.
şi în siguranţa gropii.
Chris ştia că era imposibil cu Baker l-deasupra capului şi
poliţiştii care traversau cartierul. George avea mult prea multe
prea multă încredere în mica lor fortăreaţă cu tunelul pe jumătate construit.
oricum. Una era să ţii la distanţă nişte jefuitori înfometaţi.
care se clătinau pe un pustiu postapocaliptic, dar cu totul altceva

altceva să iei poziţie împotriva unei echipe SWAT cu o
cu un elicopter care se învârte pe deasupra. Chris a apăsat acceleraţia şi a întors
la stânga pe Dodd spre Bellegrave Avenue, o stradă principală spre
nord, la doar câteva străzi distanţă.
Când Doug Earnest a încercat să-l urmeze, un autobuz şcolar plin de
copii a virat neatent în faţa lui, intrând între
el şi camionul. S-a luptat pentru poziţie până când a fost
până când, în cele din urmă, a reuşit să îşi rotească unitatea de patrulare în jurul autobuzului şi
şi să treacă în fugă pe lângă el. În spatele lui, Dave Madden a făcut acelaşi lucru.
Până atunci, însă, Earnest pierduse din vedere camionul.
A transmis un mesaj pentru a-l avertiza pe poliţistul Bill Crowe,
celălalt ofiţer CHP aflat în apropiere, în ce direcţie se aflau
se îndrepta camionul. A fost o transmisie pe care Earnest
ar fi regretat că a făcut-o pentru tot restul vieţii sale.
BILL CROWE ERA RELATIV ÎNTÂRZIAT ÎN POLIŢIE.
în domeniul aplicării legii, alăturându-se Poliţiei Autostrăzilor din California în
la sfârşitul vârstei de 20 de ani. Originar din Detroit, Crowe s-a mutat în
s-a mutat mult în copilărie, s-a înrolat în armată în 1965 şi,
ca şi George Smith, a fost antrenat în artilerie, inclusiv în
arme nucleare tactice de câmp de luptă. După ce a făcut armata, a
s-a mutat în California, şi-a încercat norocul în câteva domenii diferite
locuri de muncă şi a început să urmeze cursuri de colegiu la seral. Când
a decis în cele din urmă să încerce să lucreze în poliţie, a fost
unul dintre cei trei candidaţi din mii de persoane cărora li s-a oferit un post de poliţist.
un post în cadrul poliţiei de elită California Highway Patrol.
Crowe a fost trimis la secţia Santa Ana, în inima
din Orange County pentru instruire şi a fost repartizat să lucreze
alături de un veteran de şase ani, Doug Earnest.
Earnest s-a ataşat imediat de Crowe. Cu şapte ani mai în vârstă,
1,80 m înălţime şi 250 de kilograme faţă de cele 1,75 m ale lui Crowe.
de 1,90 metri şi 150 de kilograme ale lui Crowe, Earnest s-a ocupat de Crowe ca
ca pe un frate mai mic. Cei doi bărbaţi au devenit apropiaţi.
Deşi Crowe era mai mult decât capabil pe cont propriu în
pe teren, Earnest a rămas protector cu el chiar şi după ce
Crowe şi-a terminat antrenamentul. Earnest părea să apară
ori de câte ori Crowe cerea întăriri, indiferent de bătaie.
de care se ocupa în acea zi.
Dar pe 9 mai 1980, ei acopereau aceeaşi
Interstate 15 şi autostrada Pomona în zona de
zona Norco, Rubidoux şi Mira Loma. Spre deosebire de Earnest,
Crowe nu avea un scaner şi nu a putut auzi
traficul radio al şerifului din Riverside. El a aflat despre 1199 în
Norco doar atunci când Earnest a transmis prin radio către CHP că era
se autodepăşea la locul unde se afla un poliţist căzut. Crowe
a terminat de dat o amendă unui automobilist pe Pomona
Freeway, a sărit în maşina de patrulare şi s-a îndreptat spre
Hamner Avenue, atingând uneori viteze de până la
de 160 km/h pe străzile largi de suprafaţă.
Singurele sale informaţii despre locaţia şi direcţia de
vehiculului suspect au venit de la actualizările lui Earnest de pe
pe frecvenţa CHP.

Doug Earnest făcea tot posibilul să îl alimenteze pe Crowe cât mai repede posibil.
cât mai multe informaţii actuale posibil, chiar şi în timp ce se afla sub
focuri grele. Crowe locuise cândva în zonă şi cunoştea
străzile relativ bine, dar Earnest nu dorea ca el să se
să se împiedice de focuri de armă grele la o intersecţie oarbă.
Urmând rapoartele lui Earnest, Crowe se îndrepta spre est pe
Bellegrave când l-a văzut pe adjunctul de la Riverside, A. J. Reynard.
care stătea lângă vehiculul său pe Troth Street, oprind
traficul. Crowe a frânat şi a folosit sistemul de sonorizare extern.
de pe acoperişul maşinii sale pentru a transmite ultimele informaţii de la
Earnest. „Se îndreaptă spre nord pe Dodd, se îndreaptă spre
Bellegrave, chiar acolo sus", a sunat el. Ajutorul de şerif din Riverside
Rudy Romo a tras alături de Crowe şi împreună au accelerat
în speranţa că vor pune un baraj pe Dodd înainte ca
ca suspecţii să ajungă acolo primii. Reynard s-a grăbit să
unitatea sa şi a alergat să îl ajungă din urmă.
Bulevardul Bellegrave era o porţiune lungă, dreaptă, cu două benzi de circulaţie.
care marca graniţa nordică a Mira Loma.
Pe partea de nord nu era nimic altceva decât păşuni şi
podgorii. La sud, străzile laterale din Mira Loma
se terminau în intersecţii în T la fiecare sfert de milă. Martin,
Troth, Marlatt, Dodd, Bain. După aceea, Bellegrave
se intersecta cu bulevardul Van Buren. După ce am auzit
ultima transmisiune a lui Earnest, Bill Crowe a acoperit jumătate din
milă de la Troth la Dodd în mai puţin de un minut, cu
Romo în urma lui, iar Reynard la o sută de minute după el.
metri în spate.
Deasupra, în Baker-l, Paul Benoit a putut vedea ce era
ce se desfăşura sub el. Camionul galben care urca pe Dodd
şi cele trei unităţi de poliţie care se îndreptau spre est pe Bellegrave erau
urmau să ajungă la intersecţie în acelaşi timp. Mai bine
să anunţi unităţile de pe Bellegrave că se apropie.
acel vehicul în acest moment.
, a transmis el prin radio în mod urgent.
Dacă nu ar fi existat un teren de pământ deschis la colţul dintre
Dodd, Bill Crowe probabil că şi-ar fi prăbuşit maşina CHP
în camioneta galbenă fără să o vadă vreodată, deoarece aceasta
când a depăşit semnul de oprire pe Bellegrave. Aşa cum era, Crowe
se afla la 15 metri de intersecţie când s-a uitat în faţa lui
peste câmp şi a văzut camionul galben.
accelerând pe Dodd, cu Russell Harven stând în faţa lui
în pat, trăgând. Crowe a frânat brusc şi a intrat în
şi a intrat în derapaj.
Prima rafală a mitraliat întreaga parte dreaptă a maşinii lui Crowe.
de patrulă a lui Crowe, gloanţele trecând prin aripa din faţă şi prin
ambele uşi laterale, spulberând partea din spate a pasagerului.
şi a aruncat în aer cele două anvelope de pe acea parte.
Crowe a stat pe frână în timp ce unitatea sa care derapa a continuat să derapaze
să se apropie de camioneta galbenă, care acum făcea la dreapta.
Dodd pe Bellegrave direct în faţa lui. Până la
momentul în care vehiculul său a ajuns să se oprească în mijlocul drumului.

intersecţie, el se afla la doar şase metri în spatele hayonului.
a camionului. Era atât de aproape, de fapt, încât Russell
Harven a fost nevoit să îndrepte „Shorty” AR în jos.
pentru a-l putea împuşca pe Bill Crowe prin parbriz.
al maşinii de patrulare.
Primul glonţ al lui Harven a trecut prin partea dreaptă a maşinii.
şi a ieşit pe geamul din spate, spărgându-l. Cel de-al doilea a lovit
în plin centru, a rupt oglinda retrovizoare în două, şi
s-a fragmentat, trimiţând cioburi de cupru în braţul lui Crowe.
şi piciorul lui Crowe, iar altele sub scalp şi în
stern. Un altul a străpuns o gaură prin pavilionul moale al urechii
ţesutul moale al urechii sale. Crowe se ferea să se adăpostească când
ultimul glonţ a intrat prin partea şoferului.
parbrizului, a intrat în corpul său prin bicepsul stâng,
a trecut prin carnea braţului şi a ieşit prin
pe spate, chiar deasupra omoplatului. Camionul a accelerat
s-a îndepărtat, lăsându-l pe Bill Crowe ameţit şi sângerând în
pe scaunul din faţă al unităţii sale CHP.
Rudy Romo apăsase şi el frânele într-o ploaie de
focuri de armă în acelaşi timp cu Crowe. S-a ascuns sub
linia panoului de bord cu o clipă înainte ca un glonţ
a trecut prin parbriz şi a aruncat în aer tetiera
de pe scaunul şoferului de deasupra lui. Ca şi Parkes şi
Brown înaintea lui, Rudy Romo a fost la câţiva centimetri
de a fi împuşcat direct în cap de o puşcă de asalt.
În timp ce Russ şi George îşi păstrau armele
bine îndreptate spre maşinile de poliţie care se îndreptau spre ei.
dinspre Bellegrave, Manny Delgado trăgea cu sălbăticie în
la tot ce-i atrăgea atenţia. Imediat după ce a făcut
a virat pe Bellegrave, a tras focuri de armă asupra a două maşini.
vehicule civile care se îndreptau în direcţia opusă, lovind
ambele. Trecând pe lângă o a treia maşină trasă pe dreapta, pe partea cealaltă a străzii, a fost lovit.
drumului, Delgado a pivotat şi a tras două gloanţe prin
prin geamul din spate, aproape că i-a lovit pe cei doi pasageri.
care se adăposteau înăuntru. Când Russ a văzut trei tineri
băieţi care se plimbau cu bicicletele pe marginea de pământ a drumului,
a strigat la ei să se întoarcă. Dar în timp ce camionul
a trecut în trombă, Manny a îndreptat arma spre grup şi a tras în ei.
de la mică distanţă. Unul dintre copii a căzut de pe bicicletă cu
cu un ţipăt, un glonţ de .223 a atins capătul
unui deget în timp ce se ţinea de ghidonul Stingray-ului său.
Cu primele două maşini de poliţie împuşcate acum în sus şi în lateral
pe şosea, George şi Russ au privit cum o a treia
se apropia în mod constant de ei din spate. În timp ce George
reîncărca, Russ a îndreptat arma AR „Shorty” şi a tras trei focuri de armă.
gloanţe direct prin parbriz. Maşina a continuat să
să vină. Când a ajuns la mai puţin de şase metri de ei, Russ
a observat ceva foarte ciudat: Nu era nimeni
care să conducă maşina.
Dar era cineva. În interiorul unităţii RSO a navei fantomă, a fost

cel mai tânăr adjunct din poliţie, A. J. Reynard, era întins
pe scaunul din faţă al maşinii 511 a lui Kurt Franklin, înţepenit pe scaunul din faţă.
acceleraţia de podea, cu sângele curgându-i pe
braţul şi fără să aibă nici cea mai mică idee că se îndrepta direct spre
în partea din spate a unui camion cu doi bărbaţi care trăgeau cu arme de asalt.
puşti de asalt spre el.
Reynard nu a văzut niciodată camionul galben în acea zi.
Apropiindu-se de Dodd, s-a apropiat rapid de Crowe şi de
Romo, plănuind să se alăture celor doi bărbaţi pentru a forma un grup.
blocaj rutier la intersecţie. Când a încetinit şi a tras
alături de Romo, a aruncat o privire la timp pentru a-l vedea pe Romo
să se ferească din vedere. O clipă mai târziu, un glonţ a venit
prin colţul din dreapta jos al parbrizului lui Reynard.
urmat de un al doilea glonţ care i-a zburat partea din spate a maşinii.
geamul din spate al pasagerului. Gândindu-se că focurile de armă trebuie să fie
proveneau de pe câmpul din dreapta lui, A.J.
s-a aplecat peste scaunul său şi a călcat în picioare pe
acceleraţia pentru a se îndepărta de linia de foc. El nu a
ştia că bărbaţii care trăgeau în el erau de fapt în
din spatele unui camion care venea dinspre Dodd. Cu capul aplecat
sub tabloul de bord, nu i-a văzut pe suspecţi.
vehiculul suspect să vireze pe Bellegrave chiar în faţa lui.
Când Russ Harven a deschis focul asupra lui, Reynard a auzit
trei focuri de armă izbindu-se de parbrizul său şi apoi a auzit
a simţit ca şi cum cineva l-a apucat de braţ şi l-a lovit.
şi l-a smuls de pe volan. Când s-a uitat, era acolo
era o gaură mare în interiorul cotului său stâng şi
sângele se scurgea pe radio, pe bord şi pe
hârtiile de lângă el pe scaun. Presupunând că a fost
se îndrepta în continuare departe de sursa focului de armă,
Reynard a apăsat pedala de acceleraţie până la podea. El
s-a ridicat cu braţul însângerat şi a apucat
volan din nou, fără să-şi dea seama că acum atârna
de bara de protecţie din spate a camionului galben aflat la câţiva metri distanţă.
de capătul unui AR „Shorty".
La cinci sute de metri deasupra capului, în Baker-l, un bărbat uimit
Paul Benoit a transmis prin radio un mesaj urgent prin intermediul RSO
pe frecvenţa RSO. Riverside, mai bine ai spune-i unităţii să se retragă...
să se retragă.
În total, Reynard a călătorit mai mult de un sfert de milă în jos.
Bellegrave în plină acceleraţie, fără să se uite măcar o dată în sus.
Cu Russ Harven pe cale să se descarce pe Reynard la
la distanţă, Chris Harven a văzut o maşină de poliţie cu două maşini.
şi a virat brusc la dreapta pe Bain.
Street. Reynard a continuat să meargă.
Baker-l, [suspectul] tocmai a virat în direcţia sud pe
din Bellegrave, unitatea SO tocmai l-a depăşit, Benoit
a transmis prin radio.
Când A. J. Reynard a aruncat în cele din urmă o privire peste
tabloul de bord, se îndrepta direct spre două unităţi RSO.
care blocau drumul în faţa lui. Şi-a mişcat piciorul

spre frână şi a apăsat-o, aruncând maşina în
partea din faţă a maşinii 511 înainte, într-o alunecare puternică. Site-ul
Impala, cu geamurile spulberate, cu caroseria ciuruită de
găuri de gloanţe, cu scaunul din faţă plin de sânge, a ajuns
a derapat şi s-a oprit în faţa unuia dintre adjuncţi.
care făcea blocajul rutier. Era Kurt Franklin.
Celălalt ajutor de şerif, Bill Eldrich, l-a ajutat pe Reynard să iasă din maşină.
Impala şi s-a uitat la cotul lui. „Să-l ducem la
Riverside General într-una din unităţile noastre", a spus Eldrich.
Reynard, care era înfierbântat, nu a acceptat. „La naiba!
asta", a spus el, îndepărtându-se de Eldrich. Şi-a scos
.38 şi l-a prins în mâna stângă. „Uite, încă mai pot să ţin
o armă", i-a spus lui Franklin, ridicând arma în
aer pentru a demonstra.
„Uh-huh", a spus Franklin, uitându-se pe lângă Reynard la
vehiculul dărâmat şi răsturnat lateral pe şosea. „Asta nu e a mea.
511 maşina mea, nu-i aşa?", a întrebat el.
DOUG EARNEST RECUPERASE TEREN PE
CAMIONUL GALBEN de pe Dodd când s-a apropiat de
intersecţia de la Bellegrave. Când a văzut unitatea CHP
care se îndrepta spre intersecţie, a ştiut că era Crowe,
dar era prea târziu pentru a-l avertiza. La prima rafală
de focuri de armă, unitatea lui Crowe a intrat în derapaj complet. Am fost lovit!
Earnest l-a auzit pe Crowe strigând prin radioul CHP.
de radio al CHP. S-au auzit mai multe focuri de armă şi unitatea lui Crowe
a părut să se dezintegreze în faţa ochilor lui Earnest, explodând.
din interior spre exterior, sticla şi metalul zburând în toate direcţiile.
direcţii.
Earnest a ieşit din propriul vehicul aproape înainte ca
Crowe să se oprească în alunecare, chiar înainte de Dodd.
A sprintat spre unitatea colegului său de patrulă şi a tras un impuls.
a deschis uşa din partea pasagerului, folosindu-se de ea pentru a se acoperi în timp ce
gloanţele continuau să lovească asfaltul din jurul lor şi
şi să se spargă deasupra capului. Crowe stătea în picioare, dar se aplecase spre
partea pasagerului din vehicul, cu braţele lăsate întinse pe lângă el,
ochii sticloşi şi fixaţi, privind drept înainte. Nu era
sângele îi curgea pe faţă, în păr, pe uniformă.
şi pe pistolul încă înzestrat. Earnest l-a strigat pe nume. Crowe
nu a răspuns. E mort, s-a gândit Earnest, şi e...
vina mea. Eu sunt cel care l-a condus direct în
camion şi ei l-au ucis.
Rudy Romo a ajuns la maşina de patrulă a lui Crowe şi a tras de ea.
uşa şoferului. „La naiba", a spus el când a văzut că CHP.
ofiţerul CHP care stătea pe scaun fără să reacţioneze. Dar cel puţin
tipul respira. „Intră în stare de şoc", a spus Romo.
Earnest. Earnest a fugit înapoi la propria unitate, a recuperat un
trusa de prim ajutor şi a venit la uşa şoferului. El
l-a strigat brusc pe Crowe. De data aceasta, Crowe a răspuns
şi a început să se aşeze pe scaun, încă palid şi ceros, dar
dar cel puţin oarecum coerent.
Dave Madden a ieşit de pe Dodd Street şi a tras

lângă unitatea dezactivată a lui Crowe. Madden putea auzi focuri de armă
trecând pe deasupra cu un pocnet ascuţit! „Nu-i aşa?
Ai nevoie de ajutor?” Madden l-a strigat pe Earnest.
Earnest îl cunoştea pe Mad Dog şi a fost uşurat să-l vadă
acolo, dar nimeni nu avea de gând să se ocupe de Bill Crowe.
în afară de Doug Earnest. „Nu. Du-te şi prinde-i pe nenorociţii ăia”, a spus Earnest.
l-a chemat înapoi. „O să am grijă de omul meu”.
Dintre toate rănile, braţul îl îngrijora cel mai mult pe Earnest.
În timp ce începea să bandajeze rana, o tânără fotografie
jurnalist de la Riverside Press-Enterprise, pe nume Jim
Edwards a apărut la uşa pasagerului şi s-a grăbit
a făcut o fotografie cu Earnest bandajându-l pe Crowe, pe care
avea să apară pe primele pagini ale ziarelor din întreaga
din ţară a doua zi. Edwards şi scriitorul James
Richardson fuseseră alertaţi de evenimente în timp ce monitorizau
scanerul poliţiei din redacţie. Sărind separat
maşini separate, au alergat fiecare spre acţiune. Edwards
a interceptat-o perfect, dar Earnest nu a fost fericit să
să-l vadă, lătrându-i lui Edwards să plece naibii de aici.
acolo. Edwards şi-a făcut poza şi a sărit înapoi în
maşină, accelerând pentru a ajunge din urmă urmărirea.
Rolf Parkes şi Fred Chisholm au ieşit pe Bellegrave.
dinspre Marlatt şi au fugit spre est spre Dodd. Ceea ce au
ce au găsit acolo i-a şocat. O unitate CHP era înţepenită în
pe şosea, complet distrusă, o maşină grav rănită.
un poliţist rănit grav înăuntru. Lângă ea, Rudy
unitatea lui Rudy Romo avea o gaură în parbriz, iar maşina lui
geamul din spate era complet distrus. A parcat o duzină de
picioare mai încolo era maşina de patrulă a lui Doug Earnest, cu capota şi
laterale străpunse de găuri de gloanţe. Cu faţa spre
direcţia opusă se aflau trei maşini civile împuşcate şi
avariate, ocupanţii lor stând în picioare pe şosea, fie că erau
uimiţi sau isterici.
Riverside, 3-Edward-13, Parkes a strigat în microfon, cu
vocea sa se încorda peste sirenele şi haosul din jurul său.
Trimiteţi o ambulanţă la Bellegrave şi Dodd. Ofiţer
împuşcat!
Am înţeles. Bellegrave şi Dodd. Ofiţer împuşcat, Keeter.
a recunoscut categoric. Ambulanţa e pe drum. Vom trimite şi noi
salvare. Au fost şase oameni căzuţi.
Câteva clipe mai târziu, Kurt Franklin era la radio.
2-Edward-73. Îl transport pe ofiţerul Reynard, este...
a fost împuşcat în braţ, la spital.
Acum Keeter era confuz. 10-4. Acesta este ofiţerul
de la Bellegrave şi Dodd?
Nu, e un ofiţer CHP.
a corectat Dave Madden.
La dispeceratul RSO, Keeter, Wiza şi Markum erau prea
copleşiţi încercând să ţină pasul cu toate apelurile telefonice
şi transmisiuni pentru a-şi spune ceva unul altuia, dar
se gândeau cu toţii la acelaşi lucru: Reynard era

numărul şapte.
Pe teren a rămas confuzie în ceea ce priveşte statutul lui
ostaticii. Avem ostateci în acest vehicul care este...
împuşcă pe toată lumea? a întrebat un locotenent. Acesta este
necunoscut, a răspuns Keeter.
Oamenii erau peste tot pe Bellegrave acum, sărind din
din maşinile lor sau curgeau din case pe peluzele din faţă,
cu toţii îi arătau febril pe Parkes şi Chisholm cu degetul.
direcţia în care fugise camionul. Încercarea de a descifra
rapoartele venite de la Baker-l, cei doi adjuncţi s-au îndreptat către
spre marea intersecţie dintre Bellegrave şi Van
Bulevardul Buren, trecând pe lângă maşina 511 împuşcată pe strada
pe drum. Trecând pe lângă ruinele a şapte autovehicule într-un singur
bloc, Rolf Parkes s-a hotărât asupra unui nume pentru acest loc. El
l-a numit „Cimitirul de maşini".
PE STRADA BAIN, LA O JUMĂTATE DE BLOC LA SUD DE
BELLEGRAVE, DOROTHY CRAIG se afla în bucătăria ei.
când a auzit sunetul asurzitor al elicopterului.
care zbura la joasă înălţime deasupra casei ei. A fugit în faţa casei.
curtea din faţă, a văzut o camionetă galbenă trecând la o viteză de
aproape în pas liniştit. Era un bărbat care stătea afară din
geamul pasagerului şi încă două persoane aşezate în patul maşinii.
camionului. Toţi trei ţinteau ceea ce părea a fi
puşti de asalt direct în aer. Apoi şi-a dat seama că
că trăgeau spre elicopter.
Când au ajuns la capătul blocului, Chris Harven
a virat la dreapta pe strada 50 şi a accelerat. Trecând pe lângă
casa lor din nou, Harven nici măcar nu s-a deranjat să
să încetinească. Nu avea rost. Ei nu au fost
reuşit să se îndepărteze de Baker-l, sunetul lamelelor încă nu se auzea.
tăind aerul chiar deasupra lor. Nu vor reuşi niciodată
nu vor mai vedea niciodată casa din Mira Loma.
Nevătămaţi şi doar vag conştienţi de faptul că ar fi putut avea
au tras asupra lor, Baker l-a continuat să se deplaseze la o viteză mică.
la altitudine joasă, transmiţând prin radio locaţia. Chris Harven a împins
camionul la patruzeci şi cinci de mile pe oră pe strada 50.
înapoi spre Etiwanda. În ceea ce-l privea pe Chris,
Mira Loma era o cauză pierdută. Trebuia doar să ajungă
să plece de acolo cât mai repede posibil. Nu era
un alt lucru pe care trebuiau să-l facă: să ia un alt vehicul.
Fiecare poliţist din Inland Empire trebuie să fie în căutarea unei maşini.
o camionetă galbenă strălucitoare în acest moment şi nu era tocmai
greu de reperat. Întorcându-se la dreapta spre nord pe
Etiwanda cu viteză mare, Harven a văzut o oportunitate de a
să-şi schimbe maşina.
La colţul de sud-est dintre Etiwanda şi Bellegrave se afla
un mic magazin micuţ numit Can
Do Market. Ca de obicei, era ocupat într-o zi de vineri, cu la
cu cel puţin o duzină de maşini parcate în micul teren de afară. A
echipă de la calea ferată, formată din aproximativ cincisprezece bărbaţi, stătea în jurul unui
picnic

masă de picnic, terminându-şi săptămâna de lucru cu câteva beri în
la umbra unui lemn de bumbac. O furgonetă albă îşi aştepta
rândul la una dintre cele două pompe de benzină din faţă. Chris a tăiat
brusc în parcarea de la piaţă, împrăştiindu-i pe
clienţii îngroziţi.
De la Baker-l, Paul Benoit a putut vedea scena haotică.
care se desfăşura sub el şi a încercat să transmită informaţia cât mai repede posibil.
cât de bine a putut. Baker-l, suspecţii se retrag din piaţă.
se pare că vor fi la Etiwanda şi
Bellegrave. Mai sunt câteva persoane în maşină.
vehicul. Vehiculul încă se mişcă. Există un mic indicator roşu
de cărămidă roşie. Câţiva dintre suspecţi se pare că
s-au grăbit să intre înăuntru. Nu ştiu dacă sunt suspecţi sau...
oameni care fug din acest vehicul.
Harven a oprit camioneta galbenă lângă
dubiţei albe care aştepta să alimenteze, a luat pistolul Long Colt,
şi a sărit din camionetă în timp ce Manny Delgado a sărit
din partea pasagerului, fluturând Heckler-ul. În spatele
la volanul dubei sale GMC din 1974, un veteran din Vietnam pe nume
Robert LeMay era pe cale să tragă în faţă la o parcare deschisă.
pompă deschisă, când Chris Harven a apărut la şofer.
fereastra şoferului, ţintuindu-i capul cu Long Colt-ul. „Ar fi bine să
ieşi naibii de acolo”, a strigat Harven la el. LeMay
s-a uitat pe ţeava armei şi apoi s-a uitat la
Harven. Apoi a făcut ceea ce a crezut că ar fi înţelept
având în vedere circumstanţele: A plecat cu maşina.
Cu ţinta lor intenţionată acum dispărută şi mai mult de un
duzină de lucrători feroviari voinici care se holbau la ei, nu mai era
nimic de făcut decât să se urce înapoi în camionul galben şi să se urce în maşină.
şi să plece naibii de la Can Do Market. Manny Delgado
s-a mutat înapoi pe partea pasagerului în timp ce nivela maşina.
Heckler spre lucrătorii de la calea ferată, trimiţându-i să se arunce cu capul spre
în pământ.
Vehiculul îşi reia în acest moment circulaţia spre nord.
pe Etiwanda, Baker l-actualizat. Se îndreaptă din nou spre nord.
În momentul în care camionul galben a traversat Bellegrave, fiecare
fiecare poliţist din Inland Empire a ştiut exact unde se află.
se îndrepta. Aceşti jefuitori de bănci făceau ceea ce fiecare
ce fac toţi jefuitorii de bănci din California de Sud: Făceau
se îndreptau spre autostradă. Numai că aceşti jefuitori de bănci aveau
se îndreptau acolo mult prea târziu.
Vehiculul se îndreaptă în continuare spre nord, apropiindu-se de autostrada 60,
Paul Benoit a anunţat de la Baker-l.
Pentru prima dată în acea zi, dispecerul Gary Keeter
a părut aproape învins în timp ce transmitea informaţia.
Se îndreaptă spre nord, se apropie de Autostrada 60, a spus el cu oboseală.
Bărbaţii care tocmai jefuiseră o bancă şi împuşcaseră şapte
poliţişti şi cinci civili în comitatul său nu erau doar
nu numai că plecau din Mira Loma, ci şi din Riverside County.
în întregime. În ultimele douăzeci şi unu de minute, Keeter îşi
a avut de-a face cu un dezastru total. Acum avea să

să informeze biroul şerifului din San Bernardino că
dezastrul se îndrepta cel mai probabil direct spre
judeţul lor.

8

INTERSTATE

9 mai 1980. Comitatul San Bernardino, California.
CURSE ÎN DIRECŢIA EST PE BELLEGRAVE, ÎNTR-O CURSĂ
UNMARKED BROWN FORD CROWN Victoria, cu maşina sa de culoare MARO.
lumina de urgenţă montată pe bordul maşinii care se învârtea era
detectivul şerifului din Riverside, Joe Szeles. Nu uitaţi să
să vă puneţi vestele de raid, a auzit pe cineva la radio.
unităţile de intervenţie, referindu-se la vestele antiglonţ pe care fiecare dintre ele le poartă.
ofiţer RSO din teren purta în vehiculul lor. Szeles
a tras pe dreapta şi şi-a aruncat rapid vesta înainte de a
accelerând din nou, sperând să intercepteze suspectul.
vehiculul suspect la Etiwanda.
În timp ce Szeles se apropia de intersecţie cu viteză mare, a fost surprins de către
camionul galben a ieşit brusc din Can Do Market şi a intrat pe contrasens.
şi a traversat Bellegrave direct în faţa lui. Site-ul
detectivul a încetinit brusc şi a tras de volan spre
stânga, căzând la doar treizeci de metri în spatele hayonului camionului.
camionului. În câteva secunde, un bărbat cu o mască de schi care stătea în
din spate a tras trei gloanţe spre Szeles. Omul înarmat
apoi a ejectat cu răceală încărcătorul uzat, l-a înlocuit cu
unul nou şi a reînceput să tragă.
Edward-214, detectivul veteran a transmis prin radio calmul său,
şi clară. Sunt în spatele vehiculului care se îndreaptă spre nord. Ei
Sunt subiecţi cu cagule. Tocmai am mai pus un încărcător în
arma şi a tras în acest ofiţer.
Uşurinţa cu care pistolarul a mânuit puşca a lăsat
o impresie asupra lui Szeles. „Suspectul nu a bâjbâit
cu încărcătorul”, a scris ulterior în raportul său de incident,
„ci l-a plasat cu precizie în armă ca şi cum ar fi ştiut
cum să mânuiască arma”.
Coborând înapoi cu o sută de metri şi revenind în zig-zag
şi înainte într-o manevră evazivă, Szeles a fost foarte atent.
conştient că era singur în urmărire. „Nu existau
alte unităţi alb-negru sau alte unităţi de câmpie în
zonă în acel moment”, se va citi în raportul său de incident. Dintre
zecile de unităţi de poliţie care i-au angajat pe suspecţi până atunci.
până atunci, cele care nu fuseseră rănite sau care nu îşi
sau nu au fost împuşcaţi în vehiculele lor, erau acum
redirecţionate către piaţa Can Do pentru a aborda posibilitatea
unei luări de ostatici în interior.
Szeles ştia că suspecţii săi se îndreptau spre Pomona
Freeway, denumirea locală a autostrăzii 60, dar de acolo
. ... unde? Dacă se îndreptau spre est pe Pomona.
s-ar fi îndreptat înapoi în Riverside şi nimic altceva decât...
poliţişti până la Palm Springs. Spre vest şi ar fi fost
s-ar fi trezit rapid în Los Angeles County.
L.A. avea o grămadă de poliţişti şi SWAT puternic înarmaţi.

plasate strategic în tot ţinutul. În L.A.,
împuşcau suspecţii din elicoptere. Dacă tipii ăia vor
să meargă în L.A. County, n-au decât, gândeşte-te.
Szeles.
Szeles avea o bănuială despre locul unde s-ar putea să se îndrepte:
Interstate 15 Nord. Trei benzi pe fiecare sens, pe fiecare direcţie, pe
nou extinsă, I-15 trecea direct prin San
Bernardino County pe o porţiune cunoscută sub numele de Devore
Freeway înainte de a traversa Munţii San Gabriel.
prin Pasul Cajon. După aceea, a fost o mulţime de
nimic până la Las Vegas. Dar nimeni nu a fost suficient de prost
să încerce să fugă de poliţişti pe o distanţă de 300 de kilometri.
în deşertul Mojave. Dacă tipii ăştia mergeau spre nord
pe I-15, se îndreptau spre San Bernardino National.
Pădurea Bernardino, 1.200 de mile pătrate de drumuri de munte şerpuitoare,
canioane adânci şi sălbăticie. Cea mai apropiată
acces la San Gabriels era la 16 mile distanţă, la
la ieşirea din Sierra Avenue şi apoi direct pe Lytle Avenue.
Creek Canyon Road. În sudul Californiei, banca
jefuitorii se îndreptau spre autostradă. Dar mai era o altă cale de acces.
loc în care se duceau hoţii de bănci, mai ales când şeriful era pe drum.
pe urmele lor: Se îndreptau spre dealuri.
Aşa cum se aştepta Szeles, odată ajunşi pe autostrada Pomona,
camionul a rămas pe banda din dreapta, îndreptându-se spre
spre rampa de tranziţie spre I-15 Nord, la doar un sfert de milă în faţă.
Cu un trafic neobişnuit de uşor pentru o după-amiază de vineri, Szeles
a urmărit camionul pe Pomona Freeway. Conducând la
peste cincizeci şi cinci de kilometri pe oră, Szeles a privit în
cu uimire cum unul dintre pistolarii din spatele camionului
camionului s-a urcat brusc deasupra dulapurilor metalice,
s-a aplecat mult peste margine, a deschis uşa pasagerului şi a tras de ea.
uşa pasagerului şi a intrat înăuntru. Camionul a luat-o razant
pe autostrada 15 şi a accelerat până la 65 km/h.
mile pe oră. Câteva clipe mai târziu, uşa pasagerului a zburat
s-a deschis din nou, iar bărbatul s-a urcat din nou peste dulapurile
şi a urcat în platforma camionului. Szeles a fost atât de uimit
că nici măcar nu a anunţat prin radio.
Szeles ar fi fost şi mai uimit dacă ar fi aflat
că Manny Delgado a făcut de fapt călătoria de trei ore.
de trei ori, o dată în timp ce ţinea în mână o puşcă. După ce a urcat de pe
cabină în partea din spate a camionului, George a strigat la
Delgado să se întoarcă şi să-l întrebe pe Chris unde era
unde se îndrepta. Atunci Manny a început drumul dus-întors.
la care a asistat Szeles. Ştie unde naiba
Ştie unde mă duc! a lătrat Chris la el după ce Manny a reapărut.
în taxi lângă el. Manny a deschis uşa şi a
s-a întors în spate.
George i-a înmânat Heckler-ul înapoi lui Manny. Fără să se mai ocupe de
un cuvânt, Delgado a început să tragă asupra singurei maşini de poliţie care mai era încă
care îi urmărea, un Crown Victoria maro cu tabloul de bord
cu luminile de pe bord care clipeau. George şi-a fixat . 308 la o parte, a săpat adânc

în buzunarele hainei de protecţie şi a scos cele două
grenade de bere pe care le purtase în bancă.
Se aplecă în spatele dulapurilor pentru a se adăposti de vânt,
Smith şi-a folosit Zippo-ul pentru a aprinde fitilul şi apoi a aruncat
grenada şuierătoare peste hayon înainte ca aceasta să explodeze.
în mâinile sale. Bomba a sărit peste asfalt, lăsând în urmă
camionul timp de câteva secunde înainte de a pierde viteză. Site-ul
Crown Victoria a câştigat teren asupra grenadei şi apoi a condus
direct peste ea.
Pentru Joe Szeles, a sunat ca o explozie de puşcă de vânătoare.
chiar în spatele maşinii sale. Suspectul a aruncat ceva din
din spatele camionetei, a transmis prin radio. Spre nord
pe Interstate 15 spre Interstate 10.
Imediat după ce a aruncat grenada, George Smith a descoperit
că avea o problemă mai mare decât cea a unui camion maro.
maşina maro a narcoticei care îi urmărea. Această partic
problemă particulară tocmai fusese
venit dinspre est pentru a-l înlocui pe Baker l-şi era acum
opt sute de metri direct deasupra lor.
LOCOTENENTUL JON GIBSON ŞI SERGENTUL DE ZBOR RON
HITTLE au fugit la elicopterul Hughes 500 parcat.
pe pista de aterizare de la Aeroportul Rialto şi au început să pregătească
pentru lansare. Sharon Markum, dispecerul RSO, a
contactat San Bernardino cu câteva minute înainte pentru a solicita un
elicopter pentru a-l înlocui pe Baker-l, care rămăsese fără combustibil.
combustibil. Când ordinul de lansare a San Bernardino County
şerifului din Bernardino Bernardino, elicopterul 40-King-2, pilotul Gibson
şi observatorul Hittle şi-au ridicat aparatul în aer în mai puţin de un minut.
secunde.
Camionul galben tocmai intrase pe benzile dinspre nord.
pe Interstate 15 în momentul în care 40-King-2 s-a ridicat în aer. Hittle
l-a contactat pe Paul Benoit de pe Baker l-peste Ontario.
Aeroportul Ontario şi a primit informaţii. O grămadă de
de jefuitori de bănci în spatele unei camionete galbene cu
cu arme automate, trăgeau cu arma de foc.
tot ce le ieşea în cale. Era adevărat că ar putea avea un
ofiţer CHP ostatic? Hittle a vrut să ştie. Nu, dar...
au existat discuţii prin radio de la unităţile de la
la sol despre posibili ostatici. Benoit mai avea un singur
lucru de spus lui 40-King: Nu suntem siguri, dar e posibil ca noi...
să fi fost atacaţi de tipii ăştia deasupra Mira Loma.
Locotenentul Jon Gibson ştia totul despre cum să primeşti focuri de armă în timpul unei misiuni.
elicopter. Gibson făcuse douăzeci de luni de muncă grea.
de luptă grea, pilotând Hueys în Vietnam. Ca majoritatea celor mai experimentaţi
piloţi de elicopter de luptă, simţurile sale erau supranaturale.
pentru subtilitatea aeronautică a unui glonţ în zbor,
mai ales unul îndreptat în direcţia lui. Chiar şi cu zgomotul
al paletelor care se rotesc, Gibson putea detecta un glonţ
trecând pe lângă Huey Cobra şi să determine calibrul glonţului.
glonţului după contuzia pe care proiectilul o producea în timp ce
în timp ce trecea pe lângă el. În cazul în care era atacat, el ştia când să se

putea zbura prin el şi când era timpul să plece naibii de aici.
să plece de acolo. Cel mai important, în acele ocazii în care
Jon Gibson ştia, de obicei, dacă
era pe cale să cadă şi cât timp mai avea la dispoziţie
înainte de a cădea.
În timp ce Gibson a trecut cu Hughes 500 pe deasupra
de la uzina Kaiser Steel, observatorul Ron Hittle a văzut cum
a avut primul contact vizual cu Baker-l. Riv
erside PD elicopter
a recunoscut omologul său din San Bernardino şi a făcut un
a trecut la mică înălţime peste camionul galben pentru a-l identifica înainte de a se îndepărta.
pentru a se întoarce la bază pentru a alimenta. Gibson s-a deplasat la o
la o altitudine de 800 de picioare şi a atacat suspectul
vehiculul suspect, urmărindu-l direct deasupra capului. Hittle a confirmat
că trei bărbaţi în camionul înarmat cu o armă lungă.
arme lungi, posibil AR-15. În acel moment, locotenentul Gibson
a auzit acel zgomot familiar.
Primele patru au fost în succesiune rapidă. Un zgomot gros
în timp ce zburau pe lângă cabina de pilotaj.
A simţit contuziile adânc în piept. Asta nu era...
.223. Se simţea mai mare, mai gutural. Ca un .308,
poate.
Suntem atacaţi, a spus Gibson cu calm, trăgând brusc spre
la dreapta într-o mişcare de evitare. A fost un al cincilea whoosh
şi apoi o pocnitură puternică, ca şi cum cineva ar fi lovit în
partea de jos a elicopterului cu o bâtă de baseball. Cabina de pilotaj
a început să se umple de fum albastru. Gibson l-a recunoscut după
după miros. Electricitate. Verifică radiourile şi panoul, a spus el.
Hittle a început să cerceteze comenzile în timp ce Gibson
a îndepărtat nava de autostradă şi a tras-o înapoi pe
uzina Kaiser goală, testându-i navigabilitatea şi
capacitatea de reacţie. Părea să reziste bine pentru
deocamdată, dar Gibson ştia că lucrurile într-o aeronavă rănită puteau
se puteau schimba într-o clipă. Pe măsură ce fumul a început să se risipească, el
a verificat indicatoarele de combustibil şi ulei pentru semne de scurgeri.
Am pierdut radioul Riverside, a raportat Hittle. De asemenea, o gaură
prin balon, a spus el, arătând spre plexiglasul
care acoperă partea din faţă a navei. Hittle s-a uitat în jur
mai mult şi a văzut o altă gaură prin burta
a celulei avionului, chiar între genunchi. Un glonţ de .308
de la Heckler-ul lui George Smith trecuse prin
patină de aterizare din aliaj de titan de sub cabina de pilotaj şi
şi s-a fragmentat în trei părţi care au pătruns în structura avionului,
rupând panourile electrice şi cablurile. Am primit un
aici jos, a spus el, uşurat că nu tocmai îi fusese
împuşcat în sculă.
Ştiam că ar fi trebuit să punem o farfurie de pui pe asta.
lucru, a spus Gibson, referindu-se la metalul de protecţie
de protecţie metalică care poate fi montată pe partea inferioară a
Hughes 500. El a înclinat elicopterul înapoi spre
autostradă, dar şi-a păstrat altitudinea. Aduceţi-l pe King l-în aer.

Ar trebui să putem să rămânem angajaţi până când vor ajunge aici.
Hittle a intrat pe radioul de lucru şi a raportat la
centrul de comunicaţii din Ontario. Ontario a copiat cererea lui Hittle pentru
King-l. A fost o pauză lungă. 40-King-2, 10-9 al tău
transmisie. Ai spus că nava ta a fost lovită de
focuri de armă?
E un răspuns afirmativ.
John Plasencia, observatorul de pe 40-King-l, a intrat pe frecvenţa de emisie-recepţie.
radio. Erau deja în aer, se apropiau de
King-2 dinspre sud. Aveţi grijă, i-a avertizat Hittle.
înlocuitor. Oamenii ăştia vor trage în tine.
Două minute mai târziu, şeriful din San Bernardino County
elicopterul 40-King-l, pilotat de Ed Mabry, a coborât
şi a căzut în spatele lui 40-King-2. Jon Gibson şi-a îndreptat
aeronava rănită spre nord-est, spre Aeroportul Rialto. Acesta urma să
ar fi fost mai aproape să aterizeze pe Aeroportul Ontario, dar Gibson
şi Hittle tocmai auziseră o altă transmisie de la
centrul de comunicaţii din Ontario. Cel mai mare aeroport de pasageri din
Inland Empire îşi închidea spaţiul aerian şi se oprea.
şi redirecţiona tot traficul aerian către Orange County. Ei nu au
nu voiau ca vreun avion de linie să fie împuşcat în aer.
de o gaşcă de tâlhari nebuni din Norco.
ŞERIFUL DISTRICTULUI SAN BERNARDINO, ADJUNCTUL ŞERIFULUI D.J.
McCARTY A RĂMAS ÎN FAŢA dulapului său din Fontana.
în vestiarul substaţiei din Fontana, descheindu-şi încet uniforma.
cămaşa de uniformă, cu o ureche la scanerul care venea prin intermediul
caseta de alarmă montată pe perete. Era puţin după ora 4:00.
p.m. şi McCarty ieşea din tura doi, schimbându-se
înapoi în haine de stradă înainte de a ieşi. De la
traficul radio, se părea că era ceva serios.
care se întâmpla chiar după graniţa de la Riverside.
McCarty şi-a scos cizmele de cowboy din dulap şi a plecat.
şi s-a gândit la ce ar putea face în acea noapte. Poate că ar fi
să se ducă la barul local pentru câteva pahare cu vechiul său prieten.
prieteni din liceu, poate va ajunge în pat cu o fată nouă.
sau cu una dintre clientele lui obişnuite. Poate că s-ar fi dus acasă şi
să se uite la televizor. Oricare dintre ele era la fel de uşoară ca şi cealaltă pentru
un tânăr chipeş de 26 de ani, cu un spirit rapid şi o minte rapidă.
şi o personalitate magnetică.
Unul dintre ceilalţi bărbaţi care ieşeau din tură a intrat în
cameră. Riverside îşi luă bătaie. McCarty nu a avut
auzit nimic despre asta în timp ce se afla pe teren; nu a
avea un scanner în unitatea sa. Niciodată nu făcuse nici un
sens pentru el că San Bernardino şi Riverside ar fi putut
nu puteau comunica între ele, având în vedere cât de des
cazuri, infractori şi urmăriri traversau graniţele judeţelor.
D.J. şi-a dat jos cămaşa de uniformă pentru a dezvălui un tricou de corp.
pe care era inscripţionat Zig-Zag Man, un marinar bărbos.
care fuma ceea ce părea a fi o ţigară de marijuana.
Zig-Zag era o marcă veche de hârtie de rulat ţigări, dar
devenise preferată de drogaţii care fumează joint-uri.

de pretutindeni.
Frumoasă cămaşă, a spus sarcastic sergentul.
D.J. a ridicat din umeri. Îi fusese sugerat cu blândeţe că
să se limiteze la hainele regulamentare, dar, ştiţi...
mă rog. Chiar nu-i păsa. Chiar dacă
era în poliţie doar de puţin peste un an, D.J.
rămăsese un ireverenţios „rahatul” din Inland Empire. El era...
imediat popular în poliţie, un băiat de aici cu un
cu o coafură de Glen Campbell, care cunoştea zona de câmpie.
şi munţii din San Bernardino County. El
era, de asemenea, un drogat de adrenalină, tânăr şi neexperimentat.
suficient de entuziasmat de faptul că urmărirea care avea loc în
Riverside ar putea să vină spre ei.
Dispeceratul din San Bernardino a venit prin radio cu
cu referire la o urmărire în Riverside cu un echipaj înarmat şi
periculoşi, care se îndreptau spre nord pe autostrada 15. Sfântul
rahat, s-a gândit McCarty. A aruncat un pistol roşu aprins
peste tricoul Zig-Zag. Câteva secunde mai târziu,
D.J. a auzit transmisia radio de la ajutorul de şerif Jim.
McPheron care l-a făcut să iasă în fugă din vestiar.
în căutarea singurei puşti de asalt din întreaga unitate.
departament.
ADJUNCTUL ŞERIFULUI DIN COMITATUL SAN BERNARDINO, JAMES
MCPHERON ÎŞI ÎNCEPEA tura de la ora 16:00, în timp ce D.
J. McCarty ieşea de la serviciu. Cei doi bărbaţi erau foarte
foarte diferiţi. La treizeci şi şapte de ani, McPheron, „Mac” pentru băieţi.
din poliţie, era cu o duzină de ani mai în vârstă decât McCarty.
cu şapte ani de experienţă pe străzile din San Francisco.
Bernardino County. Numit după numele a doi militari
generali – James Doolittle şi Douglas MacArthur – James
Douglas McPheron era fiul unui predicator. Înalt şi
cu voce blândă, McPheron a ştiut întotdeauna că vrea să fie un
poliţist, dar i-a luat mult timp să ajungă acolo. A fost
aproape treizeci de ani când a renunţat la slujba sa de poliţist.
de vânzător la o băcănie şi s-a angajat la poliţia din San Bernardino.
Departamentul şerifului din comitatul San Bernardino. McPheron se căsătorise cu
soţia sa, Patricia, cu doi ani în urmă şi erau pe cale să se căsătorească.
drumul spre construirea unei familii care urma să includă doi copii.
Deşi dur, firea lui McPheron tindea spre linişte
şi blândă, în comparaţie cu cea impunătoare şi colorată.
McCarty.
Mac era un poliţist de modă veche care se referea mereu la
se numea „ofiţer de pace”, dar jumătate de duzină de ani de
de aplicare a legii începuseră să îşi pună amprenta. El era
începea să se simtă ca şi cum poate că văzuse prea multe.
prea mult. În 1975, McPheron a urmărit unul dintre
cei mai apropiaţi prieteni din poliţie, un adjunct uriaş şi simpatic.
pe nume Frank Pribble, a murit pe masa de la urgenţe.
după un schimb de focuri. Şi a mai fost şi momentul în care un copil de patru ani
de patru ani a murit în braţele lui McPheron după ce tatăl ei beat
a încercat să treacă cu un tren la o trecere de cale ferată la 130 km/oră.

pe oră. Sau bărbatul pe care Mac l-a împuşcat în cap după ce
o urmărire, când suspectul a încercat să treacă peste el cu spatele într-o
maşină furată. Toate acestea începuseră să îl afecteze, dar el era
un poliţist şi nu voia să facă altceva.
McCarty şi McPheron nu erau deosebit de apropiaţi, dar...
se prosteau împreună în vestiar şi discutau cu el.
când se întâlneau pe teren. Ei
patrulau pe acelaşi teren şi se sprijineau frecvent unul pe celălalt.
la deciziile dificile. Amândurora le plăcea să lucreze la Fontana
pentru acelaşi motiv: acţiune. Chiar şi de către Inland
din interiorul Imperiului Interior, Fontana, inclusiv Lytle Creek, era
un teren extrem de dur.
McPheron credea că urmărirea care se desfăşura în Riverside
s-ar putea să se îndrepte spre San Bernardino County prin
Interstate 15. Se afla la jumătatea drumului spre autostradă când a
a auzit raportul de la 40-King-2 că au fost...
că au fost opriţi de focuri de armă şi că armele mai grele vor fi folosite.
mai grele.
McPheron a condus unitatea de patrulare Ford Fairlane într-o zonă de
întorcându-se în U pe cele patru benzi ale autostrăzii Foothill.
Boulevard şi a apucat microfonul radioului său. Mă îndrept spre
înapoi la staţia Fontana. Cineva să aducă AR-ul.
Biroul şerifului din San Bernardino, sau SBSO, aşa cum era numit.
nu aprobase arme automate pentru
utilizarea pe teren şi nu avea astfel de puşti de mare putere, la
cel puţin nu oficial. Dar Fontana nu a jucat întotdeauna după
regulile. Cu câteva luni înainte, deputaţii au confiscat un
o puşcă automată Colt M16 furată de la armata americană.
şi aruncată pe geamul unei maşini de către un traficant de droguri în timpul unui atac.
o urmărire de mare viteză. În afară de câteva drumuri inestetice
urticarie, chestia a funcţionat foarte bine. După ce armata a spus
că nu-l mai vrea înapoi, arma de calibrul 223
a rămas în dulapul cu probe, împreună cu
patru încărcătoare de 20 de cartuşe.
Când şi-a pus cizmele de serviciu la loc, McCarty a auzit
cererea lui McPheron pentru AR, o referire generică la o armă de război.
la clasa de arme care includea şi M16. McCarty
ştia că arma se afla în acel moment în portbagajul maşinii lui
maşinii unui sergent de tură, parcată afară, în vehiculul
în parcare. Fiind o armă nereglementată, nimeni din cadrul
departamentului fusese instruit pe M16, dar nu existau
erau o mulţime de veterani din Vietnam în poliţie care cunoşteau
cum să tragă cu unul. D. J. McCarty nu era unul dintre ei.
Avea doar o familiaritate trecătoare cu alte puşti din dotare.
clasa AR. Cât de diferită putea fi aceasta?
D.J. l-a găsit pe sergentul Mendoza pe un hol şi au fugit.
în curtea vehiculelor. Mendoza a deschis portbagajul şi
şi i-a dat arma lui McCarty. D.J. a săpat în
portbagaj până când a găsit cele patru încărcătoare lipite cu bandă adezivă.
în perechi, în stil junglă. A luat încărcătoarele chiar în momentul în care
McPheron a intrat în fugă în parcare, pasagerul

uşa pasagerului de la Fairlane se deschidea ca într-un film de groază.
serial poliţist de la televizor. D.J. a sărit pe scaunul pasagerului.
Anunţă dispeceratul că avem AR-ul, a spus McPheron, anvelope
ţipând în timp ce ieşeau din parcare. Trebuie să ne anunţe
tuturor să se dea naibii la o parte din calea noastră.
McCarty a ţinut M16-ul neîncărcat între genunchi
şi a transmis cererea prin microfon, în timp ce McPheron
a trimis Fairlane-ul în goană pe Alder Avenue. La Foothill
Boulevard, au trecut pe lângă singurul semafor.
dintre staţie şi rampa de ieşire Sierra de pe I-15,
unde credeau că vor putea intercepta maşina.
urmărirea. McPheron a făcut ca Fordul Fairlane să ajungă repede în faţa lui McPheron.
la o viteză extrem de mare în timp ce se îndreptau spre
spre munţi, Taco Bells, 7-Elevens şi IHOPs.
care treceau pe lângă ei. McCarty stătea fixat pe scaun, întrebându-se
de care ar trebui să fie mai îngrijorat: de o bandă de
jefuitori de bănci puternic înarmaţi sau de şofatul lui Jim McPheron.
DINTRE TOŢI POLIŢIŞTII CARE AU ANGAJAT NORCO
BANK ROBBERS IN RIVERSIDE County, singurii doi care au
au continuat în comitatul San Bernardino au fost Rolf Parkes
şi Fred Chisholm, ambii acum în unitatea lui Chisholm. Pe
motiv pentru care nu au ajuns la Can Do Market
ca şi ceilalţi a fost pentru că Fred Chisholm, din greşeală
a ratat un viraj şi a ajuns la o intersecţie importantă.
dintre Bellegrave şi Bulevardul Van Buren. Când au intrat în
intersecţia, Baker l-a transmis prin radio o altă schimbare în
direcţie, dar observatorul Paul Benoit nu era familiarizat cu
cartierul şi a anunţat o stradă incorectă
nume de stradă incorect. Confuz, Chisholm a început să ocolească intersecţia.
în timp ce Parkes încerca să-şi dea seama în ce direcţie se îndrepta urmărirea.
a mers cu adevărat. Mergi spre nord pe Van Buren. Aşteaptă, înapoi pe
Bellegrave. Rahat, cred că vrea să spună spre sud. Stai aşa.
La naiba! Au înconjurat intersecţia largă trei,
de patru ori, cu lumini şi sirene, pentru a uimi pe cei care nu au văzut nimic.
uimire a colegilor lor automobilişti. După a cincea oară
Parkes a strigat: „Stop! Chisholm a bătut cu ciocanul pe
frânele şi s-au oprit în mijlocul străzii.
intersecţiei. La naiba cu transmisiunile radio. Parkes
a scos capul pe fereastră şi a văzut cum se află
locaţia lui Baker l-pe cer şi l-a instruit pe Chisholm să
să se îndrepte spre nord pe Van Buren.
Van Buren i-a dus pe cei doi adjuncţi direct la Pomona.
Freeway la Mission şi pe autostrada Interstate 15, la o distanţă de
jumătate de milă în spatele lui Joe Szeles şi a camionului galben, dar
dar a avansat rapid. Fără a avea contact vizual cu suspecţii, Fred
Chisholm devenea din ce în ce mai agitat la volan. Parkes
a înţeles. Chisholm, de numai câteva luni în poliţie,
nu fusese niciodată împuşcat. Tipul avea tot dreptul să
să fie speriat; Parkes era sigur ca naiba că era.
„Ei sunt?” Chisholm repeta întruna. „Ce-i cu
chiar acolo, sunt ei?”

„Nu, nu sunt ei!” a răbufnit Parkes după ce deja
răspuns la întrebare de cel puţin cinci ori. Un semiremorcă în
faţa lor a schimbat banda de circulaţie, dezvăluind camionul galben
la un sfert de milă în faţă. Imediat, gloanţele au început să lovească
trotuarul din jurul lor, fragmente de gloanţe şi asfalt
lovindu-le vehiculul. „
Ăştia sunt ei!” a spus Parkes.
„Dă-mi casca, Rolf. Am nevoie de casca mea.”
„Nu te va ajuta”, i-a spus Rolf, încercând să nu-şi piardă privirea.
la camion.
„Am nevoie de casca mea”, a insistat Chisholm.
„Casca nu te va ajuta, Fred”, i-a spus Parkes.
din nou. Mai multe gloanţe au lovit trotuarul din jurul
lor. „În regulă!” a spus Parkes, căutând în jurul valorii de pe
podeaua printre toate echipamentele care fuseseră
aruncat pe jos în timpul urmăririi. I-a înmânat
casca, dar Chisholm nu a mai apucat să şi-o pună.
Focurile de armă nu au fost singurul lucru pe care Chisholm şi Parkes
s-au confruntat pe tronsonul de autostradă Devore Freeway de pe
Interstate 15. În jurul lor, maşinile civile erau
frânau brusc, virau sălbatic şi ieşeau în decor.
de pe autostradă. Harold Phibbs conducea împreună cu prietena sa...
în furgoneta sa Dodge din 1977, de culoare roşu vin, când o maşină utilitară galbenă
galbenă a început să treacă pe lângă ei pe banda numărul 2. În timp ce
trecea încet, Phibbs a văzut doi bărbaţi în
măşti de schi negre care stăteau în patul camionului, fiecare dintre ei
fiecare ţinând în mână ceea ce părea a fi o puşcă militară. Prietena lui Phibbs,
Elizabeth Campbell, a tresărit la vederea lor. În timp ce
camionul a continuat să îi depăşească, unul dintre bărbaţi
s-a uitat în jos la Phibbs, făcând contact vizual. Bărbatul
a coborât puşca, trăgând un foc în partea din faţă a camionetei.
chiar sub parbriz. Aburul a şuierat imediat din
din radiator. Phibbs a apăsat pe frâne şi a tras
pe banda de avarie.
La câteva sute de metri în spatele lui Phibbs, Parkes şi
Chisholm au început să tragă din nou. „Retrageţi-vă în spatele acelui
semiremorcă, ca să nu ne vadă”, a instruit Parkes. Chisholm
a luat piciorul de pe acceleraţie şi apoi a trecut în spatele
spatele unei remorci mari de tractor. Nu a funcţionat. Site-ul
bărbaţii din camion pur şi simplu au deschis focul asupra semiremorcii.
Camionul a primit două gloanţe în compartimentul motor,
a încetinit brusc şi apoi a virat pe linia mediană,
expunându-i din nou pe Parkes şi Chisholm. Un alt glonţ
a lovit unitatea lor. Parkes a rămas uimit; camionul galben
era cu cel puţin o jumătate de milă în faţa lor. S-a aplecat
şi a oprit întrerupătorul de la bara de lumini, realizând
că asta era ceea ce atrăgea focul.
L-au depăşit pe Joe Szeles pentru a prelua conducerea urmăririi,
dar aveau multă companie acum. Adjunctul din Riverside, Jim
Evans o luase pe autostrada Pomona tocmai de la
Moreno Valley şi era al treilea în linia de urmărire, după ce

după ce a intrat pe Interstate 15. În curând a început să îl depăşească pe
Parkes şi Chisholm. Alţi cai proaspeţi au început să intre în
în urmărire, mai ales cei din California Highway Patrol.
Autostrada era pe teritoriul CHP. Unităţile au năvălit pe I-15 dinspre
din toate direcţiile. Călare împreună într-o unitate de furt de maşini,
poliţiştii Steve Batchelor şi Peter Vander Kamp
au intrat de pe autostrada 10 spre nord pe I-15. La
Vander Kamp, gloanţele care zburau pe lângă vehiculul lor sunau
ca un zumzet de albine uriaşe. Poliţistul Ronald Kauffman
a ieşit din vehiculul său pentru a asigura un baraj rutier pentru a ţine
civilii să intre pe autostradă când camionul a intrat pe autostradă.
a trecut. Gloanţele au ridicat pământul din jurul picioarelor sale. După ce a luat
adăpost, Kauffman a sărit în unitatea sa şi s-a alăturat echipei de intervenţie.
urmărire.
Împreună cu CHP, unităţi de la alte cinci poliţii
au intrat în urmărire, majoritatea trăgând în clipa în care
în momentul în care au ajuns la vederea camionului. Ontario şi
unităţi ale poliţiei oraşului Riverside s-au alăturat la Jurupa Road
de pe autostrada Jurupa. La nord de Autostrada 10, comitatul San Bernardino
şerifii de la substaţia din Fontana au început să
să apară împreună cu poliţia oraşului Fontana. O unitate de poliţie din
oraşul Perris, situat mult mai la sud, a ajuns cumva
a ajuns din urmă.
Detectivul Mike Jordan de la RSO a intrat pe Interstate 15 într-un
un vehicul nemarcat cu lumini de bord roşii şi albastre.
care se învârteau. Deşi suspecţii nu erau nicăieri la vedere,
Jordan a auzit gloanţele lovind asfaltul din jurul lui.
vehiculului. În acelaşi timp, o transmisiune radio l-a pus pe
locaţia camionului la intersecţia Interstate 10.
Jordan a fost uimit. Bărbaţii care trăgeau în el erau
la aproape un kilometru şi jumătate. Alţii observaseră distanţa şi
precizia de care erau capabile armele suspecţilor. Păstraţi
luminile stinse, au tras de la o jumătate de milă.
lovind unităţi, a transmis prin radio o unitate RSO. Jordan şi-a ucis
luminile de urgenţă.
Operând pe frecvenţe radio separate, ofiţerii de la
diferite agenţii au recurs la semnale cu mâna sau la glasuri.
cuvinte pentru a transmite mesaje urgente către fiecare
reciproc. Cu toţi aceşti cowboy înfierbântaţi care s-au alăturat la
de urmărire, mesajul lui Rolf Parkes se afla adesea
să încerce să transmită era „încetineşte înainte de a ajunge
să nu fii împuşcat în fund”.
Când unitatea CHP condusă de Joe Haughey a ajuns
cu un ajutor de şerif din Riverside, care tocmai a intrat pe banda rapidă.
alte unităţi din Riverside au încercat să-i avertizeze.
Fiţi atenţi, se trage. Eu nu m-aş apropia prea mult,
a avertizat Joe Szeles.
Haughey şi adjunctul RSO prea agresiv.
au avansat pe lângă Parkes şi unitatea 2-Edward-13 a lui Chisholm.
Oricine ar fi în faţa lui 13, vă apropiaţi prea mult.
, au

au fost avertizaţi. Acesta este vehiculul din faţa ta,
omule, ai grijă.
.
Este cel galben strălucitor chiar în faţa următorului.
maşină?”, a întrebat adjunctul de la Riverside.
Da, acela este. Ai grijă, vor trage în tine
.
Chris Harven a văzut cele două unităţi alergând în spatele său
şi nu s-a lăsat păcălit. A încetinit brusc camionul,
atrăgând cele două maşini de poliţie foarte aproape de
pistolari din spate. Toţi trei au deschis focul, împroşcând
unităţile de poliţie cu focuri de armă. Haughey şi adjunctul RSO
s-au retras.
După ce l-au scos pe A. J. Reynard, rănit, din
maşina 511 împuşcată la intersecţia Van Buren şi Bellegrave, Riverside
adjunctul Bill Eldrich a reuşit să ajungă din urmă
urmărire şi se afla la doar o sută de metri în spatele celor de la
suspecţi când a intrat pe I-15 dinspre Baseline.
Avenue pe rampa de acces la Baseline Avenue. În câteva secunde, Eldrich a auzit gloanţe
şuierând deasupra unităţii sale şi apoi gloanţele s-au izbit în
partea din faţă a vehiculului. Încă mai trag, tocmai am luat-o la fugă.
două
, a transmis el prin radio. Un kilometru mai târziu, aburul a şuierat dinspre
sub capotă şi maşina a pierdut puterea. Eldrich a reuşit
să îşi rostogolească vehiculul muribund pe mijlocul drumului.
2-Edward-71, această unitate a fost lovită şi a căzut. Ofiţerul este 10-4
, a transmis el, indicând că este în regulă.
Te iau eu, a transmis Joe Szeles prin radio, trăgând în spatele lui
în spatele lui. Eldrich şi-a luat puşca de vânătoare şi a sărit în
scaunul pasagerului din Fordul maro. Împreună au
au reluat urmărirea.
Un echipaj al poliţiei rutiere condus de poliţistul Dennis
Johnson a accelerat pe autostradă. Parkes a făcut semn
să se întoarcă, spunând: „Au puşti de mare putere”. În timp ce
patrula a împins oricum înainte, Parkes a văzut
ceva să zboare din spatele camionului şi să explodeze în
în aer lângă vehiculul lui Johnson. Şrapnelul a împroşcat
corpul unităţii lui Chisholm, sunând ca şi cum cineva ar fi avut
ar fi aruncat un pumn de pietriş împotriva ei.
Aruncă explozibili din vehicul, o
a raportat un deputat care a văzut asta.
Au explozibili? a întrebat un altul, surprins.
Afirmativ, a răspuns Parkes. Au aruncat
un dispozitiv exploziv prin spate.
Bine, asta a fost un similator, a transmis Jim Evans prin radio în
accentul din vestul Texasului, confundând explozibilul cu un
dispozitiv inofensiv de antrenament.
Similator, pe naiba, s-a gândit Parkes.
Un locotenent de la RSO care monitoriza traficul din spate.
Norco a decis că auzise destul şi a ordonat ca toţi cei de la
toate unităţile de urmărire să se retragă şi să lase suspecţii care fug

suficient spaţiu. Unităţilor nemarcate li s-a spus să se retragă
să se retragă şi mai mult. Dispecerul Gary Keeter a cerut să se facă un apel.
un apel al unităţilor din Riverside aflate încă în urmărire. Opt
au recunoscut.
Un sergent a sugerat să se gândească la ce vom face.
să facem aici.
Aşteptaţi până rămân fără benzină sau muniţie, Szeles.
a răspuns.
La un kilometru şi jumătate de Sierra, unitatea lui Fred Chisholm a început să
să tuşească şi să piardă viteză. După ce a încasat mai multe gloanţe şi
şrapnel de la o grenadă cu fragmentare, unitatea Plymouth
Fury a fost în cele din urmă. Alte unităţi alb-negru
au început să le depăşească. Rolf era deznădăjduit. Aceasta era
urmărirea lui, la naiba. El şi Chisholm fuseseră în ea.
cel mai mult timp. Parkes i-a spus lui Chisholm că ar putea la fel de bine să păstreze
acceleraţia până când nenorocita aia de maşină moare.
Lui Parkes îi ieşise deja o maşină de sub picioare.
în acea zi.
Prin radio, unităţile RSO au încercat să afle unde se aflau
camionul galben se putea îndrepta.
Unde sunt, Joe, nu-i văd, a transmis unul dintre ei prin radio.
Szeles.
Coboară pe Sierra? a vrut să ştie o altă unitate.
Afirmativ, a răspuns Jim Evans, unitatea sa.
accelerând pentru a se plasa în spatele a două unităţi CHP care conduceau
urmărire.
În timp ce Chisholm ieşea şchiopătând de pe autostradă şi cobora pe rampă
la Sierra Avenue, Rolf a privit cu atenţie Munţii San Gabriel.
care se înălţau deasupra fundului văii, la doar trei kilometri spre nord.
est. La fel ca Szeles, Parkes avea o puternică bănuială că
că acolo s-ar putea îndrepta camionul. El a sperat să
Dumnezeu să se înşele. Următoarea transmisiune l-a pus pe
camionul galben care se îndrepta sub Interstate spre est pe Sierra
Avenue. Acum nu mai exista nicio îndoială: Tipii ăştia erau
se îndreptau direct spre Lytle Creek Canyon. Imediat, a apărut
urmărirea a căpătat un aer mai ameninţător. Când au ajuns la
aplicarea legii, nimic bun nu s-a întâmplat vreodată în Lytle.
Creek.

9

AMBUSH

9 mai 1980. Canionul Lytle Creek, California.

CANIONUL LYTLE CREEK ESTE UN LOC CARE NU FACE
încercări de a ascunde nebunia originilor sale.
Din punct de vedere geologic, Munţii San Gabriel prin
prin care Lytle Creek s-a sculptat sunt munţi „noi”,
parte din lanţurile transversale din sudul Californiei.
creată atunci când tectonica nord-americană şi cea a Pacificului
şi-au schimbat direcţia de-a lungul faliei San Andreas,
ciocnindu-se şi şlefuindu-se una de cealaltă. Site-ul
rezultat a fost o forţă de transtensiune atât de impresionantă încât a rotit
o întreagă secţiune a lanţului Pacific Ranges, de la un loc la altul.

80 până la 110 grade în direcţia nord-vest faţă de poziţia sa iniţială.
faţă de orientarea iniţială nord-sud.
Transversala este o ciudăţenie a naturii, un miracol al naturii.
de deformare geologică care încă se mişcă activ, se formează,
se ridică şi se prăbuşeşte. Munţii se ridică
abrupt de pe fundul văii, atingând înălţimi de peste
patru mii de metri atât de repede încât un sondaj de 7,5 minute
de 7,5 minute a lanţului arată mai degrabă ca o hartă topografică
de cerneală solidă decât figurile concentrice obişnuite.
separate de spaţiu alb. Albia largă a pârâului este presărată
de bolovani de granit alb şi gri, pentru care
milioane de ani de apă şi vânt nu sunt nici pe departe suficiente
timp pentru a se depune sau a se netezi. Toate acestea formează
un teren extrem de neprimitor, instabil şi imprevizibil.
suficient pentru ca alpiniştii experimentaţi să se oprească înainte de a lua
şi suficient de greu de parcurs pentru a permite
că drumeţii neexperimentaţi ar putea foarte bine să moară.
încercând. Numai oile bighorn vor să aibă de-a face cu
cu ea.
Nu mult mai sus pe Lytle Creek, altitudinea de la
munţilor din apropiere se ridică la peste 2.000 de metri la
Ontario Peak şi aproape nouă mii de metri la
Cucamonga Peak. Deasupra tuturor, la puţin peste zece mii
picioare, se află Muntele San Antonio, cunoscut mai ales sub numele de
Muntele Baldy. Într-o zi senină, Baldy este vizibil pe kilometri întregi în
toate direcţiile, fiind cel mai înalt vârf din San Gabriel
Munţii Gabriel. Acesta este străbătut în două de munţii San Bernardino
County-Los Angeles County line, cu vârful şi
partea de nord se află în comitatul L.A. Precipitaţii şi căderi de zăpadă
pe partea sudică a munţilor se află în San
Bernardino County, o mare parte se varsă în Lytle Creek
Canyon. Pantele dealurilor de deasupra albiei pârâului sunt acoperite
de chaparral californian format din stejar de pădure,
manzanita, manzanita, buckbrush, sumac şi salvie. În unele locuri
este mai înalt decât capul unui om şi de o grosime impenetrabilă. La
altitudini mai mari, ecosistemul se transformă în ecosisteme împrăştiate
pini de brad Douglas, pin ponderosa şi pin de zahăr.
Lytle Creek nu a fost niciodată un loc uşor de locuit pentru
om sau animal. Încă se confruntă cu cutremure frecvente,
alunecări de pietre, incendii şi inundaţii bruşte. Îngheţ
temperaturile de îngheţ şi căderile de zăpadă măsurate în metri pot veni
rapid şi târziu în sezon la altitudini mai mari.
Ploile puternice şi topirea rapidă a zăpezii mătură sedimentele,
arbuşti şi copaci morţi în josul râurilor de alimentare,
transformând canalul principal al albiei pârâului dintr-un
firicel la un torent care sfâşie drumurile, potecile,
şi poduri înainte de a se revărsa în câmpie. Site-ul
oraşul Fontana îşi datorează altitudinile sale înclinate spre sud la
faptului că este construit deasupra unui evantai aluvionar de roci şi
moloz măturat de la gura canionului încă din timpul
perioada cretacică. Indieni Serrano, spanioli, mexicani,

şi mormonii au încercat cu toţii să numească Lytle Creek Canyon
casa lor, dar toţi au eşuat în cele din urmă.
Multe dintre pârâurile, crestele, locurile de campare şi potecile din
zona sunt denumite după primii colonişti, pionieri şi mineri de aur,
vânători de aur, vânători de cai, hoţi de cai şi ticăloşi.
care îşi ascundeau animalele furate în susul canionului. Meyers
Canyon, Nealeys Corner şi micul Happy Jack.
aşezare, numită după minerul Joseph „Happy Jack"
Pollard, toate fac referire la primii locuitori. Applewhite
Campground a fost numit după o familie înrudită prin
prin căsătorie cu Glens of Glen Ranch. Relaţia
nu i-a împiedicat pe James şi Ollie Applewhite să împuşte
John şi Silas Glen în 1893. Douăzeci de ani
mai devreme, o dispută legată de o concesiune auriferă productivă s-a încheiat
când o echipă de cai fără şofer care trăgea o căruţă
a sosit la mina Texas Point cu unul din cei mai mari proprietari de căruţe.
dintre concurenţii la revendicare zăcea mort în spate. Acestea
nu au fost primele crime din Lytle Creek şi nici pe departe nu au fost primele
ultimele. De fapt, lucrurile s-au înrăutăţit. Mult mai rău.
Pe cât de periculos pe atât de frumos, Lytle Creek este renumit
atât pentru violenţa sa geologică, cât şi pentru cea provocată de om. Locul
a atras întotdeauna singuratici, străini şi nelegiuiţi. Pe
căutaţi şi cei nedoriţi. Ca orice zonă sălbatică din
vest, armele au făcut întotdeauna parte din viaţa în această zonă.
canionului datorită nevoii practice de a vâna şi de a proteja
de animalele sălbatice şi de bandiţii care vor să ia
proprietăţile, vitele sau viaţa cuiva. Dar, pe măsură ce populaţia
a crescut în Inland Empire, iar Kaiser Steel
a început să se umple cu muncitori, tot mai mulţi şi mai mulţi
tot mai mulţi oameni veneau în sus pe Lytle Creek doar pentru a se
rahat. Mulţi dintre ei erau pasionaţi de arme de agrement,
dar mulţi dintre ei erau nesăbuiţi, neinstruiţi şi nesiguri.
Mulţi au ignorat poligoanele oficiale de tragere în favoarea
să-şi scoată maşinile de pe şosea în orice loc vechi pentru a trage.
arme automate ilegale sau să arunce ocazional o pipă
bombă cu ţeavă în canion, fără să ţină cont de cine sau ce
ar putea fi acolo jos. În plus faţă de a trage în
aparatele, automobilele, rezervoarele de propan, şi
pepenii pe care îi aruncau în josul dealului, adesea
trimiteau gloanţe în casele rezidenţilor sau în corturile locuitorilor.
rulote de rulote. Au murit oameni şi animale de companie. Până în anii 1970, orice călătorie
în Lytle Creek Canyon era însoţită de pocnetul
de focuri de armă şi de vederea frecventă a unor focuri de armă improvizate.
linii de nebuni înarmaţi care, alternativ, trăgeau şi se plimbau în
în spălătură pentru a stabili o nouă ţintă în timp ce colegii lor
yahoos continuau să tragă deasupra capetelor lor. Şi dacă ai făcut
nu aveai o armă semiautomată proprie, trebuia să
puteai oricând să te perfecţionezi împuşcând pe cineva care avea şi
şi îi luai pe ai lui. Asta s-a întâmplat de mai multe ori.
Explozia drogurilor ilegale de pe străzi începând cu sfârşitul anilor
anilor 1960 a reprezentat o turnură şi mai întunecată pentru Lytle Creek.

Traficanţii de droguri s-au mutat în canion pe lângă
populaţiei de aproximativ şase sute de rezidenţi permanenţi şi
au început să cultive plante de marijuana în canioanele laterale.
şi să pregătească loturi de metamfetamină de cristal în
căzile de baie. Prietenii lor li s-au alăturat – dependenţi, traficanţi,
eliberări condiţionate şi evadări pe cauţiune care se ascundeau de lege. Site-ul
cea mai aglomerată zi la Oficiul Poştal din Lytle Creek a devenit cea mai
ziua în care au sosit cecurile de ajutor social. Sirenele din San Bernardino
unităţilor şerifului din comitatul San Bernardino County au devenit tot mai frecvente pe măsură ce se
au alergat pe Lytle Creek Road pentru a răspunde la o
neplăceri sau alta. Alteori se strecurau pe furiş
canionul pentru a executa un mandat de arestare pe numele unui infractor rătăcitor.
sau pentru a percheziţiona un alt laborator de metamfetamină, rezultând adesea în impasuri.
şi schimburi de focuri.
Vizitele dubei medicului legist al comitatului au devenit, de asemenea, mai multe
frecvente. Dacă nu-şi duceau maşinile în jos
dealuri sau se împuşcau pe ei înşişi, pe prietenii lor sau pe
străinilor, băieţii cu adevărat răi aruncau cadavrele în
Lytle Creek Canyon. Era o plagă comună pentru orice
zonă sălbatică de munte care se întâlnea cu o mare
centre de populaţie, locul preferat de aruncare a
bandele de traficanţi de droguri, ucigaşi de copii, psihopaţi şi criminali în serie.
Ucideţi un autostopist sau o prostituată în zonele de câmpie şi...
şi aruncaţi cadavrul pe marginea unui drum de munte, sus în
unul dintre canioane şi s-ar putea să nu fie găsit pentru
luni de zile, dacă nu cumva. Când şerifii din San Bernardino au găsit un cadavru...
care patrulau prin canioane au dat peste un tânăr neînsoţit.
femei neînsoţite în Lytle Creek, de obicei le ordonau să
să plece şi le urmăreau până la Fontana.
pentru a se asigura că o fac. Ar fi putut părea
nedrept, dar şansele ca o tânără femeie să fie violată
sau ucisă acolo sus erau pur şi simplu prea mari.
ŞERIFUL DIN COMITATUL SAN BERNARDINO, D.J.
McCARTY ŞI JIM McPheron au simţit amândoi gustul
moartea în canion. La sfârşitul unei ture lungi care
în acelaşi an, McCarty a fost trimis la Lytle Creek.
pentru a raporta o persoană dispărută. Un vechi angajat de la Lytle
Creek a declarat că soţul ei a plecat în susul
canion pentru a trage puţin cu arma, dar nu s-a mai întors. D.J.
a găsit maşina bărbatului pe marginea drumului, goală.
cutiile goale de arme pe portbagaj. Nu a fost nevoie să se ducă
departe pentru a găsi cadavrul, împuşcat şi târât în
şi armele dispăruseră. McPheron a localizat cadavrul umflat
al unui traficant de droguri aruncat în albia pârâului, la doar câteva ore după ce a fost găsit.
la câteva sute de metri în canion. Altă dată,
McPheron a intervenit când pistolul unui adolescent a dispărut...
s-a descărcat în timp ce tânărul căra cutii de muniţie.
pe o potecă din canion, zburându-i în cap.
Niciunul dintre bărbaţi nu voia să aibă prea mult de-a face cu locul, aşa că au
nu au fost fericiţi când au auzit urmărirea

jefuitorilor de bănci din Norco se îndrepta spre canion.
În ciuda faptului că ţinea puşca M16 rechiziţionată între genunchii, cu botul îndreptat spre acoperiş şi cu patru patru încărcătoare de muniţie încărcate pe scaunul de lângă el, D. J. McCarty nu era preocupat în primul rând de armă. El şi McPheron aveau ca sarcină imediată să ajungă în faţa lui urmăririi. Până când au făcut asta, nu mai conta dacă D.J. ţinea o mitralieră sau o praştie; nu ar fi fost de folos nimănui. Între timp, cei de la ultimul lucru pe care McCarty îl dorea era o puşcă încărcată care să sară în aer. pe scaunul din faţă al unui Ford Fairlane care se oprea din mers. semnele de circulaţie la şaptezeci de mile pe oră.
Pentru omul care a dat semnalele de oprire, Jim McPheron's era simplă: să conducă cât mai repede posibil în pe banda de circulaţie din sens opus. Până când a ajuns din urmă cu urmărirea pe Sierra Avenue, imediat după Interstate 15, erau aproape patruzeci de vehicule de poliţie încolonate prin Lytle Canyon, toate fiind, de asemenea. se deplasau cât de repede puteau în aceeaşi direcţie.
Una dintre primele pe care le-au întâlnit a fost maşina lui Fred Chisholm. maşina de patrulă a lui Chisholm Cholm, plină de şrapnel şi gloanţe, fumegând şi moartă. pe marginea drumului. Chisholm şi Rolf Parkes erau stăteau abătuţi lângă ea, cu puştile în mână. Momente după ce McPheron a trecut pe lângă ei, cei doi au fost ridicaţi de către de detectivul Mike Jordan din Riverside în maşina sa nemarcată.
În acel moment, toată haita de urmărire trecuse deja pe lângă ei. locaţia lor, lăsându-i mult în urmă în urmărire.
În afară de faptul că a fost speriat de moarte de către de conducerea lui McPheron, D.J. McCarty mai avea o problemă.
Printre haita de vehicule din faţa lor se aflau acum unităţi de la nu mai puţin de o jumătate de duzină de forţe de ordine. de poliţie, dintre care doar una dintre ele, pe care McCarty o putea controla. de a comunica cu el. Nu avea nicio problemă în a-şi colegii din San Bernardino să tragă pe dreapta, dar a aflat că o o unitate SO marcată cu o armă automată încerca să oprească. să se îndrepte spre front se răspândea cu greu prin în falanga de vehicule ale altor agenţii care se deplasau în susul drumului. munte. Singura opţiune a lui McCarty a fost să strige la fiecare dintre dintre ei prin difuzorul de sonorizare până când au ieşit în cele din urmă din drum. „Lăsaţi-ne să trecem! Avem o puşcă automată!
Lăsaţi-ne să trecem!”
Era aceeaşi problemă veche: fiecare agenţie era opera pe o frecvenţă radio diferită. Cele câteva cu scanere puteau auzi anumite frecvenţe, dar nu şi comunica înapoi. Adjuncţii din Riverside se agitaseră şi se plângeau de această limitare de ani de zile, dar niciunul nu a avut fost mai preocupat de situaţie decât Jim Evans.
Ne aflăm la un sfert de milă de postul de ranger de pe Sierra Road, în Pădurea Naţională, iar ei trag cu arma. ca un nebun.

Cu vocea rece şi calmă a lui Evans, din vestul Texasului şi cu calmul său.
nu a existat nicio îndoială în mintea celor de aici.
Riverside, care dintre oamenii lor era acum cel care avea să fie
conduce unitatea RSO în urmărire. A fost doar conţinutul
rapoartelor lui Evans care trăda cât de periculos este
situaţia devenise periculoasă de când plonjase în gura de
Lytle Creek Canyon.

Jordan: Aveţi contact vizual cu suspectul?

Evans: Afirmativ, suntem chiar în spatele lor.

Evans: 2-Edward-74, trag.

Aveţi grijă să nu se retragă când veniţi.
după colţ.

Evans: Cred că unitatea mea tocmai a fost lovită de trei gloanţe.

Evans, eşti bine?

Evans: Da, sunt bine. Trag cu arme automate.
cu siguranţă.

Spania: Edward-20 către Evans. Dă-le tipilor ăstora o mulţime de
spaţiu.

Evans: Retragerea, ei sunt într-adevăr de ardere acum.

Evans ar fi putut fi liderul unităţii RSO, dar el era...
dar era doar maşina numărul trei în urmărire. Ieşind din
Interstate 15, două unităţi CHP au prins-o pe cea mai bună.
şi două, cu Steve Batchelor şi Peter Vander
Kamp călătoreau împreună în vehiculul de frunte, iar patrulaterul
Joe Haughey chiar în spatele lor. Nu a fost surprinzător faptul că CHP
ar fi ieşit în faţă la o urmărire pe autostradă. Acolo
nu aveau cum să lase un şerif adjunct să se ducă în faţă.
sau un poliţist de patrulă să iasă de pe autostradă înaintea lor.
După o cursă de trei kilometri pe Sierra Avenue.
drumul cu două benzi a intrat în gura canionului lângă
Convict Spring, a traversat albia lată a pârâului şi a mers
de-a lungul bazei Penstock Ridge. Cineva să le spună celor de la
Serviciului Forestier
a cerut Evans. Mergem direct în
staţia lor şi ei nu ştiu că venim.
Încercările unităţilor CHP de a păstra distanţa în
canion au fost contracarate de tactici de ambuscadă din partea
lui Chris Harven. Pe liniile drepte, Harven a accelerat...
camionul până la viteze de 80 km pe oră, doar pentru a
se retrage în curbe pentru ca Russ, Manny şi George să poată
să se deschidă de aproape când unităţile de urmărire apăreau.
după curbă. În vehiculul din faţă, Steven Batchelor
se obişnuise să se retragă în curbele ascuţite până când
puteau să vadă camionul mai sus, dar toţi ceilalţi
unităţile din apropierea frontului de urmărire, inclusiv Evans şi
adjunctul din San Bernardino, Mike Lenihan, continuau să ia
focuri de armă considerabile. Bine, îl avem aici.
Evans.
a transmis prin radio. A trebuit să încetinim, a lansat un baraj asupra
noi la ultima curbă.
A fost un joc mortal de-a şoarecele şi pisica care a continuat.

timp de opt kilometri în susul canionului până când urmărirea a ajuns la
prima dintre cele două aşezări de mărime din Lytle.
Creek Canyon.
Micuţa comunitate din Scotland, California, îşi datorează numele.
originii sale unei exploatări de aur din 1860 şi locaţia sa la
confluenţa dintre bifurcaţiile nordică şi mijlocie ale Lytle Creek,
care se unesc pentru a forma canalul principal Lytle Creek. Site-ul
Scotland Store era o piaţă de desfacere cu o mică
cafenea care a servit ca sală de întâlnire de facto pentru
întreaga comunitate Lytle Creek. Târziu în după-amiaza zilei de
9 mai 1980, locotenentul şerifului din San Bernardino, Robert
„Bunny" Lorimer a fost trimis la Scotland Store pentru a
să asculte plângerile rezidenţilor cu privire la creşterea ratei criminalităţii şi la
şi a protecţiei inadecvate a poliţiei în canion. Lorimer a fost
încerca să îi liniştească pe localnici, când eforturile sale au fost
întrerupte de o cacofonie de focuri de armă. Lorimer şi
cetăţenii îngrijoraţi din Lytle Creek s-au grăbit să iasă afară chiar în
la timp pentru a vedea un camion galben trecând în fugă pe lângă ei cu trei maşini
înarmaţi puternic în spate, care trăgeau focuri de armă, urmaţi de
patruzeci de unităţi de poliţie în urmărire.
După ce iniţial s-au împrăştiat pentru a se adăposti la auzul sirenelor
şi focurile de armă, o pauză în timpul împuşcăturilor a trimis patru tineri
fraţi ai familiei Hoeppner au fugit înapoi spre casă.
drum pentru a vedea ce se întâmplă. În timp ce camionul trecea pe lângă ei
la câţiva metri de cei patru copii, unul dintre bărbaţii din
din spate a întors capul şi s-a uitat direct la ei
prin gaura din masca neagră de schi. Brenda
Hoeppner a tresărit la vederea a ceea ce i s-a părut a fi
un monstru care ţinea în mână o armă foarte înfricoşătoare. Dar în loc de
să încerce să-i ucidă, monstrul a făcut un gest clar cu
cu o mână să nu se apropie de drum. Era
a doua oară în timpul urmăririi când Russell Harven a avut
i-a avertizat pe copii să iasă din linia de foc.
La un kilometru şi jumătate după Scotland se afla satul Lytle Creek, ultimul
ultima aşezare din canion. Cu poliţiştii care stăteau în spate pentru a
pentru a preveni un schimb de focuri activ în comunitate.
urmărirea a trecut prin sat într-o linişte stranie.
George Smith a profitat de pauza de acţiune pentru a-şi prinde
respiraţia. De la ieşirea din bancă, trecuseră patruzeci şi cinci de minute de când ieşise din bancă.
minute de luptă şi fugă neîntreruptă. Abia acum a reuşit să
îşi dădea seama cât de slăbit devenise, un sfert din corpul său.
rezerva de sânge deja drenată din corpul său. În timp ce Chris
a ieşit cu camionul din sat, George s-a uitat fix în sus la
cerul, tremurând, respirând cu greutate şi urmărind
munţii trecând neclară pe ambele părţi. Deasupra lui, Russell
Harven stătea sprijinit de unul dintre copacii înalţi din
rezervoare de acetilenă înalte, cu AR-ul „Shorty" îndreptat în sus. În faţa lui
picioare, Manny Delgado era ghemuit, sprijinind ţeava de la
Heckler .223 al lui Chris pe hayon, aşteptând.
Dincolo de satul Lytle Creek Village se aflau doar terenuri de campare, tiruri de

linii de tragere, şi o sălbăticie crudă, practic neschimbată de la
zilele Vestului Sălbatic. De când au intrat în canion, au
urcaseră la o altitudine de 1.000 de metri. Ceea ce
fusese o zi senină şi caldă de primăvară în Norco, acum avea o muşcătură
de frig şi un strat de nori care se apropia. Deasupra lor
încă 3.500 de metri, pete de zăpadă încă mai rezistau pe
dealurile de la Baldy. În curând, drumul asfaltat va ceda locul
unei piste de pământ, rupte de ploaie, potrivite doar pentru
vehiculelor cu tracţiune integrală.
În timp ce urca cu viteză în susul canionului, Jim Evans ştia că a trebuit
că trebuie să fie un elicopter al poliţiei undeva pe cerul de deasupra.
dar s-a gândit că nu i-ar fi fost de niciun folos. Orice
de acolo sus trebuia să fie un echipaj al şerifului din San Bernardino.
cu care el nu avea capacitatea de a comunica.
Exista o singură şansă ca Evans să se poată întoarce la el.
să poată primi vreodată rapoarte de la vreun elicopter SBSO.
Sistemul radio de ajutor reciproc al forţelor de ordine din California,
sau CLEMARS, a fost o soluţie destul de simplă la această problemă supărătoare.
problemă a comunicaţiilor radio între agenţii: o duzină de aparate de radiocomunicaţii
canale radio rezervate pentru comunicarea între
mai multe agenţii în timpul situaţiilor de urgenţă şi a evenimentelor speciale.
operaţiuni speciale. Deşi soluţia ar fi putut fi simplă,
punerea în aplicare a fost mult mai complicată şi
costisitoare, necesitând adăugarea de staţii radio suplimentare la vehicule.
RSO a întârziat să implementeze sistemul
în întregul departament, capacitatea lor actuală fiind limitată
la câteva staţii radio CLEMARS portabile. Dar la acel moment
moment, unul dintre aceste staţii radio s-a întâmplat să se afle în
în mâinile unui sergent RSO care lucra la narcotice.
pe nume Don Bender.

Bender: Edward-320. Am intrat în comunicare cu
cu elicopterul.

Evans: Bine. Elicopterul e pe Sierra? Poţi vedea
pe el?

Bender: Afirmativ, el este aproape la sfârşitul
drumului pavat.

Era departe de a fi o soluţie perfectă. Bender ar avea nevoie
să primească informaţii despre CLEMARS de la observator.
John Plasencia de la bordul lui 40-King I-şi apoi să transmită informaţiile.
informaţiile către Evans pe frecvenţa Riverside. Rezultatul
a fost un decalaj de zece până la cincisprezece secunde în comunicarea cu fiecare
cale între 40-King I-şi Evans. Dar cel puţin Evans
avea acum o pereche de ochi care să îi spună singurul lucru pe care el
era pe cale să fie prins într-o ambuscadă?

Evans: 320, poţi să ne spui cât de mult suntem în urmă?

Bender: O clipă, vom verifica cu elicopterul.

Evans: Avem curbe oarbe. Vrem să ştim cât
cât de departe suntem.

În elicopterul Hughes 500C de deasupra, pilotul 40-King I-Ed
Mabry s-a luptat cu rafale de turbulenţe puternice, în timp ce
aerul cald din bazin se înghesuia în canion şi se ciocnea cu

cu aerul mai rece de la altitudini mai mari. În timp ce Mabry
a stabilizat şi poziţionat King-l, el şi Plasencia
au urmărit situaţia extrem de periculoasă care continua să
se desfăşura în canionul de dedesubt. Plasencia a făcut tot posibilul să
comunica evoluţiile, în special schimbările din
viteza camionului, lui Bender cât mai repede posibil.

Bender: Începe să încetinească. Bine, acum este
se mişcă din nou, continuând spre nord pe drumul asfaltat.
pe drumul asfaltat.

Evans: Suntem încă în spatele lui.

Bender: Bine, doar merge în jurul primei curbe mari
la capătul trotuarului.

Nici una dintre cele două unităţi CHP din faţa lui Evans nu a avut
CLEMARS în unităţile lor, dar poliţistul Ron Kauffman,
care deţinea poziţia numărul cinci în urmărire, a avut
un scanner cu care putea monitoriza 40-King l-şi 40-King-l.
să transmită informaţiile către unităţile CHP din faţa sa. Acesta
echivalat cu un uriaş joc de telefon cu
mai multe agenţii care monitorizau, transmiteau şi comunicau.
prin intermediul scanerelor, al CLEMARS, al difuzoarelor de pe maşini.
pe acoperişurile vehiculelor lor sau prin intermediul centrelor lor de dispecerat, atunci când
toate celelalte mijloace au dat greş.

Ajungând la porţiunea de pământ a drumului Lytle Creek Road, echipajul
urmărirea a încetinit brusc până la viteze cuprinse între treizeci şi cincizeci de kilometri.
mile pe oră până la mai puţin de zece mile pe oră în condiţii de drumuri proaste.
locuri. Cu cât urcau mai mult, cu atât mai rău era. Chiar şi
cu toaletarea sa anuală, drumul era o placă de spălat
punctată cu pietre de mărimea unei mingi de baschet şi cu pietre adânci.
adânci, abia dacă era suficient de larg pentru a permite trecerea a două vehicule,
de obicei nici măcar atât. Unităţile de urmărire trebuiau, de asemenea, să
să se confrunte cu norii de praf gros ridicaţi de
vehiculele din faţa lor. Nu a trecut mult timp până când legea
sedanurile forţelor de ordine au început să renunţe.

Adăugându-se la numărul în creştere rapidă de vehicule cu dizabilităţi sau
unităţi de poliţie distruse, un adjunct al şerifului din San Bernardino
la 32 km distanţă, în Cajon Pass, şi-a poziţionat
unitatea de patrulare pentru a bloca unul dintre drumurile de acces la Lytle.
Creek când vehiculul a rămas blocat pe şine la
la o trecere la nivel cu calea ferată. În timp ce adjunctul încerca cu furie să
să-şi elibereze maşina cu ajutorul unui cric de cauciuc, un camion de marfă al Union Pacific
care tracta aproape o sută de vagoane a intrat în
vehiculul, târându-l sute de metri în timp ce adjunctul
privea ruşinat.

Chris Harven se aşteptase ca maşina dură să fie distrusă.
condiţiile de drum din Lytle Creek ar fi favorizat viteza F-250.
faţă de sedanurile joase ale poliţiei.

Dezactivarea unei unităţi de frunte putea opri întreaga linie de urmărire în
de urmărire până când vehiculul incriminat ar fi fost târât din
din drum. Dacă carosabilul nu putea face asta, Harven
era hotărât să-i pună pe trăgătorii săi din spate să facă asta.
treabă. Apropiindu-se de o curbă strânsă în formă de potcoavă sculptată în

în coasta dealului, Chris a văzut o oportunitate. Jim Evans putea
a simţit că se pregătea ceva.

Evans: Se apropie de noi aici. Se pare că...
că se vor retrage în curbă, următorul vine
pe noi. Pune elicopterul ăla să supravegheze.

Bender: Bine, încă se deplasează spre nord, conform
după elicopter.

Spune-i că dacă se opresc, asta vrem să facem.
să ştim.
Ieşind din curba din potcoavă, Harven
a oprit brusc camionul. În spate,
Manny şi Russ s-au ridicat în picioare şi au tras peste râpă.
spre Evans şi cele două unităţi CHP de pe partea cealaltă.
Un şir de gloanţe a aruncat pământ pe versantul dealului chiar deasupra
capota maşinii de patrulă a lui Batchelor şi Vander Kamp.
Dar Harven a accelerat pentru a ieşi din potcoavă înainte ca
trăgătorii ar fi putut să-şi ajusteze ţinta şi să doboare
unitatea CHP.
Călătorind cu Fred Chisholm în maşina detectivului Mike Jordan.
în unitatea nemarcată a poliţistului Jordan Jordan, două duzini de vehicule în urmă în urmărire.
de urmărire, Rolf Parkes a observat un civil care mergea pe jos de-a lungul
umărul purtând o puşcă. Parkes i-a spus lui Jordan să tragă pe dreapta.
„S-ar putea să fie un pistol de calibrul 30-30”, a spus el, sărind din
vehiculul. Punând mâna pe o armă de calibru mare
cu o capacitate de rază lungă de acţiune a unei puşti ar reprezenta
o îmbunătăţire semnificativă a puterii lor de foc actuale. A fost
nu era un Heckler, dar mulţi vânători scăpaseră o căprioară în
Lytle Creek de la două sute de metri cu un 30-30.
Winchester. Parkes s-a repezit la arma dezorientată
proprietar de armă. „Trebuie să vă împrumutăm arma”, i-a spus el lui
bărbatului. După ce fusese deja depăşit de camionul galben
şi de zeci de vehicule de poliţie cu sirenele ţipând, bărbatul
omul nu a avut nevoie de prea multă convingere. Parkes a luat
arma şi i-a înmânat bărbatului cartea de vizită a departamentului.
„Aveţi muniţie?” Bărbatul a căutat în
buzunar şi a aruncat o duzină de cartuşe libere în buzunarul lui Parkes.
în mâna lui Parkes. Când Rolf a văzut cartuşele mici şi drăguţe rostogolindu-se în jurul
în palma lui, inima i s-a scufundat. A sărit în spate
scaunul din spate şi i-a spus lui Jordan ce avea. Jordan şi-a ridicat
sprâncenele cu îndoială şi a întins mâna spre microfon.
cu toate acestea. Am comandat un pistol cu pârghie de calibrul 22, a spus el.
a transmis prin radio fără entuziasm.
ÎNCĂ ÎN URMĂ ÎN PLUTON, DAR CÂŞTIGÂND POZIŢIE,
sarcina adjunctului JAMES McPheron de a-l aduce pe D.J. McCarty în faţa lui D. J. McCarty.
şi M16 în fruntea urmăririi a devenit
mult mai greu acum că drumul asfaltat a cedat.
cu un drum de pământ îngust. Cel puţin se ştia de apropierea lor
a ajuns la majoritatea agenţiilor. CHP şi
poliţiştii oraşului începuseră să tragă pe dreapta pentru a-i lăsa să treacă.
fără ca McCarty să fie nevoit să ţipe prea mult.
prin megafon. Abia când un locotenent de la Riverside

pe nume Wayne Daniels a aflat de situaţie
pe un scaner că adjuncţii de la RSO au auzit ceva despre
despre asta. Dacă Jim Evans a auzit instrucţiunea lui Daniels de a ceda trecerea.
unitatea din San Bernardino cu arma automată, el a făcut-o.
nu a recunoscut imediat.
După aproape opt kilometri de drum de pământ, Lytle Creek Road
a trecut de gura Canionului Coldwater şi brusc
a virat brusc spre vest pentru a traversa albia largă a pârâului. În centrul
spălăturii, camionul galben a ţâşnit prin
apele puţin adânci ale North Fork şi a început un drum drept.
în sus pe o pantă de 800 de metri până la un loc de campare.
cunoscut sub numele de Stockton Flats. Unităţile CHP din frunte
au auzit gloanţele lovind rocile din albia râului.
din jurul lor, în timp ce pistolarii din camion au tras în jos.
în pantă.
În timp ce urmărirea a continuat în Stockton Flats, echipajul de poliţie al
altitudinea a crescut la 2.000 de metri. Drumul a început să
prin păduri groase de brad Douglas şi ponderosa.
de pin. Deasupra, în 40-King-l, pilotul Ed Mabry şi observatorul
John Plasencia au început să piardă din vedere camionul galben.
timp de 20 de secunde la un moment dat. Cu
drumuri de pământ improvizate care se bifurcă de pe şoseaua principală în
în zona de camping şi în canioanele mai mici din apropiere, radioul
radio între Plasencia, Bender şi Evans.
au devenit şi mai urgente.
Încetinind camionul într-o altă curbă oarbă, Chris Harven
a făcut o pauză suficient de lungă pentru ca Russ şi Manny să arunce
două butelii de gaz acetilenă extrem de explozive din camionetă.
din spatele camionului, împreună cu un bidon de cinci galoane de motorină.
de motorină. În timp ce Steve Batchelor şi Joe Haughey îşi făceau
unităţile CHP pe lângă obstacole, George Smith a încercat să
să detoneze buteliile cu gloanţe din pistolul său de calibrul 308. Rezervoarele
nu au reuşit să explodeze. La scurt timp după aceea, unitatea lui Haughey a murit pe loc.
din cauza avariilor de pe şosea. A fost nevoit să abandoneze vehiculul.
El a privit cum Jim Evans şi adjunctul din San Bernardino
Mike Lenihan au trecut pe lângă el în a doua şi a treia poziţie.
locuri în urmărire, înainte ca colegul său de la CHP, Ron
Kauffman a tras pe dreapta şi l-a luat în primire.
JIM MCPHERON ŞI D. J. McCARTY ÎNCĂ NU AU AVUT NICI UN FEL
unde se aflau în linia de urmărire din cauza
tot praful care se ridica în faţa lor. Ei
ştiau că trebuie să se apropie. McPheron a estimat
că trecuseră deja pe lângă treizeci sau patruzeci de vehicule în acel moment.
punct. Pe măsură ce drumul se stabiliza într-o pădurice de pini şi
au intrat în zona de camping Stockton Flats, au ajuns rapid
de o unitate CHP. Echipat cu un scaner, poliţistul de patrulare Ron
Kauffman avea o idee bună despre cine era pe urmele sale şi
a tras pe dreapta pentru a-l lăsa să treacă.
McPheron a trecut în viteză pe lângă unitatea lui Kauffman şi a ajuns chiar în dreptul lui
bara de protecţie din spate a unui alt San Bernardino alb-negru.
D. J. McCarty nu ştia, dar şoferul era şoferul său.

colegul de cameră, Mike Lenihan. Împreună cu Lenihan era un
adjunct civil în rezervă, pe nume Margaret Martin, în
care se întreba acum ce naiba a făcut.
în care se băgase. Ca şi Kauffman, Lenihan
a recunoscut unitatea din spatele său şi a tras pe dreapta pentru a-l lăsa pe
McPheron şi McCarty să treacă pe lângă el.
Rămăseseră doar unitatea RSO cu Evans şi unitatea CHP.
cu Batchelor şi Vander Kamp între McPheron şi
camionul galben. După ce şi-a tras propria unitate CHP pe dreapta,
Ron Kauffman i-a contactat prin radio pe Batchelor şi Vander Kamp.
Kamp că unitatea SO cu automat venea încoace.
în spatele lor. Batchelor a început să îşi îndrepte maşina CHP
spre marginea drumului. Pentru o clipă, Evans
a părut că îl urmează. Dar chiar în momentul în care McPheron a accelerat la
depăşirea ambelor vehicule, unitatea de pe Riverside a ieşit din nou în faţă.
pe şosea în faţa lui şi şi-a menţinut poziţia.
Bine, am luat unitatea din faţă acum, a transmis Jim Evans prin radio.
McCarty şi McPheron nu au putut auzi mesajul lui Evans.
transmisia lui Evans şi nu ştiau că acum era doar o singură
maşină de patrulare între ei şi suspecţi. Pe
secunde după ce unitatea Riverside a tăiat în faţa lor,
şoseaua s-a schimbat brusc, înclinându-se în sus şi...
îngustându-se până la lăţimea unui singur vehicul. În toate
praful, nu aveau cum să ajungă Jim Evans, D. J. McCarty sau
James McPheron ar fi putut să vadă semnul pe care unitatea forestieră.
Serviciul de Pădure pusese acolo: DRUM PERICULOS. NU
VEHICULE NEAUTORIZATE DINCOLO DE ACEST PUNCT.
GRAVAT DE-A LUNGUL FAŢADEI VESTICE A CELUI MAI ÎNALT
munte cel mai înalt din lanţul SAN Gabriel, Mt. Baldy Road
se ridică de la o altitudine de 1.000 de metri la Stockton Flats până la o înălţime de 1.000 de metri.
la un vârf de aproape 2.000 de metri, în 5,9 km. Etichetat Baldy
Road pe hărţile topografice ale Serviciului Forestier, acesta este menţionat prin
rangeri şi de drumeţii serioşi ca Baldy Notch Road, după numele său.
punctul de destinaţie. Construit iniţial în 1894 de către
Hocumac Mining Company pentru a ajunge la paisprezece mine de aur.
de pe versantul muntelui, drumul a înlocuit un traseu de căruţe
construită anterior pentru a accesa mina Banks din Baldy Notch.
vârf. Poteca anterioară era atât de neadecvată încât a fost nevoie de
ca căruţele să fie ridicate şi coborâte cu ajutorul unui troliu la
puncte. După ce minele au fost epuizate, drumul a fost preluat.
preluat şi îmbunătăţit de către Serviciul Forestier pentru a oferi
accesul la regiunile îndepărtate pentru personalul de urgenţă şi
echipamente pentru a lupta împotriva incendiilor de tufişuri violente care frecventau
versanţii munţilor din zonă.
În timp ce ingineria a fost bună, orice călătorie pe Baldy
Notch Road era o călătorie chinuitoare cu pante abrupte,
coborâri şi viraje ascuţite la 180 de grade pe o
drum de pământ cu o singură pistă care se agaţă de versantul muntelui cu
picături de până la cinci sute de metri pe o parte şi o
şi o pantă ascendentă incredibil de instabilă pe cealaltă. „Dirt” a fost un

descriere amabilă pentru o suprafaţă de drum care era în mare parte
pietriş şi pietre de dimensiuni considerabile. Întreţinerea cu buldoexcavatorul era
o bătălie continuă împotriva eroziunii, alunecărilor de teren şi a căderilor de
pini.
Periculoasă în cele mai bune condiţii, o cursă până la Baldy
Notch sub focuri de armă grele era de neconceput, o cursă în condiţii de
coşmaruri. Aflat acum în poziţia de lider, Jim Evans era
era urmat îndeaproape de McCarty şi McPheron. Mac
încerca în continuare să treacă de Evans la fiecare lărgire de drum.
cu nimic altceva decât o barieră de doi metri de pământ.
care stătea între Ford Fairlane şi o prăbuşire.
sute de metri de dealuri stâncoase până la Stockton Flats.
mai jos. Unitatea din San Bernardino cu Mike Lenihan
a rămas pe poziţia a treia. Chiar în spatele lui Lenihan se aflau
cele două vehicule CHP, cu Batchelor şi Vander Kamp în
primele, iar Kauffman şi Haughey în urma lor.
În momentul în care drumul îşi începea ascensiunea bruscă spre
versantul muntelui, iar oamenii din camion trăgând în jos spre
el, încordarea situaţiei se putea auzi în ochii lui Jim
Evans în solicitările tot mai dese de informaţii.
Ce fac? Intru în curbă,
a întrebat Evans, cu vocea lui vibrată, în timp ce sărea peste
suprafaţa spălăcită a carosabilului dezordonat. Se
se mişcă încet. Se mişcă încet.
a transmis Bender.
Am nimerit într-o curbă fără vizibilitate, ce spune el? Evans
a întrebat din nou câteva secunde mai târziu.
Pentru moment, camionul a fost ascuns de ochii celor de la
40-King I-de un arboret de pini, aşa că Bender nu a avut nici un raport.
pe care să i-l transmită lui Evans. Cincisprezece secunde mai târziu, camionul a venit
din nou în vizorul lui Evans. Bine, l-am prins. Este încă
în mişcare.
La câteva sute de metri în urcare, drumul
s-a întors pe sine. Cei trei pistolari din
din spatele camionului au deschis focul asupra unităţilor care încă se mişcau.
prin Stockton Flats. În canionul strâmt, cei de la
împuşcăturile au avut un ecou puternic, înainte şi înapoi, pe pereţii stâncoşi.
stânci de stâncă pe trei laturi, făcând ca o duzină de gloanţe să sune
mai degrabă ca treizeci şi şase de rafale care veneau spre ei din toate direcţiile.
În partea stângă, trag în josul crestei, unul dintre
unul dintre adjuncţii de pe Flats a transmis prin radio, în mod urgent. Linia de urmărire
a fost împroşcată cu focuri de armă.
Chris Harven apăsă acceleraţia şi camionul
a dispărut în jurul unei curbe strânse. 302, am avut o veste proastă.
curbă proastă aici, ce fac? Evans
a întrebat, destul de nervos acum încât să fi început să se adreseze
Bender cu numărul de apel incorect 302 în loc de 320.
302, poţi să-l prinzi? Nu-l văd, a întrebat el.
câteva secunde mai târziu, când nu a primit un răspuns la prima
dată.
Încă se mişcă, încă se mişcă, a transmis Bender, dar

întârzierea cu care Evans primise informaţia fusese
aproape cincisprezece secunde.
Deasupra lor, 40-King I-se lupta cu înrăutăţirea condiţiilor.
Pe lângă faptul că tot mai mulţi arbori de pin îi blocau
vederea, pilotul Ed Mabry avea în faţă canionul îngust şi
cu care trebuia să se confrunte în timp ce încerca să se concentreze asupra
să repoziţioneze elicopterul pentru a menţine contactul vizual cu camionul.
Drumul s-a aplatizat şi s-a tăiat acolo unde scurgerile de apă
a erodat o crăpătură largă în coasta dealului. Măturarea
înapoi pe cealaltă parte a râpei, Chris Harven a încetinit
camionul în timp ce Manny şi Russ se ridicau în pat şi
au tras peste gura râpei spre urmăritorii lor.
Din nou, sunetul împuşcăturilor a răsunat înainte şi înapoi
pe pereţii canionului. Camionul s-a îndreptat în sus pe o pantă abruptă
înclinată, chiar vizavi de Evans. Evans a observat un
oportunitate şi a încercat să transmită un mesaj către
unitatea SBSO cu arma automată. Acel San
Bernardino, dacă puteţi veni, puteţi prinde
să urce pe linia de creastă de acolo cu arma.
cu fundalul muntelui. Evans nu avea nicio idee că unitatea din San
Bernardino, la care încerca să ajungă, era cea care
care se afla chiar în spatele lui.
Tot pe Stockton Flats cu CLEMARS, Don
Bender a auzit o ploaie de focuri de armă care au răsunat în jos de pe
de pe versantul muntelui. Sunt pe dealul acela din stânga?
Da, ia-o la stânga, la stânga, Evans.
a răspuns, accelerând peste zona de alunecare şi
continuând să urce în pantă la o sută de metri în spatele
camionului. Evans a mărit viteza la douăzeci şi cinci de mile pe oră.
oră şi a privit cum camionul dispărea în jurul unei
curbă la dreapta care ducea spre o urcare dreaptă şi ascuţită.
302, se mişcă? a întrebat el pe Bender. Nu era niciun
răspuns. Cincisprezece secunde mai târziu, Evans a apărut pe lângă
curbă şi a primit răspunsul.
Bine, suntem loviţi! Evans a strigat în microfon, aşa că
brusc încât a distorsionat transmisia, făcând-o aproape
neinteligibilă. Dar toţi cei care l-au auzit ştiau că
ceva foarte rău tocmai se întâmplase.
Jim, vorbeşte.
Evans, eşti acolo?
Edward-20, unitatea cu Evans?
Evans, sunt în camion?
Evans, cine e în camion?
Nu a fost nici un răspuns. Nu mai era nimeni în
camion.
AŞEZAT ÎN PORTBAGAJUL UNEI CAMIONETE FURATE.
La ultimul viraj, George Wayne...
Smith a reuşit în sfârşit să vadă amploarea a ceea ce a făcut.
a creat. La un sfert de milă distanţă, pe partea cealaltă a drumului.
de o râpă largă, Baldy Notch Road cobora ca o panglică.
pe versantul muntelui. Tot drumul până la

Stockton Flats, vehiculele forţelor de ordine şerpuiau în sus şi în jos.
drumul, cu balizele luminoase care se învârteau în roşu şi albastru ca o dâră de
furnici electrice. S-ar putea să nu fi fost aşa cum îşi dorea el,
dar pentru prima dată în viaţa lui, George făcea parte din
ceva imens, aşa cum a ştiut dintotdeauna că va fi.
În spatele volanului, Chris Harven s-a aplecat în faţă şi
a verificat cerul pentru a vedea elicopterul pe care
care îi urmărise tot drumul până sus în canion. El
l-a găsit la 1.500 de picioare deasupra lui, plutind deasupra
canionul de deasupra Stockton Flats. Drumul de sub el
roţi era cât se poate de abrupt acum, iar
anvelopele alunecau şi se agăţau alternativ de stâncile grosiere,
învârtindu-se, lovind cu piciorul în pietre şi pământ în spatele lor. Chris a împins
F-250 în treapta a treia de viteză în timp ce câştiga tracţiune pe
pantă, hotărând că va folosi porţiunea dreaptă de
drumul drept din faţă pentru a fugi spre învelişul de nori. A furat
încă o privire pe fereastra laterală pentru a găsi elicopterul,
dar un şir de pini enormi de pe pantă a blocat
vederii sale. Următoarea dată când s-a uitat prin
parbrizul, drumul din faţa lui era complet
dispărut complet. În locul său era o porţiune de 15 metri lăţime de
de munte care cedase, luând Baldy Notch.
Baldy Notch Baldy Road.
Harven a apăsat frânele şi a sărit de pe
camionul ţinând în mână revolverul Long Colt. Debarcă! a strigat el.
Toată lumea afară! Trebuie să plecăm de aici cu copita.
Manny Delgado a sărit pe hayon şi s-a aşezat în spatele maşinii.
camionul şi a îndreptat ţeava pistolului Heckler al lui Chris în josul
drumul. Manny nu pleca nicăieri. Russ s-a grăbit
peste dulapurile laterale şi s-a poziţionat la
partea din spate a camionului, în partea şoferului, cu AR „Shorty”.
George s-a târât peste hayon şi a căzut la pământ,
s-a ridicat şi a ridicat Heckler .308 la şold. Cei trei
stăteau în picioare în spatele camionului, ţinându-şi puştile de asalt.
spre drumul gol din spatele lor, aşteptând. Câteva secunde
mai târziu, a apărut prima maşină de poliţie.
Explozia de focuri de armă de la toate cele trei puşti a fost
instantanee şi copleşitoare, rapoartele au răsunat în ecou.
pereţii canionului, înmulţind exploziile de la gura ţevii într-o
o cacofonie solidă de sunete. Cu nimic altceva în afară de Long
Colt, Chris s-a întors şi a început să se îndrepte spre drum, dar
ceva l-a izbit în spate cu o asemenea forţă încât
l-a lăsat fără suflu şi l-a aruncat în faţă.
pe pământ. A rămas întins acolo, înghiţind aer, încercând să-şi dea seama
ce naiba s-a întâmplat. A fost un
o senzaţie de arsură în spate, chiar sub umăr.
omoplat. Chris Harven şi-a dat seama că tocmai fusese împuşcat.
ÎN CLIPA ÎN CARE JIM EVANS A LUAT CURBA, A VĂZUT...
FLĂCĂRILE MUZICATE venind de la trei bărbaţi care stăteau în picioare
la şaptezeci şi cinci de metri în faţa lui. Un glonţ s-a izbit
prin partea pasagerului din parbrizul său şi...

a explodat pe geamul din spate. Bine, suntem loviţi!
a strigat în microfonul radio în timp ce îşi deschidea uşa. În timp ce
Evans a sărit din vehicul, alte trei gloanţe au venit
prin parbrizul de pe partea şoferului. Oricare dintre
dintre ele ar fi fost o împuşcătură directă în cap dacă Evans
dacă Evans ar mai fi fost la volan. Într-o clipă, Evans a fost pe
în picioare, în spatele protecţiei V-ului maşinii deschise.
uşa deschisă a maşinii, cu revolverul său de calibrul 38 scos. Evans s-a întors şi
a adoptat o poziţie de luptă defensivă de tragere, desprinzându-se de pe
gloanţe – poc! Pop! Pop! – în timp ce se îndrepta cu paşi greoi spre
în spatele unităţii sale de patrulare. Odată ajuns acolo, a coborât la o
genunchi, a aruncat cartuşele uzate din pistolul de 38 şi
a folosit un încărcător rapid pentru a reîncărca rapid şase gloanţe reale.
în cilindrul revolverului.
Evans nu-şi dădea seama, dar tocmai făcuse ceva
remarcabil. Să folosească un revolver de calibrul 38 în timp ce se afla sub focuri grele,
Jim Evans îşi nimerise ţinta de la o distanţă de
şaptezeci şi cinci de metri, lovindu-l pe Chris Harven la câţiva centimetri.
sub omoplatul stâng şi l-a doborât la pământ.
pământ.
D. J. McCarty a văzut cum totul se întâmpla în faţa lui, în timp ce
ca şi cum ar fi urmărit un film prin parbrizul maşinii.
Fairlane. Într-o secundă urmăreau unitatea RSO
în jurul unei curbe, iar în următoarea clipă el era
aruncat în faţă când McPheron a frânat brusc.
„Iese pe cauţiune", a strigat McPheron în timp ce a aruncat
uşa şoferului şi a sărit el însuşi afară. Singur în
scaunul pasagerului, D.J. l-a văzut pe adjunctul de la Riverside plonjând afară
din vehiculul său chiar în momentul în care geamurile din spate ale unităţii RSO
au explodat. McCarty a încercat să proceseze activitatea care se desfăşura
în faţa lui, în timp ce ţinea în mână M16-ul descărcat, cu ochii
cu ochii aţintiţi asupra adjunctului care îşi descărca revolverul în timp ce el
se retrăgea în partea din spate a unităţii.
În timp ce Evans s-a ascuns în spatele vehiculului său pentru a reîncărca, McCarty
a văzut un pistolar cu părul sălbatic şi stufos ridicându-se în partea din spate a maşinii.
dreapta, cu un picior pe coasta dealului, ţintuindu-şi puşca în jos peste
unitatea lui Evans. Putea distinge două siluete mai sus
dealul din spatele camionului, ambele cu puşti. Nu
să te întorci în acelaşi loc în care ai coborât,
se gândea McCarty, privindu-l pe Evans cum reîncarcă.
O clipă mai târziu, Evans a urcat din nou pentru a trage. D.J. a văzut
că şi-a dat brusc capul pe spate. Evans s-a învârtit spre dreapta,
descărcând un glonţ din pistolul său de 38 în pământ în timp ce cădea,
un jet de lichid ieşind din zona capului său.
În timp ce se prăbuşea, D.J. a putut vedea o gaură masivă în
în faţă. Apoi, Jim Evans a dispărut, căzând mort, chiar în momentul în care a fost ucis.
la câţiva metri în faţa capotei unităţii lui McCarty.
Gloanţele care s-au izbit de parbrizul maşinii...
al unităţii de patrulare a lui McCarty o clipă mai târziu au fost un
o continuare a tirului care tocmai îl omorâse pe Jim Evans.
Primul a făcut o gaură în geamul de siguranţă de la înălţime.

pe partea dreaptă şi a săpat în acoperişul Fairlane-ului.
McCarty a dat drumul la M16 şi s-a rostogolit spre stânga, ridicând
braţul drept pentru a-şi proteja faţa. Când al doilea glonţ
a trecut prin el, D.J. a văzut mâneca de la mâneca roşie a pistolului său.
roşu al bluzei de vânt se umfla în timp ce glonţul a sfâşiat o bucată de piele moale.
de ţesut moale din interiorul cotului său drept.
McCarty ştia că trebuie să iasă din maşină, altfel
ar fi murit acolo. Ridicându-se rapid, a apucat
mânerul uşii pasagerului şi a deschis-o cu piciorul.
Gloanţele au lovit imediat panoul din faţă al
Fairlane şi partea laterală a portierei deschise. Uitând de
M16 care zăcea acum pe scaunul de lângă el, D.J. a încercat să
să desprindă puşca de la suportul său din centrul uşii de la
planşa de bord, dar manevra a necesitat două mâini pentru a
efectua, aşa că a renunţat. Cu o cascadă de focuri de armă
răsunând pe pereţii canionului şi gloanţele şuierând...
deasupra capului, D.J. s-a târât cu disperare prin faţa casei.
scaunul din faţă şi s-a împrăştiat pe partea şoferului pe noroi.
pe carosabilul de pământ, neînarmat. S-a auzit o altă rafală de focuri de armă,
chiar mai aproape de data asta, când gloanţele au lovit în carosabil.
În pană de opţiuni şi sigur că va fi ucis în orice moment
în orice moment, D.J. a făcut singurul lucru la care s-a putut gândi: El
a început să sape.
Chiar şi cu garda joasă a Ford-ului Fairlane,
McCarty a reuşit cumva să îndepărteze suficient de mult din
pentru a ajunge cu cea mai mare parte a corpului sub el.
sub unitatea de patrulare. Întins pe burtă, a auzit
McPheron strigându-l din partea din spate a vehiculului.
„D.J., eşti în regulă? Eşti în regulă?"
„Sunt bine, dar nu am o armă", a spus McCarty.
înapoi. S-a auzit o altă salvă de focuri de armă, de data aceasta de la
de data aceasta, exploziile de la gura ţevii de eşapament sunau mult mai aproape decât au fost.
mai mult decât înainte. Vin să mă execute, s-a gândit el.
„Mac, dă-mi o armă", i-a strigat înapoi partenerului său.
Nu a primit niciun răspuns de la McPheron. D.J. s-a întors cu spatele.
capul pentru a vedea dacă poate vedea picioarele suspecţilor.
de sub vehicul. Ceea ce a văzut în schimb a fost
corpul lui Jim Evans întins pe şosea, cu ochelarii lui
sfărâmat lângă el şi o rană deschisă în locul în care îi era
unde fusese orbita ochiului drept. Te rog, Doamne, nu mă lăsa
să sfârşesc aşa, se gândea D.J. În acel moment, el
şi-a amintit de M16.
Ieşind cu ghearele de sub Fairlane, McCarty
s-a ridicat şi şi-a trecut mâna orbeşte peste partea din faţă a maşinii.
scaunul din faţă, căutând arma. A apucat-o de
de ţeava armei, iar M16 şi cele două încărcătoare au căzut
au căzut pe pământul de lângă el. McCarty a împins una dintre
încărcătoare în partea de jos a armei. A apucat
şurubul şi l-a tras înapoi pentru a încărca un cartuş, dar
încărcătorul a căzut pe pământ. Gloanţele au lovit
drumul din jurul lui. A încercat din nou. Cartuşul a căzut

din nou. S-a uitat în fundul cartuşului şi a văzut că
nu reuşise să trimită glonţul. Dacă acest lucru este
rupt, s-a gândit, sunt mort. Nu era
o altă rafală de focuri de armă. În panică, McCarty a lovit
M16 de o piatră mare de pe carosabil şi apoi a încercat
din nou procedura de încărcare. De data aceasta, încărcătorul
s-a blocat în poziţie şi tija a înaintat glonţul în
în cameră.
D.J. a sărit în picioare şi a întrezărit o mişcare
în spatele camionetei. A ridicat M16 deasupra
capul său şi a golit jumătate din încărcătorul cu douăzeci de cartuşe.
în direcţia camionetei galbene, măturând
arma înainte şi înapoi pentru a acoperi lăţimea drumului.
cu focuri de armă. Abia atunci când s-a aplecat înapoi
că D.J. şi-a dat seama că îi fusese atât de frică să nu fie împuşcat
încât închisese ochii tot timpul cât fusese în faţa lui.
când trăgea.
Dintr-o dată s-a făcut linişte. McCarty se uită peste uşă,
scanând carosabilul din faţa lui. Figurile erau
dispărut. A respirat adânc şi a avansat spre partea din spate a maşinii.
şoferului din spate al unităţii lui Evans. A ridicat pistolul, a ochit
pe partea din spate a camionului galben şi a tras, trimiţând
gloanţe în hayon, în cârligul de remorcă şi prin
geamul din spate. A văzut ceva întins pe şosea care
a crezut că ar putea fi un cadavru şi a golit cartuşul rămas.
încărcătorul spre obiect, dar s-a dovedit a nu fi nimic.
mai mult decât o cârpă.
Jim McPheron s-a apropiat din spatele Fairlane-ului pentru a
poziţia anterioară a lui D.J. în spatele uşii deschise şi a luat
puşca de vânătoare din unitate, ghemuindu-se în spatele
uşa deschisă.
McCarty a răsturnat clipul din junglă şi de această dată a
s-a blocat cu uşurinţă în orificiul încărcătorului. A îngenuncheat lângă
Evans. Dintr-o dată s-a auzit zgomotul a patru puşti de vânătoare.
explozii de puşcă chiar în spatele lui. McCarty a sărit, accidental.
descărcând accidental un glonţ din M16. McPheron avea
decis să îl acopere pe D.J. fără să-i spună lui
să-l anunţe.
Ajutorul de şerif Mike Lenihan a avansat spre partea din spate a
Fairlane de la propria unitate, cu o maşină mai în spate. Împreună cu el
era ofiţerul de patrulare pe autostradă Steve Batchelor. Lenihan
i-a făcut semn lui Batchelor şi împreună au sărit înainte.
în poziţie ghemuită spre Evans. Cei doi bărbaţi l-au târât înapoi
spre partea şoferului din Fairlane, McPheron golindu-l pe Evans.
toate cele şase gloanţe din pistolul său calibrul 38 ca acoperire. Când au fost
înapoi, McPheron a recuperat o cutie de prim ajutor din portbagaj.
din Fairlane şi a pus un bandaj peste rana lui Evans.
pe orbita grotesc de mărită a ochiului lui Evans. Era singurul lucru pe care
la care se putea gândi să facă. Bărbaţii s-au înghesuit în spatele celor doi
unităţile de patrulare, cu armele scoase. „Dacă încă mai vor
să ne ucidă”, a spune Lenihan, făcând semn cu revolverul său

spre tufişurile dese din vârful dealului de deasupra.
„acolo se vor duce.” McCarty s-a ridicat în picioare şi a tras.
o duzină de gloanţe din M16 în susul dealului.
URMĂRIND ACTIVITATEA DE LA LOCUL DE SPĂLARE
De la o curbă a drumului, mult mai jos, detectivul Mike
Jordan a lansat un apel urgent către tot personalul RSO pentru a
să se elibereze de toate blestematele de discuţii radio. E-229,
mă auziţi? Vă rugăm să menţineţi un nivel minim de
trafic minim. Avem o situaţie foarte periculoasă pe Sierra.
Avem mai mulţi ofiţeri împuşcaţi şi nu ştim ce s-a întâmplat.
care este situaţia cu tot acest trafic.
10-4. Toate unităţile, trafic minim, chiar şi în caz de urgenţă,
a transmis Keeter. Referitor la Sierra Avenue. Keeter a
transmisă de Keeter a fost calmă şi măsurată, dar semnificaţia
nu a fost pierdut pentru cei care au auzit-o: Ceva s-a întâmplat.
a mers teribil de rău în Lytle Creek.
Plutind deasupra în 40-King-l, John Plasencia şi Ed
Mabry au privit neputincioşi cum se desfăşura lupta cu focul.
pe şoseaua de jos. Mabry a pierdut momentan din vedere
camionul în spatele unui şir de copaci şi, când în cele din urmă a
a reuşit să restabilească contactul vizual cu suspecţii, aceştia erau
se aflau deja pe drum. Treizeci şi şase de secunde după ce Jim
Evans a întrebat dacă camionul se mişca, Bender a ajuns în cele din urmă
a venit prin radio cu răspunsul de la 40-King-1:
Vehiculul este oprit. Sunt pe jos. Acum Plasencia
şi Mabry puteau să vadă altceva ce se întâmpla mai jos:
Suspecţii scăpau.
Chris Harven s-a ridicat în mâini şi în genunchi.
şi a început să se târască pe drum. Se simţea ca şi cum
cineva îi înfipsese un cuţit în spate. După cinci metri,
s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre o movilă de pietriş,
bolovani şi trunchiuri de copaci care se prăbuşiseră în josul drumului.
munte şi a îngropat Baldy Notch Road. A ales o
traseu şi a început să se caţere pentru a traversa. În faţa lui,
Manny a traversat, ţinând încă Heckler-ul lui Chris.
Când a ajuns pe partea cealaltă a râpei, Delgado
a continuat să meargă şi nu s-a uitat înapoi.
Chris l-a văzut pe fratele său traversând râpa chiar deasupra
şi purta AR-15 „Shorty”. Unde e George? Chris
a sunat. Russ a făcut o pauză, s-a uitat în jur, apoi i-a făcut semn
la vale. George se afla sub nivelul platformei drumului, încă
purtând pistolul 308 şi mişcându-se încet, picioarele îi alunecau în afara
de sub el pe şisturile desprinse. Am terminat, George.
a strigat către ei, respirând greu, cu faţa palidă şi
ceară, pantalonii îmbibaţi de sânge până la genunchi. Am
sângerând.
Chris a luat Heckler-ul de la George şi a privit cu ochii întredeschişi spre
elicopterul care zbura chiar sub învelişul de nori, cu
paletele tăind aerul cu un sunet gutural. S-a uitat
la drumul din faţa lor. La o sută de metri mai departe
mai sus, acesta se curba în spatele muntelui, iar pământul

şi pietrişul păreau să dispară în cerul cenuşiu. Doar
să te ridici în curba aceea şi poţi să treci peste versant,
i-a spus lui George. Au început să urce încet în sus pe
deal. Russ a ridicat „Shorty” pe umăr şi
a mers în urma lor. În faţă, Manny a ajuns în vârf
şi a dispărut după curbă.
După alte câteva minute, Russ, Chris şi George
au ajuns la curba ascuţită care îi va duce la
cealaltă parte a crestei. Russ Harven a aruncat o ultimă privire
la scena de sub ei, la şirul lung de maşini, la linia albastră
şi luminile roşii şi albastre care clipeau pe pereţii canionului în
în amurgul căzut. Ştiam că e o idee aiurea, a spus el.
înainte de a dispărea după curbă cu maşina.
cu ceilalţi.
Pe cealaltă parte a muntelui, drumul era doar
la fel de abrupt ca înainte. George s-a dus până la margine şi a rămas
privind în josul dealului de chaparral. O să mă las în lături
aici, a spus el. A păşit peste margine şi a alunecat
şi a coborât câţiva metri pe pământul liber. Chris i-a dat
Heckler-ul jos. George a luat pistolul şi s-a dus
în jos pe versantul dealului încă câteva zeci de metri înainte de a coborî brusc
aruncând brusc puşca la o parte şi apoi continuând să coboare.
Chris şi Russ au mers mai departe. Câteva sute de metri mai sus,
Chris a virat brusc şi a căzut peste margine.
Când Russ s-a uitat înapoi, dispăruse pur şi simplu. Russ a ţinut
Mergea, singur acum. După o altă curbă a drumului, el
a trecut el însuşi pe margine. Pământul dezlipit a dat cu piciorul
de sub cizmele lui şi a căzut pe spate şi a început să
să alunece şi să se rostogolească pe deal. Şi-a pus picioarele sub
din nou şi a continuat să meargă. Ajungând la un grup de oameni căzuţi
copaci căzuţi, a găsit o deschizătură sub unul dintre ei şi s-a împins
„Shorty” AR sub el. Era un lucru să fii
să ţii poliţiştii la distanţă din spatele unei camionete care circula cu viteză.
camionetă, dar în nici un caz nu aveau de gând să tragă în el.
să iasă dintr-un canion pe jos. Singurul lucru pe care o puşcă
ar fi făcut acum era să-l încetinească.
Puţin mai jos, a ajuns la un brad.
şi s-a sprijinit de un bolovan printre ei ca să se odihnească. El
îşi trecu mâna pe cap până când ajunse la o umflătură.
unde alicea de alice se cuibărea sub
scalpului. Un centimetru mai jos şi aş fi fost chiar acolo cu Billy, a spus el.
s-a gândit. S-a aşezat şi a privit canionul, cu
respiraţia lui era vizibilă în aerul rece. Sub el, Coldwater
Canionul Coldwater se deschidea spre North Fork al pârâului Lytle Creek. El
putea să vadă porţiunea de drum Lytle Creek pe care au
parcurs cu puţin timp înainte. Vehicule ale forţelor de ordine
încă se îndreptau pe drum spre Stockton Flats.
Elicopterul şerifului din San Bernardino care fusese
care îi urmărea a mai făcut o ultimă trecere şi apoi a coborât în picaj.
în canion, chiar sub stratul de nori şi a coborât în jos.
şi s-a îndreptat înapoi spre Inland Empire. L-a urmărit

plecând.
S-A GHEMUIT ÎN SPATELE ARIPII DIN SPATE A LUI JIM
EVANS, D. J. McCarty a auzit ultimul zgomot de la
ultima transmisie de la 40-King-I. Dă-mi o ţigară, a spus el.
i-a cerut lui Lenihan, deşi el fuma rar. Lenihan
a scuturat o pereche de Marlboro din pachetul său şi cei doi
bărbaţi s-au aşezat să fumeze la adăpostul unităţii lui Evans.
Lenihan a verificat cotul rănit al lui McCarty. O bucată de
de carne cu diametrul unei mingi de golf fusese smulsă. Noi
ar trebui să te scoatem de aici, a spus el. McCarty şi-a scuturat
din cap. Se auzi o altă transmisie radio. Un
echipă SWAT de opt oameni de la poliţia din San Bernardino se afla la
Stockton Flats şi se îndrepta spre munte. O să...
plec când ajung aici, a spus el, aprinzând un al doilea foc.
ţigară de la prima.
DETECTIVUL JIM HOPKINS, DE LA RIVERSIDE, A URCAT PE MUNTE.
deal spre locul unde se aflau ROLF Parkes, Fred Chisholm şi Mike
Jordan stăteau lângă unitatea lui Jordan, departe în spate, în
linia de urmărire. Hopkins fusese la volan
în timp ce Don Bender se ocupa de CLEMARS. Am auzit
că eşti rănit, i-a spus el lui Parkes.
Parkes şi-a dat părul pe spate pentru a afişa şanţul puţin adânc.
gravat în scalp. „Nu-i nimic."
Uite, Rolf, a spus Hopkins cu răbdare. Nu se va întâmpla nimic altceva.
să se întâmple aici sus în seara asta. Fă-mi o favoare şi ia
elicopterul de aici şi du-te să te uiţi la chestia aia.
Rolf încercase să-i adune pe ceilalţi adjuncţi pentru a forma
o poteră şi să se ducă după hoţii de bănci care au scăpat pe
pe jos, dar ştia că Hopkins avea dreptate. A predat
pistolul cu pârghie calibrul 22 şi s-a îndreptat abătut spre deal.
spre locul de aterizare.
Coborând dealul în acelaşi timp pentru a fi evacuat
de către Huey 500 a fost un alt deputat rănit. D. J.
McCarty renunţase în cele din urmă la M16 pentru a se întoarce la San
Bernardino, sergentul Dennis O'Rourke, şi se îndrepta spre
în direcţia locului de aterizare, la câteva sute de metri.
mai jos. În lumina zilei care se stingea, McCarty a trecut pe lângă echipa SWAT
care se îndrepta spre zona de ambuscadă. „Dacă îi vedeţi,
împuşcaţi-i", le-a spus McCarty în timp ce trecea pe lângă ei. „Nu încercaţi
să-i capturaţi; doar împuşcaţi-i."
Membrii SWAT puternic înarmaţi erau inexpresivi.
D.J. a văzut în ochii lor, privirea soldaţilor care mărşăluiau
într-o bătălie în care ştiau că s-ar putea să nu supravieţuiască. SWAT
era obişnuită să înconjoare case şi să aducă
o putere de foc superioară asupra unui suspect, nu să intre în
într-o zonă sălbatică îndepărtată, pe întuneric, pentru a se confrunta cu
oameni la fel de bine înarmaţi. Nu a existat niciunul dintre obişnuitele
obişnuite ale echipei SWAT. Aceşti oameni sunt
speriaţi, se gândea D.J.
D. J. McCarty şi Rolf Parkes nu se mai întâlniseră niciodată.
şi habar n-aveau prin ce trecuse celălalt.

După ce s-au înghesuit în spaţiul înghesuit al
compartimentul înghesuit al Huey-ului poliţiei, Rolf l-a întrebat pe McCarty
ce se întâmplase acolo sus. McCarty i-a povestit cum Jim
Evans murise. Parkes a dat din cap în tăcere. „Ce s-a întâmplat
cu tine?” a întrebat McCarty. Rolf i-a spus. Lamele de
Huey au pornit până la un vuiet asurzitor, iar
elicopterul a decolat, McCarty şi Parkes privind în jos în timp ce
munţii se pierdeau în depărtare.
Sub ei, pe Baldy Notch Road, se desfăşurau, cu greu
procesul laborios de a întoarce zeci de vehicule ale forţelor de ordine
spre Stockton Flats era în curs de desfăşurare. Se întuneca şi
o ploaie îngheţată a început să cadă. Înapoi la dispeceratul RSO,
Gary Keeter a început să facă apelul pentru a contabiliza toate
personalul Riverside aflat pe teren.
„2-Edward-21?”
„2-Edward-21, recepţionat.”
„Edward-320?”
„Edward-320, recepţionat.”
Pe versantul muntelui, luminile albastre şi roşii încă se învârteau,
lanternele de lanternă măturau linia de creastă, iar adjuncţii se strângeau...
împotriva frigului. Pe frecvenţa Riverside, Keeter
putea fi auzit strigând codurile de identificare,
amplificate în tot canionul de radiourile vehiculelor.
şi portabilele care atârnau de şoldurile adjuncţilor.
„2-Edward-71?”
„2-Edward-71, recepţionat.”
„Edward-20?”
„Edward-20, recepţionat.”
„2-Edward-74?”
Pe Baldy Notch Road, bărbaţii s-au sprijinit pe
unităţile de patrulare şi au ascultat, studiind conturul
muntelui pe cerul întunecat.
„2-Edward-74?”
„Adjunctul Evans?”
Totul era tăcut pe munte.
10
UNII BĂRBAŢI NU-ŞI VĂD NICIODATĂ FIII CRESCÂND.
9 mai 1980. Norco, California.
LA INTERSECŢIA DINTRE FOURTH ŞI HAMNER,
Locotenentul Floyd Oden, de la RIVERSIDE SHERIFF, a găsit
cu responsabilitatea generală pentru o scenă a crimei care
care se întindea neîntreruptă pe o distanţă de peste 60 de kilometri.
cea mai mare din istoria aplicării legii din SUA. După o anchetă foarte
public între Oden şi locotenentul
Jack Reid cu privire la cine ar trebui să aibă comanda
locul faptei, adjunctul şefului Ron Bickmore a intervenit şi
şi i-a încredinţat sarcina lui Oden.
Primul lucru pe care l-a făcut Oden a fost să se despartă de Fourth şi Hamner.
în două responsabilităţi primare, la care a alocat doi
celor mai buni investigatori ai săi. Detectivul Joe Curfman a fost pus
să se ocupe de banca în sine, interogând angajaţii şi

martori şi să adune probe.
Oden a desemnat tot ce se afla imediat în afara băncii
„Locul crimei nr. 1” şi l-a desemnat pe cel mai bun agent de probe.
John Burden. Burden era un mare morse de
cu o mustaţă stufoasă şi cu un ochi meticulos pentru
detaliu. Prima sa provocare a fost să securizeze locul crimei
şi să-i oprească pe toţi sergenţii şi locotenenţii să nu se mai plimbe pe aici.
pentru a se holba la Billy Delgado, acum
încătuşat conform protocolului şi prăbuşit mort între
între cele două scaune din faţă. Ce ar trebui să fac cu toate aceste alămuri
care se plimbă pe aici? Burden l-a întrebat pe Oden după ce
după ce a primit misiunea. Spune-le să plece naibii de aici.
de acolo, a spus Oden. Şi exact asta a făcut Burden.
Burden şi echipa lui tocmai începuseră o muncă minuţioasă
de a găsi, marca, aduna şi înregistra fiecare
ultima probă, când s-a apropiat un sergent.
„Oden are nevoie de ajutorul vostru”, a spus bărbatul, făcând semn către un
maşină nesemnalizată la nord de intersecţie. „Delgado
nu vrea să renunţe la arma lui.”
Burden a lăsat să iasă un oftat şi s-a îndreptat cu greu spre maşină.
Floyd Oden şi Andy Delgado stăteau în spate.
pe bancheta din spate certându-se. Burden a deschis portiera şi s-a strecurat pe
scaun, folosindu-se de circumferinţa sa amplă pentru a-l împinge pe Delgado în
centru. Andy era acum prins între cei doi.
bărbaţi mult mai mari. „Dă-i nenorocita aia de armă, Andy,”
a spus Burden.
Delgado s-a înfipt. „N-o să mă laşi pe mine
neînarmat”, a spus el.
„La naiba, Andy, ştii regulile”, a spus Burden.
a lătrat. „Este o probă. Trebuie să o luăm.”
„Dar nici măcar nu am tras cu ea!” a protestat Andy.
„Dă-i doar arma”, a spus Burden, îndulcindu-şi tonul.
Andy a lăsat să iasă un oftat şi a scos pistolul 357 din toc,
şi i l-a dat lui Burden. Burden a deschis uşa
cilindrul şi a scuturat cele şase cartuşe nefolosite. „Mulţumesc
ai spus”, a spus el, deschizând uşa maşinii şi întorcându-se înapoi.
în direcţia dubei verzi.
La scurt timp după aceea, un tehnician de identificare pe nume Sue Dobson a venit
spre Burden, ţinând cu grijă un pistol de calibrul 45 pe care îl avea în mână.
pe care tocmai îl găsise zăcând în noroi în faţa uşii dubei.
Încărcat şi armat, i-a spus femeia.
La ora 17:58, Burden a vorbit la radio cu Larry Brown
de la Departamentul de pompieri din Norco. Se întâmplase ceva
un fel de dispozitiv incendiar detonat sub o conductă de gaz.
la sud de Second Street. Un martor a raportat că a văzut
o dubă verde care se îndepărta cu viteză de la locul faptei. „Cred că
că aceştia ar putea fi băieţii voştri”, a spus Brown.
Sortarea cu grijă a conţinutului dubei,
Burden a văzut ceea ce părea a fi o duzină de dibluri de lemn.
care ieşeau dintr-o geantă. Când s-a uitat şi a văzut
ce era înăuntru, a ordonat imediat ca toată lumea să se îndepărteze

şi a cerut Departamentului de Poliţie din Riverside
de genişti din Riverside.
La ora 18:34 p.m., şeful echipei de genişti a poliţiei din Riverside, Bill Miller,
a început să cureţe duba de explozibili – zece bombe cu baston,
trei cocteiluri Molotov Blue Nun şi o jumătate de duzină de
grenade cu fragmentare şi le-a aşezat pe strada Fourth
Street. După aceea, echipa lui Burden a intrat înăuntru şi a început
să scoată măştile de gaze, ochelarii de teren, o busolă,
încărcătoare de banane de 40 de cartuşe, o macetă, un AR-15,
pistoale de mână şi cutii de muniţie nedeschise, mai mult de
o mie de cartuşe în total. Walkie-talkie-ul lui MacDonald
de pe scaunul pasagerului de lângă Billy Delgado era încă
pornit şi scârţâia de zgomot static. Ultimul obiect luat
din furgonetă a fost o sabie de samurai cu o şosetă de gimnastică.
trasă pe mâner.
La ora 19:38, medicul legist adjunct Doug McCoy a sosit la faţa locului.
l-a scos pe Billy din dubă. În timp ce cerceta zona
în jurul cadavrului, a găsit un portofel şi l-a înmânat lui
Burden. Burden a deschis portofelul, nerăbdător să afle ce s-a întâmplat.
identitatea suspectului său mort. S-a uitat la fotografia
a unui bărbat foarte alb, de vârstă mijlocie, cu ochelari de bufniţă.
cu ochelari de soare. Cine este acest individ? Unul dintre ceilalţi
investigatori a verificat fotografia. E ostaticul nostru.
Munca lui John Burden era departe de a se fi terminat. De fapt, Burden
nu avea să se culce decât peste 60 de ore. La ora 2:00
a.m., el şi Joe Curfman se aflau la Grimes Funeral
Grimes pe Hamner, urmărindu-l pe patologul Rene Modglin.
să-l disece pe Billy Delgado. Billy a fost radiografiat şi tranşat,
ace lungi înfipte în inimă şi în vezica urinară pentru a scurge...
pentru a extrage mostre de fluide conţinute în ele, stomacul i-a fost tăiat
deschis şi conţinutul a fost scos. Calota craniană a fost tăiată
şi detaşat, creierul a fost aşezat pe masa de lângă el.
în timp ce doctorul a scos sfertul de uncie de bilă de
de alice de la baza cavităţii craniene a lui Billy.
A aruncat micuţa alice într-o pungă pentru probe şi a
şi i-a dat-o lui Burden. Detectivul s-a holbat la ea, fără
mai mare decât cel mai mic sâmbure de porumb dintr-o cutie de porumb. Acest
e numai vina ta, nu-i aşa? s-a gândit el. Doar câţiva centimetri
la stânga şi chestia asta se rostogoleşte inofensiv în jurul unei
pe bulevardul Hamner, Jim Evans este acasă, legănându-se.
şi Billy Delgado zace într-o cameră de motel.
în Vegas cu prima lui prostituată, în loc să fie pe un scaun de inox.
cu creierul lângă el. Şi toate astea din cauza
tu, nenorocitule.
DUPĂ O VREME, CINEVA I-A SPUS LUI ANDY DELGADO CĂ EL...
că nu mai e nevoie de el la locul faptei. A fost condus
acasă şi a fost lăsat în faţa casei sale.
Andy a stat mult timp pe peluza din faţa casei încercând să
să-şi dea seama ce ar trebui să facă acum. A intrat înăuntru şi
şi i-a spus soţiei sale, Lucreţia. A luat cina cu
fiica sa de şapte ani, Tanya. S-a agitat în timp ce

se uita la ştirile despre incident, a devenit neliniştit şi
s-a plimbat prin casă. Maşina lui era încă în spate la
la RSO, aşa că nu a putut nici măcar să iasă la plimbare cu maşina pentru a-şi limpezi
capul. A sunat la secţie. Sigur, îl trimiteau pe
pe cineva să vină să-l ia; trebuiau să intervieveze pe cineva.
oricum trebuia să-l intervieveze.
În jurul orei opt şi jumătate în acea noapte, trei poliţişti au oprit în
un vehicul nemarcat. Aveau o ladă de bere cu
cu ei. Te vom duce la sediu, dar ne vom opri la
la spital mai întâi, i-au spus ei, aruncându-i lui Andy o bere.
Ceilalţi adjuncţi fuseseră implicaţi doar periferic în
incidentul, dar erau încă încinşi ca nişte sportivi după ce
cel mai important meci din viaţa lor. Andy a devenit tăcut şi
a început să repete întreaga bătaie cu arma de foc la nesfârşit în
mintea lui, încetinind-o pentru a putea examina fiecare
decizia pe care o luase în detalii atroce. Am făcut
totul cum trebuie? Da, era sigur că da. S-a dus
din nou, chiar de la 211 până la momentul în care a fost
camionul galben a dispărut peste deal. Însă
întrebare nu dispărea: Am făcut totul cum trebuie?
Glyn Bolasky şi Darrell Reed fuseseră mutaţi de la
de la Urgenţe şi împărţeau o cameră, îndopaţi cu medicamente.
de analgezice şi se uitau la canalele locale până când au
până când vor găsi un alt reportaj despre jaful de la banca Norco.
Piciorul lui Reed era ridicat şi bandajat, jumătate din pistolul .223
de glonţ 223 încă se afla chiar sub genunchi. Cotul lui Bolasky
era înfăşurat în tifon, iar faţa, pieptul şi
umărul au fost peticite acolo unde fragmentele de glonţ şi
sticlă spartă fuseseră smulse din carnea sa. Cu toate acestea, în
tânărul deputat era bine dispus.
Delgado stătea în fundul camerei şi studia
cotul bandajat al lui Bolasky. Se aşteptase ca acesta să fie
mai rău. Mult mai rău. Cât de grav este braţul ăla? a întrebat Andy.
Câte copci? Doar două sau trei, dar a lovit o
arteră. Ei bine, mă bucur că nu este atât de grav, a spus Andy. Andy
a continuat să se uite la Bolasky glumind cu ceilalţi, la
sunetul transmisiei radio a lui Chuck Hille care se repeta în buclă peste
şi iar în mintea lui. 2-Edward-59, îl rostogolesc pe Bolasky.
la spital. M-au lăsat naibii acolo, se gândi el,
uitându-se la tifonul înfăşurat în jurul braţului lui Bolasky.
Şi pentru ce? Pentru asta?
HERMAN BROWN ŞI KEN MCDANIELS, ÎMPUŞCAŢI AMÂNDOI.
LA INTERSECŢIA dintre Limonite şi Etiwanda, au fost
au fost trataţi şi eliberaţi, fragmentele de glonţ fiind fie extrase
din corpurile lor sau au fost lăsate acolo unde erau. California
Poliţistul Bill Crowe, de la Poliţia Autostrăzii din California, a fost reţinut mai mult timp.
în timp ce şi mai multe schije şi cioburi de sticlă au fost scoase din
corpul său. În mod remarcabil, nici măcar rana de la
glonţul care i-a intrat în braţ şi a ieşit prin braţul său.
spate a fost suficient de gravă pentru a-l reţine peste noapte şi a
a fost şi el externat. A. J. Reynard, cel mai tânăr deputat

din cadrul forţelor de poliţie din Riverside şi cel care a avut
urmărit din greşeală camionul galben pe o distanţă de 400 de metri.
pe Bellegrave, a rămas internat la Spitalul General Riverside.
Prima dintre cele două operaţii la cotul său rănit a fost
programată pentru ziua următoare.
D. J. McCARTY aproape că nu a mai văzut
FOTOGRAFUL de la San Bernardino Sun la timp.
în timp ce ieşea de pe pista de aterizare a elicopterului de la Loma
Linda University Medical Center. Pilotul elicopterului Vic
Brimmer l-a anunţat pe D.J. în timp ce se îndreptau către
rampa împreună cu Rolf Parkes chiar în faţa lor.
Ar fi bine să-ţi acoperi tricoul ăla. În
fotografie care a apărut în ziarele de a doua zi, McCarty este
ţine împreună ambele părţi ale hanoracului roşu pentru a
pentru a ascunde imaginea omului Zig-Zag care fumează o ţigară uriaşă.
uriaşă de ţigări, care apare pe faţa tricoului. Aspectul
de pe faţa lui McCarty putea fi interpretată ca un uşor zâmbet.
Expresia de pe faţa lui Rolf Parkes este în mod clar
diferită. Este privirea unui om care îşi dă seama cât de aproape a fost
a fost aproape de moarte. Adrenalina care îl ţinea
neînfricat într-o urmărire sub focuri grele începea să
să se epuizeze. Parkes s-a trezit copleşit de
de emoţii. Sub lumina fluorescentă strălucitoare a
camera de urgenţă, Rolf se simţea brusc foarte departe de casă.
şi complet singur. A folosit un telefon de birou pentru a-şi suna
soţia sa. Susan era tulburată. Departamentul tocmai a sunat
şi mi-a spus că ai fost împuşcat în cap, a spus ea.
a spus. Asta e tot ce mi-au spus, că ai fost împuşcat în cap.
în cap. A început să plângă.
Pentru Parkes, vocea lui Susan a fost cea a unei văduve care a avut o viaţă grea.
a fost anunţată de moartea soţului ei. Moartea lui. Rolf
a început să plângă, cuprins de o tristeţe de nedescris pentru
pentru el însuşi şi pentru Jim Evans.
Susan a insistat să meargă cu maşina la spital, dar Rolf i-a spus lui
că nu. Era un drum lung şi probabil că ar fi fost
pleca oricum în curând.
A închis telefonul şi s-a sprijinit de perete, dar...
nu se putea opri din plâns. O clipă mai târziu, a fost
ţipând, cu mâinile încleştate pe ochiul drept. Nu e
ceva în ochiul meu, a strigat. La o examinare
o cameră de examinare, un medic a folosit picături de colorant pentru a studia ochiul.
sub o lumină neagră. A extras cu grijă un ciob de
de sticlă de doi milimetri lungime de sub pleoapă. Acesta avea
se afla acolo încă de la atacul iniţial de pe Holmes Avenue,
dar abia acum a fost dislocat de lacrimile sale.
I-au pus un plasture pe ochi şi l-au rulat pe Rolf într-un
cameră pentru a aştepta radiografiile. Şeriful din San Bernardino
Carlos Acevedo a intrat în cameră şi l-a întrebat pe
Parkes dacă îl poate intervieva în legătură cu incidentul. Încă
pe o cădere de adrenalină, Parkes abia a reuşit să facă
interogatoriul, oprindu-se frecvent pentru a se sufoca.

lacrimi. Detectivul Acevedo şi-a încheiat raportul cu
cu o notă:
L-am observat pe adjunctul Parkes într-o stare emoţională la...
acest moment, în sensul că se tot reţinea şi plângea de câteva
de mai multe ori în timpul interviului. Interviul s-a încheiat
în acest moment.
D. J. McCarty s-a uitat la bucata de carne care lipsea din
cotul său drept sub luminile strălucitoare ale cabinetului de examinare.
camera de urgenţă. Probabil că asta o să doară, a declarat
a spus doctorul înainte de a începe să scormonească în
rana cu capătul unui beţişor lung. Fiecare muşchi din
corpul lui McCarty s-a încleştat împotriva durerii. El
simţea ceva în interiorul pumnului stâng. De ce nu te duci să te duci să te duci la spital?
îmi dai asta? a spus o asistentă de la Urgenţe. Gloanţe de la Jim
Evans au căzut în mâna femeii. D.J.
habar n-avea că le ţinea în mână de când plecase de la
muntele.
Doctorul i-a spus lui McCarty că îl vor ţine în viaţă.
peste noapte pentru observaţie. McCarty le-a spus că erau
că nu. Aceştia s-au certat cu el. McCarty a plecat. Când
s-a întors la apartamentul său undeva aproape de miezul nopţii,
colegul său de cameră, Mike Lenihan, stătea pe canapea.
uitându-se în gol la televizor. D.J. s-a aşezat pe
canapea lângă el. Eşti bine, Mikey? a întrebat el.
Sigur, a spus Lenihan.
Imaginea lui Lenihan trăgând corpul lui Jim Evans
prin noroiul de pe Baldy Notch Road i-a revenit lui D.J.
La naiba, s-a gândit McCarty, Mikey cu siguranţă nu era bine.
ERA ORA 22:00 CÂND MARY EVANS ŞI-A TERMINAT
şi a tras autobuzul marelui oraş în parcarea de la
Riverside Transit Agency, unde fusese şofer.
în ultimii câţiva ani. În timp ce-şi încărca echipamentul într-un
în dulap, un dispecer de tranzit a strigat-o.
Azi a avut loc un mare schimb de focuri în Norco, a spus ea.
Soţul tău nu lucrează acolo, nu-i aşa?
Mary a privit-o pe femeie. Nu în Norco, dar dacă nu este în Norco, atunci nu este.
a fost un mare schimb de focuri, cu siguranţă că el ar fi fost în Norco.
parte din el. A sunat?
Nu, dar bona ta te-a sunat.
E în regulă, îşi spuse Mary. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Ea
s-a dus la un telefon din birou şi a sunat-o pe bona lor.
Josie acasă la ea. J.B. Jr. era încă acolo; Jim nu a apărut niciodată.
să îl ia. Mary a închis şi a sunat la RSO. Ea
a fost transferată la un sergent. Am auzit că a fost o mare
schimb de focuri de armă în Norco astăzi, l-a întrebat ea pe bărbatul cu un aer ferm.
voce fermă. Puteţi să-mi spuneţi unde este soţul meu?
Se făcu o pauză. Nu vă pot spune nimic prin telefon.
telefon, a răspuns sergentul.
Ştiu că a fost implicat, a spus Mary, şi vreau să ştiu dacă a fost implicat.
unde se află.
Trimitem o maşină acolo, a spus bărbatul. Asta e tot ce pot să vă spun.

să fac.
Câteva minute mai târziu, o maşină nesemnalizată a ajuns la
un bărbat cu faţa de piatră pe care nu-l cunoştea.
la volan. Când au ajuns la casa de pe
Oakley Avenue, vecinii se aflau pe gazon şi o flotă
de vehicule RSO erau aliniate de-a lungul bordurii. Mai sus
mulţimii se înălţa un singur om. Mary a intrat imediat
l-a recunoscut imediat pe şeriful Ben Clark, înalt de 1,80 m. Deci,
aşa se întâmplă, s-a gândit ea.
Mary a mărşăluit direct spre Clark. Unde este
soţul meu? a întrebat ea.
Cred că ar trebui să intrăm înăuntru, a spus Clark cu gravitate.
Se apropia de miezul nopţii şi Mary terminase cu
de prostii. La ce oră a murit? a întrebat ea.
În jurul orei patru şi jumătate, a răspuns cineva.
Vreţi să-mi spuneţi că soţul meu a murit acum şapte ore?
şi tu nici măcar nu ai venit să mă iei? Autobuzul
este la doar două străzi mai jos de sediul tău.
Toată lumea din acel departament ştie că lucrez pentru
autoritatea de tranzit.
Mary i-a întors spatele şerifului şi a intrat în
în casă. Aceasta era plină de prietenii şi vecinii ei, cu toţii
toţi erau îndureraţi. Vince Kreter, un băiat de treisprezece ani.
de peste drum, plângea fără să se poată consola. Jim
se apropiase de tânăr după moartea lui
tatălui lui Vince cu şase luni mai devreme. Băiatul de cincisprezece ani al lui Mary
fiica lui Mary, Michelle, stătea tremurândă pe canapea, o vecină
încercând să o consoleze.
Mary s-a aşezat la masa din bucătărie, amintindu-şi cum
Jim trecuse pe la ea în drum spre tura sa în acea
chiar în dimineaţa aceea pentru a verifica ce făcea J.B. Jr. Stătuse în acea
acelaşi scaun, ţinându-l pe copil în braţe. „Jim, cum
de ce nu ai pus niciodată copilul jos?”, i-a spus ea,
zâmbind. „Pentru că vreau ca el să ştie cine sunt”, a spus el.
a spus. El se uitase la ea. „Ştii, Mary, unii
bărbaţi nu-şi văd niciodată fiii crescând.”
„Scuză-mă, dar trebuie să fac ceva”, a spus Mary.
a spus Mary, ridicându-se de la masă. S-a dus la o cameră din spate.
cameră din spate, a luat telefonul şi i-a sunat pe părinţii lui Jim în
Texas. Mama lui Jim a refuzat să o creadă. „Asta nu se poate
fi adevărat. Tocmai am fost acolo cu el. Am fost doar...
acolo!” Mary a auzit receptorul fiind pus pe o bucătărie
la o mie de mile depărtare, vocea mamei care o striga
soţul ei la telefon. Mary s-a gândit la casa lor,
cu toate premiile şi distincţiile lui Jim afişate cu mândrie.
pe pereţi. Doamne, cât de mult îl adorau pe fiul lor cel mare.
Nici tatăl lui Jim nu a vrut să accepte vestea. „Eu doar...
nu pot...” Vocea lui s-a pierdut. Pentru o clipă, Mary
a putut auzi un geamăt în fundal, apoi linia
s-a întrerupt.
ERA ORA 22:00 CÂND ANDY DELGADO A AJUNS LA SPITAL.

A AJUNS LA RSO. SE AŞEZASE singur în groapa din faţa
aşteptând să fie dus la etaj pentru a fi dus sus.
pentru a fi intervievat. Dave Madden a intrat în boxă şi s-a oprit,
şi s-a holbat. La naiba, Andy, am crezut că eşti mort.
Rolf Parkes a intrat pe uşa exterioară. După ce a
radiografie la cap şi după ce i s-a scos sticla din ochi,
a fost dus înapoi la Riverside pentru un ultim
ultimul interviu departamental şi pentru a-şi lua maşina pentru a pleca.
spre Long Beach. Rolf nu mai văzuse pe nimeni din
departamentului său de când fusese dus cu avionul de pe munte.
şi era nerăbdător să vorbească cu cineva. S-a aşezat pe
lângă Delgado. Evans este mort, i-a spus Rolf. I
ştiu, a spus Andy. Cu siguranţă a făcut un drum lung doar pentru a ajunge
ucis. Am omorât pe vreunul dintre tipii ăia de acolo? Nu, Rolf.
a spus Rolf. Toţi au scăpat. Un detectiv a venit în groapă
şi i-a făcut semn lui Andy să îl urmeze. Andy s-a oprit la
uşă şi s-a uitat la Parkes. Tocmai am fost prinşi.
Nu-i aşa?
TREISPREZECE MILE ÎN SUS, ÎN CANIONUL LYTLE CREEK, LA O VITEZĂ DE
centru de comandă instalat la Glen Ranch, pregătiri.
se făceau pregătirile pentru a se asigura că sâmbătă, 10 mai,
va fi foarte diferită de ziua precedentă. Sute de oameni
de oameni puternic înarmaţi au sosit cu elicoptere, câini, câini de vânătoare, câini de vânătoare
echipe de câini, echipe de căutare şi salvare călare, şi echipe de
cele mai avansate echipamente disponibile pentru a-i sprijini.
Armata a oferit un elicopter de luptă, un elicopter de luptă, un aparat de vedere pe timp de noapte
ochelari de vedere vizuală şi un camion plin cu parka arctică pentru a ajuta cu
vânătoarea masivă de oameni care urma să înceapă la prima oră a zilei.
lumină. Imediat după miezul nopţii, poliţia din comitatul San Bernardino
Biroul şerifului din San Bernardino a trimis un apel către Biroul şerifului din L.A.
Office, sau LASO, cu o cerere. În zorii zilei
întunericului şi pe o ploaie rece, personalul SWAT al LASO
a început să sosească la Glen Ranch în autobuze. Şeriful din L.A.
Office avea un nume sofisticat pentru personalul special instruit al poliţiei.
de doi oameni specializaţi pe care li se ceruse să îi trimită, dar
majoritatea poliţiştilor le numeau după specialitatea lor: Hunt & Kill
de vânătoare şi vânătoare.

11

ÎMPUŞCAT ÎN INIMĂ

10 mai 1980. Pădurea Naţională San Bernardino, California.
GEORGE WAYNE SMITH S-A TREZIT CU O TRESĂRIRE. EL
ŞI-A DESCHIS OCHII ŞI a clipit la un cer doar
care începea să se lumineze cu lumină purpurie peste linia de creastă de la
la est. Era confuz şi dezorientat. Cât timp
se afla pe acest munte? Oare dormise în timpul
o zi întreagă şi până în ziua următoare? Nu putea fi sigur.
de nimic din toate astea, dar era un lucru pe care îl ştia:
Era pe moarte.
George s-a aşezat pe versantul abrupt al dealului şi a privit spre
negura canionului Coldwater. Un praf de zăpadă

cădea de pe poncho-ul său militar verde. Şi-a amintit
trezindu-se în întuneric, văzând cristalele de gheaţă şi
de zăpadă strălucind în timp ce cădeau în jurul lui şi se gândea
poate că sufletul său era ridicat pentru a se întâlni cu Domnul său în
în cer. Dar apoi şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a trezit într-un
ploaie tare şi îngheţată. Odată cu venirea luminii zilei, a fost un
ceaţă grea şi umedă, dar tot rece ca naiba, temperaturile
care se aflau chiar deasupra îngheţului. Chiar şi cu poncho-ul de ploaie,
cizmele grele şi mănuşile, era ud până la piele,
intrând şi ieşind dintr-o lume de vis a hipotermiei.
Şi-a lins buzele. Erau crăpate şi uscate, iar
gura uscată. Asta a început în timp ce sângera
în partea din spate a camionului. A fost deshidratarea
care merge împreună cu hipovolemia. S-a întins şi
şi a simţit garoul improvizat legat în jurul coapsei sale. Pe
sângerare se oprise în mare parte, dar piciorul avea o
o amorţeală dezgustătoare. Privind spre canion
şi contemplându-şi soarta, George nu mai simţea nimic din
mângâierea unui om destinat Împărăţiei Cerurilor;
se simţea ca un om care a dat-o în bară. El
s-a lăsat pe spate şi a plutit în întuneric.
„URMĂRITORI, PREZENTAŢI-VĂ LA POSTURILE DE COMANDĂ.
Urmăritori, prezentaţi-vă la posturile de comandă", a spus
sistemul temporar de sonorizare a explodat în timp ce primele raze de lumină
au început să apară deasupra canionului Lytle Creek. Adjuncţii,
echipele SWAT şi personalul de sprijin de la punctul de comandă.
de la postul de comandă de la Glen Ranch au ieşit încet de unde se aflau.
unde au căutat adăpost pe parcursul unei nopţi friguroase.
de ploi torenţiale şi ploi torenţiale. Camionul încărcat cu parkas arctice
a ajutat oarecum, dar a fost o noapte mizerabilă.
noapte.
În jurul miezului nopţii, s-a auzit o rafală de focuri de armă dinspre
undeva în munţi şi s-a răspândit zvonul că
fugari ar putea fi un semnal unul către celălalt sau poate
poate chiar au ucis pe unul dintre ei. După aceea, a fost doar
aşteptând să se facă ziuă şi să se aştepte o
confruntare armată împotriva a patru oameni disperaţi cu
care nu mai aveau nimic de pierdut.
Membrii SWAT s-au îndreptat spre un vehicul de comandă,
au verificat puştile M16, au luat puştile de mare capacitate.
încărcătoare şi au îmbrăcat vestele antiglonţ. Alţii au stat
înfulecând farfurii cu ouă omletă gătite de către
de deţinuţii închisorii judeţene într-o rulotă cu mâncare din apropiere.
Câinii de vânătoare şi ciobăneştii germani se încordau la
şi se învârteau în jurul lor în jurul Departamentului de Poliţie Fontana
şi îşi adulmecau mânuitorii, adulmecând pământul din jurul lor. Montaţi pe
echipele de poliţie călare s-au adunat în jurul unui şir de remorci pentru cai.
Urmăritoarele de la San Bernardino Mountain Rescue
Team a dat cu piciorul în pământ şi a aşteptat să fie în echipă
cu escorte puternic înarmate. După ce le-a dat oamenilor săi un ultim
informare, şeriful adjunct din San Bernardino, Floyd Tidwell

şi-a ridicat privirea de pe harta terenului aşezată pe masă.
„Acum mergeţi să-i prindeţi pe nemernicii ăia şi protejaţi-i pe urmăritori”.
a spus el.
În fruntea unei echipe de căutare se afla sergentul Larry
Richards de la SWAT din cadrul poliţiei din San Bernardino. Împreună cu trei
dintre oamenii săi şi trei adjuncţi ai şerifului din San Bernardino,
Richards a început căutările la ora 8:00 dimineaţa, la locul unde se aflau
ambuscadei de pe Baldy Notch Road. Echipa lui Richards
va înainta în sus în direcţia unui loc de
a doua echipă de urmărire echipată cu echipament pentru vreme rece.
care cobora de pe vârful de 2.500 de metri al muntelui.
Baldy Notch.
La spălătură, urmăritorii lui Richards au detectat un
o urmă de sânge care urca pe drumul îngust de incendiu. Dacă ei
dacă nu erau deja în alertă maximă, acum erau. Nu
nu numai că se aflau la punctul zero al căutării, dar nu numai că
era o şansă bună ca oricine a pierdut atât de mult.
sânge nu a mers prea departe. S-au împrăştiat şi au început
să se strecoare pe drum, în timp ce alţii au măturat dealurile.
prin vizorul puştilor lor M16, căutând mişcări.
sau flash-uri de la gura ţevii. După câteva sute de metri, au
au ajuns la o curbă în ac de păr pe marginea exterioară a
muntelui, care ducea spre partea din spate a crestei. Era
ultimul loc în care suspecţii fugari fuseseră văzuţi şi...
şi, prin urmare, primul loc în care ar fi putut fi găsiţi. Richards
şi ceilalţi fuseseră informaţi cu privire la terenul de pe
de cealaltă parte a curbei: o vale largă şi deschisă, cu pante abrupte.
pante de dealuri punctate de pini şi înclinate spre pante groase.
de tufişuri groase, unde ar fi fost expuşi pe trei
pe trei laturi. Suspecţii aveau explozibili, o grămadă de
muniţie şi o preferinţă pentru ambuscade.
urmăritorilor. Oricine îi atacă pe suspecţi ar trebui să fie
să fie pregătit pentru o luptă feroce. Şi încă ceva,
Richards a fost informat: Ceaţa groasă care atârnă în
canionul va împiedica orice elicopter de dimineaţă devreme.
de elicopter de dimineaţă.
În aceste condiţii, Richards şi echipa lui
au intrat în Canionul Coldwater. Ce au întâlnit
nu semăna deloc cu ceea ce li se spusese să se aştepte.
Aproape imediat, Richards a auzit o voce strigând
de undeva de pe deal. „Aici!”, părea să fie
să spună. La început, bărbaţii au crezut că trebuie să fie o altă lege.
echipă de aplicare a legii. Dar apoi unul dintre urmăritori a văzut
ceva la câteva sute de metri în josul terasamentului.
Bărbaţii s-au lăsat jos, s-au împrăştiat şi au luat poziţie.
În câteva secunde, patru lunete de mare putere montate în vârful
puşti M16 au fost îndreptate spre o figură aşezată în spatele unei
tufişuri groase de manzanita care îşi flutura mâinile deasupra vârfului de
linia de tufişuri. Strigătele au continuat. Au aşteptat, arma
cu ţevile de armă nemişcate.
Richards a anunţat prin radio că au luat legătura cu ei.

cu un posibil suspect, indicându-le locaţia acestuia. La
Stockton Flats, personalul s-a desfăşurat imediat la
poziţii în partea de sus şi de jos a versantului muntelui pentru a
pentru a întări echipa lui Richards. Odată ajunşi pe poziţii, Richards
i-a făcut semn unuia dintre ofiţerii săi SWAT, Jess Hernandez, să
să-l urmeze în josul dealului. Nu a fost nevoie de
Richards să le reamintească oamenilor săi de ordinul permanent de
cu un ucigaş de poliţişti înarmat: dacă face o singură mişcare.
mişcare greşită, împuşcaţi-l mortal.
A fost o coborâre lentă a dealului, trecând pe deasupra unor
şisturi friabile şi se strecurau printre bolovani de granit şi grupuri de pietre.
de copaci de California. Când au fost aproape, Richards
i-a strigat suspectului lor să ridice mâinile şi să se ţină de mână.
să le ţină în aer. Suspectul s-a conformat. Când Richards
şi Hernandez au ajuns la o distanţă de o duzină de metri, au ordonat
ca acesta să se întindă cu faţa în jos pe versantul dealului. „Vă rog, am
am fost împuşcat", a spus bărbatul în timp ce încheieturile mâinilor îi erau trase
la spate şi i-au fost puse cătuşele. „Am pierdut mult sânge".
Hernandez l-a percheziţionat pe suspect, a scos pistolul Browning.
.45 dintr-un toc de umăr. Richards a scos din buzunar
încărcătorul şi apoi a scos un glonţ viu din cartuş.
din cameră. Când Hernandez l-a rostogolit pe suspect, a fost găsit
poliţiştii l-au văzut pentru prima dată pe unul dintre bărbaţi.
responsabil pentru nebunia din ziua precedentă: un glonţ
faţa rotundă care făcea o grimasă de durere; ochii întunecaţi care păreau a fi
se pierdeau şi se pierdeau din vedere; părul negru sălbatic şi creţ. El era
tremura necontrolat, sângele umed îi păta pantalonii de la
între picioare până la genunchi. Tipul ăsta e terminat, Richards.
a gândit. Richards a transmis prin radio un „Cod 4": situaţie stabilă,
suspectul a fost neutralizat, tot personalul forţelor de ordine este în regulă.
George Wayne Smith, bărbatul care jurase că nu va mai
să fie prins în viaţă, tocmai se predase.
POLIŢIA CRIMINALISTICĂ DIN COMITATUL SAN BERNARDINO
ROSS DVORAK tocmai ajunsese la
centrul de comandă la ora 9:00 a.m. când a sosit apelul. A
suspect rănit fusese prins pe o insulă izolată.
pe un deal izolat din Coldwater Canyon şi avea nevoie să fie
interogat înainte de a muri pe ei. Lui Dvorak i s-a spus să
să se prezinte la elicopterul 40-King I-pentru a fi transportat imediat la
în zonă. Un veteran al luptei din Vietnam, cu unsprezece ani
dar numai un an şi jumătate la Omucideri,
Dvorak avea o preferinţă pentru cămăşile hawaiane, o puternică...
asemănare cu actorul Burt Reynolds, şi un talent pentru
interogatorii creative care, cumva, încă mai rezistau în
în instanţă. După ce a fost transportat cu elicopterul la baza de la
munte, lui Dvorak i-a luat 45 de minute să treacă prin
de tufişuri groase pentru a ajunge la locul la trei sute de metri
unde suspectul a fost condus de doi oameni de la o firmă de construcţii.
ofiţeri SWAT din San Bernardino. Bărbatul era atât de slăbit
că nu putea fi mutat decât de la 40 la 50 de metri pe rând.
înainte de a fi nevoit să se oprească şi să se odihnească, de fiecare dată solicitând

să i se permită să doarmă. Când a ajuns la Smith,
Dvorak a pornit un reportofon.
„George, sunt Dvorak de la Omucideri, şeriful.
înţelegi asta?", a spus el. „Care este numele tău complet?"
„George Smith. Wayne Smith", a răspuns George, gâfâind.
puternic. „Ahh", a gemut el. „Lasă-mă să-mi trag sufletul".
„George, există posibilitatea ca tu să mori. Ai
îţi dai seama de asta?"
„Da", a răspuns George.
„Ţinând cont de asta", a spus Dvorak, „vrei să-i spui lui
ceva despre ceea ce s-a întâmplat?" Strategia lui Dvorak
a fost de a-l momi pe Smith să facă o declaraţie de moarte chiar acolo, pe
pe versantul muntelui.
„Elicopterul", a spus George, dând din cap în josul dealului către
40-King-l. „Apoi vom vorbi."
„Vom face tot ce putem, George", a spus Dvorak.
îndoielnic, „dar elicopterul nu poate ateriza aici şi noi
avem destul de mult de mers înainte de a te putea duce la
unde vei fi preluat. Înţelegi
asta?"
„Ahh, Doamne," a gemut George.
„Ce s-a întâmplat, George?" a întrebat Dvorak.
„Am luat trei în picior la bancă".
„Ai intrat într-un schimb de focuri cu poliţiştii la o bancă în
Norco? La banca Security Pacific?"
„Da", a recunoscut Smith.
Unul dintre ofiţeri l-a luat de cot pe Smith, nerăbdător să se
ca suspectul său să se mişte din nou în josul dealului. „George ţine
să spună că o să leşine", i-a spus el lui Dvorak.
„Câţi dintre voi aţi fost acolo?" Dvorak a continuat.
„Chris, Billy, Manny, George şi Russ".
„Le ştii numele de familie?"
„Sunt doi Harvens, Chris şi Russ. Doi Delgado.
şi eu, Smith."
„Ştiţi că un ofiţer a fost ucis?" Dvorak
a întrebat.
„Ce? Nu ştiu..." George s-a bâlbâit, respirând
greu.
„Vă spun acum că un ofiţer a fost ucis", a spus Dvorak.
a spus Dvorakv, „şi vei fi arestat în San Francisco.
Bernardino County pentru uciderea unui ofiţer. Aţi făcut
i-aţi văzut ucigându-l pe ofiţer?"
„Nu. Eu . . . ."
„Ai tras în vreun ofiţer din zona canionului?"
„Am tras, dar a fost doar... Nu a fost..." George
vocea lui George s-a stins. Orice speranţă pe care ar fi putut-o avea
de a fi vreodată un om liber.
a dispărut pur şi simplu. „Ahh, ahh", a mârâit el, parţial.
de durere, dar şi de disperare faţă de situaţia în care se afla.
în care se afla acum. „Gata cu întrebările", a
a spus.

Dvorak a închis reportofonul în timp ce Smith şi
ofiţerii SWAT s-au mai deplasat încă patruzeci de metri mai jos.
deal. Când George a cerut din nou timp pentru a-şi prinde
respiraţie, Dvorak a apăsat pe butonul de înregistrare şi a citit
Smith drepturile sale Miranda. George nu a recunoscut
că şi-a înţeles drepturile atunci când a fost întrebat. Dvorak
a continuat oricum cu mai multe întrebări. „Câte
bănci ai mai lovit, George?"
„Niciuna. Nu sunt un infractor", a afirmat slab George,
coborând dealul, făcând o grimasă la fiecare pas. „Acest
a fost doar o mişcare disperată pentru mine."
„George, mi-e greu să cred asta. Ai jefuit
Security Pacific Bank din Norco, nu-i aşa? Ai
ai fost implicat într-un schimb de focuri care a ucis un poliţist, nu-i aşa?"
„Nu ştiu dacă am făcut-o, nu."
„Dar nu ştii dacă nu ai făcut-o, nu-i aşa?"
„Nu, nu ştiu", a recunoscut George.
„Cineva l-a omorât", a spus Dvorak, „şi tu ai fost
trăgeai în el, nu-i aşa?"
George nu a răspuns.
Era ora 10:45 când au ajuns la 40-King-l.
care aştepta pe fundul Canionului Coldwater. În total, avea
le-a luat mai mult de două ore de la capturarea sa până la
să-l aducă pe George la trei sute de metri în josul versantului.
După o scurtă plimbare în 40-King l-până la o zonă de aterizare mai mare,
Smith a fost scos şi dus cu greu într-o zonă de aterizare mai mare.
elicopter Huey mai mare, cu medici la bord pentru a-l trata.
Dvorak s-a urcat cu ei. Cineva l-a avertizat să nu
să nu alunece în tot sângele. Huey-ul a decolat.
În timp ce medicii lucrau, Dvorak a încercat să-l prindă pe George...
cu privire la uciderea lui Jim Evans. „Prima maşină pe care
a apărut la faţa locului, ofiţerul a coborât, ai fost tu
trăgeai în el?"
„Da", a spus George.
„L-ai lovit?"
„Doar am pulverizat gloanţe, ştiţi. Doar un schimb de focuri sălbatic".
„Dar la bancă?"
„Gloanţe peste tot", a răspuns slab George.
Dvorak l-a întrebat dacă trăgeau cu automate. „Niciuna".
a răspuns George. „S-ar putea să fi sunat ca
automate pentru că toţi tipii ăia aruncau cu plumb. Dar eu...
nu am tras la partea de tragere", a adăugat el, contrazicând
declaraţia sa din urmă cu câteva clipe înainte că ar fi făcut-o. „Când
a început schimbul de focuri acolo, am continuat să merg. Eram într-o
un fel de jumătate de ameţeală, pregătindu-mă să leşin. Eram atât de...
lovit rău că pierdusem doar sânge."
Înregistratorul a fost oprit din nou, în timp ce elicopterul a pornit
pe pista de aterizare din San Bernardino County.
Medical Center, iar Smith a fost transferat într-o cameră de supraveghere.
cameră de la Urgenţe. Medicii şi asistentele au lucrat cu Smith,
schimbându-l în halat, ataşându-i autocolante EKG.

corpului, începând perfuzii cu soluţie salină şi antibiotice. Au stat
George în pat, în timp ce detectivii îl fotografiau, îi
ochii întunecaţi privind direct în aparat. Anchetatorii
de la alte agenţii au intrat în cameră. Dvorak s-a întors
din nou magnetofonul.
„Aţi plănuit singur operaţiunea?”, a întrebat agentul
Robert Gray, de la biroul din Riverside al FBI, un agent de poliţie.
dispozitiv de monitorizare a inimii care bipăia ritmic în
pe fundal.
„Da, eu am făcut-o”, a răspuns George, cu o voce moale şi clară.
acum. „A fost al meu. Eu le-am spus ce să facă în bancă.
Eu am cercetat banca. Eu am făcut bombele. Eu am făcut toate astea.”
Dvorak a vrut să ştie despre ceilalţi. „Toţi suntem
prieteni foarte buni”, a explicat George. „Şi apoi toţi am
am dat peste un ghinion foarte mare deodată.”
„Cine a fost ucis la locul faptei?” a întrebat Dvorak.
„Billy, din păcate.”
„El era şoferul dubei?”
„Şi unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, da. Şi ofiţerul care
a fost . . . . Cum am spus, nu trebuia să se întâmple aşa ceva.”
„Huh?” a spus Dvorak.
„Acel ofiţer nu trebuia să se întâmple. Billy nu trebuia să se întâmple.
trebuia să se întâmple. Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple.
să se întâmple. Am dat-o în bară.”
„Cum?” a întrebat Dvorak.
„Ar fi trebuit să ajung la un minut şi treizeci de secunde.
în loc de două minute.”
RUSSELL HARVEN S-A TREZIT CÂNDVA ÎN TIMPUL NOPŢII.
DAR A VĂZUT ŞI EL CEVA diferit de cristalele de
de gheaţă care cădeau. Încolăcit lângă un buştean pentru a se adăposti şi fără un
parka de ploaie, Russ era ud până peste cap şi tremura în
răbufniri care îi zguduiau tot corpul. A săpat o groapă de mică adâncime.
şanţ de mică adâncime sub un pin căzut şi a îngrămădit pământ şi pietre peste
pentru a se încălzi, dar nu se potrivea cu temperaturile aspre
frig la şapte mii de metri. Că ar fi putut avea doar
să-şi sape propriul mormânt pentru a doua oară în douăsprezece ore.
a fost o ironie care nu i-a scăpat în totalitate lui Russ. Avea nevoie de mâncare.
imediat şi de o altă injecţie de insulină în următorul
câteva ore. Dar insulina, împreună cu orice altceva pe care
de care avea nevoie, se afla în portbagajul maşinii Z/28 a fratelui său în
în parcarea unui teren de fotbal din Norco. Când a
a adormit, era doar corpul său care ceda de la o simplă
epuizare. Somnul nu a durat niciodată mult. De fiecare dată când
deschidea ochii şi privea în josul Canionului Coldwater, el...
putea vedea farurile unor vehicule care se deplasau încet în sus.
Lytle Creek Road, razele farurilor care măturau
tufişurile de jos. Toţi aceşti oameni sunt aici pentru un singur lucru.
pentru un singur motiv, se gândea Russ: să mă vâneze şi să mă omoare.
Dar de data aceasta, când Russ s-a trezit în zorii zilei, a văzut că nu mai are nici o idee despre ce se întâmplă.
s-a hotărât că îi era de ajuns. Încet-încet, îşi face

drumul înapoi pe deal, a ajuns la Baldy Notch.
Road şi a început să meargă în jos cu intenţia de a
de a se preda sau de a fi împuşcat mortal încercând să se predea.
Apoi ceva i-a atras atenţia, mult mai jos, unde
dealul se aplana în albia uscată a râului Coldwater.
Coldwater Canyon. Acolo, o mică strălucire portocalie a dansat în
în întuneric, printre nişte pini. Russ s-a ghemuit jos la
marginea drumului, privind lumina pâlpâitoare a
focului de tabără. Ar putea fi poliţişti. Ar putea fi nişte poliţişti neştiutori.
cameramani ignoranţi.
Când a ajuns în cele din urmă la luminiş, nu a mai
nu l-a surprins să-l vadă pe fratele său ghemuit lângă flacără.
Prăbuşit pe un trunchi de copac căzut, Chris respira...
în respiraţii rapide şi superficiale, fiecare dintre ele fiind un efort conştient.
Şi-a ajustat poziţia, făcând o grimasă de durere. Ai
împuşcat? a întrebat Russ. Chris a tuşit şi a scuipat sânge pe
pământul. Da.
Russ s-a aşezat pe buştean şi s-a aplecat spre foc. După
câteva minute, tremuratul s-a potolit. Era ameţit şi...
şi greaţă de la alicea de puşcă care i-a lovit craniul. Adresa sa
urechile îi sunau de la toate armele care se descărcau în jurul lui,
inclusiv „Shorty" AR cu care a tras de atâtea ori.
Chris a luat un băţ de la o grămadă de lângă el şi a
şi l-a aruncat în focul mic. Russ a văzut buzele fratelui său.
mişcându-se, dar nu se auzea niciun sunet. Russ a întrebat: – Cât de rău
te-ai lovit? Destul de rău, a spus Chris. Au rămas tăcuţi pentru o clipă.
o vreme, uitându-se în foc. Nu vom ieşi din asta
din asta, ştii. Russ a dat din cap. Ştiu.
Focul s-a stins din cauza ploii şi nu au putut să se
să îl aprindă din nou. Chris s-a ridicat în picioare şi a tuşit. Să mergem. Russ
a luat punga cu pistoale şi muniţie.
Unde mergem? a întrebat el. Chris s-a ridicat în picioare, încercând să
să-şi tragă sufletul. Oriunde, mi-e frig.
Russ l-a urmat pe fratele său, coborând încet până la
gura Canionului Coldwater, unde se deschidea spre
Lytle Creek Canyon. Chris făcea grimase la fiecare pas greşit.
Se opreau frecvent pentru ca el să se sprijine de un copac.
sau un bolovan pentru a-şi trage sufletul. O să am nevoie de
să mă uit la asta foarte curând. Da, şi eu o să am nevoie
de mâncare şi de încă o injecţie înainte de a începe să mă sperii.
Chris a strâmbat din ochi în lumina slabă a soarelui. Să mergem.
Şi-au continuat drumul spre albia largă a pârâului Lytle Creek şi
s-au îndreptat în josul canionului, rămânând pe partea opusă.
faţă de drum. Russ era în frunte când a întors
să se întoarcă pentru a-l verifica pe fratele său. Chris se oprise şi
şi se uita peste râu, spre drum, la câteva sute de kilometri mai încolo.
metri distanţă. Treci la pământ, i-a spus lui Russ.
PUŢIN DUPĂ ORA 8:00 A.M., ASISTENT SAN BERNARDINO
SHERIFF FLOYD TIDWELL a adunat căpitanii Philip
Schuyler şi Charles Follett pentru o călătorie până la sediul SWAT.
de lângă Coldwater Canyon. Cei trei au sărit

într-un Jeep cu tracţiune integrală şi au început călătoria de 8 km.
pe porţiunea de pământ a drumului Lytle Creek Road. De-a lungul drumului,
l-au luat pe adjunctul Michael Smith de la forţa SWAT.
al cărui vehicul propriu nu a putut ajunge până la apă.
traversarea apei la North Fork. La aproximativ cinci kilometri şi jumătate
la nord de centrul de comandă, adjunctul Smith a văzut
ceva pe partea cealaltă a râului. Am văzut mişcare
în partea cealaltă a râului, a strigat el peste zgomotul de
motorului. Tidwell a apăsat frânele şi toate cele patru
bărbaţi au ieşit din maşină, cu armele scoase, şi s-au adăpostit în spatele
vehicul.
Dincolo de râul plin de bolovani, două siluete erau
se plimbau de-a lungul unei coline de la baza versantului muntelui.
Deşi nu se aflau complet la vedere, cei doi erau
totuşi nu făceau nicio încercare de a se ascunde.
Unul dintre ei avea mâinile la piept, celălalt avea mâinile pe piept.
băgate sub un poncho. „Ofiţeri ai şerifului, luaţi-vă
mâinile în aer, acolo unde le putem vedea!” Tidwell
le-a strigat suspecţilor. Unul dintre suspecţi s-a oprit
şi s-a uitat în direcţia lor. Cel din faţă a continuat
să meargă.
„Stai jos, stai jos acum sau te împuşcăm”, a spus unul dintre
dintre ofiţeri a strigat.
Unul dintre bărbaţi şi-a ridicat braţele şi s-a coborât la
pământ, cu faţa în jos. Celălalt a făcut apoi acelaşi lucru.
Cei patru oameni ai legii au avansat, acoperindu-se pe rând unul pe celălalt.
pe rând. Doi dintre ei purtau pistoale îndreptate în faţă.
Tidwell purta o puşcă de vânătoare. Michael Smith a purtat un
o puşcă semiautomată de mare putere cu o lunetă pe care a antrenat-o
pe cei doi suspecţi care zăceau în pământ. „Dacă vă mişcaţi sau daţi
orice problemă şi vă împuşcăm”, a spus unul dintre ei.
când au ajuns la cei doi fraţi Harven. „Haideţi să
să-i împuşcăm chiar acum”, a spus altul.
Treizeci de minute mai târziu, Floyd Tidwell a intrat călare în
centrul de comandă de la Glen Ranch ca un şerif din Vestul Vechi.
cu cei doi cei mai căutaţi oameni din teritoriu legaţi.
în spatele căruţei sale. În acest caz, era vorba de un Ford
break Ford adus pentru a transporta haiducii în josul oraşului.
în canion. Chris şi Russell Harven s-au trezit
înconjuraţi de câteva zeci de şerifi care se străduiau să ajungă
o privire la oamenii care îl împuşcaseră pe unul dintre ei.
unul dintre ei.
În fotografiile care au apărut în paginile ziarului Los Angeles
Times a doua zi, Chris Harven poartă o cagulă cu glugă.
hanorac cu glugă, încă aşezat în căruţă, cu picioarele în faţă.
în faţa lui, cu ochii în jos. Arată ca un dur
caracter dur, dar unul care ştie că a fost învins.
Russell este condus de răpitorii săi, cu mâinile încătuşate la spate.
la spate, în cizme, blugi şi cămaşă de flanelă ruptă, cu
ultimele rămăşiţe zdrenţuite ale unui poncho de ploaie atârnă
ciudat în jurul gâtului său. Spre deosebire de fratele său mai mare,

Russell se holbează direct la cameră, încruntat. Cu
barbă zbârcită şi cu părul ud şi împletit pe frunte,
Russell Harven care se uită la cititori arată ca şi cum
un fel de om sălbatic de munte, un haiduc vicios.
capabil de a doborî un om al legii cu sânge rece.
sânge rece.
Dar Russell Harven care a fost condus la comanda
centrul de comandă nu era deloc un haiduc sfidător. El era
doar un tânăr speriat din suburbiile oraşului.
Orange County, care se băgase peste cap.
Odată intrat în interiorul casei de la fermă, Russ a văzut un foc care ardea...
în şemineul mare de piatră. „Vă rog să mă lăsaţi să stau lângă
foc. Nu mă voi mişca, promit”, a cerut el cu o voce blândă.
Tidwell i-a spus că poate, iar Russ a stat acolo, cu dinţii
zăngănind, în timp ce mai mulţi reporteri intrau şi adjuncţii
continuau să intre în centrul de comandă pentru a se holba la
cei doi ucigaşi de poliţişti. Russ a privit cum Chris a fost condus afară din
de la fermă de către doi detectivi către o patrulă de poliţie care aştepta.
pentru a fi transportat la secţia de poliţie a şerifului din San Bernardino County.
Departamentul Omucideri al şerifului din San Bernardino pentru interogatoriu. Chris nici măcar nu a
s-a uitat în timp ce pleca.
„CÂT CÂNTĂREŞTI?”
„Cu sau fără plumb?” a spus Chris Harven.
Detectivul de la Omucideri din San Bernardino, Larry Malmberg, a aprins un
o ţigară şi i-a strecurat în faţă o declaraţie de renunţare la Miranda.
Harven a parafat fiecare dintre întrebări, a semnat
partea de jos şi a strecurat-o înapoi. Fumătorul în lanţ Malmberg
era un detectiv veteran şi aspru, cu nasul gros şi
pungi sub ochi din cauza lipsei frecvente de somn. Alături de
el, în camera de interogatoriu, stătea detectivul Roger Kuhns,
care venise de la munte cu Harven.
„Sunteţi de acord să vorbiţi cu noi despre acuzaţii?”. Malmberg
a spus.
„Orice doriţi, începeţi să le derulaţi”, a spus Chris.
„Ştiţi care sunt aceste acuzaţii?”.
„Nu”, a clătinat Chris din cap.
„Jaf bancar, numeroase atacuri asupra ofiţerilor de poliţie şi
o crimă asupra unui ofiţer de poliţie. Înţelegi astea?”
Harven s-a mişcat în scaun. „Înţeleg ce vreţi să spuneţi. I
doar că, ştii, e prima dată când aud despre un poliţist...
ofiţer de poliţie care a fost rănit sau ucis. Cu ce a fost ucis?”
„Cu o armă de foc. A fost împuşcat.”
„Unde s-a întâmplat?”
„În zona Lytle Creek, mai sus de Stockton Campgrounds. Tu
vrei să vorbeşti despre asta?”
„Da, orice pot să-ţi spun.”
„Probabil că poţi să ne spui o grămadă de lucruri, omule. De ce nu ne spui?
începi cu începutul.”
„Vrei să spui cum a început totul?”
„Nimic nu se compară cu începutul, nu-i aşa?”

„Ei bine, cred că da”, a spus Chris. S-a gândit la asta. „S-ar putea
spune că totul a început acum câţiva ani, când
prietenul meu George s-a despărţit de soţia lui. A plecat într-un fel de
un pic nebun după aceea. Locuia cu mine şi cu
soţia mea şi nu a mers, aşa că soţia mea a plecat. Am avut o
slujbă timp de şapte ani şi au scăpat de mine, aşa că asta e...
de aceea sunt în şomaj. Manny, soţia lui se va duce la
să aibă un copil. Nu mai are bani. Billy, el are
artrită. Nu va putea nici măcar să meargă, sau nu ar putea...
ar fi putut să meargă, după ce a împlinit 25 de ani. El
nu a avut nimic de pierdut. George şi-a pierdut soţia, soţia şi
slujba, familia. Fratele meu a fost împotrivă, dar a intrat
doar pentru că suntem prieteni cu toţii. Nu a fost nevoie să mă implic şi eu,
dar am avut o mulţime de presiuni din partea grupului de colegi, cred, aşa că...
am fost de acord. Aşa că ne-am dus jos şi am lovit
Security Pacific.”
„Aşadar, toţi cinci v-aţi adunat şi aţi decis că
să atacaţi o bancă. Asta e tot?” a întrebat Malmberg.
„Ei bine, nu chiar.” Chris a ridicat din umeri. „Nu am decis să lovesc o bancă.
o bancă. Russ nu a decis să lovească o bancă. Manny nu a hotărât
a decis să lovească o bancă. George a decis să lovească banca.
Credeţi sau nu, înainte de a începe toate astea, eram un...
un cetăţean respectabil. Întregul plan a fost o prostie. De ce am
am făcut-o, nu voi şti niciodată.”
„Deci George a plănuit întreaga operaţiune?”
„Da.”
„Ei bine, a mers destul de bine pentru că nu a fost o repetiţie. Adică..,
voi aţi intrat acolo ca nişte profesionişti.
din câte am înţeles.”
Chris a clătinat din cap. „Am crezut că a fost o treabă ratată.
de la început.
.”
„Ce nu ţi-a plăcut la ea?” a întrebat Malmberg.
„Ei bine, în primul rând, nu-mi place, ştii, nu cred că...
în jafurile de bănci. Nu cred în a face rău oamenilor, eu.
nu cred în uciderea oamenilor. Dacă nu ar fi fost George,
zi după zi. „Ai de gând să fii un gălbejit sau un
laş? Nu m-aş fi dus niciodată acolo. Ştiu.
că nici fratele meu nu ar fi făcut-o. Spunea chiar până la
ultimul minut, să ne oprim.”
„Dar ai făcut-o, aşa că...”
„Aşa că am făcut-o.” Chris s-a uitat fix la masă.
„Motto-ul lui George este: „Nu voi fi luat în seamă...”.
prizonier”.” A clătinat din cap, deja informat de
capturarea lui Smith. „Aşa este. Iată-l aici jos, acum.”
Interogatoriul a durat mai bine de o oră, cu Harven
mărturisind în detaliu participarea sa şi a celorlalţi.
şi a celorlalţi. „La ce te gândeai în timp ce toate
se întâmplau toate astea?” Malmberg a vrut să ştie când
aproape că terminaseră.
„Îmi doream să nu fi făcut treaba. Nu pot să neg nimic.

despre asta, ştii, toată chestia a fost o prostie. Am primit
ceea ce merit pentru că am fost prost. Vreau să spun că poţi sta
acolo şi să spui, viaţa ta e nefericită, nu ai un
slujbă, nimeni nu vrea să-ţi dea o slujbă, nu ai un loc de muncă.
soţie şi familie, toate facturile se adună şi se adună.
. . Dar asta nu e o scuză şi acum nu pot spune de ce am făcut-o.
a făcut-o."
„Să-ţi spun ceva, Chris", a spus Malmberg. „Când
când aţi trecut în judeţul nostru, informaţiile
pe care le aveam erau că aveaţi un ostatic. Aceasta este singura
motiv pentru care sunteţi în viaţă acum."
„Ei bine, probabil că ar fi trebuit să ne omorâţi, pentru că ce
pentru că am făcut ceva greşit." Chris a făcut o pauză. „Deci, ce sunt eu
la care mă uit?"
„Ai în faţă pedeapsa cu moartea", a spus Malmberg.
categoric.
„Oh", a spus Chris. „Cred că mă uit la pedeapsa cu moartea.
pedeapsa cu moartea. Când pot să văd un avocat?".
„Când veţi cere unul."
„Oricând vreau eu?"
„Oricând doriţi."
„Vreţi să spuneţi că pot cere un avocat chiar acum?"
„Sigur."
Chris a dat din cap. „Poate ar fi mai bine să continuăm cu
un avocat, din moment ce voi primi pedeapsa cu moartea,
Bine?"
„Sigur că da", a spus Malmberg, stingându-şi ţigara.
şi s-a ridicat de la masă. „Vom încheia
interviul la ora 11:10".
„DATA DE ASTĂZI ESTE 5/11/80, ORA 11:42.
ORELE", a declarat detectivul Hugh Gonthier de la SAN BERNARDINO.
a spus în microfonul de pe masă. „Acesta va fi un
interviu realizat la divizia Omucideri a şerifului. Pe
persoanele prezente sunt sergentul Ron Durling, detectivul
Hugh Gonthier, de la Omucideri, din cadrul şerifului. Interogatoriul unui
Russell Aaron Harven, data naşterii 1/6/54."
Gonthier îl identificase deja pe Russell Harven ca fiind
„mulţumitor", ruşinat de ceea ce făcuse. El şi
Durling au căzut de acord că tot ceea ce ar fi avut nevoie pentru a
pentru a-l face pe tip să vorbească era să fie drăguţ cu el, să-i arate
să-i arate puţin respect şi bunătate. „Russ, ştii
pentru ce ai fost arestat?" a început Gonthier.
Russ nu ştia nimic în afară de faptul că era singur şi în
şi avea probleme mari. „Uh, da, cred că da", a spus el, cu un ton moale,
vocea blândă de băiat, un contrast puternic cu înfăţişarea lui dură.
„Pentru ce au spus că ai fost arestat?".
„Nu au spus nimic."
„Ai fost arestat pentru jaf de bancă şi crimă".
„Crimă?"
„Crimă."
A fost o pauză lungă. „Mă gândeam dacă aş putea

să vorbesc sau nu”, a spus Russ. „O să ... . Voi vorbi, eu.
cred.”
„Înainte de a ajunge la bancă, cât timp aveai de gând să
să faci chestia aia?” a întrebat Gonthier.
„Uh, nu a fost prea mult timp. Chris a spus că totul a fost
planificat destul de bine şi că George a spus că
că totul era pregătit şi că nu va fi nicio problemă.
greşeli, dar eu m-am gândit, la naiba... ştii, asta e...
o afacere destul de riscantă”, a spus el, râzând nervos. „I
nu prea am vrut să merg până la capăt. Dar m-am gândit că
fratele meu o face, ştii, aşa că...”
Gonthier a parcurs succesiunea evenimentelor. Russ
a dat informaţii, dar a fost echivoc în răspunsuri,
prefăcându-se că uită detalii simple, deseori lipsite de sens.
Părea sfâşiat între a se destăinui şi dorinţa de a
de a scăpa de probleme.
„Bine, au apărut poliţiştii; începuseţi să mutaţi
duba?” a întrebat Gonthier.
„Nu cred că da. Am tras câteva focuri de armă şi apoi,
apoi am început să ne mişcăm.”
„Spre cine aţi tras iniţial?”.
„Păi, spre poliţişti.” Russ s-a uitat în jos, clătinând din cap.
„Uite, ştiu că n-ar trebui să spun toate astea, dar la naiba...
. . .”
„Oricând vrei să încetezi, ne oprim. Aveţi
dreptul”, a spus Gonthier.
„Asta nu face ca, practic, să fie mai greu pentru mine sau pentru
ceva de genul ăsta?” a întrebat Russ.
„Nu neapărat. Este util pentru noi, Russ, să aflăm ce se întâmplă.
ce s-a întâmplat”, a spus Gonthier, aproape cu scuze.
„Da, pentru a vă ajuta să obţineţi un caz bun ca să ne închideţi pe toţi”.
Russ s-a uitat la podea, clătinând din cap. „Băiete, sunt
părinţii mei vor fi surprinşi. Probabil că se vor dezice de mine.
mă vor dezmoşteni. Bineînţeles că nu contează, cred; voi fi mort în curând.
câteva luni oricum.” Şi-a ridicat privirea. „Nu l-am împuşcat pe
niciun poliţist, nu-i aşa?”, a întrebat.
„Un poliţist este mort”, l-a informat Gonthier.
Russ s-a aplecat în faţă şi a lăsat să iasă o respiraţie adâncă. „Simt că am
că s-ar putea să mă clămpănesc aici într-un minut”.
„Ce vrei să spui?”
„Nu ştiu dacă vreau să mai vorbesc prea mult.
Încep să mă sperii al naibii de tare.”
„Nu trebuie să o faci.”
„Da, ştiu asta”, a spus Russ. „Doar că voi, băieţi,
ştiţi, sunteţi atât de drăguţi cu mine şi mă simt ca un
ca un nemernic care se închide în faţa voastră.”
„Ai fost lovit cumva în urma schimbului de focuri de armă?”
Gonthier a insistat.
„Unul m-a nimerit în ceafă aici,” a spus Russ.
„A mai fost altcineva lovit?”
„Da, Billy a fost lovit, iar Chris a fost lovit în spate.

George a fost împuşcat în picior. Cred că al lui George a fost destul de
rău pentru că sângera mult în spate.
camionului. Îşi exprima îndoieli cu privire la capacitatea sa de supravieţuire.
Billy, l-am lăsat în dubă. Nu ştiu ce fel de
în ce stare este." Russ şi-a ridicat privirea. „Cum se simte?"
„Billy e mort", l-a informat Gonthier.
Russ s-a uitat din nou la podea.
„Cine a luat din nou duba, Russ?".
„Billy, Manny şi cu mine." Russ s-a gândit la asta. „Este
asta o acuzaţie împotriva mea?"
Gonthier a dat din cap. „Răpire şi furt calificat. „
„Ei bine, cred că poliţistul mort şi Billy cel mort, sunteţi
o să mă puneţi şi pe mine în cameră, nu contează.
nu mai contează." A clătinat din cap. „Mă spânzur încet.
aici."
„Aţi fost vreodată implicat în vreun fel de infracţiune.
de acest gen înainte?", a întrebat Gonthier.
„Uh-uh. Nu am jefuit niciodată pe nimeni, nu am avut niciodată arme
infracţiuni cu arme, nimic. Nu sunt o persoană violentă".
„Aveau mama şi tatăl tău vreo idee că acest lucru urma să se întâmple...".
despre asta?"
„Nu, au crezut că mă duc cu Chris în camping.
în acest weekend." A făcut o pauză. „Uau, asta va fi o
şoc pentru ei."
„Ţi-am pus toate întrebările", a întrebat Gonthier.
„Sunt întrebări pe care ai vrea să ni le pui?".
„Păi..." a spus Russ, gândindu-se la asta. „Nu chiar. I
ştiu ce se va întâmpla." El a dat un mic râs de
sublinieze inutilitatea tuturor lucrurilor. „Acest caz este
deschis şi închis."
„În momentul de faţă, aşa cum v-am explicat, avem un singur caz.
ofiţer mort, avem ofiţeri răniţi, Billy e mort,
este implicat un vehicul furat, este vorba de o răpire.
este implicată o răpire, este implicat un jaf la o bancă..."
„Fără îndoială, suntem morţi", a spus Russ.
„Russ, lasă-mă să te întreb ceva. Ce aţi făcut?
la ce te gândeai?" a spus Gonthier.
Russ a ridicat din umeri. „Mă gândeam că este o nebunie, dar nu am
vrut să merg la închisoare."
„Ei bine, de ce ai tras?" a întrebat Gonthier, cu tonul său
aproape unul al unui tată frustrat care se întreba cum a putut
tânărul din faţa lui a putut să facă un asemenea gest îngrozitor.
greşeală atât de gravă.
„Pentru că nu voiam să ajung la închisoare". Russ a lăsat să iasă un
respiraţie. „Mult bine a făcut asta."
Gonthier şi-a adunat actele. „Aveţi
ceva, Russell? Ceva ce vrei să spui?"
Russ s-a gândit la asta. „Am ceva de spus. Eu doar...
îmi pare rău că am făcut toată chestia asta, omule. Nu
nu are nicio greutate, dar aşa mă simt."
DUPĂ CE A LUAT CURBA DE PE STRADA BALDY NOTCH.

Înaintea celorlalţi Cu o seară înainte, Manny
Delgado a început să alerge. A continuat să alerge şi...
până când nu a mai putut alerga şi a început să fugă.
şi apoi a căzut pe marginea drumului. S-a întunecat, dar el nu a
nu s-a oprit din mers. Alunecând, rostogolindu-se, prăbuşindu-se prin
manzanita şi ghimpele care îi sfâşiau pielea şi
hainele. Dacă se îndepărta suficient de mult de râpă.
se putea ascunde ziua şi se putea mişca noaptea până când
până când, în cele din urmă, va reuşi să iasă de acolo. După aceea, poate se va topi
în Mexic, la rude sau prieteni.
Manny ştia, de asemenea, că dacă nu se mai mişca, va începe să se ascundă.
să se gândească la Billy. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, el ar fi
va trebui să trăiască mereu cu asta. Dar cu siguranţă că era
nu avea de gând să-i lase să-l bage într-o celulă de închisoare în care el
unde nu va avea nimic altceva de făcut decât să se gândească la asta. El ar
va reuşi să iasă din acei munţi sau va încasa un glonţ încercând.
Sus, pe dealurile din Coldwater Canyon, el putea
vedea luminile oamenilor care se îndreptau spre Lytle.
Creek. A înaintat, încercând să facă o ultimă urcare abruptă...
spre o creastă rotunjită care se întindea la o milă de aici.
sud. Cu fiecare pas pe panta ascuţită, se întorcea în sus.
pietrişul şi şistul se ridicau de sub picioarele lui, iar el...
şi a alunecat înapoi, făcând progrese slabe. Efortul a fost
epuizant, ca şi cum ar fi alergat pe o dună de nisip. În cele din urmă, el
a traversat în serpentine până când a ajuns pe o culme domoală.
cu o creastă îndesată de chaparral înalt cât capul unui om.
şi penetrabilă doar dacă se târăşte până la pământ.
sub crengi.
În timp ce lumina zilei se revărsa peste Lytle Creek, Manny s-a întins pe
pe burtă aproape de centrul tufişului gros de mărăcinişuri, cu un
.38 în mână, aspirând apa de ploaie din hainele sale.
şi ascultând glasul de câinii de vânătoare din
în depărtare. Până la prânz, soarele se înălţa deasupra
canion, dizolvând norii groşi de dimineaţă.
Şi apoi au venit elicopterele.
ADJUNCŢII LASO JOHN VIEW ŞI GLENN
BARTHOLOMEW AU AJUNS LA BALDY Notch Road deasupra
Canionul Coldwater şi au aşteptat restul echipajului lor.
element să ajungă pe poziţie. Atât View cât şi Bartholomew
aveau treizeci şi patru de ani, cu acreditări tipice SWAT:
serviciu militar anterior şi între cinci şi zece ani de activitate în domeniul legii.
înainte de a se alătura Forţelor Speciale de Aplicare a Legii
Bureau. Împreună cu adjunctul Steve Voors, View şi
Bartholomew au alcătuit una dintre cele două echipe Hunt & Kill
care se aflau în subordinea sergentului Tony Wilta. View avea asupra sa un
puşcă Remington 40-X de mare putere cu lunetă şi biped.
Bartholomew era înarmat cu un pistol Ithaca de calibrul 12.
puşcă de vânătoare, iar Voors un AR-15 care trăgea cu muniţie de .223. Acesta
era aceeaşi configuraţie de armament cu care
George Smith îşi înarmase propria echipă de oameni în ziua în care
cu o zi înainte.

La ora 10:30 a.m., a început o razie în Canionul Coldwater.
cu corpul principal de cincizeci de oameni care se deplasează dinspre
de la baza muntelui în direcţia sud-vest, în timp ce
echipele Hunt & Kill îi urmăreau de la înălţime.
de pe terenul de pe Baldy Notch Road. În anumite momente, pe parcursul
canionul de 1,5 km lăţime, trăgătorii de elită SWAT stăteau pe stânci.
stâncoase de granit, cu puştile cu lunetă ţinute la îndemână în timp ce
scrutau peisajul de dedesubt pentru a detecta orice mişcare. Vezi,
Bartholomew şi Voors s-au deplasat cu prudenţă spre foc.
drumul de foc, conştienţi de cât de expuşi erau în faţa oricui.
care căuta să elimine un alt poliţist. O oră şi jumătate
şi la un kilometru şi jumătate de drum pe Baldy Notch Road, ei
au găsit urme proaspete. Oricine a purtat cizmele
cu tălpi Vibram a fost indecis, mergând înapoi.
înainte şi înapoi la marginea drumului înainte de a trece peste
marginea drumului.
Cei trei bărbaţi şi-au menţinut poziţia şi au cerut prin radio un
echipă de urmărire. Poliţia din Fontana a adus un câine şi
şi un conductor sub escortă armată, dar ploaia din timpul nopţii a
a spălat mirosul, făcând animalul de puţin folos.
La câţiva metri mai jos pe deal, urmele păreau să
să se dubleze şi apoi să se îndrepte în susul pantei.
Sergentul Wilta a despărţit echipa, luându-l pe Voors cu el.
cu el şi se legăna jos, pe versantul dealului, în timp ce View şi
Bartholomew au urmărit urmele de-a lungul terenului înalt.
A fost nevoie de o oră şi jumătate pentru a parcurge încă un kilometru, în timp ce
elicopterele treceau pe deasupra luptându-se cu rafalele de vânt, cu
observatorii scanând coastele dealurilor. Pe măsură ce cei doi bărbaţi au urcat
partea laterală a liniei de creastă, urmele au intrat într-o zonă densă de
densă de chaparral care acoperea întreaga creastă a muntelui.
vârful domol al dealului. În curând, au trecut prin aproape
impenetrabilă, care ajungea deasupra capetelor lor. La
uneori vizibilitatea era mai mică de un metru şi jumătate şi niciodată mai mare de un metru şi jumătate.
mai mult de 15 metri. Bartholomew şi View erau mai puţin îngrijoraţi.
că vor fi prinşi într-o ambuscadă, decât că nu vor să se întâmple accidental.
de un infractor disperat înarmat cu un pistol.
AR-15.
La o pauză în tufişuri, chiar sub creasta de la
creasta, Bartholomew şi View s-au oprit şi au scanat
zona din faţa lor. Un echipaj al şerifului din San Bernardino
elicopterul din San Juan de San Francisco a apărut din spatele crestei cu un zgomot de
palele rotorului şi a rămas în zbor planat la o înălţime de cincisprezece picioare deasupra
solului, biciuind tufişurile şi ridicând un nor de
de pământ. View a observat observatorul care stătea în picioare în uşa deschisă
a elicopterului, privind în jos.
John Plasencia, care fusese observator pe 40-King-1
cu Ed Mabry în timpul urmăririi prin canion.
cu o zi înainte, a zărit o străfulgerare albastră printre
tufişurile verzi şi maro. Pilotul Terry Jagerson
a coborât elicopterul, folosind palele rotorului pentru a despărţi

tufişurile. Au văzut un bărbat întins pe jos, întins pe pământ.
purtând cizme de lucru, pantaloni Levi's şi un hanorac albastru.
sub o vestă de vânătoare verde închis cu mai multe buzunare.
Sclipirea de culoare care dăduse de gol bărbatul
poziţia bărbatului pentru Plasencia a fost perechea de pantaloni de culoare albastru strălucitor.
mănuşi de spălat vase de culoare albastră strălucitoare folosite la jaf şi pe care Manny le avea
pus pentru a-şi ţine mâinile calde. Plasencia a văzut View
şi pe Bartholomew agitându-şi braţele pentru a-i atrage atenţia.
Observatorul a făcut gesturi exagerate de indicare spre
zona de sub elicopter. View i-a dat lui Plasencia un
degetul mare în sus şi a transmis prin radio locaţia prin intermediul LASO
pe frecvenţa LASO. Cei doi bărbaţi şi-au verificat armele o ultimă dată
pentru ultima oară.
În timp ce înaintau în târâre lentă, Jagerson a ţinut
palele elicopterului care vâjâiau direct deasupra lor.
suspectul, orbindu-l într-un nor de noroi de pământ şi de praf învolburat.
asurzindu-l cu zgomotul rotoarelor. „Vom
sta aici şi îl vom acoperi”, a transmis Jagerson prin radio. „Putem
să ne despărţim dacă rahatul loveşte ventilatorul”.
View şi Bartholomew s-au strecurat încet prin tufişuri, aşa că
şi nici măcar nu puteau vedea elicopterul de deasupra.
lor. Ajunseseră pe creasta dealului şi erau
se îndreptau spre partea de jos a dealului când Bartholomew a văzut un
o străfulgerare albastră la şase metri în faţa lor. Vântul
de la rotoare a smucit sălbatic tufişurile dintr-o parte în alta,
expunând subiectul în flash-uri scurte. Cei doi bărbaţi
şi-au coborât armele şi au mai înaintat câţiva metri.
pentru a avea o ţintă mai clară, cu mai puţine crengi care să obstrucţioneze
linia lor de tragere. Când au ajuns la poziţia lor,
Delgado se afla la doar o duzină de metri distanţă, întins pe spate.
pe burtă, privind spre elicopter cu partea dreaptă a corpului.
expusă echipei Hunt & Kill. Cei doi adjuncţi
s-au aşezat în poziţiile de tragere, iar View a ochit
.308 chiar sub subsuoara lui Delgado, iar Bartholomew
la nivelul calibrului 12 Ithaca spre trunchiul lui. View a dat
partenerului său un semn tăcut din cap.
„Nu mişca, şerifule, stai pe loc”.
a strigat Bartholomew.
Manny şi-a întors capul şi a început să se rostogolească pe
partea stângă. Când a făcut-o, View şi Bartholomew au văzut
oţelul pistolului din mâna lui dreaptă şi au tras.
armele lor. Trei gloanţe de la pistolul 308 şi trei
încărcături de buck nr. 4 s-au trântit în trunchiul lui Manny
Delgado. Delgado s-a aruncat în faţă şi a rămas nemişcat,
cu un braţ băgat sub corp. Cei doi bărbaţi au aşteptat,
cu armele încă îndreptate spre suspectul lor. „Luaţi mâinile alea
unde le putem vedea”, a strigat Bartholomew,
dar nu a primit nici un răspuns. Când au fost efectuate alte apeluri către
Delgado nu au produs nici o mişcare, View s-a târât înainte.
cu arma de serviciu scoasă în timp ce Bartholomew îl acoperea.
cu puşca. Ajungând la suspectul său, View i-a pus cătuşele lui

Manny şi a rostogolit corpul fără viaţă. Un revolver de calibrul 38
se afla sub cadavru. View a recuperat pistolul şi
şi i-a dat-o lui Bartholomew. View a privit apoi cu ochii întredeschişi spre
elicopterul care încă plutea la mică înălţime deasupra noastră şi a întins patru
patru degete către ei. Cod 4: Suspectul a fost neutralizat, toată lumea e în regulă.
tot personalul forţelor de ordine este în regulă.
Stând în picioare în uşa deschisă a 40-King-l, John Plasencia
a văzut semnalul şi i l-a transmis lui Jagerson, care
l-a transmis pe frecvenţa radio din San Bernardino
cam în acelaşi timp în care John View transmitea prin radio către LASO.
personalului LASO. La postul de comandă s-a stârnit o urale şi
pe versanţii munţilor din Lytle Creek Canyon. Hunt şi
Kill îşi făcuseră treaba.
CORPUL SUBIECTULUI ESTE RECE LA ATINGERE, PATOLOGUL
DR. IRVING ROOT a observat în timp ce a început să îndepărteze corpul.
hainele lui Manny Delgado în spitalul din San Bernardino County
morga din San Bernardino County. În timp ce trăgea de vesta verde de vânătoare
saturată de sânge, mai multe alice de puşcă au căzut cu o
zdruncinătură pe masa din oţel inoxidabil. Root le-a adunat
şi i le-a înmânat însoţitorului Brian Hoak.
împreună cu plasticul şi pâsla de puşcă de vânătoare care au fost
a fost folosită prin ţeava puştii lui Bartholomew.
Ithaca a lui Bartholomeo de la o distanţă atât de mică încât au penetrat
hainele lui Delgado. Root a observat un tatuaj în partea superioară a braţului drept al lui
subiectului său: iniţialele M. D. în scris cu numărul
13 şi o inimă dedesubt, toate acestea fiind înconjurate de un cerc de
în jurul unei volute.
Ar putea avea legătură cu o bandă, a speculat sergentul Ron Durling.
în timp ce observa autopsia.
Dr. Root s-a ocupat de partea dreaptă a corpului subiectului.
plină de alice. Asta ar putea dura ceva timp. El
a început să numere în timp ce examina fiecare gaură, începând cu
cea mai mică, la jumătatea coapsei. După ce a examinat ultima
dintre înţepături, chiar la nord de linia mamelonului, Root a strigat
a spus totalul. Şaizeci şi două de răni penetrante din ceea ce
pare a fi alice nr. 3 sau 4. Cineva a fluierat.
Da, cel care a folosit puşca aia a făcut cu siguranţă o
număr pe acesta, a spus Root.
Apoi, Root a studiat o gaură cu diametrul de 5 cm în partea dreaptă a corpului.
umărul drept, pusă acolo de John View şi de pistolul său 308. Root
a căutat o rană de ieşire, dar nu a găsit niciuna. A studiat
radiografiile corpului afişate pe tabloul de lumină.
Proiectil de mare viteză cu fragmente dispersate.
în toată regiunea toracică, a spus el. De asemenea, a observat o
a doua gaură de 5 cm în partea dreaptă a subiectului.
Aceeaşi armă, acelaşi lucru. Hoak a mâzgălit informaţiile
pe carneţelul său.
În cele din urmă, Root s-a ocupat de gaura de pe corpul lui Manny Delgado.
în piept, chiar la stânga liniei mediane şi sub linia dintre degete.
Zece milimetri în diametru, abrazată şi inversată în jurul
pe margini, a spus el, indicând o rană de intrare. Notă

reziduuri negre şi unsuroase de praf de puşcă în jurul rănii.
Rană de contact direct. Root şi Hoak au făcut un tur de forţă
subiectul şi i-au verificat spatele. Root a folosit o sondă
prin rana de pe piept până la
până la o rană de ieşire de sub omoplatul lui Manny. Prin
şi prin, nu a găsit niciun proiectil. L-au rostogolit pe Manny
înapoi. Root a verificat radiografiile. Fragmentare extinsă
a ventriculului cardiac stâng, cu pierderi masive de sânge, a spus el.
a notat. Patologul s-a întors către oamenii de la San Francisco.
Bernardino Sheriff's Office. Cine avea pistolul de calibrul 38?
Tipul de pe masă, a spus Durling.
Ei bine, nu-mi place să-i dezamăgesc pe prietenii tăi de la LASO,
a spus Root, dar nu ei l-au ucis pe tipul ăsta. El s-a sinucis.
Root şi-a scos mănuşile şi a mâzgălit ultimul rând din
raportului.
Cauza morţii: Plagă împuşcată în inimă.
12
NORCO 3
18 mai 1980. Riverside, California.
LA DOAR OPT ZILE DUPĂ JAFUL DE LA BANCA NORCO,
la ora 8:32 dimineaţa, pământul a început să se cutremure.
sub lanţul Cascade Range, la 60 de mile nord-est de
Portland, Oregon. În câteva secunde, a avut loc o explozie
cu forţa a 1.500 de bombe atomice de la Hiroshima, şi o explozie cu o intensitate de 1.500 de secunde.
zonă de munte de mărimea Manhattan-ului a cedat în
în cea mai mare alunecare de teren înregistrată în istorie. Masa de
de rocă, pământ şi vegetaţie s-a deplasat pe o distanţă de 14 mile cu o viteză de
cu o viteză de 150 de mile pe oră, îngropând tot ce se afla în jurul său.
până la o adâncime de 145 de metri. Prin rana deschisă
lăsată în pământ, un demon de foc s-a ridicat din adâncuri.
şi a pătruns la suprafaţă, dând drumul la un sunet de dragon.
de gaz incandescent şi rocă supraîncălzită până aproape de
700 de grade, care a traversat peisajul cu o viteză de 400 km/oră.
mile pe oră. Aproape instantaneu, toate fiinţele vii din
opt mile – vite, lupi, urşi grizzly, somoni, oameni
fiinţe umane – au dispărut fără urmă. Lacuri întregi
s-au evaporat. Patru miliarde de picioare de lemn au rămas
întinse, cu toate trunchiurile de copaci arse şi doborâte, îndreptate
spre nord în mod ordonat. Coborând în josul muntelui
în spatele lor au venit 46 de miliarde de galoane de apă de topire
care a măturat molozul şi a transformat resturile într-un noroi letal care s-a revărsat...
râuri, a smuls poduri din ancorele lor şi a şters
kilometri de drumuri în toate direcţiile.
Dar monstrul nu a terminat încă. Câteva clipe mai târziu, a apărut
pământul s-a cutremurat din nou, iar muntele a explodat a doua oară.
o coloană de 540 de milioane de tone de cenuşă, trimiţând o coloană de 540 de milioane de tone de cenuşă la cincisprezece ani.
de cincisprezece kilometri în sus în cer, străbătând până la
stratosfera în câteva minute. În interiorul negrului sufocant
nor negru, fulgerele au fulgerat, în timp ce, dedesubt, pământul a vomitat

râuri de rocă topită. În câteva ore, cenuşa a început să îngroape
Moscova, Idaho, şi a căzut ca nişte mici fantome pe Missoula,
Montana. La 500 de kilometri distanţă, în Spokane,
Washington, luminile străzilor s-au aprins în timp ce soarele de la amiază
s-a transformat în întuneric total. Singur pe un versant de munte,
prins în întunericul beznă al unui pustiu postapocaliptic,
un bărbat şi-a pornit camera video pentru a înregistra ceea ce a văzut.
ceea ce era sigur că vor fi ultimele momente din viaţa sa. „Oh
Doamne”, a oftat el. „Acesta este iadul pe pământ”.
În interiorul închisorii din Riverside County, la o mie de kilometri distanţă.
la sud de Muntele St. Helens, au început să se audă murmure în rândul
deţinuţi despre o mare catastrofă, diferită de orice altceva pe care lumea o poate vedea.
nu a mai văzut vreodată. Un bărbat stătea în picioare şi privea printre gratii
din celula sa, întrebându-se dacă va muri acolo atunci când
California va cădea în mare, aşa cum cu siguranţă va fi în orice zi.
în orice moment. Pentru Christopher Harven, Efectul Jupiter a avut
a venit mai devreme. La câţiva metri distanţă, un alt bărbat privea fix un
becul gol, calculând cât timp va dura până când
Iisus îl va ridica pentru a se întâlni cu Domnul său în ceruri. Pentru
George Wayne Smith, Răpirea sosea chiar în momentul în care
programată. Aşezat pe marginea unui pat metalic, un al treilea
tânăr îi privea pe ceilalţi doi cu resentimente şi
dezgust. E doar un nenorocit de vulcan, se gândi Russell.
Harven.
În timp ce fratele său şi George erau ocupaţi să se complacă în
satisfacţie de sine pentru că îşi îndeplineau misiunea.
convingerilor apocaliptice, Russ era concentrat pe adevărata criză.
cu care se confruntau: camera de gazare de la San Quentin. La o
audiere cu patru zile mai devreme, procurorul districtual a
cerut în mod oficial pedeapsa cu moartea pentru acuzaţia de
crimă de gradul întâi cu „circumstanţe speciale”.
procurorii au oferit un bufet de circumstanţe speciale.
circumstanţe speciale din care să aleagă: sustragerea de la arestare,
uciderea unui ofiţer de poliţie în timpul serviciului, pândă, omucidere.
în timpul săvârşirii unei infracţiuni. Având în vedere că au avut
comis în mod clar toate cele patru fapte, oricare dintre ele ar fi fost
care i-ar fi trimis în culoarul morţii, Russ a fost destul de
încrezător că exact acolo se îndreptau.
Prin intermediul unui prieten de familie, părinţii lui Russ au fost trimişi la
un avocat al apărării din Orange County pe nume Alan Olson.
Olson a fost de acord ca instanţa să îl desemneze să îi reprezinte pe
pe fiul lor cel mai mic, în ciuda faptului că avea relativ puţină
experienţă în cazuri penale grave. În scurt timp, Russ
a căpătat încredere în avocatul său subţire, cu un limbaj blând şi
modest, un fost căpitan de armată la începutul anilor '90, care a fost
treizeci de ani, cu o soţie şi patru copii. Olson şi Russ
mai aveau ceva în comun, în afară de efortul
de a-l salva pe Russ de la camera de gazare: amândoi erau
diabetici, Olson fusese diagnosticat cu doar doi ani
înainte.
Olson începuse deja să se gândească la o „apărare împotriva diabetului”

pentru Harven, în care clientul său nu ar putea fi reţinut
răspunzător din cauza faptului că se afla într-un şoc diabetic din cauza lipsei
de hrană în momentul crimei. În caz contrar, el ar fi
susţinea că Harven ar trebui să fie scutit de pedeapsa cu moartea.
pentru că starea sa diabetică era, de fapt, deja un factor de risc.
condamnare la moarte. În acest scop, Olson a început să se refere la
tipul de diabet al lui Russ ca fiind „de tip terminal". Olson
a mers atât de departe încât a opinat în faţa presei că clientul său
ar putea chiar să moară înainte de a fi judecat.
Olson a constatat că clientul său era cooperant şi dornic să
mulţumit, dar în mare parte dezinteresat de propria apărare. La
Russ, procesul nu a fost nimic mai mult decât o şaradă cu o
o concluzie anticipată. El o dăduse în bară şi nu mai era
şi nu mai putea face nimic în privinţa asta. Olson a rezumat
sentimentele clientului în faţa reporterilor. „A fost acolo, dar a ajuns
complet scăpat de sub control. A fost cea mai mare greşeală a lui
viaţa sa." Olson a adăugat că clientul său „şi-a exprimat o mulţime de
remuşcări". Aşa este, dar remuşcările lui Russell Harven
a fost mai ales pentru ceea ce a făcut în propria viaţă, nu pentru ceea ce a făcut în viaţa lui.
pentru ceea ce i-au făcut lui Jim Evans. Faptul că el ar putea
să fi fost responsabil pentru uciderea unui alt om
fiinţă umană nu era ceva la care Russ dorea să se gândească.
Aşa că nu a făcut-o.
Dacă Russ a fost pasiv, plin de regrete şi fatalist în faţa
situaţiei în care se afla, fratele său mai mare nu era deloc
aceste lucruri. Ultimul dintre cei trei care a fost eliberat din
din spital, glonţul din pistolul de calibrul 38 al lui Jim Evans era încă înfipt în
în piept, Christopher Harven a ajuns la prima audiere în instanţă.
a apărut relaxat şi încrezător, făcând glume
în faţa răpitorilor săi cu faţa încruntată, în timp ce era dus în sala de judecată.
clădirea sub pază sporită. Gărzile cu automate
automate au fost plasate în jurul tribunalului şi, odată ce
din nou, elicopterul Baker l-al poliţiei din Riverside a zburat deasupra
deasupra lui. Nebărbierit şi nespălat de la capturarea sa,
încătuşat la glezne, cu mâinile încătuşate la spate.
spate şi fixate de o curea de piele, Chris totuşi
părea sfidător, cu aspectul său robust, cumva
potenţat de statutul său de haiduc. Când a fost întrebat în
tribunal dacă avea nevoie de ceva, Chris a spus: „Ei bine, eu...".
am o mulţime de telefoane de dat". I s-a spus că
că va primi doar unul singur.
Apariţia lui Chris la tribunal a fost în contrast puternic cu cea
de cea a lui Russ şi George Smith din ziua precedentă. Russ a avut
se uita curios la reporterii care îl aşteptau şi la autorităţile federale.
şerifii care aşteptau să sosească, arătând în continuare la fel de zdrenţăros şi bărbos,
şi încruntat, ucigaş de poliţişti fugari. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi l-au interpretat ca pe un
o privire plină de ură. Smith părea complet învins, cu capul
aplecat, cu ochii în jos, cu un picior purtând un costum verde.
papuc verde de baie şi celălalt gol. Sângele a pătat
cătuşele salopetei portocalii de la închisoare, unde glezna lui
lanţurile de la glezne îi tăiau carnea cu fiecare pas forţat. Ambele

păreau tulburaţi în timp ce plângerea de treisprezece pagini împotriva
a fost citită cu voce tare. La sfârşit, au fost
au fost scoşi în grabă din clădire şi scoşi de maşini de transport în comun.
înarmaţi puternic în vehicule care îi aşteptau.
Avocatul din Riverside, Jay Grossman, fusese desemnat de către
de instanţă pentru a-l reprezenta pe Chris Harven. Un avocat cu experienţă
şi priceput în apărarea penală, Grossman avea
atras recent atenţia apărând un necrofil.
„Ucigaşul cu pungi de gunoi" Patrick Kearney în cazul uciderii unui
aproximativ patruzeci şi trei de tineri şi băieţi. Dar Chris
a avut probleme cu tipul încă de la început. Spre deosebire de Russ,
Chris se interesase de propria sa apărare şi
şi în curând s-a familiarizat cu lexicul legii,
vorbind despre „demerităţi", „separări" şi „Marsden".
audieri". În ochii lui Harven, Grossman a fost dispreţuitor faţă de
sugestiile sale, nu făcea destule drumuri la închisoare pentru a
să se întâlnească cu el, şi s-a concentrat prea mult pe negocierea unei
pledoarie, mai degrabă decât să organizeze o apărare. Cu toate acestea, au insistat
înainte pentru moment.
AU FOST EXTERNAŢI DIN SPITALELE RESPECTIVE ŞI
reunite în unitatea de SEGREGAŢIE de la Riverside.
din închisoarea din Riverside County, cei trei jefuitori de bănci din Norco au revenit în curând la
la ierarhia lor interpersonală. În partea de jos a
scării se afla Russ, la care se striga alternativ sau pe care nu-l lua în seamă
de către ceilalţi doi. George s-a întors la cartea de
Apocalipsa şi la Răpirea, ultima evadare din închisoare a lui Dumnezeu. El
era la fel de convins ca întotdeauna de a doua venire
prezicerile pastorului de la Calvary, Chuck Smith, aşa cum au fost prezise în
The Late Great Planet Earth (Marea Planetă Pământ). Rezistă, a spus el
le-a spus colegilor săi deţinuţi, Iisus ne va scoate din închisoare.
de aici în curând. Neavând altă speranţă de care să se agaţe, Chris
şi Russ au făcut tot posibilul să creadă.
Tatăl lor vitreg, Walt Harven, a fost un om pragmatic şi
pragmatic şi practic care ştia că cei doi băieţi ai săi erau pierduţi pentru el.
pentru totdeauna. În momentul în care s-a strecurat într-un spital din Riverside County
închisoare din Riverside Riverside pentru prima dată, era resemnat să
soarta lor şi nu a văzut niciun motiv pentru a-i mustra pentru
pentru ceea ce făcuseră. Vorbind cu un ton calm şi
pe un ton calm şi realist, Walt s-a întâlnit mai întâi cu băiatul său cel mai mic.
Conversaţia a fost dezarticulată şi ciudată, cu Walt
relatând detalii banale despre membrii familiei şi despre activităţile sale.
din jurul casei Harven. Russ a răspuns cu o expresie religioasă
religioase, căutând cu disperare să salveze ceva
aprobare din partea tatălui pe care îl dezamăgise pentru
ultima oară.
„Eşti norocos că îl ai pe Olson prin intermediul fratelui său", a spus Walt.
a spus la un moment dat.
„Da, ei bine, ştii, Chris şi cu mine, ne-am gândit că Isus
Hristos trebuie să aibă nişte planuri pentru noi. Au fost o
o grămadă de ori când ne-ar fi putut ucide, dar ei...
dar nu au făcut-o. Ne-am gândit că Iisus Hristos are grijă de noi pentru

ceva. Se spune că atunci când va începe Necazul.
cei drepţi vor veni şi vor elibera prizonierii pentru a lupta.
pe cei fără Dumnezeu. Iar noi suntem aceia."
„Foarte bine", a spus Walt categoric, cu tot entuziasmul lui
un om al cărui fiu tocmai îi spusese că va ieşi în oraş.
să vadă un film. A existat o tăcere lungă şi neliniştitoare
înainte ca Walt să se întoarcă la discuţii mărunte. „Avem tot felul de
de corespondenţă de la rude. Familia Purcell, Jim şi Rose,
au sunat amândoi..."
„Ce mai face mama?" a întrebat Russ.
Mae Harven era de neconsolat şi se prăbuşea de fiecare dată când
cineva trecea pe la ea pentru a-şi oferi sprijinul sau pentru a lăsa un cadou.
o caserolă de compasiune. Nu se putea hotărî să facă
o călătorie la închisoare încă, i-a spus Walt, şi nu a avut
apucase să-i scrie pentru că era încă atât de
tremurândă încât nu putea să ţină un stilou în mână. Ea a
ajunsese să se bâlbâie. „Îşi revine din ea, încet, dar...
sigur", a spus Walt, cu un fals optimism. „Va veni
în jurul valorii de."
„Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta", i-a spus Russ lui
tatălui său.
„Da, ei bine, s-a întâmplat."
„Ei bine, îmi cam pare rău şi mă bucur pentru că acum
m-am întors la Hristos", s-a luminat Russ. „În loc să mă duc
în iad, acum sunt în drum spre rai."
„Da", a spus Walt cu îndoială.
Russ a întrebat dacă tatăl său ar putea să-i aducă o carte de Carlos
Castaneda şi un exemplar al Bibliei de la Ierusalim. Ei
au vorbit despre încasarea declaraţiei de venit, despre dozele de insulină,
şi despre ce ar trebui să facă cu tatăl său, care era mort pe vecie.
Volkswagen. Russ a aruncat un amalgam de citate din
Apocalipsa, regurgitând vechile interpretări ale lui George. Site-ul
pauze stânjenitoare deveneau tot mai lungi pe măsură ce conversaţia
continua.
CHRIS ŞI TATĂL SĂU VITREG S-AR PUTEA SĂ SE FI CIOCNIT
cap de MULTE ori de-a lungul anilor, dar Chris
ştia că, dacă nu ar fi fost Walt, el şi fratele său ar fi fost
ar fi avut o copilărie destul de dură. „Ce mai faci?
Tată?" Chris l-a salutat, iar apoi imediat s-a
la treabă. „Ei bine, cred că ar trebui să-ţi spun
ce s-a întâmplat." Era disperat, a spus el, din
bani, fără slujbă, voia să moară. Aşa că a mers mai departe cu
a făcut-o. „Nu ştiu cu adevărat ce m-a apucat şi Russ a
să ne implicăm în asta", a spus el. „Ar putea fi o mică consolare
să ştiu că eu, sau cred că Russ, nu am împuşcat pe nimeni."
Campania de a-l învinovăţi pe Manny pentru toate a fost
era deja în plină desfăşurare. „Odată ce Billy şi-a zburat creierii.
în duba aia, Manny a luat-o razna." El a spus că singurul
care a tras la locul de spălare a fost Delgado. „Manny a fost doar
mergea pe drum, trăgând cu arma. Aşa că, atât
fraţii Delgado sunt morţi", a adăugat el, fără menajamente.

„Nu-i cunoşteam”, a spus Walt. „I-am întâlnit vreodată pe
pe ei?”
„Sunt cei doi mexicani mai mici care au venit pe la noi.
să-l viziteze pe Russ de câteva ori înainte de a ne implica în
rahatul ăsta. Ei l-au recrutat. Nu eu l-am recrutat.
nu am avut curajul.” A fost o pauză. „Deci, iată
suntem aici.”
„Da”, a spus Walt cu tristeţe. „Da.”
Chris a umplut aerul mort cu o recitare a unor versete biblice.
profeţie biblică aproape identică cu cea a lui Russ cu câteva minute mai devreme. „I
Ştiu că nu ai fost niciodată o persoană care să se ocupe cu adevărat de
Dumnezeu sau Iisus sau ceva de genul ăsta”, a spus Chris. „Dar în
acest timp de consolare, ţi-ar face foarte bine dacă ai face o mulţime de
bine, tată.”
„S-ar putea să ai dreptate”, a răspuns Walt, sunând
neconvins.
„Citeşte Apocalipsa, asta e tot ce se întâmplă acum. Tu
ştii asta. Poţi să vezi asta. Toate prezicerile vin
adevărate.”
Walt a făcut o încercare timidă de a se angaja pe
subiectul religiei, dar a renunţat curând. El a menţionat că
că o fată aştepta să-l viziteze pe Chris şi că a avut
s-a oferit să împartă timpul de vizită cu ea. Aşa că el şi
Chris ar fi avut doar cincisprezece minute împreună, mai degrabă
în loc de treizeci. Dar, după opt minute, amândoi păreau să aibă
nu mai aveau ce să spună.
„Vrei să ştii ceva?” a întrebat Chris.
„Nu. Nu chiar.”
A existat o tăcere chinuitor de lungă.
„Ei bine, cred că ar trebui să vorbesc cu fata aia, nu?”. a spus Chris.
„Fata aceea” se va dovedi în curând a fi Chris
cel mai loial vizitator al lui Chris Harven. O cunoscuse pe Olivia Estrada
cu doar trei luni înainte de jaf şi a jonglat cu ea.
împreună cu Nancy Bitetti până la sfârşit, fiecare
fiecare femeie fără să ştie că el petrecea între două şi trei ani în fiecare zi.
nopţi pe săptămână cu cealaltă. I se permitea doar o jumătate de oră
de vizită pe săptămână, iar Lani, care nu era încă fosta lui soţie, a avut de asemenea
care dorea să-l aducă pe micuţul Timmy să-l vadă, Chris jongla cu
lui Chris era şi mai complicat acum că era în spatele
gratii. Estrada era cu opt ani mai în vârstă decât Chris, un
creştin născut din nou, cu o fiică de zece ani şi o mamă de zece ani.
o slujbă bună la gigantul tehnologic Hewlett Packard. Ea era
îndrăgostită de Chris încă de la început. Una dintre primele lor întâlniri
împreună a fost o excursie la magazinul de arme unde
Chris a luat un Smith & Wesson .45 Long Colt pe care,
fără ştirea lui Estrada, urma să fie folosit într-o bătălie cu arme de foc.
cu poliţiştii. Dar a ei era o afecţiune aparent
nedezminţită de cele patruzeci şi ceva de infracţiuni, inclusiv
crimă de gradul întâi. În timpul vizitei lor, Olivia părea mai mult
mai mult decât dispusă să continue relaţia, deşi acum cu o
foaie de plexiglas între ei.

„Totul a devenit presant”, a încercat Chris să explice la
început. „Pur şi simplu am luat-o razna. Lucrurile se prăbuşeau în
viaţa mea care nu-mi plăceau.”
„Am crezut că o să mor când am aflat”, a spus ea.
a spus.
„Ce crezi acum? Îţi pare rău că m-ai întâlnit?”
„Nu-mi va părea niciodată rău de asta. Pur şi simplu nu voi înţelege niciodată
de ce, asta-i tot.”
„Nici eu nu cred că voi înţelege vreodată de ce”, a spus el.
a spus. „Nu ştiu unde am greşit. M-am abătut de la
calea lui Dumnezeu şi iată-mă aici.”
„Sper că te rogi, Chris”, a spus ea.
„Mă rog în fiecare seară”, a asigurat-o el. „Eu nu sunt...
singur. Îl am pe fratele meu şi pe Dumnezeu în această celulă cu
mine”.
„Când vei fi operat?”, a întrebat ea,
referindu-se la glonţul încă vizibil înfipt sub piele.
pieptului său.
„Nu mă vor opera. Acel glonţ este
va rămâne acolo atâta timp cât voi trăi”. El i-a spus că
glonţul „mi-a intrat în spate şi în jurul cutiei toracice”.
şi a trecut pe lângă toate organele mele”. El a dat din cap în
mirare că nu l-a ucis. „Prea multe miracole
s-au întâmplat ca să mă gândesc că asta e tot. Am fost doar
vorbeam despre Revelaţii înainte ca toate astea să se întâmple.
Ceva se va întâmpla aici jos. Toate
predicţii, Israel şi Egipt s-au adeverit. Revoltă
în Miami. Au bătut un negru până la moarte şi au lăsat
toată lumea să plece, poliţiştii să plece, ştii. Muntele St. Helens
a erupt. Toate previziunile se adeveresc.”
Timpul a expirat. Un paznic i-a spus Oliviei că trebuie să plece.
„Ai grijă de tine”, a spus ea.
„Se va întâmpla un miracol”, a spus Chris. „Ştiu că aşa va fi.
Şi ne vom revedea”.
Ea s-a uitat la el prin bariera de plexiglas. „Citeşte
Biblia, te rog.”
„Am citit-o. Am fost”, a asigurat-o el.
Câteva săptămâni mai târziu, Harven se zgâria la ceea ce avea
devenise un abces şi un ţesut inflamat în jurul unui
umflătură vizibilă sub mamelonul stâng. Pielea a devenit brusc
s-a deschis brusc într-o erupţie de puroi şi o . Glonţ de calibru 38
din plumbul emis de judeţ a căzut în mâna lui Chris.
WALTER SMITH URMĂRISE POVESTEA LUI
jafului de la NORCO BANK la televizor timp de două zile.
înainte de a afla că propriul său fiu fusese vânat...
şi arestat pentru această crimă. În timp ce urmărea un
reporterul a citit numele nelegiuiţilor capturaţi,
Walter a simţit cum i se scurge sângele de pe faţă. Nu a făcut
nici un sens. George era inteligent, cel pe care toată lumea
pe care toţi îl plăceau, cel pe care ceilalţi copii îl admirau. George
era fiul care îşi luase responsabilitatea de a merge la şcoală.

la biserică de la o vârstă fragedă şi nu lipsea niciodată de la şcoală. A fost
imposibil ca George să fi făcut aşa ceva.
A fost nevoie de aproape douăzeci de apeluri telefonice şi douăzeci şi patru de ore
până când Walter a fost informat că George se afla la San
Bernardino County Medical Center. Împreună cu
fiul mai mic, Steve, Walter s-a dus la spital pe
duminică după-amiază şi a aşteptat până când i s-a permis să
să-l vadă pe George. Adjuncţii din San Bernardino au stat împietriţi
tăcere stingheră, păzind camera de spital, holurile şi
perimetrul clădirii. După ce a fost percheziţionat cu atenţie
Walter şi Steve au intrat în cameră. Ceea ce au
ce au văzut i-a şocat. Fiul pe care Walter îl crezuse aşa
era palid şi înlănţuit de balustradele unui spital.
pat de spital, dezbrăcat, cu excepţia unui cearşaf subţire care îi acoperea
mijlocul corpului. Walter şi-a stăpânit lacrimile şi l-a întrebat pe George
cât de grav era rănit.
Sunt plin de gloanţe, le-a spus el. Cu mâna lui liberă,
George a tras cearşaful deoparte şi le-a arătat
rănile bandajate din zona inghinală şi de pe partea dreaptă.
coapsa dreaptă. Nu există răni de ieşire. Acele gloanţe vor fi în
acolo pentru totdeauna. El nu a menţionat că „gloanţele” au fost
de fapt doar alice de puşcă. Au existat şi alte răni
despre care a fost mai puţin clar, sugerând că au fost alte răni suplimentare.
răni de împuşcături suplimentare, mai degrabă decât simple laceraţii provocate de
tufişuri din Lytle Creek Canyon. I-a spus tatălui său că a fost
împuşcat în spate de un lunetist al poliţiei şi că a pierdut mai mult decât
trei mii de centimetri cubi de sânge, aproximativ jumătate din sângele său.
volumul total al corpului. După ce a fost capturat, a spus că a avut
a fost torturat pe deal, i s-a spus că nu va fi dus la închisoare.
jos sau să i se acorde îngrijiri medicale până când nu mărturiseşte.
Tu ai făcut-o? l-a întrebat fratele mai mic al lui George.
Da, a recunoscut George cu reticenţă. El a fost acolo, dar a
nu a fost vina lui. Poliţiştii reacţionaseră exagerat şi îl împuşcaseră.
şi au tras primii. George încercase doar să se apere. El a avut
a fost atât de grav rănit în faţa băncii încât tot ce a putut
a putut face a fost să se întindă în camion şi să încerce să nu moară. I
nici măcar nu am tras cu arma, le-a spus el.
Dacă lui Walter sau lui Steve li s-ar fi permis să citească fişa medicală.
fişa medicală din cameră, ar fi văzut următoarele
notaţie de la Dr. Rudolph Holguin, care a supravegheat
evaluare a lui George Smith: „TM a arătat o bilaterală
perforaţii bilaterale şi sânge uscat în canalul auditiv secundar la
sindromului de contuzie provocat de focul de armă”. Cu alte cuvinte,
George a tras cu pistolul Heckler de atâtea ori încât
undele de contuzie produse de gloanţele de .308 care au explodat lângă
de pe capul lui au făcut găuri în membranele timpanice.
ale ambelor urechi.
Walter era blocat într-o disonanţă cognitivă între
George pe care credea că îl cunoştea şi cel pe care tocmai îl cunoscuse.
încercase să jefuiască o bancă. De ce ai face asta, George?
a vrut Walter să ştie.

Din cauza a ceea ce îţi spun de ani de zile,
a spus George. Sfârşitul lumii a sosit. Pe
semnele sunt peste tot unde te uiţi, împlinirea
profeţiilor este la îndemână. Nu a avut de ales, a spus el.
A fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Fără banii necesari pentru a
să cumpere acel teren şi cabana din munţi, cum ar fi putut
ar fi putut să-i salveze pe toţi de catastrofe.
care urmau să vină?
Walter ştia totul despre planul lui George pentru această zonă îndepărtată.
cabană izolată din munţi. „Fiule," îl avertizase
mai devreme, „nu există o utopie perfectă şi nu există o utopie perfectă şi
asta ar fi." Nici el nu era un practicant al bisericii,
Walter a evitat să se certe cu George în legătură cu convingerile sale. Dar,
dar, din nou, nu credea niciodată că acele convingeri ar putea duce
pe fiul său la asta.
Detectivul le-a spus că trebuie să plece. Walter a făcut-o.
nu ştia ce să spună, aşa că a pus o mână pe
braţul lui George. Gardienii nu au încercat să-l oprească. Acesta
avea să fie ultimul contact fizic pe care Walter Smith îl avea cu
băiatul său pentru foarte mult timp.
La fel ca şi Chris, lui George i se repartizase un avocat.
pentru a-l reprezenta. Spre deosebire de calmul şi amabilul Jay
Grossman, avocatul pe care instanţa i l-a repartizat lui George Smith
era un buldog absolut, atât ca înfăţişare, cât şi în
temperament. Clayton Adams era un bărbat în vârstă de 39 de ani.
avocat de carieră în domeniul apărării penale, cu trei ani de
biroul apărătorului public al comitatului Riverside. El fusese
uimit când a primit telefonul duminică, 11 mai,
în care i s-a spus că a fost desemnat să-l reprezinte pe autoproclamatul
lider al celei mai senzaţionale crime din Inland Empire.
a văzut de la crimele din coteţul de pui din Wineville.
Îngrijit, cu o faţă rotundă şi obrajii bine pe ei
Adams era brusc şi necruţător.
în sala de judecată. Avea o reputaţie de
fi extrem de loial clienţilor săi, cu o dorinţă de a
cu procurorii şi cu martorii chiar şi în privinţa
cele mai mici detalii. Dar când a venit vorba de apărarea lui Smith,
Adams a început cu ceva foarte important: Statele Unite ale Americii.
Constituţia Statelor Unite. Plecând de la audierea iniţială în care
procurorii au cerut pedeapsa cu moartea, Adams
a avut o declaraţie scurtă şi directă pentru reporterii care îl aşteptau.
„Moartea ca pedeapsă pentru crimă nu este nimic mai mult decât
o crimă calculată, premeditată şi administrativă. Eu nu pot
şi nu voi permite să i se întâmple asta lui George Smith".
Adams şi-a petrecut copilăria în Wisconsin, înainte de o perioadă în
în marină l-a adus pe Coasta de Vest la sfârşitul anilor '80.
1950s. După o eliberare onorabilă, a rămas în
California, obţinând o diplomă în drept de la Universitatea Lincoln din
Oakland. În ciuda faptului că purta un tatuaj decolorat cu conturul unui
de la o lopată pe dosul mâinii stângi şi a unui tatuaj
porecla însoţitoare „Ace", Adams nu a fost un rebel sau un

cruciat al contraculturii. Dar nu a durat mult timp până când
să ajungă la concluzia că sistemul judiciar american
era în mod nedrept îndreptat împotriva acuzatului. „În
acuzarea este, de fapt, guvernul şi prin urmare
avantajat cu abilităţile şi resursele pe care numai o
guvern bogat poate oferi”. Când a venit vorba de
realitatea rolului său în sistemul de justiţie penală, Adams
a oferit un amestec de pragmatism poetic: „Un apărător penal
penal nu este nimic mai mult decât un bracero care munceşte în
viile justiţiei. Uneori, tot ce poţi face mai bine este
să încerci să menţii onestă acuzarea”.
Întâlnirea lor iniţială de duminică, 11 mai, la San
Bernardino County Medical Center a fost scurtă. Adams a pus
planul general şi la ce se putea aştepta George în
zilele care vor urma după ce va fi externat din spital. Adams
va solicita o separare pentru ca George să fie judecat separat.
de ceilalţi. El va arăta juriului că George
a fost rănit mult prea grav în faţa băncii pentru a fi
participat la orice împuşcături după aceea, inclusiv la
inclusiv uciderea adjunctului James Evans. Şi, ca de obicei, Adams
va contesta fiecare acuzaţie, va contesta fiecare martor şi
probe de la început până la sfârşit în speranţa de a
să scoată o acuzaţie aici sau acolo. Adams a plecat de la
spital impresionat de inteligenţa clientului său şi
dorinţa de a accepta sfaturi. Spre deosebire de Walter Smith, Clayton
Adams nu l-ar fi întrebat niciodată pe George de ce a făcut-o;
o astfel de informaţie era irelevantă pentru caz.
Clay Adams a mai făcut un lucru în acea duminică după-amiază.
După ce s-a întâlnit cu noul său client, a dat un telefon la
acasă la un anchetator al apărării de la poliţia publică din Riverside.
Defender's Office din Riverside, pe nume Jeanne Painter. Aceasta urma să
va fi un caz lung şi complicat şi singurul alt avocat care a fost
persoană din echipa sa urma să fie investigatorul desemnat
care i s-a atribuit. Adams dorea ca acel anchetator să fie Painter.
Painter, în vârstă de 33 de ani, era o persoană foarte apreciată.
investigator cu sute de cazuri de infracţiuni la activ.
la centură. Ca şi Adams, era cunoscută ca o luptătoare. Painter
atrăsese, de asemenea, atenţia în rândul celor mai apropiaţi avocaţi.
în comunitatea juridică restrânsă din instanţa penală din Riverside pentru o altă
motiv: Era o tânără foarte atrăgătoare. Într-o
profesie încă dominată de bărbaţi, Painter avea de mult timp
păr lung, blond deschis la culoare, despărţit pe mijloc, cu o coafură înaltă şi
pomeţi puternici şi un zâmbet strălucitor.
La fel ca toată lumea, Painter urmărise
drama jafului de la Norco, aşa cum s-a desfăşurat vineri.
şi în cursul zilei de sâmbătă. A doua zi, a primit un telefon de la
Clay Adams. „Ghici ce caz vei primi?”
a spus Adams. „Oh, nu”, a gemut Painter. Emoţia de
de a lucra la un caz atât de important a fost temperat de
cantitatea uluitoare de muncă pe care ştia că o va necesita.
Ei bine, s-a gândit ea, cel puţin ştiu ce voi face pentru

următorul an şi jumătate.
LA CÂTEVA ORE DUPĂ CAPTURAREA LUI GEORGE SMITH, O ECHIPĂ DE POLIŢIŞTI A FOST ARESTATĂ.
înarmaţi puternic, detectivii şerifului din RIVERSIDE COUNTY, conduşi de detectivul Joe Curfman din Riverside au înconjurat Mira Loma, au spart ferestrele şi s-au strecurat înăuntru pentru a
şi au intrat înăuntru pentru a găsi un radio care încă mai emitea rock KMET. După ce a trimis câinii adulmecători şi echipa de genişti pentru a verifica dacă nu cumva au fost găsite bombe.
capcane, Curfman şi ceilalţi au golit locuinţa de tot ce semăna cu dovezi, inclusiv arme, muniţie, echipamente pentru fabricarea de bombe, diagrame ale Securităţii Pacificului şi ale Bank, precum şi un exemplar din „The Anarchist Cookbook".
Locul a devenit rapid o atracţie turistică locală, cu cu maşini pline de oameni care treceau zi şi noapte. Reporterii au stat pe acoperişul casei vecinei Denise Sparrow făcând fotografii ale fortăreţei din curte, inclusiv ale groapa devenită legendară, al cărei fund nu a putut fi văzut nici măcar din acel punct de observaţie înalt. Lăsată nesupravegheată, tinerii din zonă au făcut graffiti pe pereţii exteriori, au spart chiar şi mai multe ferestre şi, în general, au distrus locul.
În cele din urmă, proprietatea a fost vândută, iar suma mizerabilă încasări au fost trimise fostei soţii a lui Chris, Lani.
Presa locală a început să se refere la inculpaţi ca fiind „The Norco 3" şi a trimis reporteri să caute pe oricine care care ar putea furniza informaţii despre bărbaţi teribili responsabili de spectaculosul şi sângerosul jaf bancar.
Vecinii din Mira Loma îi numeau „ciudaţi" care rareori vorbeau cu nimeni şi purtau arme la cutia poştală.
Despre George, un altul a spus că era un om neprietenos, „urât şi nesuferit", care îşi bătea germanul.
soţia imigrantă germană şi a ameninţat-o cu moartea cu puţin timp înainte de a fi ucis.
ca cei doi să se despartă. Fostul supraveghetor al lui George, Chuck Morad, a declarat: „Era foarte violent. Ura autoritatea cu o pasiune." Morad l-a caracterizat pe Smith ca fiind un „un scandalagiu nemulţumit, un radical care ar fi fost un general foarte bun într-o armată teroristă". „Ei dormeau ziua şi ieşeau noaptea", a declarat un alt vecină, Anna Grimley.
Walter Harven i-a spus unui reporter de la L.A. Times că cei doi fii ar fi putut plănui şi executa jaful.
„sub pretextul" de a merge în weekend în excursie cu rucsacul în spate.
excursii de weekend. El s-a referit la Russ ca fiind „un zidar şomer".
cu o arestare anterioară pentru vânzare de droguri şi care a mai fost odată a jefuit o casă de marcat la un magazin unde lucra la la mall. Walt i-a spus lui Russ că totul a fost citat în afara contextului, ceea ce era adevărat. O scrisoare adresată editorului din Riverside Press-Enterprise din Riverside, intitulată „O viaţă pentru o viaţă", a salutat eforturile unui senator de stat de a „reveni la pedeapsa cu moartea".
în special pentru bărbaţii care l-au ucis pe adjunctul Jim Evans.
Cei 3 din Norco erau atât de dispreţuiţi de toată lumea, încât autorităţile

se aşteptau pe jumătate ca orăşenii justiţiari să ia cu asalt închisoarea cu
cu torţe aprinse. Singurele persoane care păreau a fi pe
de partea lor au fost o pereche de bandiţi înarmaţi care au jefuit un restaurant
un administrator de apartament de 4.000 de dolari şi apoi au comandat
să sune la postul de televiziune KABC pentru a cere
eliberarea celor 3 din Norco. Nimeni, inclusiv Norco
3, nu-i cunoştea pe haiduci şi nici nu ştia de ce făcuseră o asemenea
cerere.
Reporterii au încercat, de asemenea, să obţină informaţii despre
doi bărbaţi morţi, dar nu au reuşit să găsească prea multe despre Billy
Delgado în afară de afecţiunile sale fizice. Puţinele informaţii pe care le-au
au reuşit să afle despre Manny a fost foarte grăitor.
Chuck Morad l-a descris pe Manny ca fiind „un tânăr ideal”.
şi „un tip de treabă, a cărui greşeală a fost că s-a încurcat cu
George.” Cunoscutul LeRoy Lovato a spus că Manny era „un
un tip al naibii de drăguţ. Era echilibrat şi, după părerea mea
nu mai avusese niciodată probleme”.
Pe 13 mai, San Bernardino Sun a publicat un articol
cu titlul „Suspectul Norco a murit de propria armă?”
Articolul a anunţat că autopsia abia făcută publică
decesului lui Manny Delgado a indicat drept cauză a morţii o armă de foc.
o rană prin împuşcare autoprovocată în inimă. Pentru
public, a fost intrigant să se ia în considerare noţiunea poetică a unei
tâlhar de bănci fugar atât de afectat de angoasă şi vinovăţie.
pentru moartea fratelui său mai mic, încât şi-ar fi pus un glonţ în cap.
glonţ în propria inimă frântă. De asemenea, a existat şi o notă
de romantism din Vechiul Vest, în cazul unui haiduc care
ar prefera să moară decât să fie prins în viaţă. Cel mai probabil
că arma s-a descărcat când Delgado a căzut...
a fost mult mai puţin atrăgătoare de luat în considerare.
Raportul autopsiei a generat şi o a treia teorie,
în special în rândul unor persoane din Riverside şi San Bernardino
că băieţii de la Hunt & Kill l-ar fi împuşcat pe Manny cu o armă.
cu propria armă ca răzbunare pentru moartea lui Jim Evans. În
această poveste, după ce au tras asupra lui Delgado, SWAT ar fi avut
s-a apropiat de suspectul lor rănit şi, găsindu-l încă
în viaţă, i-au smuls pistolul 38 din mâini şi l-au împuşcat.
şi l-a împuşcat în inimă. Acest lucru nu era adevărat. O lectură mai atentă a
articolului sau a raportului medicului legist a arătat că Manny
inima lui Manny a încetat să mai bată undeva între primul
şi ultima împuşcătură de puşcă care l-a lovit. Cu alte cuvinte,
numai Manny însuşi ar fi putut apăsa pe trăgaciul de la
arma care l-a ucis. Dar realitatea nu se potrivea cu
satisfacţia dulce a răzbunării, aşa că zvonul a persistat.
PE MĂSURĂ CE SĂPTĂMÂNILE TRECEAU, ALAN OLSON A ÎNCEPUT SĂ
să vadă o ALTERNATIVĂ la apărarea împotriva diabetului pe care o avea
plănuia pentru Russell Harven. Russ ar putea să mai profeseze încă
confuzie cu privire la modul în care ar fi putut ajunge
implicat în aşa ceva, dar avocatul său credea
că avea răspunsul: Motivul a fost Chris.
Olson a cerut ca Russ să fie evaluat de mai mulţi psihiatri

profesionişti. Primul a fost un psiholog clinician pe nume
Kenneth Wright, care i-a administrat lui Harven o baterie de teste.
teste standardizate de diagnosticare, inclusiv testul Wechsler Adult
Intelligence Scale. Concluzia lui Wright a fost că Russell
Harven avea o inteligenţă de nivel „superior" şi că
că „potenţialul este mai mare, deoarece înţelegerea lui
este de fapt mult mai mare decât scorul IQ". Cu toate acestea,
constatări suplimentare bazate pe testul Rorschach inkblot şi
Testul de percepţie tematică au indicat că Russ avea o
capacitate foarte redusă de a avea fantezii şi de a se extinde asupra
gânduri şi o lipsă aproape totală de introspecţie,
ceea ce face ca inteligenţa sa funcţională să fie sub medie. Wright
a spus că testele au arătat că Russ ar fi „un mare
adept" care „nu are mijloacele necesare din punct de vedere emoţional
pentru a conduce oameni. „
Un al doilea psiholog pe nume George Chappell a concluzionat
că Russ era „o persoană foarte pasivă, ascultătoare, care...
făcea ceea ce i se spunea" şi avea „foarte puţină
imaginaţie sau gânduri despre viitorul său sau despre
consecinţele a ceea ce ar putea face". Chappell
a fost foarte clar în concluzia sa generală. „În esenţă, el
a fost un tip foarte pasiv, care s-a lăsat dus de val.
vânt."
În acest caz, „vântul" a fost cu siguranţă bătrânul său soţ.
fratele mai mare, Chris. Dr. David Sheffner a petrecut ore întregi cu Russ
şi a intervievat membri ai familiei şi prieteni care îl cunoşteau pe
ambii fraţi Harven. Prietenul de lungă durată Bob
Hennings a spus că Russ „l-a urmat orbeşte pe Chris" şi că Chris
„l-a exploatat" pe Russ şi „l-a tratat rău". Russ a avut
niciodată nu a putut să-i spună nu lui Chris, a spus Hennings,
oferindu-i mai multe exemple lui Sheffner. Fosta soţie a lui Russ,
Eileen, a spus că Chris era „crud" şi abuziv în general, dar
în special faţă de Russ.
Russ a fost un participant reticent şi lipsit de entuziasm la
evaluarea şi, atunci când a fost întrebat direct, a refuzat să
să dea vina în totalitate pe Chris pentru implicarea sa în crimă. Dar
comentariile sale despre relaţia lor au fost revelatoare.
„Chris trebuie să facă întotdeauna cum vrea el şi va face orice
pentru a o obţine", a spus Russ. Chris „a făcut cum a vrut toată viaţa lui,
împingându-mă peste tot. Dacă nu l-aş fi ascultat...
înainte, nu aş fi fost unde sunt acum". Russ s-a învinovăţit
„pentru că am fost atât de prost încât l-am ascultat."
Când i s-a cerut să descrie copilăria sa, Russ a spus: „Am fost un copil bun,
„Fericită, cred. M-am simţit bine, cu excepţia momentelor în care
când fratele meu începea să mă chinuie". Când erau
mai tineri şi locuiau amândoi acasă, Russ a spus: „Am urât
îl uram." Ca adult, „cred că nu prea îmi plăcea de el".
Russ a caracterizat tacticile fratelui său la manipulare
ca fiind alternativ „ţipând şi urlând la mine" şi apoi
fiind drăguţ şi vorbindu-i cu o voce calmă. „El
actul său rezonabil", l-a numit Russ.

Sheffner l-a calificat pe Russ drept „pasiv, dependent, mai degrabă
individ nefuncţional”, care cel mai probabil nu ar fi fost niciodată
ar fi participat la ceva de genul unui jaf de bancă dacă ar fi fost
nu ar fi fost influenţa fratelui său.
Alan Olson a considerat că acesta ar putea fi biletul lui Russell Harven
din camera de gazare, că ar putea chiar să primească un
douăzeci şi cinci de ani pe viaţă de la un juriu deosebit de înţelegător. Toate
de care avea nevoie era să obţină separarea procesului lui Russ de cel al lui
de cel al fratelui său. Toţi cei trei avocaţi au depus cerere de separare pe
în numele clienţilor lor, din diverse motive, dar Olson avea
cel mai puternic caz pentru a obţine un proces separat. Fără
Chris la masa apărării lângă el, psihiatrul
evaluările psihiatrice puteau fi scoase la iveală mai complet,
citându-l în mod special pe Chris ca fiind motivul pentru care Russ s-a implicat
în crimă. Dar cu Chris în calitate de co-inculpat,
orice lucru care îl prezenta pe Chris ca fiind responsabil pentru Russ.
implicarea lui Russ ar fi fost considerat prejudiciabil pentru Chris şi
şi, prin urmare, interzis. Olson a făcut în repetate rânduri cereri de
de separare, dar instanţa nu a fost de acord. Site-ul
Norco 3 vor fi judecaţi împreună.
CHIAR ÎNAINTE DE AUDIEREA PRELIMINARĂ, UN AL DOILEA
acuzaţie de crimă cu premeditare a fost adăugată la acuzaţie.
la acuzaţiile pentru moartea lui Billy Delgado. În conformitate cu o doctrină
cunoscută sub numele de regula crimei, dacă cineva este ucis
în timpul săvârşirii unei infracţiuni, toţi participanţii la
infracţiune sunt la fel de vinovaţi, indiferent cine a comis crima.
Pentru a fi găsită nevinovată, apărarea ar trebui să demonstreze că
că fie poliţiştii, fie Billy însuşi au iniţiat
schimbul de focuri din faţa băncii. Cu toate acestea, testele efectuate asupra celor doi
arme aflate în posesia lui Billy au arătat că adolescentul nu a fost niciodată
a tras nici măcar un singur glonţ. Asta însemna că apărarea ar fi trebuit
să convingă un juriu că deputatul Glyn Bolasky a fost cel care a avut
a tras primul foc de armă.
Incluzând această acuzaţie suplimentară de crimă, lista finală de
acuzaţii împotriva fiecăruia dintre cei 3 din Norco era de 46 de acuzaţii.
incluzând crimă capitală, răpire, incendiere,
jaf armat, atac cu o armă mortală, şi
douăzeci şi două de capete de acuzare pentru tentativă de omor asupra unui poliţist.
poliţist. Cu majoritatea preliminariilor finalizate, judecătorii de la
judecătorul a indicat că procesul va începe probabil cândva în
februarie 1981 şi va dura şase luni.
Christopher Harven a fost cel care a provocat primul
întârziere semnificativă a calendarului. Vineri, 19 decembrie,
1980, avocatul lui Harven s-a ridicat pentru a prezenta argumentele pentru un
separarea procesului lui Chris de cel al fratelui său mai mic.
Dar, înainte ca Jay Grossman să înceapă, Chris s-a ridicat şi
s-a adresat judecătorului. „În acest moment, trebuie să mă adresez cu respect
să solicit o audiere Marsden pentru a audia o moţiune din partea mea.
pentru o înlocuire a avocatului.” Harven a spus că a vrut
Grossman să fie înlăturat de la apărarea sa „din cauza
şi de proastă calitate a nepriceperii neglijente din cadrul procesului

pregătire, sau lipsa acesteia, în acest caz”. Ca dovadă,
Chris a citat „nepăsarea totală a actualului meu avocat”.
manifestat prin inacţiunea sa în privinţa unor moţiuni importante pe care le-am făcut.
solicitate”.
„Cereţi atunci ca instanţa să numească un nou avocat
pentru dumneavoastră?”, a întrebat judecătorul J. David Hennigan, proaspăt numit
pentru a judeca procesul.
„Da, domnule”, a răspuns Chris.
„Este prima dată când aud de asta”, a spus Grossman, „dar...
propun în mod oficial retragerea”.
La insistenţele lui Harven, o audiere Marsden a avut loc în data de
lunea următoare, pentru ca el să îşi poată face plângerile împotriva
Grossman la dosar. Acolo, Chris a afirmat că
Grossman îi încălcase drepturile constituţionale. „Mă simt
actualul meu avocat a făcut schimb de anumite informaţii
cu procurorul districtual.”
Acuzaţia l-a făcut pe Grossman, în mod normal rece, să sară în sus.
de pe scaunul său. „Este absolut absurd”, a spus el.
a ţipat, apoi şi-a recăpătat calmul. „Dar eu nu sunt
nu voi mai spune nimic în continuare din cauza
privilegiul avocat-client.”
Până miercuri, Chris Harven avea noul său avocat, un
fostul apărător public adjunct din Riverside, pe nume Michael
Bancroft Lloyd. La treizeci şi unu de ani, Lloyd era doar un
câţiva ani mai în vârstă decât clientul său. De fapt, se cunoscuseră
se cunoşteau ca bărbaţi mai tineri. În adolescenţă, în timp ce creştea
în umbra Disneylandului, Chris se furişa frecvent la
în parc şi se plimba gratuit cu maşinuţele, mulţumită unui prieten mai mare.
grupului mai larg de prieteni şi cunoştinţe angajate acolo.
Lloyd era prietenul unui prieten care lucra la
Matterhorn şi îl lăsase frecvent pe Chris să urce fără
biletul E necesar. Când Chris a intrat în cameră pentru a
întâlnească pentru prima dată cu noul său avocat, cei doi s-au holbat
unul la altul pentru o clipă. „Tu?”, au spus aproape
simultan.
Lloyd avea o privire fixă, o faţă de copil şi o podoabă capilară
care se retrăsese deja în vârful capului. El
era un avocat competent, deşi banal, care a avut
absolvit Facultatea de Drept a Universităţii Pepperdine în
Malibu cu doar cinci ani în urmă şi îşi înfiinţase recent o firmă privată de avocatură.
practică privată pe Main Street, lângă tribunalul din Riverside.
Pe Lloyd nu-l deranja perspectiva unui proces de durată,
proces lung şi consumator. Un caz de profil înalt şi un câştig garantat
venit lunar de 7.000 de dolari nu erau lucruri atât de rele pentru
atunci când se înfiinţează un nou cabinet. Lloyd l-a angajat pe
Bruce Cummins să se ocupe de investigaţii.
După ce a analizat cazul lui Chris, Lloyd a decis că va
avea nevoie de câteva circumstanţe atenuante pentru a-şi păstra clientul
din camera de gazare. Ce-ar fi dacă, de exemplu, el
motivaţia clientului său de a jefui o bancă nu a fost doar pură
lăcomie pură, ci o încercare de a se apăra pe sine şi pe cei dragi.

de o catastrofă de proporţii biblice?
Vineri, 27 martie 1981, Chris Harven a stat de vorbă cu
reporterul Chris Bowman de la Riverside Press-Enterprise pentru un
pentru un interviu deocheat în închisoare. Aşezat lângă Lloyd în
capela închisorii din Riverside County, bărbierit, cu o faţă de
mustaţă îngrijită şi purtând ochelari de aur strălucitori.
crucifix de aur strălucitor în jurul gâtului, Chris Harven şi-a afirmat mai întâi
nevinovăţie şi a refuzat să vorbească despre incidentul în sine. Toate
a spus pe această temă a fost: „Eu personal, şi în calitate de
celorlalţi implicaţi în acest caz, nu l-am ucis pe adjunctul
Evans”. Dar a fost mai mult decât fericit să vorbească despre
despre credinţa în Apocalipsa viitoare şi despre cum aceasta l-a determinat să
jefuirea unei bănci.
„Puteţi intra în Biblie, în Apocalipsa, şi puteţi afla
cum se va sfârşi totul”, i-a spus el lui Bowman. „Se pare că
dezastrele naturale despre care se vorbeşte în Biblie se aliniază
se aliniază. Cutremurele, inundaţiile, seceta din Africa, Muntele Sf.
Helens”. Când crede că va veni ziua judecăţii?
va veni? Bowman a vrut să ştie. „S-ar putea să se ajungă la
concluzia că s-ar putea întâmpla astăzi. S-ar putea
să se întâmple mâine.” „Îţi aminteşti de cometa pe care am avut-o?”
Harven a continuat, referindu-se la Kohoutek opt ani.
opt ani mai devreme. „Biblia spune că ori de câte ori o cometă trece
o cometă, un imperiu se prăbuşeşte. Aceea a trecut chiar peste
America de Nord. Cred că este destul de bine cunoscut faptul că Nordul
America de Nord este un imperiu, indiferent de faptul că Canada
şi Mexicul se consideră independente.”
Sprijinindu-se pe scaun, cu braţele încrucişate cu încredere
pe piept, Harven i-a spus lui Bowman: „Totul începe în
Apocalipsa 17 ... . Curva Babilonului va fi
fi distrusă. Cred că este vorba despre Statele Unite ale Americii.
Statele Unite. Ce altă ţară a mai condus, să spunem aşa, pe
lumea la decădere morală? Înainte ca Armaghedonul să se întâmple.
lumea va trece prin ani de încercări şi necazuri.
Mulţi vor muri. În acel moment, Isus Hristos va reveni.”
Harven a virat apoi în gama sa de discursuri seculare despre apocalipsă
scenarii seculare ale Apocalipsei. „Vom avea o aliniere ciudată de
planetelor în '82 sau '83, ceea ce nu am mai avut de când, eu
cred, din 1804. Acest lucru, probabil, cu siguranţă, va însemna o traumă
efecte traumatice asupra pământului. Se numeşte 'Efectul Jupiter' şi se
şi va afecta mareele, cutremurele, vulcanii. Suntem, de asemenea, în
o pată solară foarte neobişnuită”. El a continuat, vorbind cu voce moale,
pe tonuri blânde şi măsurate. „Intrăm într-o perioadă periculoasă din punct de vedere nuclear.
periculoasă cu Uniunea Sovietică, şi cred că asta este
ceea ce se va întâmpla cu noi – o super Pearl Pearl.
Harbor”.
Bowman a întrebat despre groapa pe care el şi Smith au săpat-o în
în curtea din spate. „Ca şi cum ai sta în camera ta din faţă şi o
o rachetă este pe drum, filmează la ora 11:00. Aveam de gând să
să mergem acolo şi să stăm acolo decât să ne prăjim. „ „Noi
întotdeauna am crezut că se poate întâmpla în orice zi”, a spus el.

a adăugat. „Am depozitat luni de zile alimente, lămpi, ulei, haine, echipament de camping, arme şi muniţie pentru acea zi.” De ce atât de multe arme? „Pentru a mă proteja de mardeiaşi. Aveţi mâncare. Nimeni altcineva nu are mâncare. . .”

În articolul, care a apărut pe prima pagină a ziarului ediţia de duminică a secţiunii County, Harven a declarat că a fost „hotărât” şi încrezător în ceea ce priveşte rezultatul procesului, în ciuda spectrului morţii care planează asupra acestuia. „Moartea nu mă sperie”, a spus el. „De ce ar trebui să o sperie? Ar trebui să fii necredincios ca să-ţi fie frică de moarte”.

Chris Harven nu a terminat cu surprizele premergătoare procesului. Pe 8 iunie 1981, cu doar o săptămână înainte de începerea programată a procesului al procesului, Chris şi cel mai credincios vizitator al său, Olivia Estrada, s-au căsătorit în ceea ce nu a însemnat mai mult de decât o depunere de hârtii la biroul administrativ al judeţului. clădirea administrativă a judeţului. Unirea a trecut neobservată de presă.

PE MĂSURĂ CE PROCESUL DE A DUCE CAZUL LA PROCES a înaintat cu paşi repezi, avocaţii apărării au continuat lupta lor pentru schimbarea locului de desfăşurare a procesului în afara Inland Empire. Cu toată acoperirea presei, au susţinut ei, se nu ar fi fost posibil să se găsească un juriu imparţial acolo. Judecătorul a fost de acord, mutând locul de desfăşurare a procesului de la Riverside la comitatul San Diego, urmând să se desfăşoare la tribunalul superior din California. din micul oraş Vista, situat la 70 de mile spre sud de California. sud. Procurorii nu au fost mulţumiţi. Cu un proces de lungă durată care se anunţa, acest lucru ar fi însemnat navete regulate de două ore şi lungi perioade de timp în hoteluri, departe de familie şi de birou. Programarea martorilor ar fi fost un coşmar, dacă ar fi putut să-i convingă să facă o călătorie până acolo, ceea ce era exact ceea ce dorea apărarea. Cererea lor pentru un şase luni suplimentare pentru a se pregăti pentru proces a fost acordată. Când un reporter i-a spus că principalul procurorul principal a numit întârzierea „excesivă” şi „nu este lucru corect de făcut”, Adams a replicat: „Nu-mi pasă de ceea ce ce crede procurorul”.

DUPĂ ŞASE LUNI DE ÎNCARCERARE LA ÎNCHISOAREA DIN JUDEŢUL RIVERSIDE, cei 3 din Norco au avut în sfârşit s-au săturat de adjuncţii care conduceau locul. În decembrie 11 decembrie 1980, toţi cei trei inculpaţi au depus declaraţii sub jurământ separate pentru a la curtea superioară, în care au susţinut că au fost hărţuiţi, că au avut celule false percheziţii false ale celulelor în mijlocul nopţii, somn intenţionat privare de somn, şi alte infracţiuni pe care Chris Harven le-a numit echivalent al „torturii”. „Adjuncţii se adună în afara pe hol, vorbind tare, dând din nou din cătuşe, luminând cu lumina în faţa noastră şi zdrăngănind uşa până când suntem vizibil treji”. Ca urmare, a spus Chris, a fost atât de epuizat încât adormea frecvent în timpul şedinţei de judecată. înfăţişări în instanţă.

Smith şi Harven au declarat că adjuncţii îşi puneau vieţile în pericol ţinându-i în „rezervorul turnătorului”.

celule de segregare şi răspândind zvonuri conform cărora ar fi avut
fie l-au abandonat, fie l-au turnat pe Manny Delgado la poliţie.
echipele SWAT din Lytle Creek. Ei au făcut acest lucru, a spus Chris,
„pentru a crea zvonuri împotriva noastră, astfel încât să ne facă rău fizic”.
ne vor provoca un prejudiciu fizic dacă vom merge la închisoare. Dacă nu ne puteau ucide
înainte, ei vor să se asigure că zvonurile lor către
deţinuţilor o vor face”.
Chris a oferit că singura soluţie era să îi ţinem
departe de orice instituţie administrată de către Riverside County.
Sheriff. „Prin natura presupusei infracţiuni, noi suntem
supuşi hărţuirii la orice nivel. Adjuncţii se simt
animozitate faţă de noi mai presus de ceea ce simt de obicei ca urmare a
şi fac orice pentru a ne incomoda. Ei se 'răzbună' în fiecare
zi. Este ridicol să ne aşteptăm ca ei să acţioneze altfel
mod.” George Smith a avut un mod mai succint de a spune
de a descrie natura nesustenabilă a relaţiei. „Voi
le-aţi înmânat un cornet de îngheţată – nouă – şi le-a spus
să nu-l lingă.”
În realitate, George, Chris şi Russ îi găseau pe tinerii
temniceri mai mult enervanţi decât ameninţători. Erau cei mai în vârstă
adjuncţi mai în vârstă, cei care lucrau pe străzi, care erau
cei mai ameninţători. Poate că tipii ăia nu aveau
controlul asupra vieţii lor de zi cu zi, dar au petrecut mult timp
mult timp la închisoarea judeţeană, transportând prizonieri şi făcând
şi făceau o cantitate substanţială de hârţogăraie care însoţea orice
arestare. Drept urmare, cei 3 din Norco veneau în mod constant
faţă în faţă cu oameni pe care au încercat să-i ucidă. Mulţi dintre
dintre ei au încasat gloanţe prin parbrize; unii
încă mai aveau plumb în corp. Toţi cunoscuseră
Jim Evans.
Când aceşti adjuncţi au trecut prin celulele de segregare, ei
se opreau adesea să se uite la cei trei ucigaşi de poliţişti. Unii
le-au spus direct că i-ar ucide dacă ar putea.
Dar, de cele mai multe ori, doar se holbau, ochii lor spunând deja totul.
Dintre toţi adjuncţii, unul dintre ei a fost cel care George
Smith l-a numit pe George Smith în declaraţia sa ca fiind
deosebit de ameninţător, şi care uneori putea fi
şi uneori era găsit pândind în umbră în afara celulei lor fără niciun motiv.
motiv aparent. Acel adjunct era Andy Delgado.
„Ajutorul de şerif Delgado vine aici de unul singur sau împreună cu
prieteni”, a scris Smith. „El nu lucrează la închisoare. El
vine să se uite la maimuţă. El le spune prietenilor săi,
Smith este liderul, fapt care nu a fost dovedit. Delgado l-a împuşcat
un fapt care nu este dovedit. Dar el vine aici cu
moarte şi răutate în inima lui, fapt dovedit.”

13

CĂRĂMIZI ÎN ZID

13 mai 1980. Riverside, California.
ERA O ZI ÎNSORITĂ, LA SFÂRŞITUL VERII, LA CÂTEVA LUNI
după ce se căsătoriseră. Jim Evans a scos
pick-up de pe bulevardul Van Buren pe terenul de la

Cimitirul Naţional din Riverside. „Ce facem aici?
Jim?" l-a întrebat Mary Evans pe noul ei soţ. El a zâmbit,
cu Stetson-ul bronzat aşezat pe cap. „Jim?", a întrebat ea.
din nou.
El a intrat cu maşina pe poarta principală, şerpuind prin
terenurile frumos îngrijite de pe bulevardul Lemay,
Eisenhower Circle, Normandy Drive. A oprit
camionul şi au coborât. „Aici este locul unde veţi
îngropaţi-mă", i-a spus el, stând printre mormintele militare.
morminte militare. A ridicat ochii spre cerul de un albastru strălucitor la
un avion care zbura pe cer în apropiere de March Air
March Reserve Base, chiar deasupra autostrăzii. „Cu avioanele acelea
care trec pe deasupra mea."
DOUĂ ELICOPTERE AU ZBURAT DEASUPRA RIVERSIDE NATIONAL.
RIVERSIDE. MARY EVANS privea în spatele unor ochelari negri
în timp ce Baker l-şi un elicopter de la DEA se apropiau la joasă înălţime.
deasupra sicriului lui Jim, acoperit cu steagul, în semn de salut aerian şi apoi...
apoi s-au înălţat pe cerul mohorât şi acoperit de nori. În ochii ei
braţe, Jim Jr. de patru luni şi jumătate a început să se agite.
din cauza zgomotului. Mary l-a ţinut strâns în braţe.
Şi-a lăsat privirea să se aşeze peste mulţimea de îndoliaţi,
sute de persoane şi altele care încă mai soseau, chiar şi în timp ce
slujba de la mormânt era în curs de desfăşurare. În jurul ei acum,
aproape o mie de ofiţeri de poliţie din cincizeci de ţări
agenţii de poliţie din întregul stat stăteau în poziţie de drepţi în
în uniformele de ceremonie. În apropiere, cincizeci de membri ai celei de-a Patra Forţe de Ordine a lui Jim
Batalionul al patrulea, Regimentul 160 Infanterie al Gărzii Naţionale,
erau aliniaţi, cu marginile mâinilor atingându-şi
căştile argintii în semn de salut îngheţat.
Alături de copil, se aflau şi copiii lui Mary din
căsătoria ei anterioară. Părinţii lui Jim, sora şi cei doi
fraţi, veniţi cu toţii din Texas, erau încă înmărmuriţi de neîncredere.
la limita negării. Aşezate în apropiere se aflau Julie Kay şi
Dallas, copiii lui Jim dintr-o căsătorie anterioară, împreună cu
împreună cu fosta lui soţie.
Mai devreme, persoanele în doliu umpluseră cele şase sute de bănci cu şase sute de locuri ale
Biserica Sfânta Ecaterina, în stil spaniol, au stat de-a lungul
culoarele laterale şi în nartex, şi s-au revărsat pe treptele
şi pe peluza bisericii. Împreună cu toţi poliţiştii şi
soldaţii în uniformele lor de clasa A erau prieteni,
colegi de muncă şi oameni simpli care au intrat în contact cu
cu adjunctul Jim Evans într-un fel sau altul prin intermediul
ani, adolescenţi în blugi şi tricouri, studenţi,
funcţionari de la RSO, dădaca lor Josie şi
familia ei extinsă. Lucrători din transportul în comun municipal din
departamentul lui Mary au sosit, unii dintre şoferii de autobuz încă
în uniformă, cu perforatoarele de bilete atârnând de lanţuri.
la brâu.
O bancă din faţă era rezervată pentru răniţi.
Glyn Bolasky a venit, cu braţul în fular. Herman Brown

încă mai mergea cu un şchiopătat vizibil. Ken McDaniels a depus
în banca de lângă ei, cu fire de păr ca de cupru.
cioburi de cupru încă îi locuiau pe umăr. Darrell Reed era
adus cu o ambulanţă şi zăcea pe o targă în sala de mese.
culoarul central, cu o jumătate de glonţ dintr-un glonţ de .308 încă înfipt în el.
în piciorul stâng ridicat, cu o perfuzie care îi picura antibiotice în piciorul stâng.
braţul. Rolf Parkes stătea lângă el. A. J. Reynard a
fusese operat la cotul stâng cu o seară înainte şi
în ciuda protestelor, nu i s-a permis să asiste la şedinţă din cauza
posibilitatea unei infecţii. D. J. McCarty, cu cotul înfăşurat.
în tifon, a mers la înmormântare împreună cu colegul său de cameră şi cu
partenerul său Mike Lenihan. Amândoi fuseseră martori la moartea lui Jim Evans.
Au rămas cu ceilalţi membri ai şerifului din San Bernardino.
adjuncţi şi alămuriţi în băncile mai în spate.
Bill Crowe a condus contingentul de poliţişti din comitatul Riverside.
Highway Patrol din Riverside Highway Patrol în biserică, nu doar pentru că
rolului său în Norco, ci şi din cauza prieteniei sale apropiate.
cu Evans. Crowe se aştepta să intre în biserică
împreună cu Doug Earnest, dar în acel moment, el a fost nevoit să se întoarcă la
partenerul şi fratele mai mare surogat stătea singur într-un
dormitor întunecat, uitându-se în covor. Marele
poliţist de patrulă îşi pusese uniforma de gală şi îşi lustruise
vârful aripilor, dar când a venit momentul să plece, el
pur şi simplu nu a putut face faţă. Nu era vorba doar de
tristeţea incomensurabilă de a-l pierde pe Evans, pe care Earnest
îl cunoscuse bine. Earnest nu-şi putea ierta
pentru acel moment în care crezuse că îl condusese pe Crowe la...
moartea lui Crowe la intersecţia dintre Bellegrave şi Dodd.
Dave Madden şi Chuck Hille se numărau printre cei care
au stat de gardă de onoare lângă sicriul lui Jim. Don Bender, directorul
detectivul de la narcotice care a fost la radio CLEMARS.
pe Lytle Creek, a ajutat la slujba de împărtăşanie. Aşezat lângă
Mary, în prima bancă, era Bob Boytor, un prieten şi prieten de familie.
colegul său, care îi fusese alături lui Jim la nunta lor din
Las Vegas. Boytor a fost atât de afectat de durere încât a
că nu a putut să ia cuvântul la slujbă. Evans
prietenul şi primul ofiţer comandant la RSO,
locotenentul Bernard Bueche, a ţinut în schimb elogiul.
Evans a fost aşezat într-un sicriu deschis, îmbrăcat în hainele sale de la RSO
uniforma RSO, cu Stetson-ul său lângă el şi cu o fotografie a lui Jim Jr.
plasat în mâinile sale încrucişate. Arăta încă la fel de chipeş
ca întotdeauna, a crezut Mary, chiar şi cu bucata de tifon.
care îi acoperea gaura de glonţ din ochiul drept. La sfârşitul
slujbei, Mary a sărutat faţa soţului ei, a depus un
un singur trandafir roşu în sicriul de lângă el, şi a fost condusă
din biserică de către Boytor, în timp ce o înregistrare a lui Pavarotti
cântând „Ave Maria” a umplut catedrala.
Cortegiul funerar de la St. Catherine's la cimitir
se întindea pe kilometri întregi, condus de 225 de motociclete ale poliţiei şi
cu 225 de motociclete şi maşini de patrulare, cu barele lor luminoase învârtindu-se şi sirenele
stinse. Autobuze

care transportau încă 250 de poliţişti din Riverside. În timp ce
limuzina a ajuns la intersecţia străzilor Washington şi
Van Buren, tatăl lui Jim a făcut un semn tăcut către o uşă deschisă.
câmp deschis unde o duzină de elicoptere militare şi de poliţie au
se aşezaseră, echipajele stând în picioare lângă aparatele lor, salutând
trecând maşina mortuară. Intrând în incinta cimitirului
câteva minute mai târziu, au auzit vuietul aeronavelor.
motoare de avioane sus şi o duzină de paraşute portocalii
s-au deschis pe cerul cenuşiu, paraşutiştii
plutind la câţiva metri deasupra procesiunii de vehicule pentru a ateriza.
peste gardul de pe terenul Rezervei Aeriene March.
March Reserve Base.
Doi poliţişti de stat au îngenuncheat în faţa Mariei pentru a-i oferi
americane şi pe cele ale statului California, care fuseseră arborate la
pe jumătate de catarg deasupra clădirii Capitoliului din Sacramento, la câteva
câteva zile înainte. S-a auzit un pocnet ascuţit de focuri de armă în timp ce
şapte membri ai Gărzii Naţionale au ridicat puştile M16 cu focuri de armă fixe.
baionete fixe spre cer şi au tras primul din cele trei focuri de armă.
salve. Singur, pe o colină care domina serviciul, un
trompetist de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles
a sunat la robinet. Mary a privit cum mulţimea se destramă în timp ce
ceremonia s-a încheiat. Ei bine, s-a gândit ea, lucrurile sunt
pe cale să devină foarte singuratice.
ADJUNCTUL ANDY DELGADO STĂTEA LA REZERVARE
COMPLETÂND Hârtii pentru a procesa deţinutul.
care stătea încătuşat lângă el. A aruncat o privire spre
cele două celule de izolare situate de-a lungul peretelui de pe partea cealaltă.
de cealaltă parte a tejghelei lungi şi înalte. Din acel unghi, Andy
putea vedea doar o mică porţiune de spaţiu în spatele gratiilor de la
celulelor. I-a înmânat hârtia şi prizonierul lui
sergentului care se ocupa de înregistrări. Andy s-a întors spre lift
care avea să-l ducă înapoi la maşina de patrulare, dar...
apoi s-a oprit şi s-a uitat înapoi la cele două celule de izolare.
celule de izolare. În interiorul uneia dintre ele, o umbră se mişca peste
perete şi un bărbat înalt cu părul negru a apărut şi apoi
s-a retras din nou. Andy ştia că trebuie să plece. Nu era
nimic de găsit acolo, nimic de învăţat de la cei doi.
de la oamenii din acele cuşti. Dar nevoia de a înţelege
l-a copleşit din nou.
Andy nu ştia exact ce îl atrăgea spre
cuştile de segregare. Nu le ura. Nu era
nu era acolo pentru a le batjocori sau a le tachina sau pentru a căuta orice fel de
răzbunare. Se gândise chiar să le lase un pachet
de Marlboro, aşa cum un soldat oferă o ţigară unui soldat.
prizonier de război. Nu o ofertă de pace, ci doar o
gest umanitar, împreună cu o amintire subtilă a
cine au fost adevăraţii învinşi în acel weekend. În mare parte,
Andy a simţit că trebuie să vadă cine sunt cu adevărat aceşti oameni
erau. Împotriva a ceea ce luptase în faţa băncii.
era doar o grămadă de poncho-uri militare şi schiuri negre.
fără formă, fără chip şi imposibil de distins unul de celălalt.

unul de altul. Dar în interiorul acelor celule de segregare se aflau oamenii
fiinţe umane din spatele tuturor, oameni în carne şi oase, în carne şi oase, cu
ochi albaştri şi negri care se uitau înapoi din oţelul şi
peştera de oţel şi beton. Poate că dacă ar putea să se uite bine
la aceşti tipi, l-ar putea ajuta să înţeleagă ce se întâmplă cu ei.
ce naiba s-a întâmplat cu viaţa lui.
Andy s-a apropiat de celulele de izolare şi l-a văzut pe Chris
Harven plimbându-se prin mica încăpere. Chris s-a oprit şi s-a holbat
direct la Delgado. Când Andy nu s-a mişcat,
Harven s-a apropiat de uşa celulei şi şi-a încolăcit degetele.
în jurul gratiilor. Unul dintre ofiţerii care se aflau în camera de înregistrare
a văzut că cei doi se înnebunesc unul pe celălalt şi a dat
lui Andy un mic semn din cap să treacă mai departe.
TOTUL S-AR FI PUTUT REZOLVA DACĂ ANDY AR FI AVUT DOAR
luat câteva zile libere după Norco, dar s-a întors
pe străzi a doua zi. Dacă nu luai nici o pistă,
nu ţi-ai luat nici un timp. Asta era cam aşa.
regulă. În plus, tot ce voia Andy era să îşi reia viaţa
pe care o avea înainte ca tonul 211 să cadă. Împreună cu
promovarea ca detectiv a fost promisiunea unui prim
misiune ca instructor la Academia şerifului.
Lui Andy îi plăcuseră misiunile de instruire din Corpul Puşcaşilor Marini,
şi asta îi va oferi câţiva ani departe de stradă.
patrulare, ceva timp pentru a-şi linge rănile înainte de a fi
înainte de a se lupta din nou cu băieţii răi.
Dacă şi-ar fi luat câteva zile libere, ar fi pierdut
de a doua judecată, de exagerări şi de declaraţii de nevinovăţie.
prostii care au început înainte ca trupul lui Jim Evans să fi fost
să fie coborât de pe munte. Adjuncţii care au
nu au văzut niciodată camionul galben au început brusc să povestească
despre gloanţe care spărgeau cerul deasupra maşinilor lor de patrulare şi
şi întâlniri aproape de moarte. Alţii au oferit cu nesăbuinţă
păreri despre ce ar fi făcut diferit dacă ar fi fost nevoie.
ar fi fost ei la bancă, sau la intersecţia dintre
a patra şi Hamner, sau dacă ar fi urmărit suspecţi înarmaţi pe o stradă
pe un drum îngust de munte. De ce naiba nu a aşteptat Bolasky
să aştepte întăriri? De ce nu a închis CHP-ul pe I-15 sau în San Francisco?
Bernardino nu a blocat drumul pe Sierra? Ce naiba s-a întâmplat?
Evans încărca un drum de pompieri.
outgunned? De ce a raportat Andy doi ostatici în
camion? I-aş fi îngheţat pe nenorociţii ăia în Mira Loma dacă aş fi avut...
dacă aş fi ştiut că nu sunt ostatici.
Nu era adevărat. Nimeni nu i-a îngheţat pe nenorociţii ăia din Mira Loma.
Loma, San Bernardino, sau oriunde altundeva, pentru că nimeni
nimeni nu a fost în poziţia de a trage de la
din momentul în care Andy a tras ultimul foc de armă la intersecţia dintre Fourth şi Hamner.
când Jim Evans şi-a golit pistolul de 38 de grade în râul de pe
Baldy Notch Road. „În acel moment, tipii ăia erau
încercau să ucidă pe oricine vedeau”, a declarat unul dintre adjuncţii
care a participat la urmărire. „Dacă am fi avut o şansă, i-am fi împuşcat.
făcut-o.” Andy nu a recunoscut niciodată că a fost pus la îndoială

pe această temă, dar ceilalţi ştiau că o parte dintre ele trebuie să fi
ajuns la el. „Sunt sigur că a auzit despre asta”, a spus
dispecerul Gary Keeter, care nu avea astfel de critici la adresa lui
Andy. „Trebuia să ştie”.
Au existat şi alte evoluţii care au fost mult mai
îngrijorătoare pentru Andy decât toate marile discuţii şi
şi toate aceste discuţii. În prima zi de întoarcere după
împuşcături, detectivul Joe Szeles era în tura de schimb.
şi l-a desemnat pe Delgado să se ocupe de Rubidoux.
„Hei, eu sunt maşina de trafic din Norco astăzi”, i-a spus Andy.
„Departamentul nu vă vrea pe voi în Norco pentru
deocamdată”, a spus Szeles. Câteva zile mai târziu, a apărut un alt
ordin de la departament: Nu mai erau
îl mai trimiteau pe Andy la academie ca instructor. El a fost
direct în departamentul de jafuri, ceea ce însemna că se întorcea imediat
pe străzi. „Departamentul vă vrea pe voi, băieţi de la Norco.
să fiţi aproape, ca să vă putem supraveghea.” Andy a fost
dezamăgit amarnic, dar a văzut şi o implicaţie mai întunecată.
în acest ordin. „Deci ce suntem acum, bunuri deteriorate?”
DACĂ AVEAU SAU NU „BUNURI DETERIORATE” PE EI.
MÂINILE LOR ERA UN LUCRU pe care RSO abia acum îl
începea să înţeleagă în 1980. Pe lângă faptul că nu există SWAT
nici o echipă SWAT, nici un elicopter, nici un echipaj de genişti, nici o agenţie interagenţii
de comunicaţii interinstituţionale şi nici arme de mare putere,
departamentul şerifului din Riverside nu dispunea de un sistem specific de apărare.
program specific pentru tratarea ofiţerilor implicaţi în evenimente traumatice.
Dacă un ofiţer simţea că are nevoie de consiliere psihologică, serviciul de
asigurarea de sănătate a departamentului o acoperea, dar nu avea
nici o politică stabilită sau un contract cu vreun psihiatru calificat.
profesionişti psihiatrii instruiţi. În această privinţă, RSO a fost doar puţin
în urmă într-o profesie care încă nu abordase o
afecţiune cunoscută de zeci de ani. La începutul aceluiaşi
an, afecţiunea şi-a făcut prima apariţie în
Asociaţiei Americane de Psihiatrie în Diagnostic şi
Manualul statistic al tulburărilor mentale al Asociaţiei Americane de Psihologie, sub o nouă
denumire: tulburare de stres posttraumatic.
Fie că este menţionată ca „inima soldatului”, „inima de luptă”, „lupta
oboseală”, „şoc de obuz” sau „reacţie la stresul de luptă”, PTSD
era cunoscut încă din antichitate. După o
campanie deosebit de brutală şi prelungită, Alexandru cel
Mare se spune că oamenii lui Alexandru cel Mare s-au răzvrătit după ce au suferit
„oboseală de luptă”. Istoricul grec Herodot a scris despre o
suliţer atenian pe nume Epizelus care, în Bătălia de la
Marathon din 490 î.Hr. a orbit după ce soldatul de lângă
el a fost ucis cu brutalitate, deşi soldatul orbit
însuşi „nu a fost rănit în nicio parte a corpului”. Dar este
abia în 1980 a fost publicată cea de-a treia ediţie a cărţii
Manualului de diagnostic şi statistic al tulburărilor mentale
Tulburări Mentale, sau DSM-III, că comunitatea psihiatrică
a recunoscut în mod clar evenimentele cauzale dincolo de evenimentele militare
lupta militară.

Tulburarea de stres posttraumatic (309.89)
Caracteristică esenţială. Simptome caracteristice în urma unui eveniment psihologic stresant care se află în afara intervalului experienţei umane obişnuite. Agentul de stres iniţial este de obicei trăit cu frică intensă, teroare şi/sau neajutorare.
De asemenea, s-a observat că „tulburarea este aparent mai mult severă şi de durată mai lungă atunci când stresorul este de natură umană uman”, aşa cum a fost cazul cu Norco. Site-ul simptomele nu s-au schimbat prea mult faţă de cele mai vechi ediţii mai vechi ale DSM: anxietate, depresie, sentimente de detaşare, izolare, vise recurente sau amintiri de evenimente. Printre simptomele mai acute se numărau flashback-urile, iritabilitate, izbucniri de furie, hipervigilenţă şi răspuns exagerat la tresărire. Numărul şi severitatea a simptomelor ar putea varia de la o persoană la alta, dar multe dintre ele începuseră deja să se manifeste în Norco deputaţi. Unii au recunoscut ceea ce li se întâmpla.
Alţii, precum Andy Delgado, nu.
DACĂ RSO A RĂMAS ÎN URMĂ ÎN CEEA CE PRIVEŞTE ABORDAREA PTSD în poliţiştii săi, şeriful adjunct Floyd Tidwell s-a asigurat că Biroul şerifului din San Bernardino nu era. Chiar înainte de Norco, Tidwell a realizat că implicarea în împuşcături şi expunerea la violenţă a fost un factor de risc fizice şi emoţionale asupra personalului, ceea ce a dus la creşterea numărului de atacuri de cord, violenţă domestică, sinucideri, invaliditate permanentă şi pensionări anticipate. Fiul lui Tidwell fusese implicat într-un schimb de focuri de armă, iar el văzuse de aproape îndeaproape impactul pe care l-a avut. El a obţinut 27.000 de dolari de la buget al departamentului pentru a începe o evaluare şi o program de consiliere. Psihiatrul Alice Pitman, un expert în domeniul PTSD, a fost angajată. Site-ul departamentul le spunea acum ofiţerilor implicaţi în cazuri de violenţă situaţii violente că se aşteaptă ca aceştia să participe la program. „L-am făcut aproape un lucru obligatoriu,” a declarat Tidwell.
Necesitatea participării obligatorii era evidentă.
Fără ea, adjuncţii nu ar fi acceptat ajutorul. „Dacă o faci, vor crede că eşti nebun şi te vor considera nebun şi vei nu vei ajunge niciodată nicăieri în acest departament”, a fost sentimentul general, potrivit adjunctului Jim McPheron. D. J. McCarty a avut un mod mai succint de a explica realitatea motivul real pentru care cei mai mulţi refuzau chiar să recunoască faptul că erau că au o problemă pentru început. „Nimeni nu vrea să fie văzut ca fiind al naibii de slab”. „Slab” dacă aveai o problemă, „nebun” în momentul în care intrai în cabinetul unui psihiatru. unui psihiatru. Căutaţi consiliere în Riverside, adjunctul RSO Dave. Madden a spus, şi era posibil să „sfârşeşti pe 'Rubber Gun Squad'„, eufemismul pentru un birou. de birou dată poliţiştilor consideraţi prea psihologic instabil psihologic pentru a purta o armă.

Tidwell nu a primit nimic din acest rahat de macho. Având adus aceşti cai la apă, avea de gând să facă să se asigure că vor bea. Mesajul pentru adjuncţii săi implicaţi în schimbul de focuri de armă de pe 9 mai 1980, era simplu: Sunteţi plecaţi. Când psihiatrul Alice Pitman a sugerat un grup şedinţă de grup, Tidwell a adresat o invitaţie tuturor agenţiilor implicate în incidentul de la Norco. Majoritatea au trimis cel puţin câteva din oamenii lor.

Sesiunea a avut loc la sediul din San Bernardino County Sheriff's Training Academy la două săptămâni după Norco. La adjuncţii, poliţiştii din oraş şi ofiţerii CHP au intrat şi s-au adunat vorbind cu ceilalţi şi schimbând poveşti. Andy Delgado a evitat grupul şi a luat loc în faţa lui celorlalţi. Pitman le-a spus participanţilor că ar trebui să spună orice doreau despre experienţă, despre cum a fost i-a făcut să se simtă şi, dacă se simţeau suficient de confortabil, orice probleme pe care le-ar putea avea în urma acesteia.

În timp ce se deplasau prin sală, unii dintre bărbaţi şi-au coborât capul şi au vorbit doar pe scurt despre experienţa. Pentru alţii, pur şi simplu s-a revărsat. Rolf Parkes a izbucnit în lacrimi amintindu-şi cum soţia sa a avut fost informată că a fost „împuşcat în cap” şi că a fost „împuşcat în cap”. şi nu a reuşit să dea de el ore întregi. D. J. McCarty a fost rezervat în comentariile sale. Îi părea doar rău că că nu a putut face mai mult pentru a-l salva pe Evans. McCarty a avut altceva pe care dorea să îl clarifice foarte bine: „Înţelegerea singurul erou de pe munte în acea zi a fost Jim Evans.”

Când a venit rândul lui Andy, acesta a vorbit cu greutate, pe tonuri măsurate. „Sunt doar trist că s-au întâmplat toate astea”. a spus el, surprins de lacrimile care îi izvorau brusc în ochi. ochii. Pitman l-a întrebat cum se simţea de când a avut loc incidentul incident. El a făcut o pauză lungă, revenindu-şi emoţiile şi gândindu-se la cuvintele sale. „M-am săturat de rahat”, a spus el, fără a-şi putea reţine frustrarea, furia, şi dezamăgirea faţă de unii dintre colegii săi adjuncţi. „Sunt sătul să fiu dezamăgit, de faptul că oamenii nu mă susţin atunci când ar trebui să o facă. Ar trebui să mă pot baza pe mine. oamenii din acest departament . . .” Vocea lui s-a stins. El ar fi putut la fel de bine să vorbească despre toţi oamenii din copilărie care îl dezamăgiseră, aşa cum se simţea şi el. că Bolasky şi Hille îl abandonaseră în Norco. „Eu doar... sătul de toate astea”, a spus el, ridicându-se de pe scaun. „Sunt... sătul de fraudă.” Cu asta, a ieşit din şedinţă.

PENTRU GLYN BOLASKY, COŞMARURILE AU ÎNCEPUT ABIA ACUM. DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE DUPĂ împuşcături. Întins lângă soţia sa, după ce toate posturile locale au plecat să testeze modele, el a adormit în cele din urmă într-un somn agitat, corpul său inundat de analgezice. În vis, bărbaţii trăgeau asupra lui, dar el a rămas paralizat, incapabil să scape sau să să riposteze. S-a trezit cu o tresărire şi apoi a adormit.

din nou. În visul următor, sângele îi ţâşnea în faţă
ca un furtun de grădină, senzaţia caldă a lichidului atât de reală
încât l-a trezit dintr-odată. I-a luat şi mai mult timp să se întoarcă la
somn de data asta, dar odată ce a reuşit, a început să se culce din nou.
din nou, aceleaşi vise nenorocite la nesfârşit. El
credea că, odată ce nu mai lua analgezicele, nu mai avea nevoie de ele.
coşmarurile vor dispărea. Dar nu s-a întâmplat aşa.
După înmormântarea lui Jim Evans, au început să apară întrebări şi îndoieli.
să se strecoare în conştiinţa lui Bolasky. Cum a fost posibil
ca el să fi fost primul la faţa locului, să fi fost lovit cu maşina sa cu mai mult
mai mult de patruzeci de gloanţe şi să fie rănit în cinci locuri, şi totuşi
a supravieţuit, în timp ce adjunctul care patrula cel mai îndepărtat a supravieţuit.
de la jaf a fost ucis? Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi rămas
la pământ şi i-a lăsat pe jefuitorii băncii să plece cu maşina de fugă.
furgoneta de fugă? Sau dacă ar fi reuşit să-i ucidă pe toţi?
Bolasky nu se putea abţine să nu se gândească că dacă ar fi făcut
oricare dintre ele, Jim Evans ar fi fost încă în viaţă.
Bolasky a trebuit, de asemenea, să se împace cu faptul că a împuşcat un
un licean de 17 ani în spatele maşinii.
cap. Nimeni nu l-a interogat pe Bolasky în legătură cu moartea lui Bolasky.
lui Billy Delgado, cu excepţia lui Bolasky însuşi. În cele din urmă,
Bolasky va ajunge la o înţelegere fragilă asupra
ucidere a lui Delgado, deşi încă îi părea prea dureros să
să pronunţe numele băiatului. „Acea persoană nu a murit cu adevărat la
mâna mea”, a declarat el reporterului James
Richardson. „Eu am îndreptat puşca. În cazul în care alicele
s-au dus de acolo, cred sincer că Dumnezeu a luat-o de la
de acolo.”
După două săptămâni de pauză pentru rănile suferite, Bolasky a revenit la
la birou doar pentru a se trezi copleşit de faptul că s-a întors la muncă.
în uniformă. După doar trei zile, a intrat în
biroul superiorului său şi a spus că este prea devreme, că are nevoie de
mai mult timp pentru a se îndrepta. I-au dat două
încă două săptămâni şi i-au spus să o vadă pe Alice Pitman. El s-a dus
o dată. După cele două săptămâni de pauză, tot nu a putut să facă faţă,
aşa că şi-a folosit timpul de concediu pentru încă două săptămâni.
şi a plecat în Hawaii cu soţia sa. Acolo, a stat pe
nisip alb, la umbra palmierilor care fluturau în
briza tropicală, cât de departe putea fi un om
de câmpurile de pământ şi de intersecţiile pline de trafic din
Norco. Nu i-a folosit la nimic. A continuat să se gândească la
Evans şi la Billy Delgado şi să viseze la sânge cald.
care-i curgea pe faţă. Bolasky a început să se gândească şi la
altceva: Cum naiba a putut departamentul să se gândească la ceva...
să lase să mi se întâmple asta?
GLYN BOLASKY NU A FOST SINGURUL DIN RIVERSIDE
DEPUTAT care se întreba de ce departamentul a părăsit
atât de slab pregătiţi pentru a se confrunta cu o bandă de infractori cu o greutate mare.
înarmaţi puternic, care intenţionau să lupte până la moarte.
Ceea ce începuse ca o nemulţumire s-a transformat în revoltă generală.
şi acuzaţii din partea adjuncţilor de rând.

împotriva propriului lor departament şi a şerifului Ben Clark.
Într-un fel, Ben Clark a fost o ţintă uşoară pentru
fiascoul din 9 mai. Deşi şi-a început cariera în cadrul
pe străzi, Clark a ajuns în fruntea departamentului.
prin gradele administrative. Era un om simplu
şi direct, iar acţiunile sale erau conduse de o logică rece mai degrabă decât de
pasiunilor de moment. Clark era recunoscut pe scară largă ca fiind
omul responsabil pentru modernizarea
Departamentului şerifului din comitatul Riverside, de la un
organizaţie liberă şi lipsită de proceduri.
şi pregătire într-o organizaţie disciplinată şi bine organizată, care a fost transformată în
agenţie de aplicare a legii. Mai târziu, Clark şi-a adus succesul la
nivel statal şi a ocupat funcţia de preşedinte al Comitetului de
Comisiei pentru standarde şi pregătire a ofiţerilor de pace. Pe
1980, el se afla în al şaptesprezecelea an în funcţia de preşedinte al Comisiei de Poliţie din Riverside
şerif al comitatului Riverside, după ce fusese ales în funcţie patru
de patru ori. O mare parte din atracţia lui Clark în rândul alegătorilor a fost reprezentată de
eficienţa bugetară şi angajamentul faţă de o poliţie progresistă
şi a relaţiilor cu comunitatea.
Nu l-a ajutat pe Clark faptul că la doar un comitat mai încolo era San
Bernardino, Frank Bland, şeriful comitatului Bernardino.
poliţist de şcoală veche, dur, care luptase cu un poliţist de şcoală veche.
în Iwo Jima şi a urcat în grad ca poliţist.
patrulă, detectiv şi apoi căpitan. A fost
Bland cel care a condus maşina personală a departamentului său până la
Baldy Notch Road pentru a aduce cadavrul lui Jim Evans.
Bland avea o mulţime de adepţi loiali printre adjuncţii săi.
Clark nu era antipatizat de adjuncţii săi, dar cel mai mare
susţinători au fost cei din propriul său personal. „A fost un
om cu valori morale absolute, şi aplica logica la
toate deciziile sale”, a declarat Cois Byrd, care a lucrat în subordinea lui
Clark şi care avea să-i succeadă în funcţia de şerif.
Orice echitate pe care Ben Clark şi-o construise cu adjuncţii săi
de-a lungul anilor de disciplină şi pregătire îmbunătăţită părea să
să se evapore în zilele de după Norco. Ceea ce fusese
mai ales certuri din interior a devenit foarte publică atunci când
Riverside Press-Enterprise a publicat un articol în patru părţi intitulat
„Staying Alive” în zile consecutive în săptămâna 13 iulie,
1980. În aparenţă, serialul era o explorare a
lecţiilor învăţate din incidentul de la Norco şi ce ar putea
să se facă pentru a remedia orice deficienţe. Dar deschiderea
rândurile articolului de pe prima pagină din ediţia de duminică
a anunţat clar despre ce urma să fie vorba cu adevărat:
Poliţiştii şerifului din Riverside sunt supăraţi. Şi sunt
speriaţi. Un coleg ofiţer, James B. Evans, a fost împuşcat în
în timpul unui jaf şi a unei urmăriri care a dus la San Francisco.
Gabriel Mountains. Adjuncţii nu cred că
departamentul face suficient pentru a preveni
să se mai întâmple.
Înainte ca primul episod al seriei să se termine, poliţiştii de la

publicul cititor a fost conştient de cât de supărat este
adjuncţii erau supăraţi pe Ben Clark şi pe RSO. „Clark este
trage de timp în privinţa unor schimbări şi refuză să
face altele”, a declarat preşedintele Asociaţiei şerifilor, Robert
Russell a fost citat în ceea ce a fost în esenţă o declaraţie
de revoltă deschisă în numele adjuncţilor. „El vrea
temperamentele să se calmeze în speranţa că vom uita cu toţii de
cererile. „ Articolul a adăugat că „Oficiali ai poliţiei din
alte departamente sunt, de asemenea, critici la adresa lui Clark” şi că
ei „sunt de acord cu afirmaţia adjuncţilor că Clark este
departamentului lui Clark rămâne serios în urma altor agenţii de poliţie în
domeniile de pregătire şi echipament”.
Clark a contestat frontal acuzaţiile. „Departamentul de poliţie din Riverside
adjuncţii sunt la fel de bine pregătiţi şi echipaţi ca orice poliţie
poliţişti din stat”. El nu şi-a condus administraţia
de criză, a spus el. „Ne vom lua timpul necesar şi vom face
schimbările de care simţim sincer că avem nevoie”. În timp ce indică faptul că
stilul de management sobru şi calculat care a
l-a făcut popular în trecut, el a sunat acum mai
ca un om care nu vedea ce mare lucru era toată treaba cu toate
despre ce este vorba. Ceea ce deputaţii au văzut ca fiind dovada unei tendinţe,
Clark a considerat o anomalie care nu se va repeta.
„În treizeci de ani de activitate în domeniul aplicării legii, nu am văzut niciodată
nimic asemănător cu incidentul de la Norco”.
Nu era chiar ceea ce publicul dorea să audă,
mai ales după ce ziarul a luat mai mult de o duzină
centimetri de coloană pentru a detalia exact cât de rău a fost făcută legea
de cum au fost bătute în acea zi forţele de ordine. Pentru
un politician experimentat care câştigase patru mari victorii la nivel de judeţ
alegeri judeţene la rând, şeriful a dat dovadă de o ureche de tinichea
când a venit vorba de remarcile sale. Atunci când i s-a spus că San
Bernardino Sheriff's Office a ajuns la concluzia că
absenţa CLEMARS a fost motivul pentru care Jim Evans a condus
direct în ambuscadă, Clark s-a enervat. „Nimeni nu va
va putea vreodată să mă convingă că dacă radioul maşinii lui Evans
ar fi avut CLEMARS, el ar fi fost în viaţă astăzi.” Ca şi cum
punctua cât de singur era Clark în această convingere, a apărut
Press-Enterprise a publicat un articol însoţitor intitulat „Evans'
Evans nu a fost echipat pentru un avertisment crucial”, care
îl contrazicea pe Clark şi includea un final sfâşietor.
transmisii radio ale lui Evans.
Nu numai că serialul a anunţat ruptura din cadrul
Departamentul şerifului din Riverside, ci a dezvăluit şi animozitatea
care exista între Clark şi şeful poliţiei din Riverside
Victor Jones, care îşi conducea departamentul din clădirea
de peste drum: „Jones se plânge că Clark este prea
deseori dispus să acopere lacunele din propria sa forţă, bazându-se pe
ajutor de la poliţia vecină, mai mică şi mai bine echipată.
mai mici şi mai bine dotate.” După ce, în esenţă, i-a numit pe cei de la RSO o grămadă
de paraziţi, Jones a continuat să îl acuze pe Clark
pentru tot ceea ce a mers prost în acea zi. „Cred că a avut

ei [adjuncţii din Riverside] au avut parte de cea mai bună pregătire
şi echipamentul disponibil, rezultatul ar fi fost
diferit”. A fost o acuzaţie deosebit de dură
având în vedere că „rezultatul” a fost moartea unui adjunct.
Când serialul „Staying Alive” şi-a îndreptat atenţia către
armele, Clark a recunoscut: „Băieţii răi pur şi simplu au avut
arme mai bune”. Cu toate acestea, el a respins ideea că
că puştile de mare putere le-ar fi fost de folos oamenilor săi.
Articolul a continuat cu precizarea că „unele dintre cele mai bune arme ale lui Clark
adjuncţi ai lui Clark nu sunt dispuşi să aştepte” ca departamentul să
să se mişte în problema armelor şi purtau acum
puşti semiautomate pe care le cumpăraseră pe cont propriu.
„Majoritatea adjuncţilor poartă acum pistoalele pe care le-a primit de la
şeriful a spus că nu putem avea”, a declarat un adjunct neidentificat.
„La schimbarea turei, sunt multe AR-15 şi Mini-14...”.
care intră în portbagajele şi sub scaunele din faţă ale maşinilor de patrulare.
maşinilor de patrulare”. „Ştiu că aceste arme sunt contrare legii noastre.
politică, dar aş prefera mai degrabă să fiu judecat de doisprezece
juraţi decât să fiu purtat de şase prieteni”, a declarat adjunctul Don
Chennault a scris în buletinul informativ al Asociaţiei şerifilor.
Implicaţia a fost clară: dacă departamentul nu va
ne protejează, ne vom proteja noi înşine.
Cea mai surprinzătoare dezvăluire din „Staying Alive”
nu a fost cât de lenţi au fost Clark şi RSO în a
reacţiona, ci viteza şi gradul în care au reacţionat ceilalţi
agenţiile implicate s-au mişcat pentru a-şi spori propria
puterea de foc. În cele două luni de la atacul de la banca Norco
jafului de la Norco, RPD comandase o duzină de arme de mare putere.
puşti de mare putere, care să se adauge la cele douăsprezece pe care le deţineau deja în
portbagajele maşinilor sergenţilor de schimb. La San Bernardino
Sheriff's Department – care înainte de Norco a avut
poseda doar un M16 învechit folosit de D.J.
McCarty – şeriful Frank Bland a „prezentat că
consiliul de supraveghere al comitatului cu o amplă
listă de cumpărături”. Lista de dorinţe a lui Bland includea trei duzini de
de arme automate, precum şi 5.500 de dolari pentru a cumpăra un M60.
pentru a cumpăra o mitralieră M60 pe care să o monteze pe unul dintre elicopterele sale.
Prin cererea sa pentru M60, Bland a trecut dincolo de
lumea aplicării legii interne în cea a poliţiei.
armament de nivel militar, depăşind cu mult tot ce se găsea în
arsenalul oricărei forţe de poliţie locală. M60, pe scară largă
folosit pe scară largă în războiul din Vietnam, este o mitralieră cu alimentare prin centură.
capabilă să tragă 750 de cartuşe de muniţie de .308 pe
minut. Oricât de exagerată ar fi fost cererea lui Bland
a fost, contrastul nu a fost bun pentru Ben Clark. În timp ce
acesta forma comitete pentru a studia problema, la puţin peste
de graniţă, Frank Bland se asigura că următorul
care a tras într-unul din elicopterele sale, va primi o pedeapsă.
ar fi distrus.
În comparaţie cu puterea de foc impresionantă a vecinului său.
agenţiile aveau la comandă, arsenalul listat de Riverside

şefului adjunctului Sam Lowery în articolul „Staying Alive”.
părea aproape pitoresc: câteva puşti cu pârghie de .30-.30,
două puşti de lunetist cu un singur foc şi un AR-15,
despre care nimeni nu ştia cu siguranţă unde se află.
La scurt timp după publicarea articolului, şeriful Clark a mers pe jos
la o şedinţă programată pentru buget, cu preşedintele
şi a făcut un anunţ surprinzător. „Este
intenţia noastră de a cumpăra patruzeci de puşti Mini-14 pentru ca sergentul
supraveghetori să fie dotaţi cu arme”. Nimeni
a fost mai surprins decât Robert Russell, preşedintele
Asociaţiei şerifilor din Riverside, care fusese atât de
criticat atât de mult pe Clark în expunerea sa. Russell, care a făcut parte şi din
comitetul de revizuire a armelor şerifului, a declarat că a fost
„uimit” de anunţul şerifului. „De ce a fost un
comitet a fost înfiinţat pentru a discuta exact această problemă dacă
şeriful ştia deja ce are de gând să facă?” Russell
s-a plâns.
Când a fost întrebat despre schimbarea de opinie, Clark a refuzat
alte comentarii. Lowery a deviat întrebările reporterilor
de asemenea. „Nu vom mai vorbi despre asta. Toate
acest lucru nu face decât să stârnească probleme. Avem destule
o situaţie emoţională pe cap fără să mai adăugăm şi alte
să o mai adăugăm.”
La câteva luni de la jaful de la Norco, Inland Empire
agenţiile de aplicare a legii din Empire Empire Empire, care au început anul
cu o mână de puşti semiautomate, se aflau acum pe lista de
pe cale să devină unele dintre cele mai puternic înarmate din
din ţară. Cele două departamente ale şerifilor au trecut de la
o pereche de puşti de mare putere între ele la mai mult de
la mai mult de şaptezeci şi cinci şi tot mai multe. Elicopterele, care aveau
erau neînarmate înainte de Norco, acum zburau deasupra noastră cu
mitraliere pregătite să arunce zeci de gloanţe de gloanţe de
de muniţie asupra suspecţilor ostili. După ce a declarat cu fermitate
în articolul „Rămâneţi în viaţă” că RSO ar fi avut
nu are nevoie de o echipă SWAT, Clark a anunţat că a fost
formarea a opt dintre unităţile puternic înarmate care vor fi plasate
în tot judeţul. O altă duzină de arme Ruger
Marksman, cu camera de muniţie .308, au fost
comandate şi puse la dispoziţia echipelor.
Ofiţerii de aplicare a legii din întregul Inland Empire
au ştiut că se confruntă cu o schimbare radicală în
armament al poliţiei locale, care nu avea şanse să se schimbe vreodată.
După o sută de ani în care poliţia din Vestul Sălbatic a fost asigurată cu o
şase pistoale şi o puşcă Winchester, adjuncţii şerifului
au avut brusc acces la arme de 15 cartuşe, de mare capacitate, de mare capacitate.
şi puşti care puteau să facă o gaură de mărimea unei
de mărimea unui pumn într-un om de la o jumătate de milă distanţă.
După ce a fost anunţată această avalanşă de achiziţii de arme,
adjuncţii Andy Delgado şi Dave Madden se relaxau
în faţa televizorului în casa lui Andy, când a fost anunţat
ştirile de seară au prezentat imagini video cu poliţia germană care păzea

un eveniment. Pe ecran, Bundespolizei federală stătea în picioare
îmbrăcaţi în veste antiglonţ, ţinând în mână Heckler & Koch MP5
pe piept. „Vedeţi asta”, a spus Andy
a spus Andy, dând din cap spre televizor. „Aşa se întâmplă.
Aşa vom fi cu toţii înarmaţi în curând.”
ÎN CIUDA FAPTULUI CĂ AU COMANDAT NOILE ARME, GREU
sentimente faţă de şeriful Clark persistau în rândul RSO.
adjuncţi. Aceştia l-au huiduit în mod deschis la o şedinţă a şerifilor din Riverside.
Asociaţiei Riverside Riverside. O mare parte din nemulţumire s-a datorat
la ceea ce ei au văzut ca fiind o lipsă de recunoaştere a muncii lor.
serviciului lor în acea zi. „Ne-am pus vieţile şi sufletele şi
totul în acest lucru”, a declarat deputatul Rolf Parkes, care ar urma să fie
citat în San Bernardino Sun ani mai târziu. „După ce
incidentul nu a existat niciun sprijin din partea autorităţilor din Riverside.
biroul şerifului din Riverside pentru niciunul dintre noi. Nici măcar nu ni s-a mulţumit
. . . Pur şi simplu au uitat de noi, ne-au dat la o parte.”
Alţii au simţit că departamentul a încercat să treacă cu vederea
totul sub preş pentru a evita orice altă reacţie negativă.
publicitate negativă legată de incident. Atunci când o asociaţie locală de cetăţeni
grup local numit „Law Enforcement Appreciation
a organizat evenimentul lor anual pentru a onora Riverside
ofiţeri de poliţie din diferite agenţii, CHP a recomandat
pe jandarmii Joe Haughey şi Bill Crowe pentru rolul lor în
în urmărirea din Norco. Biroul şerifului din Riverside a refuzat
să nominalizeze niciunul dintre adjuncţii săi pentru rolul lor în cadrul
jafului de la Norco.
Toate discordanţele dintre poliţişti şi
departamentul a ajuns la un punct culminant pe 12 septembrie 1980,
când membrii biroului şerifului din Riverside au fost arestaţi.
Asociaţiei Riverside Riverside a dat un vot de „neîncredere” în şeriful
Ben Clark. „Există o mare cantitate de emoţii care se
afişate în departamentul nostru în acest moment”, a răspuns Clark,
„iar un astfel de vot nu mă ajută deloc în
administraţie”.
ÎN CEEA CE-L PRIVEŞTE PE GLYN BOLASKY, ÎN CEEA CE-L PRIVEŞTE PE
SINGURA PERSOANĂ pe care departamentul o dezamăgise mai mult
decât Jim Evans era Glyn Bolasky, iar acesta nu era
tăcut în legătură cu asta. Andy Delgado ar fi putut să îşi
divergenţe cu adjuncţii din Norco după incident, dar
dar plângerile lui Bolasky nu-i conveneau. De la
când Andy l-a văzut prima dată în spital, la câteva ore după ce a fost ucis.
a fost convins că rănile lui Bolasky nu erau de la un accident.
suficient de grave ca să justifice părăsirea locului faptei.
în timp ce schimbul de focuri era încă în desfăşurare. „Sigur, Bolasky
a făcut câteva lucruri bune acolo; s-a ridicat în picioare şi a tras în
acei tipi”, a spus Andy. „Dar, după ce a fost rănit, a
a fost fără valoare. Şi a mai luat un tip cu el”, a spus el.
a adăugat, referindu-se la Chuck Hille.
Andy era, de asemenea, dezgustat de colegii săi adjuncţi pentru că
care îşi dispreţuiau atât de deschis propriul şerif şi
departament. Codul de etică al lui Darrell Creed cerea

un anumit nivel de respect pentru propriul departament şi pentru
instituţia de aplicare a legii în sine. Încrederea lui Andy în toate
acestea ar fi putut fi erodată, dar el a rămas credincios
principiului.
La jumătatea lunii iulie, Bolasky s-a întors cu normă întreagă, dar era încă restricţionat.
la serviciul de dispecerat din cauza rănilor. Misiunea avea
împiedicat efectiv ca Delgado şi Bolasky să se intersecteze.
Dar, într-o după-amiază, în timp ce scotea numere de dosare lângă
centrul de dispecerat, Andy l-a văzut pe Bolasky vorbind cu câteva
cu alţi adjuncţi pe hol. Potrivit lui Andy, el
l-a auzit pe Bolasky plângându-se cu amărăciune despre departament.
şi apoi l-a văzut ridicându-şi insigna şi prefăcându-se că scuipă...
pe ea.
Ce naiba e în neregulă cu tine? a spus Delgado,
apropiindu-se de Bolasky. Tocmai am terminat de îngropat un tip şi
şi tu nu respecţi aceeaşi insignă pe care a purtat-o? Cei doi
au schimbat câteva cuvinte. Furia lui Andy a crescut şi s-a năpustit asupra lui.
spre Bolasky. Într-o clipă, cei doi s-au îmbrâncit şi au început să se împingă.
ameninţând cu pumnii până când ceilalţi adjuncţi s-au
au sărit şi i-au separat.
Până la sfârşitul zilei, vestea confruntării
dintre Bolasky şi Delgado s-a răspândit. Impactul
în rândurile deputaţilor RSO a fost profund:
Nu numai că Norco rupea în bucăţi relaţia
între deputaţi şi departamentul lor, dar acum
se întorceau unul împotriva celuilalt.
CU DOAR O LUNĂ ÎNAINTE DE BANCA NORCO
ROBBERY, UN ALBUM AL GRUPULUI ROCK Pink Floyd
a terminat o perioadă uimitoare de cincisprezece săptămâni pe primul loc în topul clasamentului
Billboard, devenind astfel cel mai bun album din lume.
cel mai bine vândut album al anului 1980. The Wall a fost un
cronică semi-autobiografică a căderii unui star rock.
în izolare şi înstrăinare, cu fiecare traumatism
eveniment traumatic o „cărămidă” metaforică care îl împinge mai aproape de
spre autodistrugere.
Pentru Andy Delgado, Norco a devenit doar o altă cărămidă.
în zidul pe care îl construise în jurul său de când
din copilărie. După ce a vorbit la şedinţa de consiliere de grup
şi după ce s-a bătut cu Bolasky, Andy s-a simţit ca un...
un om marcat. Acum se părea că oamenii îl vânează
încercând să-l atragă în mai multe probleme.
La câteva săptămâni după ce s-a bătut cu Bolasky, Andy a avut un
întâlnire cu un alt adjunct, de data aceasta în public. Supărat
din cauza unui comentariu făcut pe la spate, Andy a sunat la radio
bărbatului pentru o întâlnire la 1087 în parcarea Carl's Jr.
chiar vizavi de Security Pacific.
Security Security Security Bank. Odată ajuns acolo, l-a îmbrăcat pe adjunctul junior.
În curând, cei doi au ieşit din maşinile de patrulare ţipând.
acuzaţii şi îşi băteau degetele în piept unul altuia în
în mijlocul unei parcări aglomerate. Un cetăţean a raportat
confruntarea, iar cei doi bărbaţi au fost chemaţi de poliţiştii lor.

superior pentru a da explicaţii. În cele din urmă, doar Andy
a primit o mustrare pentru că a instigat incidentul.
Conflicte, confruntări şi confruntări cu strigăte
au continuat. Până la prima aniversare a Norco, Andy era
purta două pistoale în timp ce se afla pe teren – unul într-un
un toc de umăr, iar celălalt în cizmă. Nu a încercat să
să ascundă motivul pentru asta. „Dacă nu mă pot baza pe oameni
din acest departament să mă susţină”, Delgado a lăsat să se înţeleagă
atunci o voi face singur.” De asemenea, el cheltuia
mai mult timp la băutură cu amicii săi, renunţase la
facultate şi avea o căsnicie care nu mai mergea. „Nu eram o persoană foarte
plăcut”, avea să recunoască mai târziu.
După încă o confruntare, Andy a ajuns la RSO.
într-o dimineaţă şi a găsit pe birou o scrisoare de la
biroul său, în care era informat că o cerere de despăgubire a fost depusă.
depusă în numele său. Înştiinţarea îl instruia să se prezinte la un
psihiatru pentru evaluare. Dacă Andy nu avea de gând să obţină
să se ajute singur, departamentul avea de gând să o facă pentru el.
Andy a intrat în forţă în biroul căpitanului şi şi-a pus
revolverul de serviciu şi insigna pe biroul bărbatului. „Dacă acest
asta vreţi voi, nenorociţilor”, a strigat el, scuturând scrisoarea.
către căpitan, „atunci poftim.”
Căpitanul, un om pe care Andy nu-l displăcea, a aruncat stiloul
pe birou. „La naiba, Andy”, a urlat el, împingând
hardware-ul înapoi către Delgado. „Pune rahatul ăla nenorocit
la loc chiar acum, întoarce-te la muncă şi du-te să vezi că
doctor.” Departamentul nu era pregătit să renunţe la
la unul dintre cei mai buni detectivi ai lor.
DUPĂ CE S-A BĂTUT CU DELGADO, NU A FOST NEVOIE DE O NOUĂ ÎNTÂLNIRE.
mult timp pentru ca relaţia dintre Bolasky şi Departamentul de Poliţie să nu fie prea lungă.
RSO să se acrească şi mai mult. Criticile lui Bolasky la adresa
departamentului a continuat, iar şefii nu erau mulţumiţi
în legătură cu asta. La sfârşitul lunii iulie, comandantul interimar al staţiei
locotenentul Walter Kelly l-a chemat pe Bolasky într-o zi liberă pentru a
pentru a discuta despre nemulţumirea adjunctului faţă de departament.
Cei doi bărbaţi s-au certat, iar Kelly l-a dat afară pe Bolasky din
din birou.
Aceasta a fost ultima picătură pentru Bolasky, care imediat
a traversat imediat strada până la sediul central al
Departamentului de Poliţie din Riverside şi a cerut un loc de muncă, la fel ca şi
aşa cum ameninţase că o va face de câteva săptămâni. Pentru Bolasky
imensă surpriză, a fost condus în biroul şefului
Victor Jones. Bolasky a fost direct: Pot să vin la
aici? a întrebat el. Jones, nerăbdător să fure eroul din
Norco de la rivalul său Ben Clark, a spus că poate.
Bolasky s-a întors apoi peste stradă şi
şi-a dat demisia din departamentul şerifului din Riverside County.
Trei săptămâni mai târziu, Glyn Bolasky a devenit membru al
Poliţia din Riverside. Se simţea uşurat că o lua de la capăt,
cu speranţa că schimbarea de mediu va ajuta să pună
Norco în spatele lui. La fel ca orice ofiţer nou-venit, el era

a primit un program de şase luni de pregătire pe teren sub conducerea
sub supravegherea ofiţerului veteran Dennis Doty. Doty
a sesizat imediat problemele. Bolasky era agitat, cu o stare de nervozitate
iar comportamentul său era neregulat. Avea probleme în a conduce o maşină de poliţie
de poliţie. Mai presus de toate, părea preocupat de
cu împuşcăturile de la Norco, aducând-o în discuţie în mod constant. „Îmi place
tip”, i-a mărturisit Doty colegului său Mike Watts, „dar el...
dar nu poate trece peste Norco.”
Bolasky ştia că se lupta. Chiar şi cele mai de rutină
opriri în trafic erau stresante. Pe 5 noiembrie, la două luni
în programul de pregătire, Bolasky a fost implicat într-un
urmărire de mare viteză în zona La Sierra, care s-a încheiat cu un accident de maşină.
cu arestarea unor hoţi înarmaţi sub ameninţarea armei. „Din acel moment
acel moment, nu mi-a mai păsat de aplicarea legii ca
atât de mult”, a declarat Bolasky. „De ce fac asta?”, a început el.
să se întrebe.
Schimbarea entuziasmului a fost evidentă pentru toţi cei implicaţi.
Supervizorii, inclusiv Doty, au scris recenzii nefavorabile despre
performanţa lui Bolasky. În acel moment, a fost momentul în care a fost nevoie de o bună
fire de şrapnel de cupru au început să apară în
ochii lui Bolasky, o dovadă a naturii insidioase a unei
full metal jacket .223 şi a capacităţii sale de a afecta
corpul uman la niveluri atât catastrofale, cât şi minuscule.
Deşi efectul asupra vederii sale a fost minim, acesta
l-a speriat de moarte, înrăutăţind situaţia.
Mai sus în lanţul administrativ, o teamă era
că, dacă Bolasky nu poate trece peste Norco, el
ar putea sfârşi prin a depune o plângere împotriva RPD pentru o viaţă întreagă.
de pensionare pe viaţă.
Pe 12 ianuarie 1981, Victor Jones şi poliţia din Riverside
Police Department şi-au redus pierderile şi l-au concediat pe Bolasky,
catalogându-l drept „răspunzător indirect”. Când a fost întrebat de
reporterul James Richardson de ce departamentul său nu a
făcut mai mult pentru a-l ajuta pe Bolasky, „Jones a spus că nu are
buget pentru psihologi sau psihiatri, aşa că nu are
îi retrage pe ofiţeri atunci când au oboseală mentală”. Site-ul
comentariul a demonstrat că a existat cel puţin un poliţist
de aplicare a legii din Inland Empire şi mai mult decât atât.
în urma RSO în ceea ce priveşte atitudinea sa faţă de PTSD.
Probabil că Glyn Bolasky ar fi preferat o altă
titlu pentru articolul lui Richardson care a apărut în ziarul
Riverside Press-Enterprise din 12 aprilie 1981. „The Day
în care viaţa unui om a luat o turnură bruscă – împuşcături la Norco
Supravieţuitor al unui scandal de la Norcoor acum un fost ofiţer la 24 de ani” a fost un articol
interviu care relata căderea lui Bolasky din postura de erou al Norco
la şomaj în mai puţin de un an. Însoţind articolul
povestea a fost însoţită de o fotografie a unui tânăr grijuliu, cu braţele
încrucişat, cu ochii în afara camerei. În interviu,
Bolasky a fost mai degrabă introspectiv decât amărât, recunoscând
că a refuzat consilierea suplimentară oferită de către
Biroul şerifului din Riverside la prima sa întoarcere. „Eu doar...

nu am înţeles poate întreaga sferă a lucrurilor”, a declarat el
a spus. Articolul s-a încheiat într-o notă melancolică. „Eu sunt
cartof fierbinte pe care nu-l vrea nimeni”, a spus Bolasky. „Nu aş fi
aici dacă nu aş fi fost împuşcat în Norco în acea zi.”
PE 24 NOIEMBRIE 1980, O CONFLAGRAŢIE MORTALĂ
a izbucnit chiar în afara trecătorii Cajon Pass, la un loc pitoresc.
cunoscut sub numele de Panorama Point, chiar peste
peste linia de creastă de la Lytle Creek Canyon. Ajutat de
căldura de o sută de grade şi vânturile uscate de Santa Ana
cu rafale de 90 de kilometri pe oră, flăcările au coborât cu repeziciune în jos.
canioanele spre San Bernardino, arzând cu o viteză
de cinci mii de acri pe oră. Pompierii nu au stat niciodată
nicio şansă.
În momentul în care incendiul Panorama a fost izolat pe
1 decembrie, acesta a mistuit 310 case din Waterman
Canyon şi în oraşul San Bernardino. Una dintre acestea
distruse aparţinea adjunctului Jim McPheron. Mac a pierdut
totul în afară de familia sa. Printre nuntaşii carbonizaţi
fotografii de la nuntă şi trofeele de la Little League topite era o poză înrămată
o bucată de parbriz înrămată cu o gaură de glonţ în ea. Pe
secţiune a fost una dintre cele două tăiate din unitatea de patrulare a lui McPheron,
înrămate şi prezentate lui Mac şi D.J. McCarty de către
de colegii lor deputaţi.
A fost un sfârşit devastator pentru un an devastator pentru
mare şi amabil deputat. După ce l-a văzut pe Evans împuşcat în faţa
în faţa lui, McPheron a ştiut că a văzut în sfârşit destul.
Într-o săptămână, McPheron a îmbrăţişat departamentul.
programul şi a căutat consiliere.
La 22 iunie 1980, reporterul Riverside Press-Enterprise
Ilene Aleshire l-a prezentat pe McPheron într-un articol intitulat „The
Stresul crimei”, care se axa pe taxa emoţională
pe care o impune o carieră în poliţie. El a numit
împuşcăturile din Lytle Creek au fost ultima picătură. „Le-am spus celor de la
căpitanului, „Am o problemă şi chiar nu ştiu cum să o rezolv”.
cum să mă descurc cu ea”. Am multă tensiune în mine, nu ştiu cum să o rezolv.
ştiu cum să o eliberez. Mă cert cu soţia mea, ţip...”.
la copilul meu.”„ McPheron a fost scos din serviciul de patrulare şi
repartizat la divizia de procese civile, servind
notificări de confiscare a proprietăţii în procese. După ce Norco şi
Panorama, McPheron a fost fericit să iasă de pe
străzi pentru o vreme.
D. J. McCarty nu-şi pierduse nimic din flerul său în timp ce el şi
Mike Lenihan au intrat în sala de şedinţe obligatorie
şedinţa de consiliere obligatorie cu psihiatrul Alice Pitman.
Ba chiar ar fi putut creşte. McCarty nu avea nevoie de
nici un nenorocit de psihiatru, iar el aproape că a lăsat-o pe Alice Pitman
să ştie asta. Cei doi plecaseră de la înmormântarea lui Jim Evans.
direct la biroul lui Pitman şi vorbiseră împreună cu ea.
Cum se simţeau? Bine. Face parte din meserie. A făcut
au nevoie de o pauză? Timp liber pentru ce?
Vrea vreunul dintre voi consiliere suplimentară? La naiba, nu!

McCarty a fost politicos, dar dispreţuitor, aproape zâmbind la
la sugestie. Lenihan, ca de obicei, a fost un om cu puţine cuvinte.
cuvinte care avea tendinţa de a urma exemplul lui D.J. Nici nu a fost
bun la a-şi exprima sentimentele, chiar dacă aveau
fi vrut să o facă, şi niciunul nu dorea să o facă.
Poliţişti tineri şi irlandezi. Era o combinaţie proastă pentru orice
psihiatru care să încerce să o rezolve, chiar şi unul cu experienţă.
şi capabil ca Pitman. În timp ce îi conducea spre
uşă la sfârşitul şedinţei, Pitman le-a oferit un
avertisment: „Machismul vostru vă va pune din nou pe picioare.
pe stradă", a spus ea. „Şi veţi fi foarte bine. Pentru o
o vreme, oricum. Dar peste un an vei fi din nou pe stradă.
zgâriind la uşa mea." I-au dat din umeri lui Pitman
şi un mic salut de la revedere şi au plecat pe drumul lor,
Lenihan s-a întors la întunericul său, D.J. s-a întors la băutură şi la
la sex şi la a se preface că nimic nu e în neregulă.
POLIŢISTUL DE PATRULĂ DE AUTOSTRADĂ DIN CALIFORNIA, BILL CROWE
se afla în tura de rutină când a ieşit de pe autostradă.
autostrada pentru a cumpăra un suc de la o benzinărie locală. Avea
trecut aproximativ un an de când Crowe fusese împuşcat la
la intersecţia dintre Bellegrave şi Dodd. Imaginea lui Russell
Harven, cu părul şi barba fluturând în bătaia vântului, uitându-se peste
la ţeava unui AR-15 nu-l părăsise niciodată.
Crowe s-a oprit în spatele unui Volkswagen Beetle şi a mers
spre piaţă, în timp ce VW-ul stătea la ralanti, aşteptând să se
următoarea pompă de combustibil deschisă. În timp ce se apropia de maşina mică,
ultima persoană pe care se aştepta să o vadă la volan.
era bărbatul care aproape îl omorâse în Mira Loma.
Cu adrenalina în creştere şi cu fiecare apărare
mecanisme de apărare, Crowe şi-a scos arma,
a îndreptat-o spre fereastra VW-ului şi i-a spus lui
bărbatului cu părul lung şi castaniu şi cu barba zbârcită să nu
să nu se mişte. Când bărbatul speriat a dat din cap...
Crowe şi-a dat seama că făcuse o mare greşeală.
Coborând pistolul şi mormăind scuze, Crowe
s-a întors la unitatea sa de patrulare şi a plecat cu maşina.
Cu inima încă bătând cu putere şi cu palmele transpirate apucând
volanului, Crowe a condus direct la sediul CHP.
şi le-a spus superiorilor săi ce s-a întâmplat. Dintre toţi
agenţiile implicate în Norco, poliţia rutieră din Riverside a avut
a făcut cel mai puţin pentru a aborda problema PTSD în cadrul
ofiţerilor. Departamentul şi-a dat seama de greşeala lor şi
a ordonat ca Crowe şi Doug Earnest să caute ajutor. Pentru
Crowe, discuţiile cu alţi poliţişti implicaţi în împuşcături
l-a ajutat şi a început să meargă mai departe. Dar Doug Earnest
nu va trece niciodată complet peste ceea ce s-a întâmplat la
intersecţia dintre Bellegrave şi Dodd. Chiar şi zeci de ani mai târziu,
marele poliţist abia putea vorbi despre asta fără să fie
să nu-i dea lacrimile.
PENTRU MARY EVANS, A FOST O ZI DEOSEBIT DE GREA.
CRUCIAL ANUL DE LA UCIDEREA soţului ei.

Reporterul Sandy Pavicic de la Press-Enterprise a intervievat-o pe Mary
pentru un articol de aniversare de un an intitulat „Slain Deputy's
văduva poliţistului ucis de un poliţist decedat povesteşte despre coşmarurile şi amintirile unui an lung”.
Pavicic a remarcat că printre toate plăcuţele, certificatele,
premii şi amintiri din sufrageria văduvei
care onorează activitatea militară şi de aplicare a legii a lui Jim Evans
carierei de poliţist, nu exista nici măcar o singură fotografie a bărbatului
pe care Mary îl numea dragostea vieţii ei. „Le-am dat jos pe toate
şi le-am pus deoparte”, a spus ea. Era prea dureros
să îl vadă în fiecare zi. În ceea ce priveşte onorurile, „Nu plătesc
nicio atenţie la ele”, a spus ea. „Dacă aş face-o, probabil că aş
le-aş da jos”.
Printre colecţii s-a numărat şi o proclamaţie a consiliului de administraţie
de supraveghetori, o recunoaştere din partea Legiunii Americane şi
Crucea militară californiană care i-a fost acordată de către
unitatea Gărzii Naţionale după ce l-a promovat post-mortem la gradul de
căpitan. Premii de la alte oraşe, judeţe, guverne,
şi grupuri de cetăţeni atârnau pe pereţi. Un cal balansoar
cumpărat de către deputaţi şi prezentat lui J.B. Jr. de Chuck
Hille stătea pe hol, în timp ce un cal adevărat dăruit băiatului
de către un avocat local important stătea să mestece fân în
în corralul din apropiere. A lipsit orice recunoaştere din partea
Departamentul şerifului din Riverside County.
Când a venit vorba de soarta celor trei bărbaţi care au avut
care i-au ucis soţul, Mary şi-a exprimat lipsa de credinţă.
într-un sistem judiciar californian care era considerat în general ca fiind
populat de judecători liberali care nu sunt dispuşi să aplice legea.
pedeapsa cu moartea recent reinstaurată. „Oamenii vin şi
spun: „Pun pariu că tu chiar speri ca tipii ăia să primească pedeapsa cu moartea”.
pedeapsa cu moartea”. Eu nu mă bazez pe faptul că vor primi pedeapsa cu moartea.
pedeapsa cu moartea. Sper să o primească, dar nu mă bazez pe asta.
Au luat deja o parte din viaţa mea”.
Cu procesul programat să înceapă în doar patru săptămâni,
Mary Evans a crezut că va avea în curând un răspuns.
Dar nici Mary şi nici altcineva nu ar fi putut prevedea că
că ceea ce părea a fi un caz deschis şi închis a fost
pe cale să devină unul dintre cele mai lungi şi mai costisitoare procese.
şi cele mai scumpe procese din istoria Americii. Şi, de departe, unul dintre cele mai importante
cel mai ciudat.

14

CONTEMPT

15 iunie 1981. Vista, California.

LA ORA UNSPREZECE ŞI JUMĂTATE ÎN SEARA ZILEI DE 16 MARTIE,
1977, PATRU TINERI cu vârste cuprinse între şaisprezece şi douăzeci de ani.
18 ani au bătut la uşa unei importante case din Riverside.
avocat de apărare penală din Riverside, pe nume David Hennigan. Singuri
în casă se aflau soţia lui Hennigan, în vârstă de 52 de ani, şi
şi fiica de nouăsprezece ani. Când Mary Hennigan
a deschis uşa, cei patru adolescenţi au anunţat că cei patru tineri
maşină s-a stricat şi au cerut să folosească telefonul ei pentru a

suna pentru a cere ajutor. Simţind imediat pericolul, Mary
a refuzat şi a închis uşa.
David Hennigan a avut ghinionul de a ajunge acasă la
în acelaşi timp. Unul dintre adolescenţi a ieşit din spatele unei ferestre.
tufiş şi a îndreptat o puşcă spre avocat. Hennigan
a fost condus la uşă şi forţat să o deschidă. Odată ce
înăuntru, avocatul în vârstă de 55 de ani a încercat să convingă
pe cei patru tineri să ia ceea ce doreau şi să iasă afară,
argumentând că era un avocat al apărării care adesea
apăra adesea tineri ca ei. Argumentul
s-a încheiat brusc când puştiul cu puşca de vânătoare a tras un foc de armă.
explozie în tavan. David Hennigan a fost legat şi
forţat într-un dulap, unde a ascultat neputincios cum
cum soţia şi fiica lui erau agresate sexual.
Lăsată momentan singură de către atacatori, Mary Hennigan
a fugit din casă, a fugit la un vecin şi a sunat la telefon.
poliţia. Cei patru intruşi au fugit, dar la doar câteva blocuri de la
locul faptei au întâlnit unităţi ale poliţiei din Riverside
Department. În timp ce îşi forţau drumul în jurul unei unităţi
care le bloca scăparea, suspecţii au tras cu puşca de vânătoare spre
spre maşina de patrulare. Ofiţerii au ripostat la foc, ciuruind
vehiculul suspectului cu cincisprezece gloanţe, lovind
pe Marvin Green, în vârstă de 18 ani, în cap şi l-a trimis pe
maşina să se izbească de un zid de piatră. Green şi ceilalţi
au fost capturaţi rapid.
În cele din urmă, cazul a ajuns în instanţă.
sistemului judiciar şi toţi au fost găsiţi vinovaţi de infracţiuni de la
de la viol şi răpire până la jaf armat şi tentativă de
crimă. Însă, în săptămânile care au urmat condamnării lor, un
a început să se răspândească un zvon în mediul juridic şi în mediul de afaceri din Riverside.
comunitatea juridică şi de aplicare a legii din Riverside: În timpul fazei de pedeapsă,
Hennigan a făcut o cerere de clemenţă în faţa instanţei de judecată.
în numele celor patru adolescenţi care îi atacaseră soţia şi soţia.
fiica sa. Deşi nu s-a confirmat niciodată, zvonul
a persistat. La urma urmei, oricine care lucrase cu
Hennigan ştia că un astfel de lucru nu era cu totul imposibil.
Când a fost întrebat despre acest eveniment, un avocat care a lucrat cu
la firma de avocatură Hennigan, Butterwick & Clepper
a răspuns: „Da, îl pot vedea făcând ceva de genul
aşa ceva”. Un al doilea a fost de acord că ar fi fost în concordanţă cu
personalitatea sa să vrea să arate compasiune pentru tinerii
tineri care au luat o întorsătură criminală.
J. David Hennigan, Dave pentru prieteni şi colegi, avea
petrecut ceva timp în biroul apărătorului public înainte de a se alătura
cu doi colegi avocaţi pentru a lansa un cabinet privat de avocatură civilă şi
de apărare civilă şi penală. Hennigan era o persoană jovială, extrovertită
irlandez din St Louis, care servise în Pacificul
Pacific în cel de-al Doilea Război Mondial, a obţinut o diplomă în drept de la
Universitatea George Washington şi era respectat
în rândul comunităţii juridice din Riverside. Avea o solidă
înţelegere a legii, dar nu era mai presus de a fi ocazional

histrionism în sala de judecată. Odată, în timp ce apăra un client
acuzat de conducere în stare de ebrietate, Hennigan a băut o cutie de
de bere în timpul pledoariei sale finale, doar pentru a arăta că nu a avut de suferit.
nu-i afecta abilităţile.
Hennigan, ca şi avocatul apărării Clayton Adams, a considerat că
că sistemul de justiţie era nedreptăţit împotriva
inculpaţii, în special cei săraci. El credea profund în
dreptul acuzatului de a avea o apărare adecvată şi
proces echitabil. El a considerat că, în majoritatea faptelor penale, existau
circumstanţe atenuante care nu depind de controlul actorului,
de obicei din cauza nedreptăţilor care i-au fost cauzate în timpul
copilărie. Credinţa sa romano-catolică l-a informat că toate
acte puteau fi iertate, că toate vieţile puteau fi răscumpărate şi că
că pedeapsa cu moartea era imorală. Cu toate acestea, el a fost
fidel jurământului său profesional de a susţine şi de a se supune
legea, chiar dacă aceasta includea pedeapsa capitală.
La puţin mai mult de un an de la invazia de acasă
Hennigan a primit un telefon de la Anthony Kline,
secretarul pentru numiri judiciare al guvernatorului Jerry
Brown. Kline i-a oferit lui Hennigan un post în cadrul Comisiei pentru judecători din California.
Curtea Superioară a statului California. Hennigan nu se pusese niciodată
pentru un loc în magistratură, dar, după o perioadă de gândire
considerare, a acceptat. Când a apărut cazul Norco
a fost judecat doi ani mai târziu, onorabilul J. David Hennigan
a fost „următorul în butoi” în rotaţia de repartizare a cazurilor.
Biroul procurorului districtual nu a fost încântat că un
fost avocat de apărare penală cu o experienţă relativ mică
experienţă judiciară relativ redusă va prezida procesul. Site-ul
cazul celor 3 din Norco a fost doar al doilea caz de crimă capitală.
proces de crimă capitală din Riverside County de la reintroducerea
pedeapsa cu moartea în California şi promitea să fie un proces aspru de
disputat, de lungă durată şi de înaltă ţinută. În opinia
multor persoane din cadrul biroului, existau o mulţime de avocaţi experimentaţi şi experimentaţi.
experimentaţi pe banca din Riverside, mai potriviţi pentru acest caz.
pentru acest tip de luptă liberă.
Şi mai puţin încântaţi au fost adjuncţii de la RSO, care
erau familiarizaţi cu poziţia lui Hennigan privind moartea.
pedeapsa cu închisoarea şi zvonurile din 1977.
procesul de violare de domiciliu. „Un tip care cere instanţei să meargă
uşor cu golanii care i-au atacat propria soţie şi propriul copil”.
a spus Andy Delgado despre numirea lui Hennigan. „Şi
şi pe el îl desemnează la procesul unei grămezi de nenorociţi.
ucigaşi de poliţişti.”
NEMULŢUMIREA DIN PARTEA ADJUNCŢILOR
nu a fost îndreptată în totalitate împotriva lui Hennigan. Pe
atitudinea forţelor de ordine în general faţă de
sistemul de justiţie penală din California în 1980 era una de
dezamăgire şi dezgust. Sistemul, şi în special
Curtea Supremă a Californiei, condusă de şeful
judecător Rose Bird, era considerat de mulţi ca fiind uşor de
cu infractorii, ostil faţă de forţele de ordine, şi

vehement împotriva pedepsei cu moartea. Din cele şaizeci şi patru de pedepse capitale
cazuri examinate de instanţa Bird, şaizeci şi unu de cazuri de pedeapsă cu moartea
sentinţe au fost anulate. Bird însăşi a votat pentru
anularea în toate cele şaizeci şi patru. Dacă există un lucru pe care judecătorii
şi procurorii au în comun, acesta este ura faţă de
de a fi răsturnaţi. Amândoi ştiau că procesul va fi un
un exerciţiu de a trece pe vârfuri printr-un câmp de mine juridice.
minate de apărare şi destinate să explodeze în timpul procesului.
procesul de apel.
Omul însărcinat cu evitarea minelor de teren pentru
acuzării s-a întâmplat să fi fost instruit ca şi
tehnician de luptă împotriva minelor în cadrul marinei în timpul Vietnamului.
războiului din Vietnam. Procurorul adjunct Jay Hanks a fost pus
la cazul Norco imediat şi era ocupat cu colectarea de informaţii.
probe chiar înainte ca ultimul dintre suspecţi să fie arestat.
adus de pe munte. Planul era ca Hanks să
să se ocupe de caz până când un alt procuror era eliberat pentru a
să-l preia. Cu toate acestea, procurorul districtual Byron Morton
şi-a dat seama rapid că amploarea investigaţiei şi un
proces de crimă capitală ar necesita unul dintre cei mai buni avocaţi ai săi.
procurori şi i-a încredinţat lui Hanks această sarcină. Hanks a fost un
avocat bun şi eficient, dar nu a mai avut un proces
caz de mai bine de doi ani. În schimb, el fusese
lucrat în calitate administrativă sub conducerea lui Morton şi a lui
era în mod clar pregătit pentru un rol mai important în cadrul
departamentului.
Hanks s-a mutat din Midwest în California atunci când a fost transferat la
tatăl său, judecător de primă instanţă în Illinois, s-a retras la Riverside. Adresa sa
fratele mai mare, Hardin „Bud” Hanks, a fost adjunct în cadrul
RSO şi fusese prieten cu Jim Evans. După ce a fost ucis de
stagiu în marină, tânărul Hanks a obţinut diploma de
diploma de licenţă la UC Riverside şi s-a pus pe treabă.
la Facultatea de Drept a Universităţii Pepperdine din Malibu.
în timp ce lucra ca învăţător la clasa a şasea. Hanks a fost
admis în Baroul California în 1974 şi s-a alăturat echipei de avocaţi a
biroul procurorului districtual la scurt timp după aceea. În cadrul
de treizeci de ani când i s-a atribuit cazul Norco 3, Hanks avea
o soţie şi doi copii mici şi se deplasa cu un autoturism.
o maşină sport învechită pe care o numea „Crime Fighter”. În timp ce
volumul mare de muncă îl făcuse pe Hanks să se îngraşe.
greutate în plus în jurul mijlocului, el era încă activ şi
putea să se descurce în meciurile de baschet cu
colegii de la tribunal. Un procuror cu o fire dură, el
era totuşi cunoscut pentru buna sa dispoziţie şi pentru rapiditatea
în sala de judecată şi în afara acesteia. Când a aflat că
Christopher Harven l-a supranumit „Anul rău
Blimp”, Hanks a îmbrăţişat porecla şi a început să folosească
să o folosească el însuşi.
Hanks a avut nevoie de un avocat suplimentar care să îl ajute cu
cantitatea enormă de probe şi numărul mare de martori
implicaţi în urmărirea penală a trei inculpaţi, fiecare cu

patruzeci şi şase de capete de acuzare pentru infracţiuni. El l-a ales pe Kevin Ruddy, un californian nativ din sudul Californiei care a câştigat diplomele de licenţă şi de drept de la Universitatea din San Diego şi s-a alăturat biroului procurorului în 1977. Ruddy era un fost jucător de baschet de 1,80 m şi 30 de ani. cu o dispoziţie calmă şi o abordare metodică a procesului. de pregătire a procesului, ceea ce îl făcea potrivit pentru organizarea şi prezentarea unor cantităţi mari de probe. S-a decis că Ruddy se va ocupa de cele treizeci şi şase de capete de acuzare comise în comitatul Riverside, inclusiv răpirea, răpirea băncii jaf, mai multe capete de acuzare de tentativă de omor asupra unui poliţist poliţist, şi uciderea lui Billy Delgado în cadrul infracţiunii de omor. Regula privind crima de delict. Hanks va urmări toate infracţiunile comise în San Bernardino, inclusiv o singură acuzaţie. care i-ar putea trimite pe cei 3 din Norco în camera de gazare de la San Quentin: crimă de gradul întâi cu circumstanţe speciale în în cazul morţii adjunctului James B. Evans.

Hanks a obţinut ultimul membru al echipei sale când, cu câteva zile înainte de începerea procesului, biroul procurorului a angajat Joe Curfman de la RSO pentru a acţiona în calitate de şef de secţie. anchetator principal pentru procuratură. Curfman fusese în responsabil de investigaţia Norco pentru Riverside. Sheriff's Office încă de la început.

Până în iunie 1981, comitatul Riverside îşi asigurase locuinţe aranjamente în Vista, o comunitate somnoroasă la doar şapte mile în interior de Oceanside, pentru cei patru poliţişti din judeţ. angajaţi care lucrau la proces cu normă întreagă. A casă cu trei dormitoare într-un cartier suburban a fost închiriată cu 1.200 de dolari pe lună pentru a-l găzdui pe Hanks, Ruddy şi Curfman. În practică, casa a servit drept pentru avocaţii care se roteau, investigatori şi 128 de martori ai acuzării, care care veneau şi plecau în funcţie de necesităţi. Al patrulea judeţ angajat al comitatului, anchetatorul apărării Jeanne Painter, a fost pus la motelul Vista Way Inn la un tarif de 375 de dolari pe noapte. pe lună. Echipele de apărare din practica privată conduse de Michael Lloyd şi Alan Olson s-au instalat la motelul lunar. cu serviciu de menajeră şi bucătării convenabile plătite din propriile buzunare şi facturate înapoi la judeţului.

Cu doar câteva zile înainte de începerea procesului, Clayton Adams a demisionat brusc din biroul avocatului din oficiu. George Smith a depus imediat o moţiune pentru a forţa comitatul să îl reţină pe Adams ca apărător privat, invocând dreptul său, conform celui de-al şaselea amendament, la un proces rapid. Confruntându-se cu posibilitatea unei întârzieri mari sau a unui proces nul dacă se îi atribuia lui Smith un nou avocat, instanţa nu a avut de ales decât să cedeze şi să îl reţină pe Adams pentru mai mulţi bani decât cât ar fi câştigat dacă ar fi lucrat pentru biroul apărătorului.

După ce a executat cu succes lovitura bine orchestrată de salariu, Adams şi-a închiriat o cameră la Vista

Way Inn motel chiar sub Jeanne Painter, ambele
graţie unei indemnizaţii pentru locuinţă de la comitatul de
Riverside.
DACĂ CINEVA AR FI CREZUT CĂ PROCESUL NORCO
3 urma să se desfăşoare fără probleme sau cu rapiditate, au
au fost repede dezminţiţi de această idee la deschiderea procesului.
ziua de deschidere, 15 iunie 1981.
Iniţiat de Chris şi George în speranţa de a forţa o
de a forţa o despărţire, Russell Harven a anunţat că nu mai
îl mai dorea pe Alan Olson ca avocat. „Domnul Olson nu a
a avut niciun proces de crimă", a bâiguit Russ cu nesiguranţă,
„iar unele dintre cererile pe care am vrut să le depun, el nu le-a depus niciodată".
făcut". Era departe de a fi încrezător şi agresiv
prestaţia pe care fratele său mai mare o afişase atunci când a tras
propriul său avocat, Jay Grossman, cu şase luni mai devreme.
Hennigan nu s-a lăsat păcălit. „Nu ştiu dacă vreunul dintre
ceilalţi avocaţi au avut această experienţă", a spus el.
a răspuns, referindu-se la un proces de crimă capitală. „Nici unul dintre
judecătorii din comitatul Riverside au auzit un astfel de caz.
caz". Simţind că inima lui Russell nu a fost în cererea de a
început, Hennigan s-a înmuiat până la un ton aproape părintesc.
„Domnul Olson a fost alături de dumneavoastră de la început. El
a fost foarte competent. Deocamdată voi respinge cererea".
În afara tribunalului, Alan Olson a declarat reporterilor că
totul nu a fost nimic mai mult decât o „nervozitate premergătoare procesului" pe
din partea clientului său.
Lucrurile s-au complicat şi mai mult atunci când Hennigan a acordat o
moţiunea apărării pentru un proces de selecţie a juraţilor închis,
excluzând atât presa cât şi publicul. În timp ce Riverside
şi San Diego au făcut apel la decizia judecătorului, autorităţile din
Press-Enterprise i-a ordonat reporterului Bob LaBarre să
să continue să se aşeze în galeria din sala de judecată la
începutul fiecărei sesiuni pe tot parcursul zilei. Pentru
săptămâni, LaBarre a intrat cu conştiinciozitate în sala de judecată şi a luat
locul său, doar pentru a fi formal, dar cu bunăvoinţă,
expulzat din sala de judecată. LaBarre se ridica apoi
şi se târa pe hol ca un sac trist şi abătut.
până când ritualul urma să se repete din nou, în ziua în care
data viitoare. Şarada s-a încheiat din fericire când
Curtea Supremă a Californiei a confirmat dreptul lui Hennigan la
de a face selecţia juriului în spatele uşilor închise.
Cea de-a doua moţiune majoră a apărării a fost de a obiecta la
practica de lungă durată în cazurile de crimă capitală de a
excluderea automată a potenţialilor juraţi care îşi exprimă
opinii extreme cu privire la pedeapsa cu moartea. Hennigan
a aprobat cererea împreună cu ceea ce a crezut că este un
compromis: juraţii „anti-moarte" şi „auto-moarte" ar putea
să stea în faza de vinovăţie a procesului şi să fie înlocuiţi cu
supleanţi cu opinie deschisă pentru faza de pedeapsă. Jay Hanks
a fost furios, exprimându-şi nemulţumirea în instanţă şi în faţa
presei. Alan Olson l-a atacat pe Hanks, spunându-i unui

reporter, „Va însemna că vom avea un juriu mai corect. Asta este
de aceea Hanks este atât de supărat. Un juriu corect este în detrimentul
cazul procurorului”.
Echipele de apărare nu au terminat nici pe departe cu
încercările de a băga un băţ în spiţele justiţiei, depunând
un alt baraj de moţiuni pentru a întârzia începerea procesului.
procesului. „Selecţia juriului în procesul celor trei bărbaţi acuzaţi de
uciderea unui ajutor de şerif din Riverside ar fi trebuit să înceapă astăzi
dacă nu ar fi existat trei obstacole: avocaţii apărării”, a scris
reporterul Pauline Repard în ziarul Vista Press. „În mod colectiv,
cei trei au contestat practic fiecare aspect al
sistemului de justiţie.”
Michael Lloyd a obiectat la metoda de extragere din San Diego.
nume pentru juriu folosind doar listele de înregistrare a alegătorilor
şi a depus o moţiune pentru schimbarea locului de desfăşurare a procesului în San
Bernardino County. Hennigan a rezolvat această problemă cu o
întrebare simplă adresată chiar inculpaţilor: „Vreţi
doriţi cu adevărat să fiţi judecaţi de către comitatul San Bernardino
juraţi din San Bernardino County?” După o pauză de zece minute, Hennigan şi-a
răspuns: La naiba, nu, nu voiau să fie judecaţi în Cow
County. Alan Olson a găsit o eroare administrativă pe
din partea procuraturii care a declanşat automat
o altă amânare de o săptămână, până pe 7 iulie. Clayton Adams
a cerut ca procesul să fie mutat într-o sală de judecată mai mare pentru a
să găzduiască trei inculpaţi împreună cu avocaţii lor
echipele de avocaţi, spunând că sala de judecată mică „va distruge efectiv
apărarea”. Încercarea lui Adams de a rearanja mobilierul
a avut ca rezultat un meci de ţipete cu Lloyd înainte ca
un executor judecătoresc veteran să intervină pentru a-l opri pe Adams. „Ce naiba
naiba crezi că faci?”, a lătrat bărbatul.
O altă cheie de boltă a fost aruncată în procesul de judecată când
opt sute de adjuncţi ai şerifului din comitatul San Diego au mers
în grevă din cauza salariilor care impuneau ca toţi cei 289 de deţinuţi din Vista să
să fie transportaţi cu autobuzul la închisori din comitatele vecine. În cadrul unei discuţii
între avocaţii celor 3 din Norco şi Hennigan în legătură cu
modul în care ar trebui transportaţi inculpaţii, un număr total de
140 de mile dus-întors de la Riverside la Vista.
tribunalul din Vista în fiecare zi, judecătorul a spus: „Poate că
ar trebui să-i lăsăm să-şi găsească singuri transportul; ei
se pare că au reuşit să facă rost de o camionetă”.
Pe 7 iulie 1981, procesul de voir dire a început oficial
a început, Hennigan anunţând un răspuns confuz.
serie de proceduri de selecţie a juraţilor nemaivăzute până atunci în
în care juraţii urmau să fie preselectaţi individual, mai degrabă decât
decât în grupuri. Avocaţii nedumeriţi din ambele părţi au petrecut
mai mult de o oră încercând să clarifice noua procedură,
care ar adăuga două etape greoaie şi nenumărate
ore la proces. Cu Hennigan făcând schimbări
şi ajustări din mers pentru a satisface numeroasele
obiecţii, totul a devenit atât de complicat încât un
Clayton Adams, nedumerit, a renunţat în cele din urmă la mâini în

frustrare. „M-am pierdut. Pur şi simplu nu înţeleg.” Când Jay
Hanks a subliniat că va trebui să citească întreaga carte.
patruzeci şi două de pagini de plângere împotriva inculpaţilor pentru fiecare dintre ei.
jurat în mod individual, Hennigan s-a supărat. „Dacă insistaţi
ca acest lucru să fie făcut, faceţi-vă ungerea amigdalelor. Pentru că dacă
insistaţi, o veţi face.”
Odată ce procesul a început, lucrurile s-au mişcat atât de încet
încât, înainte ca prima zi să se termine, Hanks implora
judecătorului să renunţe la noul plan şi să se întoarcă la
selectarea juraţilor în grupuri. Hennigan a rămas pe poziţii.
În loc de cele douăzeci de minute prevăzute, interogatoriul lui
primului potenţial jurat a durat şapte ore şi jumătate.
pe parcursul a trei zile, încheindu-se cu caporalul de marină David
Wright a fost concediat din funcţia de jurat. Alţi şaptesprezece
programări programate pentru juraţi au trebuit să fie anulate în
între timp. „V-aţi simţit vreodată ca şi cum aţi înota în
o piscină de melasă la o temperatură de 30 de grade?”
i-a mărturisit Hennigan reporterului Bob LaBarre. „Asta este
aşa a fost.”
Când Hennigan a încercat să accelereze lucrurile impunând o
limită de timp pentru voir dire, Michael Michael, din ce în ce mai irascibil, a încercat să impună o
limită de timp.
Lloyd a încetat cu totul să mai interogheze potenţialii juraţi.
„Întregul proces de alegere a juraţilor este o farsă”, a declarat el unui
ziar local. „Nu-mi voi asuma responsabilitatea pentru asta”, a declarat un
dezgustat, Clayton Adams a mârâit către un reporter. „I-am spus
judecătorului acum trei luni că a fost [o] eroare”.
Procesul îndelungat de selecţie a juraţilor a fost deosebit de greu
pentru sănătatea fizică şi mentală a echipelor de apărare.
Aceştia locuiau în camere de hotel, departe de
familii şi purtau un volum de muncă enorm, toate în
numele unei cauze care era ingrată, nepopulară şi
la limita disperării. Michael Lloyd s-a îmbolnăvit atât de tare la un moment dat
la un moment dat, procesul a fost amânat cu o săptămână. Marţi, în iulie
21, Alan Olson s-a apropiat de bancă pentru a informa
Hennigan că are palpitaţii cardiace şi
amorţeală a buzelor. Hennigan a cerut o pauză, iar
Olson a fost dus la un spital de veterani din apropiere, unde medicii
l-au informat că a suferit un atac de cord. „Procesul este
îşi pune amprenta asupra lui”, a declarat fratele său şi investigatorul,
Roger Olson, a declarat reporterilor. Olson a rămas spitalizat
până când i s-a permis să se întoarcă în sala de judecată în ziua următoare.
săptămână, unde selecţia juriului a fost reluată după o perioadă de nouă zile.
întârziere de nouă zile.
NIMENI NU SE PRĂBUŞEA DIN CAUZA STRESULUI ATÂT DE MULT
CA ŞI CLAYTON ADAMS. Devenise din ce în ce mai
exasperat de procesul de selecţie şi
cu ceea ce el percepea ca fiind intenţionat de către procuratură.
la ordinele de prezentare a probelor
şi documente. Deja semnificativ supraponderal, Adams
dormea într-un pat de motel şi căra cu el greutăţi mari.

cutii grele de cărţi de drept, ceea ce a provocat în curând o problemă existentă
afecţiune existentă a părţii superioare a spatelui. Durerea a devenit
cronică, iradiind în susul gâtului şi în braţe şi în
provocând spasme musculare debilitante, care au făcut ca
zile de stat în picioare şi de stat în instanţă aproape insuportabile.
Totul a explodat în sala de judecată la 19 noiembrie,
1981. Când Adams a stat mult timp la interogatoriul unui
potenţial jurat, Hennigan a intervenit pentru a-l limita la
o ultimă întrebare. În timp ce femeia răspundea,
Adams a întrerupt-o pentru a clarifica o propoziţie. Judecătorul a fost
supărat. „Lăsaţi-o să-şi termine răspunsul”, a spus el.
„Ei bine, domnule judecător, mă întrerupeţi mai mult decât aş vrea eu.
vă întrerup”, a ripostat Adams într-o demonstraţie de deschidere.
lipsă de respect care nu este în mod normal tolerată de judecători.
Cu sesiunea de astăzi deja pe sfârşite, Hennigan
a pus capăt discuţiei. „Am de gând să opresc, domnule Adams,
la interogatoriu şi voi declara că doamna Morris
nu este descalificată ca fiind o persoană cu pedeapsă automată cu moartea.”
Adams era livid. „Onorată instanţă, obiectez pentru a se consemna la
Curţii de a întrerupe constant şi de a schimba întrebările avocatului.
întrebările avocatului şi conducând juraţii”, a spus el. „Şi, de fapt,
insist ca această procedură să fie schimbată, sau intenţionez să
să iau nişte măsuri drastice, Onorată instanţă.”
„Puteţi lua ce măsuri doriţi”, i-a tăiat Hennigan.
tăiat. „Eu am decis.” S-a ridicat de pe scaun. „Ne aflăm în
pauză până mâine dimineaţă, la ora nouă.”
Adams nu s-a mişcat. „Voi solicita un scurt interviu cu
cu Curtea în camera de consiliu.”
„Mâine, la ora nouă, puteţi avea aşa ceva”, a spus Hennigan.
a spus cu fermitate.
„Nu voi fi aici mâine dimineaţă la ora nouă,
dacă nu voi avea acest interviu în seara asta.”
Hennigan a făcut o pauză, luat prin surprindere de sfidarea flagrantă a lui Adams.
„Dacă doriţi să mă vedeţi, mă veţi vedea mâine.
dimineaţă la ora nouă”, a spus el.
„Voi anunţa Curtea că nu voi fi aici”.
„Dacă nu veţi fi prezent, domnule Adams, veţi fi acuzat de sfidarea Curţii.
instanţă.”
„Vă mulţumesc foarte mult, Onorată instanţă”, a spus Adams. Cu
asta, i-a întors spatele judecătorului, şi-a împachetat lucrurile şi a plecat.
servieta şi a plecat.
Când instanţa s-a reunit din nou în dimineaţa următoare, Hennigan
s-a aşezat pe scaunul de judecător şi a scanat participanţii.
care se aflau în faţa lui. „Înregistrările pot arăta că acum este
9:40. Avocaţii sunt prezenţi, cu excepţia domnului Adams care nu este
nu este prezent. Dle executor judecătoresc, l-aţi văzut pe dl Adams pe hol
sau altundeva?”
„Nu, onorată instanţă, nu l-am văzut.”
„Doamnă Painter”, Hennigan a întrebat-o pe investigatoarea Jeanne Painter.
Painter, care stătea singură la masa apărării cu George
Smith, „cunoaşteţi locaţia actuală a dlui.

Adams?”
„Nu, nu ştiu”, a spus ea.
„A fost în oraş?”.
„Nu.” Painter a clătinat din cap.
„Se pare că, în absenţa unor informaţii bune, Curtea a considerat că
motiv întemeiat, că un di
dispreţ corect faţă de această instanţă a avut probabil
a avut loc.” Hennigan s-a întors către Michael Lloyd. „Domnule Lloyd,
aţi vorbit la telefon cu domnul Adams în această dimineaţă.
dimineaţă?”
Lloyd s-a ridicat în picioare. „Da, am vorbit, domnule judecător. Doar câteva momente
în urmă.”
„Puteţi transmite vreun mesaj către Curte cu privire la motivul pentru care
domnul Adams nu este prezent, sau o scuză pentru că nu este prezent.
prezent?”
„Nu ştiu să existe o scuză în sens juridic”, a spus Lloyd.
a început Lloyd. „Cunosc motivul pentru care nu este prezent”.
Hennigan a cerut să îl audă. „În esenţă, domnul Adams a simţit
că au existat diferenţe majore între instanţa
şi el însuşi în ceea ce priveşte procesul voir dire.” Lloyd a continuat
să explice că „condiţia” lui Adams pentru a se întoarce a fost o
întâlnire cu judecătorul, în absenţa celorlalţi colegi.
avocaţi. Lloyd l-a citat direct pe Adams: „Ei bine, dacă nu pot
să vin şi să vorbesc cu instanţa în mod oficial şi să ex
parte în camera de consiliu, atunci nu am de gând să vin”.
Jay Hanks nu a putut suporta această manifestare de insolenţă grosolană nici un
mai mult. „Aş dori să declar pentru ca instanţa să ştie
precis”, a spus el, „consider că această stabilire a
condiţii pentru a reveni în această instanţă este condamnabilă. Este
dincolo de înţelegere, sincer, din punctul meu de vedere. I
cred că este extrem de dispreţuitoare şi că
un astfel de comportament nu ar trebui să fie tolerat de către instanţă.”
Hennigan i-a spus lui Lloyd să îl informeze pe Adams că are două
două ore pentru a-şi mişca fundul în sala de judecată sau un mandat de arestare.
va fi emis un mandat de arestare.
Lloyd a transmis, într-adevăr, informaţia într-un apel către
Adams, imediat după pauză, după care a fost trimisă o telegramă către
a fost din nou în sala de judecată şi a stat în faţa lui
în faţa judecătorului la ora 13:35 în acea după-amiază.
„Domnule Adams, în această dimineaţă, instanţei i s-a părut că
că aţi încălcat această instanţă prin faptul că nu v-aţi prezentat
la ora stabilită.”
„Am vrut pur şi simplu să cer instanţei să se răzgândească şi
să permită voir dire neîntrerupt”, a argumentat Adams cu sfidare.
„Şi sunt pregătit să spun în acest moment că, dacă instanţa
nu este înclinată, în discreţia şi generozitatea sa, să
să se răzgândească şi să acorde ceea ce eu consider a fi o foarte simplă
solicitare ... atunci sunt încă în acest moment pregătit să risc
dispreţ pentru a rezerva aceste drepturi pentru clientul meu.”
„Dacă solicitarea este ca instanţa să nu participe la voir
dire,” Hennigan l-a întrerupt brusc, „cererea este

respinsă". Hennigan i-a ordonat apoi lui Adams să se prezinte la o audiere.
audiere pentru ultraj în faţa unui alt judecător.
„Sunt pregătit să mă confrunt cu consecinţele", a declarat Adams
a anunţat melodramatic.
Când Adams s-a prezentat la procesul său pentru sfidarea legii privind ultrajul
acuzaţia de sfidare o săptămână mai târziu, a fost în faţa onorabilului judecător
Charles W. Froehlich Jr., un judecător cu puţină toleranţă faţă de
argumente frivole în sala sa de judecată.
„Cred că în acest moment ar fi oportun să, în
plus faţă de o negare a dispreţului, să se introducă o pledoarie de
practic nebunie temporară", a declarat avocatul lui Adams, Adrian
Roth a declarat, „şi să solicite o întâlnire [cu]
medici care să-l examineze pe dl Adams pentru a vedea dacă la
momentul presupusului ultraj, dl Adams avea o stare de sănătate suficient de
handicap mental".
„Domnule avocat, aceasta este o moţiune falsă", a ironizat Froehlich.
„Moţiune respinsă".
Neputând să obţină o amânare, Roth a refuzat să monteze orice
apărare. Froehlich a trecut direct la verdict.
„Este clar pentru instanţă că a avut capacitatea de a se prezenta,
nu a avut nicio scuză sau motiv pentru a nu se prezenta", a spus el.
despre Adams. „Nu există nicio scuză pentru un astfel de comportament
necorespunzător unui ofiţer al instanţei. Domnul Adams trebuie să fie
găsit vinovat de sfidarea instanţei şi trebuie să fie pedepsit".
În pronunţarea sentinţei, Froehlich nu s-a menajat
cuvinte despre ceea ce a simţit în legătură cu dl Adams şi cu
comportamentul său. „Ar trebui să spun că este dificil de conceput că
vreo acţiune din partea unui avocat care să fie mai dispreţuitoare faţă de
procesele instanţei decât aceasta. Instanţa va
îl va condamna la cinci zile de închisoare şi la o amendă de 500 de dolari."
Judecătorul a fost de acord cu cererea lui Roth ca orice perioadă de închisoare
să fie amânată până la finalizarea procesului Norco
procesului Norco. Cu aceasta, Froehlich a declarat cazul închis. Acesta a avut
a durat doar douăzeci de minute pentru ca judecătorul să judece cazul.
cazul şi să pronunţe sentinţa când Adams şi Roth
se aşteptaseră să tragă de timp de luni de zile. Când Michael
Lloyd a auzit despre faptul că Froehlich a zdrobit cererea lui Adams
încercările lui Adams de a-şi pregăti apărarea, a fost furios şi a fugit.
o scrisoare către Press-Enterprise pentru a fi publicată în ziarul
10 decembrie, secţiunea Forumul deschis al cititorilor.
Însufleţită de melodramă, hiperbolă şi
de autojustificare, Lloyd s-a dezlănţuit împotriva „unei minţi închise de către
un anumit judecător" care l-a privat pe Adams de dreptul de a fi judecat.
dreptul constituţional de a se apăra. „Nu mă pot gândi la
vreo acţiune a guvernului mai dispreţuitoare decât
negarea unui proces echitabil al legii; negarea
dreptul constituţional de a te apăra atunci când eşti acuzat".
Lloyd a continuat să se refere la judecător ca la un „guvernamental
angajat al guvernului care abuzează de sistemul juridic". La câteva zile după ce
publicarea scrisorii, Froehlich l-a lovit pe Lloyd cu o scrisoare de adio.
acuzaţie de sfidare şi l-a amendat cu 500 de dolari.

Procurorul Jay Hanks fusese atât de iritat de scrisoarea lui Lloyd
că a intrat el însuşi în luptă. Propriul său
scrisoare către editor intitulată „Nu sunt obişnuit cu ritmul"
a apărut în Press-Enterprise la nouă zile după cea a lui Lloyd.
Plin de sarcasm, Hanks l-a ridiculizat pe Lloyd. „Tirada lui
despre sistemul judiciar din San Diego a fost neîntemeiată,
nefericită, inutilă şi, cel mai rău, prostească." Hanks
a pus în contrast „viteza deliberată" a lui Froehlich cu „viteza deliberată" a lui
cu ritmul „sedentar" al procesului lui Hennigan din Norco. „Fără îndoială
domnul Lloyd ar fi preferat ca procesul de la San Diego
Curtea să adopte un ritm similar cu cel reflectat în procesul Norco
proces de jaf bancar. Faptul că instanţa din San Diego
nu ar face acest lucru spune multe despre multe lucruri."
Oricine a fost familiarizat cu procesul Norco de până acum ştia că
prin „multe lucruri", Hanks se referea de fapt la „un singur lucru": J.
David Hennigan.
În timp ce procesele de voir dire şchiopătau cu milă peste
linia de sosire, toţi cei implicaţi dădeau semne de luptă.
oboseală de luptă. Toţi cei trei avocaţi ai apărării au cedat
fizic la un moment dat – durerile de coloană ale lui Adams au pus
l-a ţintuit pe spate timp de o săptămână în octombrie, iar doi
au fost condamnaţi pentru ultraj. Abia în decembrie
15, la şase luni de la data începerii procesului, că doisprezece
juraţi şi opt supleanţi au fost aşezaţi în ceea ce a fost
cel mai lung proces de selecţie a juraţilor din istoria Californiei.
CU APĂRAREA ACUM PE DEPLIN ŞI ÎN MOD PUBLIC LA
RĂZBOI CU PROCURATURA şi cu judecătorul, un alt front
s-a deschis un alt front, cu o cu totul altă parte beligerantă. La
Să spunem că cei 3 de la Norco şi poliţiştii din San Diego
care conduceau închisoarea din Vista şi-au început relaţia pe
cu stângul în dreptul ar fi o subestimare. Faptul că
deputaţii să fie nemulţumiţi de o gaşcă de ucigaşi de poliţişti
din Riverside, care să se bage în unitatea lor, era în întregime
previzibilă. Cu toate acestea, George Smith şi Chris Harven
stabiliseră deja în Riverside că erau
că nu sunt genul care să accepte orice maltratare. Cu
ajutorul avocaţilor lor, deţinuţii au ripostat cu
un flux constant de plângeri, petiţii şi cereri.
În cea mai mare parte a procesului de selectare a juraţilor, cei care se duşmăneau
dintre cele două părţi s-au desfăşurat în afara
sala de judecată a judecătorului Hennigan şi se refereau în principal la mici
incidente. Cu toate acestea, acest lucru era pe cale să se schimbe într-o
mod cu totul neaşteptat.
La 30 noiembrie 1981, Clayton Adams a avut un
reprezentant al închisorii din Vista a fost târât în faţa
Hennigan pentru a protesta împotriva unei acţiuni disciplinare care fusese
luată de închisoare împotriva lui George Smith. Motivul pentru care această
pentru care această problemă specială a meritat atenţia lui Hennigan,
Adams susţinea că, pentru că clientului său i se refuzase
proces echitabil şi că acum era ţinut singur în
izolare „în impas" pentru infracţiune, ceea ce îi inhiba

capacitatea de a participa la propria sa apărare. Deşi
Hennigan ar fi trimis problema înapoi la Smith şi la
închisoare să rezolve, „Raportul oficial privind situaţia deţinuţilor”
care documentează incidentul din 26 noiembrie a fost introdus
în cadrul audierii. Potrivit adjunctului care a depus raportul
raport, au avut loc următoarele evenimente:
La data de mai sus, la aproximativ ora 01:45, făceam...
un control de securitate în aripa nordică a locuinţelor.... Când am ajuns la
zona camerelor 6, 7 şi 8, am simţit un miros de
de marijuana arsă. . . Atât eu cât şi adjunctul Clark
am început apoi să verificăm zona camerelor 6, 7 şi 8 pentru
mirosul, amândoi am constatat că mirosul era de la
cel mai puternic în faţa camerei nr. 7... Am deschis apoi uşa
uşa de la camera nr. 7 şi l-am observat pe Smith trăgând apa la toaletă.
un pachet de ţigări „Salem” mototolit în toaletă. În timp ce
Clark şi cu mine am intrat în cameră, am fost întâmpinaţi amândoi cu
un miros excesiv de marijuana arsă. Apoi Smith
s-a mutat de la toaletă la pat. Apoi l-am întrebat pe Smith
dacă vrea să-mi explice ce se întâmpla, şi
Smith a spus „Nu!”
Raportul a continuat să noteze că, deşi nu a fost găsită marijuana.
a fost găsită în celulă sau asupra lui Smith, deţinutul a fost
„leneş” la comenzile adjunctului, ochii lui erau
„roşii şi injectaţi cu sânge” şi că mergea cu o
„un mers şovăitor”. Cu alte cuvinte, în opinia
adjuncţilor, George Smith era copt. Raportul a concluzionat
că „Smith ar trebui să fie rulat” la un alt modul
pentru o disciplină suplimentară şi supus la dezbrăcări periodice
percheziţii periodice la fâşie.
Deşi o acuzaţie de consum de droguri în cadrul unităţii penitenciare
nu a fost o infracţiune la fel de gravă sau neobişnuită ca una
s-ar putea crede, a existat o problemă mai mare de îngrijorare pentru
carcerilor: Cineva făcea contrabandă cu droguri în Vista.
închisoarea judeţeană Vista pentru George Smith. Adjuncţii au avut o destul de
idee foarte bună despre cine era. Deşi nu a fost formulată nicio acuzaţie
în instanţă în acea zi, un indiciu cu privire la cine au fost acuzaţi.
suspectaţi era conţinut într-un aparent inofensiv
notă scrisă de mână la sfârşitul incidentului oficial.
formal al incidentului:
Referinţă:
În seara precedentă acestui incident (25-11-81), deţinutul
Smith a avut o vizită de două ore cu J. Painter, un
anchetator împreună cu avocatul său.
15
ANCHETATORUL
26 noiembrie 1981. Vista, California.
JEANNE LANE ERA ÎN MARE MĂSURĂ O FEMEIE DIN SUDUL ŢĂRII
CALIFORNIA SUDICĂ A ANILOR 1960. Născută în 1948, ea
a ajuns la maturitate în zorii a tot ceea ce a însemnat deceniul
a ajuns să reprezinte, atât de bine cât şi de rău. Pe lângă o
dragostea pentru Rolling Stones, a avut o afinitate pentru

pentru outsideri şi outsideri, o neîncredere sănătoasă faţă de autoritate,
şi o înţelegere a faptului că nu toată lumea din America era
tratată în mod egal. Jeanne nu era nici radicală, nici extremistă, dar
la fel ca multe fete din epocă, nu se simţea împovărată
de limitările impuse femeilor din trecut.
generaţii anterioare. Lane a fost o fată din Riverside, născută şi crescută.
Deşi Inland Empire tindea adesea spre
provincială, muncitorească şi închisă la minte, era totuşi
California de Sud, şi erau încă anii 1960. Pentru o
o tânără inteligentă şi cu spirit liber, hotărâtă să
să-şi croiască propriul drum în lume, nu existau multe alte locuri mai bune
locuri mai bune de a fi.
Lane a fost conştientă din punct de vedere politic încă de la o vârstă fragedă, dar mai ales
şi-a petrecut anii de liceu petrecându-şi timpul cu prietenii,
mergând la concerte rock şi fugind de căldura sufocantă
şi smogul sufocant din Riverside pentru plajele din Orange
Orange County ori de câte ori găseau pe cineva care să le ofere
să îi ducă cu maşina. Era foarte apreciată, dar îşi petrecea majoritatea timpului cu
propriul grup.
Îşi revendica ceea ce pe atunci era un loc de cinste pentru fiecare californian.
dreptul din naştere de a fi
de educaţie superioară excelentă la un
uimitor de mică, Lane a intrat la Universitatea din
California, Riverside, în 1966, imediat după terminarea liceului.
După optimismul efemer al verii iubirii din 1967.
de vară, cerul politic şi social s-a întunecat rapid în
în epoca asasinatelor, a revoltelor rasiale şi a lui Charles
Manson. Conform dictaturilor epocii, Jeanne
a devenit o persoană mai serioasă. S-a specializat în politică
ştiinţe politice, dar a considerat că multe dintre cursurile opţionale recent
introduse în programul de învăţământ ca fiind o risipă frivolă de
de timp. Cu absolvirea la un semestru distanţă şi încă nesigură
de ceea ce dorea să facă, Lane a acceptat un stagiu de practică la
biroul din Riverside al apărătorului public.
Încă de la început, Jeanne a fost captivată de mizele ridicate
ale dreptului penal. Chiar dacă stagiul de practică presupunea doar
opt ore pe săptămână, Lane era la biroul apărătorului
în fiecare oră în care nu era la cursuri. La şcoală, ea a găsit
se chinuia la cursurile obligatorii, cum ar fi
„Medicina populară mexicană”. Dar la biroul apărătorului
lucrurile nu puteau fi mai grave. Ea a ajuns rapid
s-a trezit lucrând cot la cot cu criminali înrăiţi.
care reprezentau avocaţi ai apărării care reprezentau persoane precum
criminali, violatori şi tâlhari înarmaţi. Contrastul
a fost ameţitor pentru o tânără studentă de la
suburbiile clasei de mijloc din Riverside County.
Cu diploma de licenţă terminată, Lane a continuat
munca ei la biroul apărătorului. Deja familiarizată cu
slujba, ea s-a apucat direct de îndatoririle sale, mai întâi cu
cazuri de infracţiuni minore şi apoi de crime. Era cunoscută
ca un investigator neînfricat, care nu se temea să ridice un telefon.

sau să bată la uşa martorilor, chiar dacă aceştia nu erau de acord.
nu voiau să vorbească. Dacă era pusă pe butuci de poliţie sau de procurori pe
cereri de descoperire, ea era mai mult decât dispusă să deranjeze
să-i determine să se conformeze. De-a lungul timpului, s-a căsătorit şi
a devenit Jeanne Painter şi în curând a avut un băieţel.
Jeanne Painter era lucidă atunci când venea vorba de ea.
clienţii, majoritatea dintre ei fiind vinovaţi ca şi cum ar fi fost acuzaţi,
de multe ori de crime de o natură de neiertat. Cu toate acestea,
unii nu erau vinovaţi, iar alţii aveau deseori o pedeapsă excesivă sau
acuzaţii false suplimentare. Era evident pentru
Painter că, odată prins în maşinăria de
sistemului judiciar american, nu aveau nicio şansă,
mai ales cei care nu aveau mijloacele necesare pentru a angaja un avocat privat.
avocat privat. În această privinţă, ea putea avea simpatie pentru
clienţii ei fără să simpatizeze cu ei. Ea nu era
iubitoare de „băieţi răi", dar s-a ataşat de câţiva clienţi după ce a
lucrând cu ei timp îndelungat, luptând cu ei.
în tranşee în numele lor.
Când Clayton Adams s-a alăturat biroului apărătorului în
1977, cei doi făceau frecvent pereche în cazuri, cizelând
cauze adesea fără speranţă, în căutarea celor mai bune soluţii.
înţelegere posibilă pentru clientul lor. Ea îi admira pragmatismul
şi hotărâtă abordare a apărării. Munca o atrăgea
la sensibilitatea morală a lui Painter în multe dintre aceleaşi
niveluri pe care le-a avut pentru cea a lui Adams. „Nu cred că nici unul dintre noi
ar fi putut vreodată să acuze pe cineva", a spus ea.
După ce s-a căsătorit de tânără, Painter a divorţat în 1974 şi
din nou singură la vârsta de 25 de ani. Transportând
cu încredere în sine, Painter a întors o mulţime de capete
şi a atras din când în când comentarii nedorite din partea
bărbaţii din jurul ei. Dar Jeanne a păstrat întotdeauna o atitudine profesională,
întâlnindu-se doar cu persoane din afara profesiei sale. Când s-a recăsătorit
în 1978, cu un tânăr pe nume John Ditsch, puţini au fost cei din
din biroul apărătorului au avut vreo idee. Ea a continuat să folosească
numele Painter şi nu a mai vorbit niciodată despre bărbatul pe care l-a cunoscut.
colegii nu l-ar fi întâlnit niciodată.
DUPĂ O DUZINĂ DE ANI DE MUNCĂ LA RIVERSIDE
SISTEMUL DE JUSTIŢIE PENALĂ din Riverside, Painter a devenit un
o prezenţă fixă în jurul închisorii judeţene. Rareori avea vreun
probleme cu cei care supravegheau captivitatea clienţilor ei.
Dar, în Vista, Painter se afla pe pământ străin, având de-a face cu un grup de oameni din San
Diego, care şi-au extins antipatia faţă de ucigaşii de poliţişti
pentru a-i include şi pe cei care îi apărau. În timp ce vizitatorul
percheziţiile vizitatorilor la închisoarea din Riverside County deveniseră rapide,
de rutină pentru Painter, acestea erau mult mai
amănunţite şi consumatoare de timp în Vista. Ea şi-a răcit
călcâiele pentru lungi perioade de timp în sălile de interogatoriu, aşteptând ca
clientul ei şi s-a întâlnit cu gardieni care au strigat „timpul s-a terminat"
cu o finalitate rece.
Nu a trecut mult timp până când Painter a decis să facă o
să ia atitudine împotriva gardienilor. Plecând din instituţie după o vizită

cu Smith, Painter i-a cerut adjunctului de serviciu să se întoarcă
un casetofon, pe care ea îl lăsase la
gardienilor la intrare. Desigur, a spus adjunctul, înmânându-i
înapoi casetofonul. În timp ce ea se îndrepta spre uşă,
Painter a observat că banda din reportofon era
lipseşte. S-a întors înapoi. „Unde este caseta care era în
aici?”, l-a întrebat ea pe bărbat.
Adjunctul i-a făcut un zâmbet şi a ridicat din umeri. „Nu
nu era nicio bandă în ea când am luat-o”, a spus el.
Painter a făcut câţiva paşi spre bărbat şi l-a fixat
cu o privire hotărâtă. „Dă-mi înapoi nenorocita mea de
bandă”, a spus ea.
Zâmbetul s-a dizolvat de pe faţa bărbatului. „Dă-mi
să verific”, a spus el. A deschis un sertar, a scos caseta
bandă şi i-a dat-o lui Painter. A plecat fără să se mai
cuvânt, dar îşi trasase o linie în nisip. Lucruri
nu s-au îmbunătăţit prea mult pentru ea după aceea, dar cel puţin
nu s-au înrăutăţit. Deocamdată.
PROBLEMELE DINTRE GEORGE SMITH ŞI
TEMNICERII ÎNCEPUSERĂ IMEDIAT. În decurs de o săptămână de la
sosirea sa la închisoarea Vista, la sfârşitul lunii mai 1981, Smith a avut
a scris o declaraţie scrisă de mână în faţa instanţei, în care se plângea
despre tratamentul la care a fost supus. „De când mă aflu în această închisoare am
am fost încătuşat în toate cazurile, cu excepţia exerciţiilor fizice. Nu am avut parte de nicio altă
deţinut din această unitate este tratat în acest fel, spre deosebire de mine personal.
cu excepţia fraţilor Harven.” De asemenea, Smith
s-a plâns: „Mi s-a spus că, chiar şi atunci când familia mea
mă vizitează, voi fi încătuşat ca un animal”. De asemenea, el a protestat
că temnicerii se amestecă în vizitele sale în unitate.
bisericii. „Sunt destul de consternat de acest tratament şi
solicit să înceteze”.
Cu declaraţia în mână, Clayton Adams a târât
şef al închisorii Vista, căpitanul Robert DeSteunder, în
instanţă pentru a răspunde acuzaţiilor de tratament inuman al
clientului său. Ceilalţi avocaţi ai apărării s-au alăturat rapid
la plângere. Adams ştia că punctul său de influenţă cu
DeSteunder: Orice acţiune care interferează în mod nerezonabil cu
capacitatea unui acuzat de a participa la pregătirea
la pregătirea propriei apărări poate duce la anularea procesului. Ultimul
ultimul lucru pentru care un gardian ar fi vrut să fie responsabil era să provoace
un proces anulat. Adams şi-a concentrat plângerea asupra excesului de
excesivă a cătuşelor, în special pe politica închisorii conform căreia inculpaţii
să aibă doar mâinile de scris dezlegate în timpul vizitelor cu
avocaţii şi anchetatorii lor. Adams a mai citat şi
refuzul închisorii de a-i oferi lui Smith un lanţ metalic de un metru şi jumătate de înălţime.
dulap de arhivare pentru documentele sale legale, o cerere pe care DeSteunder
caracterizată sec ca fiind „nerezonabilă”.
Când Adams l-a provocat pe DeSteunder să caracterizeze
atitudinea adjuncţilor faţă de deţinuţii lor, căpitanul
a fost remarcabil de sincer. „De ce ne mai deranjăm cu un
proces?”, a fost sentimentul general în rândul trupelor,

a raportat DeSteunder. „Este evident că aceştia sunt
oamenii care au făcut-o. Au fost fugăriţi de la bancă
jaful băncii până la momentul arestării. De ce irosim
banii contribuabililor pentru a merge mai departe cu această şaradă?”
DeSteunder a continuat să adauge că Smith nu făcea decât să facă
lucrurile şi mai rău, adresându-se în mod repetat adjuncţilor ca
„băiete”.
„Tratament inuman al suspecţilor acuzaţi” a rulat în pagina
titlul din Vista Press a doua zi. Iritat de
de presă şi îndemnat puternic de judecătorul Hennigan
să evite orice comportament care ar putea duce la anularea procesului.
închisoare a cedat în majoritatea problemelor, cu excepţia depunerii
dulap.
Adams şi-a îndreptat apoi furia asupra adjuncţilor din San Diego
care asigurau paza tribunalului, cerându-i lui Hennigan să respingă
până la ultimul executor judecătoresc pentru comportament necorespunzător. În timp ce
Hennigan a respins cererea, el a dat ordine severe
în ceea ce priveşte comportamentul recent. Aceştia trebuiau să „evite orice manifestare
exprimare a opiniei prin expresia feţei” şi au ordonat
să nu mai vorbească cu reporterii despre avocaţii apărării.
Cu alte cuvinte, să înceteze să mai rânjească şi să îşi dea ochii peste cap în
în instanţă şi să nu mai vorbiţi de rahat despre avocaţii apărării.
cu reporterii pe hol. Şi orice executor judecătoresc a scris
„Ucigaşi de poliţişti” pe foaia de şedinţă în loc de
numele acuzaţilor ar face bine să înceteze cu prostiile astea.
chiar acum, de asemenea.
Michael Lloyd a dat mari bătăi de cap închisorii cu
cererea de succes a lui DeSteunder de a dubla numărul
orele de vizită pentru Chris Harven şi, prin extensie, pentru toţi
ceilalţi deţinuţi, pentru a respecta linia directoare a statului de două ore de
perioade de vizită de treizeci de minute pe săptămână.
Chris Harven a avut ocazia de a-şi exprima dispreţul faţă de
deputaţii de la Vista pe deplin afişat într-o dispută care a implicat
confiscarea unui caiet de notiţe după ce a fost acuzat de
că a transmis un bilet unui coleg deţinut fără permisiune. În
în faţa judecătorului Hennigan, adjunctul Rosall a declarat că
Harven l-a „constrâns” pe un custode fără experienţă să treacă
biletul pentru el. „Pot să vorbesc acum?” a întrebat Chris
nerăbdător după ce Rosall a terminat. „Nu este vorba de constrângere.
Asta este o minciună. Problema este că acest om a avut o
problemă de atitudine faţă de noi.” Chris şi-a luat carnetul de notiţe
înapoi.
Ca să nu fie lăsat pe dinafară, Alan Olson a făcut propria cerere pe
numele clientului său, după ce gardienii au pus capăt discuţiilor cu el.
jocuri de backgammon pe care Russ Harven le juca în mod frecvent cu
anchetatorul Roger Olson. Aceştia l-au avertizat pe Olson că
şi fratele său vor avea dreptul de vizită redus.
dacă vor mai aduce jocuri de societate. Olson
şi-a dus imediat protestul la judecătorul Hennigan.
„Cred că am dreptul să mă joc Go Fish, Old Maids, sau
Monopoly cu clientul meu.”

Olson a dus apoi cruciada sa cu tablele de table la reporteri
care se aflau în holul de afară, explicând că jocul de
jocul a fost „un relaxant” pentru clientul său care i-a permis să se relaxeze.
acestuia să participe mai eficient la strategia de proces. „Ei
pur şi simplu nu vor ca el să se distreze”, a adăugat el,
fără nicio ironie aparentă.
Două zile mai târziu, DeSteunder a transmis hotărârea lui Hennigan către
personalului închisorii într-o corespondenţă departamentală datată
16 februarie 1982. „Ca urmare a acţiunii în instanţă de astăzi,
se aplică următoarele: Deţinutul Russell Harven va fi
va putea să joace table şi cribbage cu prietenii săi.
cu investigatorul avocatului său în camera de interogatoriu.” Memorandumul
conţinea, de asemenea, o a doua instrucţiune din partea lui DeSteunder pentru
personalului său, care avea implicaţii mult mai grave:
„Anchetatorului Jeanne Painter i s-a ordonat să părăsească
medicamente de orice fel în maşina ei sau în altă parte atunci când
când intră în închisoare”.
DUPĂ CE A SUFERIT ATÂTEA ÎNFRÂNGERI UMILITOARE ÎN
TRIBUNALUL, ÎNCHISOAREA a văzut în 26 noiembrie,
1981, arestarea lui George Smith pentru marijuana, ca fiind prima arestare clară a lui George
Smith.
şansă clară de a riposta. Dar nu a fost nici pe departe
nici pe departe ultima. La 10 ianuarie 1982, la o săptămână după ce a început
mărturie a martorilor, adjuncţii de la închisoarea Vista au prins
George drogându-se din nou în celula sa, în mod esenţial
aceleaşi circumstanţe ca şi prima dată.
În raportul incidentului s-a notat că „există o posibilitate
că Smith ar putea să introducă ilegal narcotice în închisoare prin intermediul lui
vizitele de contact”. Raportul nu a făcut nicio menţiune specifică cu privire la
Painter, dar nu era necesar; singurele „vizite de contact”
lui George Smith i s-a permis erau cu avocatul său şi cu
investigator.
Un raport de incident din 30 ianuarie 1982, intitulat „Percheziţionarea lui
investigatoarei Painter” a notat că „În timp ce îi cerceta
poşeta am găsit un flacon cu prescripţie medicală care conţinea comprimate de
Donnatal”. În continuare se spunea că gardienii au avut
verificat în Physician's Desk Reference şi că „era
constatat că unul dintre ingredientele conţinute în Donnatal
este fenobarbitalul.” Gardienii au ţinut sticla şi
i-au înapoiat-o lui Painter când a plecat, dar numai după ce aceasta
după ce i s-a dat un avertisment sever. „Domnişoara Painter a fost
sfătuită din nou să nu aducă niciun fel de obiecte personale sau inutile
obiecte inutile sau inutile în închisoare.”
La 11 februarie, Painter a primit un nou proces-verbal.
„Investigatorul Painter a intrat în VDF pe 02-11-82 (joi).
în jurul orei 1917 pentru o vizită cu Smith”, a declarat
raportul de incident. „În timpul unei percheziţii a poşetei sale am
găsit un flacon cu prescripţie medicală plin pe jumătate cu comprimate de
Donnatal”. Painter a fost avertizat din nou. La doar două zile
mai târziu, George Smith a fost prins fumând marijuana în
celula sa pentru a treia oară. Faptul că Smith

incidentele cu marijuana ale lui Smith au corespuns cu vizite din partea lui
investigator i-a convins pe gardienii din Vista că Painter era
cel care o introducea ilegal.
Painter a negat cu vehemenţă orice abatere şi
s-a plâns lui Adams că temnicerii îl hărţuiau pe
ei, împiedicându-i capacitatea de a se pregăti în mod corespunzător pentru
apărarea lui Smith. În decurs de o săptămână, Adams a depus o
proces împotriva lui John Duffy, şeriful din San Diego.
County. Adams a citat închisoarea pentru o serie de documente.
înregistrări, inclusiv „Rapoartele referitoare la vizitele în închisoare la
petiţionarului de către avocatul de faţă sau de către investigatorul avocatului,
Jeanne Painter; în special rapoartele referitoare la acuzaţiile,
sugestii sau suspiciuni privind contrabanda de contrabandă în
în instalaţiile închisorii de către avocatul de faţă sau de către anchetatorul avocatului.
sau de către investigatorul avocatului, Jeanne Painter.” Ceea ce a primit în
răspuns la cerere a inclus un document pe care Painter
ar fi preferat să nu fie introdus în instanţă
în dosar.
Raportul de incident datat 27 noiembrie 1981, o zi
după prima arestare pentru marijuana a lui George Smith, menţiona că
când Painter a sosit pentru o vizită cu Smith, o femeie
adjunctă a fost chemată pentru o percheziţie de rutină. După ce
nu a găsit nimic asupra persoanei lui Painter, gardianul a scris:
Am efectuat, de asemenea, o percheziţie de securitate a servietei sale.
în timpul căreia am observat mai multe pachete de fotografii.
Cercetând aceste fotografii am găsit aproximativ
douăsprezece fotografii cu domnişoara Painter goală în diferite poziţii.
Painter a declarat: „sunt pentru soţul meu”.
În acel moment, gardianul a returnat fotografiile şi
„a sfătuit-o pe domnişoara Painter să nu-i arate fotografiile
clientului şi că efectele personale inutile nu ar trebui să
să fie aduse în închisoare”.
Avocatul din oficiu din Riverside, Malcolm MacMillan, şi-a trimis avocatul din oficiu, Malcolm MacMillan.
anchetator şef, Theron Bursell, la Vista pentru a cerceta cazul.
acuzaţiile. Painter a negat cu înverşunare că deţinuţii ar fi avut
găsit vreodată astfel de fotografii şi că acuzaţia a fost o
o invenţie completă a unor adjuncţi răzbunători din San Diego.
Potrivit lui Painter, singurele fotografii pe care le-a avut vreodată
luate în închisoare au fost ale ei şi ale fiului ei fiind
botezat în portul Long Beach. Nu s-a luat nicio măsură
împotriva lui Painter. „Nu a fost nimic pe care [Bursell] să poată
să vină cu ceva care să justifice faptul că am făcut ceva
în legătură cu asta”, a spus MacMillan.
Dacă fotografiile ar fi fost de la un botez pe ocean,
ea însăşi „goală în diverse poziţii” sau ambele, spunea multe
despre cât de mult a căzut Jeanne Painter sub vraja
lui George Wayne Smith şi gradul de manipulare
de care acesta era capabil.
ÎN MOMENTUL ÎN CARE PROCESUL A FOST MUTAT DIN

RIVERSIDE, JEANNE PAINTER îşi petrecuse deja zeci de ani de când a fost mutată din RIVERSIDE.
ore în camere de interogatoriu mici, fără ferestre, cu
George Smith. Asta era doar viaţa unui anchetator
care lucrează la un caz complicat care implică un număr mare de
de dovezi. Dar odată ce lucrurile au fost mutate la
Vista, lumea lui Painter a fost dată peste cap. În Riverside,
Painter a fost înconjurat de o mulţime de oameni, personal şi profesional
de sprijin profesional şi profesional. Indiferent cât de sumbru şi de lipsit de speranţă era
de cazuri, indiferent cât de mulţi martori ar putea fi
i-au trântit uşile în nas, indiferent de cât de
epuizantă a volumului de muncă, Painter se afla într-un birou plin de
oameni care erau de partea ei şi cu care putea
să-şi descarce frustrarea, să obţină răspunsuri la problemele ei şi să
să împărtăşească un umor de prost gust. Chiar şi „partea cealaltă”, „cealaltă parte”, a
procurorii şi adjuncţii de la Riverside care conduceau închisoarea.
şi tribunalul, puteau de obicei să se bazeze pe ei pentru un salut
sau o glumă ocazională. Iar la sfârşitul zilei, ea
putea să se întoarcă acasă, în apartamentul ei şi la
dragostea necondiţionată a fiului ei sau să iasă la un pahar de vorbă cu un prieten.
prieteni sau să ia cina cu părinţii ei, care locuiau în
din apropiere.
În Vista, toate acestea au dispărut. Painter se afla într-o situaţie ostilă
teritoriu ostil. Adjuncţii care păzeau închisoarea şi tribunalul
au fost neobosit de nepoliticoşi şi agresivi. Lucrurile au
deveniseră atât de urâte între apărare şi acuzare.
încât tot ce putea spera de la procurorul de obicei
amabili Hanks, Ruddy şi Curfman era o politeţe rece.
Îi cunoştea pe Michael Lloyd şi, într-o măsură mai mică, pe Alan
Olson, dar aceştia se înecau în propriile lor sarcini de lucru;
îşi dedicau timpul propriilor clienţi, nu al ei. Ea
îi plăcea de Clayton Adams, unde încă mai putea să obţină
ceva simpatie şi sfaturi, dar Adams se lupta cu
dureri fizice şi era prea îngropat sub stresul propriilor sale
situaţie pentru a-i fi de mare ajutor şi sprijin lui Painter
în afara contextului procesului în sine. Un
membru al personalului în vârstă de optsprezece ani din cadrul Serviciului Public
Apărător Public, pe nume Debbie Rose, a fost desemnată să se ocupe de
asistarea lui Painter şi ambele au fost de ajutor cu volumul de muncă
şi a oferit o companie suplimentară, dar cele două
se aflau la aproape o generaţie distanţă. În cea mai mare parte, Vista
a fost o existenţă singuratică din punct de vedere emoţional pentru Painter.
Încercările ei de a contacta martorii acuzării au fost întâmpinate
cu un nivel de furie şi de respingere pe care nu le mai avusese niciodată.
experimentat în niciun alt caz înainte. A fost în întregime
de înţeles că oamenii care fuseseră răpiţi,
au fost împuşcaţi, li s-au înfipt arme în faţă, li s-au înfipt maşini în
în intersecţii, gloanţe trase prin parbrize, sau
li s-a ordonat să se lase la pământ, ar putea fi
să fie reticenţi în a vorbi cu un anchetator care apără
omul pe care îl consideră responsabil. Dar în loc de un „îmi pare rău,

dar chiar nu vreau să vorbesc cu tine”, Painter era acum
primea acum o mulţime de „Nu trebuie să vorbesc cu tine, aşa că du-te dracului”.
„nu vreau să vorbesc cu tine, doamnă”. Angajaţii băncii erau
aveau ordin de la Security Pacific să nu vorbească cu ea,
iar zecile de poliţişti care erau înregistraţi fie ca fiind
victime sau martori... ei bine, asta nu avea să se întâmple niciodată.
se va întâmpla. Cu o rată de succes care se situa chiar deasupra
zero, Painter a petrecut multe momente lungi uitându-se fix în ochii ei.
telefonul din camera de motel întrebându-se de ce ar fi trebuit să încerce.
Să pună mâna pe probe sau pe documente de descoperire
de la procuratură şi de la poliţie era la fel de greu de obţinut.
frustrant. Fără e-mail, internet sau telefoane mobile în
existenţă, obţinerea accesului la acestea presupunea adesea aşteptarea
ca plicurile să sosească prin poştă sau să străbată toată ţara.
traficul îngreunat din Inland Empire pentru a ridica cutii şi
documente de la birourile din faţa laboratoarelor de criminalistică, a birourilor şerifului
birouri ale şerifilor sau ale procurorului. De prea multe ori, ei nu erau acolo ca
promis. Aşa că trebuia să se întoarcă. Şi înapoi.
Traiul în camera de motel o obosea.
Zilele de lucru de 14 ore şi călătoriile cu VW Bug-ul ei înapoi.
între Riverside şi Vista o făceau să se rupă.
nervii. Îi era dor de casa ei, de colegii de serviciu, de
familia, prietenii ei. Îi era dor de copilul ei. Totul a ajuns la un
într-o zi, în timp ce făcea un drum scurt cu maşina de la
de la motel la închisoare pentru a se întâlni cu George Smith.
Se simţea neliniştită în acea dimineaţă. Stând la un
semafor, o teroare fără nume a cuprins-o brusc.
Pictor. Abia putea respira, se simţea complet paralizată,
era sigură că ceva teribil urma să se întâmple.
Cumva, a reuşit să negocieze cu VW-ul pentru a intra într-un
în parcarea unui magazin şi să cumpere o Cola.
Tremurând, şi-a continuat drumul spre închisoare. Odată închisă
în camera de interogatoriu înghesuită, aşteptându-l pe Smith,
Jeanne s-a prăbuşit. Locul se simţea la fel de strâmt ca un sicriu
care este coborât în pământ. A sărit de pe scaun
şi a început să bată în uşă, strigând: „Lăsaţi-mă să mă
afară! Lăsaţi-mă să ies!” Când au deschis uşa, ea
a trecut de gardian şi a fugit din închisoare. Nimeni
nu a întrebat-o dacă e bine. Nimănui nu i-a păsat.
Înapoi la motel, un Clayton Adams alarmat a încercat să se apropie de ea.
a calmat-o, i-a dat un Valium şi a îndemnat-o să meargă la un medic.
un doctor. Ea a mers la doctor. I-au dat o reţetă pentru un
sedativ, fenobarbital, în principal pentru a o ajuta să doarmă. Nici unul
nu a ajutat prea mult. Atacurile au continuat, iar
nivelul de bază al anxietăţii crescând pe zi ce trece. Ea
scăpa la Riverside ori de câte ori putea, dar odată întoarsă
în Vista, totul a început din nou. Călătoriile la
la tribunal au devenit exerciţii de teroare pură. Erau
nu existau feţe prietenoase sau oameni cu care să poată vorbi despre ceea ce se întâmpla.
prin ce trecea. Cu excepţia unuia singur.
Curând, vizitele la închisoare cu clientul ei au fost mai mult decât doar

o altă oprire în ziua ei plină. Timpul petrecut cu Smith
a devenit un refugiu pentru a scăpa de furtuna emoţională care se dezlănţuia în interiorul ei.
şi de animozitatea îndreptată împotriva ei din exterior. El
o liniştea, îi dădea sfaturi utile şi o asculta cu răbdare,
în timp ce o privea înapoi cu ochii lui căprui şi plini de suflet. El
citea din scripturi, se ruga cu ea şi îi spunea să caute
mângâiere în Domnul Isus Hristos. Ea a făcut-o, şi de-a lungul
împreună cu fiul ei, a participat la o slujbă de botez oceanic în
Long Beach Harbor, la fel cum făcuse şi George cu
Calvary Chapel la Pirate's Cove cu aproape un deceniu înainte.
George a ajutat-o cu sarcinile banale de
munca de investigaţie. În loc să stea singură pe scaunul de la motelul ei
patul motelului, adunând dosare de probe, ea a adunat
teancurile enorme de rapoarte ale poliţiei, de rapoarte preliminare la proces
transcrieri, declaraţii ale martorilor şi note de interogatoriu şi
şi le-a adus la închisoare. Au petrecut ore întregi împreună
organizând marea masă de documente în cutii cu trei inele.
caiete cu trei benzi. Atâta timp cât păreau ocupaţi, gardienii îi lăsau pe
să rămână, dar numai pentru că erau nevoiţi. În
sala de judecată, stăteau unul lângă celălalt, George ajutând adesea
să localizeze din mers anumite documente, după cum era nevoie de către
Adams.
După toate mărturiile, George Smith putea fi cu adevărat grijuliu,
generos şi sincer în dorinţa sa de a-i ajuta pe ceilalţi. Dar
exista şi cealaltă latură a lui George, care prea adesea
ieşea la suprafaţă. Era dorinţa de a-i pune pe cei din jurul său
la riscuri mari pentru un câştig mic. În cazul lui Harven
fraţilor Harven, şi-au pierdut libertatea. În cazul familiei Delgado
i-a costat viaţa. Cu Jeanne
Painter, i-au fost cariera şi reputaţia. Când a venit vorba
de fraţii Harven şi Delgado, George Smith a avut
făcut deja tot răul pe care îl putea face.
Dar în cazul lui Jeanne Painter, mai erau încă multe de făcut.
să vină.

16

ÎN NUMELE POPORULUI

4 ianuarie 1982. Vista, California.
LUNI, 4 IANUARIE 1982, APROAPE DOUĂZECI DE OAMENI AU FOST UCIŞI DE O FEMEIE.
luni după ce GEORGE Smith a atacat la
Security Pacific Bank strigând: „Toată lumea să lovească în
la podea”, procurorul districtual adjunct Kevin Ruddy s-a ridicat
s-a ridicat în picioare pentru a spune juriului de ce cei trei bărbaţi din faţa lui
meritau să fie condamnaţi la moarte. Ruddy a fost atent
de a nu supraîncărca juriul cu detalii despre haosul din acel moment.
zi. Cu vocea sa blândă, adesea monotonă, el a
a început prin a prezenta juriului acuzatul.
„Avem de-a face cu un jaf bancar. Dar cum se face un jaf de bancă
începe un jaf de bancă? Trebuie să înceapă cu oameni. Doamnelor şi domnilor
doamnelor şi domnilor, a început cu cinci oameni.” George, Chris şi
Russ l-au privit cu atenţie. „Acei trei oameni care stau la
masă care sunt judecaţi pentru aceste crime”, a spus el,

stând lângă tinerii bine îngrijiţi, în costumele lor.
şi cravate. „Aspectul lor este oarecum diferit astăzi
decât a fost la 9 mai 1980. Veţi observa o
fotografie lângă boxa martorilor.” El a făcut semn către
un afişaj cu trei fotografii color mărite, trei
de un metru înălţime şi un metru lăţime, ale fiecăruia dintre inculpaţi.
făcute la câteva ore după ce au fost capturaţi. Contrastul era
profund. Chris Harven, murdar şi încă îmbrăcat în hainele sale ude.
hanorac şi mănuşi albastre supradimensionate, privea fără emoţie
la aparatul de fotografiat. Russell Harven era murdar, într-o haină ruptă şi cu un costum de baie.
cămaşă ruptă şi blugi rupţi, cu părul şuviţos, umerii
cocoşaţi şi cu braţele întinse de pe cadrul său slab ca şi cum ar fi
un fel de monstru de mlaştină din Appalachia. George Smith
a fost arătat fiind sprijinit în poziţie aşezată într-un
pat de spital de către un medic de la camera de urgenţe, cu firele EKG
lipite de piele, o perfuzie intravenoasă în braţul stâng.
Părul îi ieşea în afară în mod sălbatic, iar pe faţa lui rotundă se citea
expresia unui om care ştie că nu mai are nicio speranţă.
„Aceşti cinci oameni care s-au adunat pentru a jefui o bancă.
erau cu toţii prieteni”, a spus Ruddy. „Printre ei se numărau şi cei doi
două perechi de fraţi şi creierul operaţiunii, George
Smith”.
Deşi Ruddy a lăsat ca evenimentele din acea zi să ofere cea mai mare parte a
dramatismul, el nu era mai presus de un fler pentru teatru.
atunci când venea vorba de probele fizice aduse pentru a
pentru a puncta cazul său. Întinse pe o masă se aflau
arsenalul criminal de arme de foc şi bombe artizanale.
Ruddy a ţinut în mână pistolul Heckler .308, negru de fum. „George
Smith s-a înarmat cu acesta, un pistol militar de calibrul 30.
de asalt militară de 30 de grade.” El a ridicat arma de revoltă recuperată de la Baldy
Notch Road. „Manny Delgado s-a înarmat cu aceasta, o armă de
o puşcă de vânătoare de calibrul 12.” Unii juraţi au fost vizibil
au tresărit vizibil la vederea armei cu aspect vicios. El
a arătat arma AR-15 a lui Billy Delgado, care nu a fost trasă, şi arma de vânătoare a lui Billy
Delgado.
„Shorty” AR-15 folosit de Russell Harven. Absent din
masă era Heckler-ul lui Chris Harven, folosit de Manny Harven.
în timpul urmăririi şi ambuscadei. Acesta nu a fost niciodată
găsit niciodată.
Ruddy a ridicat apoi o ladă cu cutii de muniţie.
„Evident, cu o mulţime de puşti şi pistoale, au nevoie de
de muniţie”, a spus el. „Sute şi sute şi sute şi sute de
sute de cartuşe de muniţie”. Cu asta, Ruddy
a răsturnat cutia, vărsând zeci de cartuşe goale de gloanţe.
cutii de gloanţe pe masă.
Ruddy s-a concentrat apoi asupra ambuscadei din Lytle Creek care
l-a ucis pe Jim Evans, singura acuzaţie care ar fi putut trimite pe
Norco 3 în camera de gazare. Ruddy a arătat o fotografie a
unitatea lui Evans cu găurile de glonţ prin parbriz.
„James Evans a reuşit să se salveze din acea
vehicul”, a spus Ruddy, ridicând revolverul 357 al lui Evans.

de pe masă. „Şi James Evans a scos un pistol mai degrabă
mică şi jalnică armă... şi a început să lupte.
cu aceasta, luptând pentru viaţa lui. James Evans era obişnuit
să lupte pentru viaţa lui. James Evans fusese un soldat verde.
Beret în Vietnam.” După ce a menţionat că Evans a fost capabil să
rănit pe Chris Harven, Ruddy a scăpat singurul lucru cu adevărat
surpriză a zilei. „A fugit în spatele maşinii sale şi
s-a ghemuit, şi-a descărcat pistolul, l-a încărcat din nou şi
s-a ridicat pentru a lupta din nou. Şi un glonţ tras de Russell
Harven a intrat în James Evans în dreptul ochiului şi a explodat în
creierul lui şi James Evans a murit.”
La masa apărării, Russ a răsucit absentă
şi întindea o bandă de cauciuc în jurul degetelor, în timp ce el...
ajunsese să facă aproape în mod constant în timp ce se afla în
sala de judecată. Şi-a ridicat privirea la menţionarea numelui său. Acesta
era prima dată când acuzarea îl numise în mod oficial pe
pe trăgătorul lor. Dintr-o dată, Russ s-a simţit ca şi cum singurul mort...
mort din cameră. „Russell Harven vă va spune că el
purta această armă”, a spus Ruddy, ridicând pistolul „Shorty”.
AR cu o mână, „această armă care l-a ucis pe James Evans”.
Ruddy şi-a încheiat deschiderea ţinând „Shorty” într-o singură mână.
mână şi pistolul .357 al lui Jim Evans în cealaltă. „Doamnelor şi domnilor
domnilor, nimic nu poate descrie evenimentele mai bine decât
dovezile fizice... ceea ce avea Jim Evans.” A făcut o pauză,
ţinând revolverul mic pentru ca juriul să-l vadă. El
apoi a întins AR-ul „Shorty”, care arăta rău. „Şi ce
aveau aceşti oameni.”
După ce Ruddy şi-a încheiat pledoaria introductivă, toţi cei trei avocaţi ai apărării au început să vorbească.
avocaţi au ales să amâne prezentarea argumentelor lor.
comentariile de deschidere până când acuzarea şi-a încheiat pledoaria.
A fost clar încă de la început că bătălia pentru vieţile
celor 3 din Norco urma să se desfăşoare pe două fronturi: cine
a tras primul în faţa băncii, poliţiştii sau hoţii,
şi cine a tras glonţul care l-a ucis pe Jim Evans. Alan Olson
a rezumat poziţia apărării pe ambele fronturi, în afara
sala de judecată după deschiderea lui Ruddy. „Toate datele balistice ale acestora
arată este că suspecţii şi poliţiştii au tras.
Balistica noastră dovedeşte că au fost poliţiştii”.
MARTORII DE DESCHIDERE AI ACUZĂRII
AU FOST MEMBRII DE FAMILIE ai acuzatului şi ai morţilor.
Singurul scop al lui Ruddy a fost să stabilească faptul că cei trei
inculpaţi şi fraţii Delgado morţi au fost cu toţii
prieteni şi că Smith şi Chris Harven deţineau loturi şi
multe arme. Fostele soţii ale lui George şi Chris aveau
s-au recăsătorit amândouă de la jaf. Hanne Smith era acum
Hannelore Palmer, iar Lani Harven devenise Galena
Thomas. Amândouă au apărut în faţa acuzării, dar numai
pentru că nu au avut de ales. Apărarea s-a folosit de
ocazie pentru a strecura mărturii de la ambele, care, în
opinia lor, foştii lor soţi erau persoane nonviolente.

Ruddy a contestat această afirmaţie la reaudierea lui Lani.
„Doamnă Thomas, în ceea ce priveşte părerea dumneavoastră despre George Smith ca fiind nonviolent, v-ar schimba părerea dumneavoastră despre el dacă
dacă aţi afla că a planificat şi a executat un atac la o bancă.
jaf la o bancă?”
„Aş obiecta, onorată instanţă”, a strigat Clayton Adams.
„Putem să ne apropiem de bancă pe această temă? Cred că avem nevoie de
să stabilim nişte reguli de bază cu privire la modul în care
avocatul trebuie să abordeze mărturia de caracter. El nu
nu pare să înţeleagă deloc.”
Mărturia soţiei lui Manny Delgado, Juanita Delgado,
şi a tatălui, Manuel Sr., au fost lucruri care au dat de gândit, amintindu-le
pe toţi cei din sala de judecată că Norco şi-a pus amprenta.
nu doar asupra ofiţerilor de poliţie implicaţi. Din nou,
Adams a folosit interogatoriul încrucişat pentru a pune unele
temeiuri pentru afirmaţia sa că poliţia a fost
agresori şi că au acţionat cu forţă excesivă. „Dna.
Delgado, îmi dau seama că acest lucru este, probabil, puţin dificil pentru dumneavoastră”.
a început Adams. „Dar, în ceea ce priveşte moartea lui Manny, vă rog.
ştiţi cum a murit?”
„A fost împuşcat de o echipă SWAT”, a răspuns Juanita.
cu blândeţe.
„Ştiţi de câte ori a fost împuşcat sau cum a fost împuşcat?
câte răni avea în corp?”
„Nu chiar.”
„Au fost peste şaizeci, nu-i aşa?”.
Alan Olson a încercat să stabilească ceea ce ar fi fost o altă
tema recurentă a apărării: să dea vina pe Manny
ori de câte ori era posibil. A fost în toate cele trei acuzaţii
să îl înfăţişeze pe Delgado ca fiind complet nevinovat.
scăpat de sub control după ce a asistat la moartea micuţului său copil.
fratelui său în faţa băncii. Când Manuel Sr. a luat
la bară, Olson l-a întrebat dacă cei doi fii ai săi au fost apropiaţi.
Manny Sr. a spus că da. „Ce efect credeţi că are
faptul că unul dintre ei a fost martor la moartea celuilalt?
ar fi avut asupra celui care a rămas în viaţă?” Olson
a întrebat.
„Cred că l-ar fi înnebunit”, a spus tatăl celor doi.
băieţi morţi a spus.
LA DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE LA ÎNCEPEREA PROCESULUI, PRIMUL LUCRU IMPORTANT
martor important a fost adus la bară. Ostaticul Gary Hakala's
mărturia lui Hakala a fost esenţială pentru acuzare dacă voiau să
pentru a obţine o condamnare pentru răpire. În afară de cei doi
mur
der, acuzaţia de răpire a fost cea mai importantă.
gravă. Mărturia lui Hakala ar fi trebuit să fie relativ
simplă, dar a întâmpinat probleme la interogatoriu.
Hakala era deja în căutarea înşelăciunilor atunci când
Alan Olson s-a ridicat pentru a începe interogatoriul. Prima dată s-au ciocnit
asupra mărturiei lui Hakala că a fost lovit în mod repetat
în cap cu tocul unui pistol de către Manny

Delgado. Ţinând în mână o copie a mărturiei lui Hakala de la
audiere preliminară, Olson l-a interogat cu privire la motivul pentru care el
nu a menţionat niciodată că a fost lovit în cap atunci când a fost întrebat
despre asta înainte.
„Am interpretat asta ca şi cum m-ar fi întrebat cea mai importantă
lucruri cu privire la ce mi s-a întâmplat când primul om
a intrat prima dată în dubă”, a explicat Hakala, care deja se
iritat.
„Nu ţi s-a părut important, atunci, că ai avut
fost lovit în cap?”
„Mi s-au întâmplat lucruri mult mai rele în ziua aceea decât...
să fiu lovit în cap cu o armă”, a răspuns Gary.
brusc.
Olson a făcut o pauză. „Domnule Hakala, dacă aţi dori să vă opriţi şi să
să luaţi o pauză în orice moment în timpul acestui interogatoriu,
vă rog să spuneţi acest lucru”.
„Continuaţi”, a spus Hakala, uitându-se fix la Olson.
Olson şi Hakala aveau să mai aibă şi alte răfuieli, dar ele
au fost doar un spectacol secundar pentru ceea ce era cel mai important.
parte a interogatoriului pentru apărare: Cine anume
l-a răpit pe Gary în parcarea de la Brea Mall?
Olson l-a întrebat pe Hakala dacă acuzarea a arătat vreodată
o fotografie a lui Manny Delgado. Hakala a spus că da. „Oare
ştiţi ce reprezenta acea fotografie?” a întrebat Olson.
„Era un om mort”, a răspuns Gary, referindu-se la
fotografia de autopsie care îi fusese arătată.
„Cine i-aţi spus domnului Hanks că era?”.
„I-am spus că era primul bărbat care a intrat în casa mea.
duba”, a spus Hakala, identificându-l în mod pozitiv pe Manny ca fiind cel
liderul reţelei şi principalul său torţionar în acea zi.
Olson a făcut semn către cei trei inculpaţi din
sala de judecată. „Vă amintiţi că aţi depus mărturie în sensul că
aţi văzut fotografii ale tuturor acestor bărbaţi de la dl.
Hanks înainte de audierea preliminară?”
„Am văzut fotografiile acestor bărbaţi.”
„Şi i-aţi spus domnului Hanks la acel moment, când a
v-a arătat acele fotografii, că aceştia nu erau
bărbaţi?”
„Aceşti bărbaţi care se află astăzi în sala de judecată nu sunt
bărbaţii care m-au ridicat iniţial”, a confirmat Hakala.
cu o convingere de 100%.
„Nici unul dintre ei?”
„Aşa este.”
„Arătându-vă numărul 19 de la People, îl recunoaşteţi pe acest bărbat?”.
a spus Olson, arătând poza de arestare a unui bărbat neîngrijit,
Russell Harven.
„Da.”
„Este unul dintre cei care v-au luat duba?”.
„Nu.”
„Sunteţi sigur de asta?”
„Da.”

Russell Harven a recunoscut pe casetă că el şi
fraţii Delgado au efectuat răpirea şi
dar acum Ruddy nu putea decât să privească cum se desfăşoară
singurul martor al acuzării a exclus definitiv fapta.
Harven.
Când a fost întrebat cum arăta unul dintre cei doi bărbaţi dispăruţi
Gary a spus: „Îmi amintesc că era tânăr şi de
de origine mexicano-americană”. Cu toate acestea, atunci când i s-a arătat un
poză de autopsie a lui Billy Delgado după incident,
Gary a spus: „În niciun caz, cu siguranţă nu este acelaşi tip”.
Olson a arătat apoi fotografii ale celor două maşini de fugă.
„Puteţi spune cu certitudine că nici această maşină care
pare a fi un Z/28 albastru, nici această maşină care pare a fi un Z/28 albastru.
să fie un Matador albastru au fost acolo?”
„Da.”
„Nu aveţi nicio îndoială în privinţa asta?”
„Nu.”
Olson a trecut apoi direct la subiect, referindu-se în parte la un
interviul destul de inofensiv pe care Hakala îl acordase unui ziar de doi bani.
tabloidul National Enquirer în schimbul a 500 de dolari,
bani despre care Hakala a spus că abia dacă acopereau înlocuirea
parbrizul spart al camionetei sale. „Vă amintiţi că în
vreunul dintre interviurile dvs., fie pentru National Enquirer,
la poliţie, la FBI sau la oricine altcineva, să fi spus vreodată cuiva
că încă vă temeţi pentru viaţa dvs. pentru că aţi crezut că sau
eraţi sigur că un om a scăpat?”
„Pot să vă spun asta chiar acum.”
„Ce poţi să-mi spui chiar acum?”
„Că eu cred că încă mai există un om în libertate.”
Cu asta, Hakala i-a dat apărării ceea ce nu a putut face.
procurorul nu vrea să fie introdus într-un proces: dovada.
teoria omului dispărut. Kevin Ruddy a ales să nu pună întrebări
Hakala în timpul reaudierii cu privire la afirmaţia sa categorică că
că a existat un al şaselea om implicat în crimă.
Insistenţa lui Hakala de a rămâne la povestea sa a spus multe
despre cine era el şi despre tot ceea ce a trecut ca om de afaceri.
copil. Nu supravieţuise faptului că rămăsese orfan la o vârstă fragedă
şi apoi a fost crescut ca un străin pe câmpiile înalte.
din Wyoming, fiind ezitant sau nesigur pe sine.
Gary Hakala era dur şi mai mult decât puţin încăpăţânat.
Ştia ce văzuse în acea zi, la naiba, şi asta
nu era Billy Delgado şi nici Russell Harven. În ceea ce priveşte
Gary era îngrijorat, trebuie să fi fost şi alţii.
implicaţi, şi asta a fost tot. Gary pur şi simplu spunea adevărul.
adevărul aşa cum îl ştia el mai bine.
În timpul depoziţiei martorilor băncii, câteva zile
înainte, apărarea a scos la iveală un aspect curios, dar aparent
neimportant, detaliu care acum începea să facă multă vâlvă
mai mult sens. Mai mulţi martori au declarat că au auzit
bandiţii să strige numele „Jerry” de mai multe ori.
în timpul jafului. Clientul James Kirkland a spus că

l-a auzit pe unul dintre ei strigând: „Jerry, să mergem, să mergem”.
Alţii au auzit „Jerry, ia banii” sau „Grăbeşte-te,
Jerry”. Gary Hakala a oferit că i-a auzit pe
numele „Arthur” şi „Tony” folosite în interiorul dubei.
Ruddy nu era prea îngrijorat; nu ar fi fost prima dată când
dată când infractorii foloseau nume false în timpul unui jaf. Dar
cu teoria bărbatului dispărut în joc, era clar
spre ce se îndreptase apărarea când a scos la iveală toate
toate menţiunile lui „Jerry”. Ar mai fi trebuit să treacă câteva luni
înainte ca această problemă să devină punctul central al uneia dintre cele mai ciudate
răsturnări de situaţie într-un proces care devenea deja mai ciudat cu
pe zi ce trece.
RUDDY ŞI JAY HANKS AU DECIS SĂ SPUNĂ POVESTEA
din 9 mai 1980, prin intermediul martorilor chemaţi în ordinea în care au fost chemaţi.
evenimentelor aşa cum s-au desfăşurat. Clienţi ai băncii şi alte persoane
au povestit că nişte bărbaţi mascaţi le-au înfipt puşti în faţă,
sertarele casieriilor golite cu o puşcă de vânătoare, fiind
au defilat în seif şi au aruncat toţi banii într-un depozit.
sac, şi un bărbat care se plimba pe jos strigând „timp”.
înainte ca bandiţii să fugă spre o dubă care îi aştepta. Singurul
tracţiune pe care apărarea a reuşit să o scoată din câteva dintre
martori timpurii a fost de a semăna îndoieli cu privire la care
partea care a început schimbul de focuri în faţa băncii. Mai mulţi,
cum ar fi clientul James Kirkland, au declarat că au crezut că
jefuitorii se urcaseră deja în interiorul dubei atunci când
au început împuşcăturile. Una dintre ele a declarat că l-a văzut pe Bolasky
stând în spatele unităţii sale şi trăgând în timp ce se afla încă în parcarea
parcare.
Cu toate acestea, alţii au susţinut versiunea acuzării
evenimentelor, mărturisind că au auzit focurile de armă care au aruncat în aer
de pe bara de lumini a lui Bolasky la câteva momente după ce a virat la stânga pe
Fourth Street. Parcarea aflată chiar în faţa băncii
de la intrarea în bancă era, de asemenea, plină de cartuşe de puşcă.
şi cartuşe de puşcă care se potrivesc doar cu cele ale suspecţilor.
în timp ce cartuşele de la cele două pistoale ale lui Bolasky erau
au fost găsite doar lângă vehiculul său, în mijlocul
Fourth Street.
Cu toate acestea, apărarea nu a avut altă opţiune decât să lovească
cu fiecare martor în parte, la fel cum Alan
Olson a spus că o vor face. „Există o mare întrebare în opinia mea.
minte cine a tras primul”, a declarat Olson reporterilor. „Am de gând să
contesta fiecare glonţ tras”.
La câteva minute după ce Gary Hakala a demisionat de la
din boxa martorilor, Glyn Bolasky şi-a ocupat locul în ea. Din nou,
Ruddy şi-a ghidat martorul prin evenimentele din acea zi.
Din nou, cei trei avocaţi ai apărării au încercat să discrediteze
mărturia. Apărarea a susţinut că Bolasky
a intrat în parcarea băncii, a ieşit din maşină şi
a deschis focul asupra dubei înainte ca suspecţii să tragă vreun foc de armă.
Neputând să zdruncine versiunea lui Bolasky cu excepţia
inconsecvenţe lipsite de importanţă, au recurs la atacuri asupra

caracterul său.
Clayton Adams a încercat să îl prezinte ca fiind un psihiatru cu probleme psihiatrice.
psihiatric instabil, cu o mâncărime la degetul de pe trăgaci. „Acum nu
nu mai lucrezi pentru departamentul şerifului, nu-i aşa?”
„Aşa este.”
„De fapt, ai demisionat din Departamentul şerifului?”
„Am demisionat.”
„Şi după ce aţi plecat din Departamentul şerifului, aţi...
aţi luat o altă slujbă?”
„Da.”
„Cu cine?”
„În oraşul Riverside, ca ofiţer de poliţie.”
„Şi aţi fost concediat de la acea slujbă?”
„Am fost”, a recunoscut Bolasky. Bolasky a explicat că, după ce
după ce l-a observat pe străzi, RPD a considerat că a avut
devenit o „răspundere indirectă” din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui
el în Norco şi l-a concediat pentru a evita să se implice financiar.
responsabilitate financiară.
„Aţi menţionat vreun comportament neregulamentar?” Adams a vrut să
să afle.
Bolasky a spus că nu a existat nimic în documentele de concediere
în acest sens. Când a fost presat mai târziu de Michael Lloyd cu privire la
detalii legate de concedierea sa de la RPD, Bolasky
a spus că „mi s-a spus doar că jaful de la banca Norco
ar fi putut să mă marcheze”.
„Şi v-au lămurit ce efect cicatrizant a avut acest lucru.
ar fi putut avea asupra ta?” a întrebat Lloyd.
„Foarte pe scurt. Au spus doar că împuşcăturile de la Norco, sau după
a fost împuşcat de cinci ori, sau în cinci zone diferite, şi uciderea
un subiect, s-ar putea să mă fi determinat [să nu mă mai înscriu la
munca în poliţie”.
La redirecţionare, Ruddy l-a întrebat pe Bolasky dacă rezilierea a avut
ceva de-a face cu performanţa sa în timpul
perioada de probă. „Au spus că performanţa profesională
în ceea ce priveşte orice lucru care a fost făcut greşit, ei
a spus, nu”, a răspuns Bolasky. „Totul mergea bine
în acel domeniu”.
Adams a atacat această caracterizare la re-contracarare. „Aţi
aţi indicat că nu v-aţi întâlnit sau nu v-aţi făcut
probaţiune?”
„Corect.”
„Dar au existat şi alte motive, nu-i aşa, care au fost
spus, fie în spatele uşilor închise, fie în alt mod.
mod?”
„Au fost şi alte motive care mi-au fost spuse, da.”
„Unul dintre motivele enunţate a fost comportamentul dumneavoastră neregulat?”
„Da. A existat un raport de evaluare. „
„Şi în acel raport de evaluare, s-a menţionat şi o neregulă
comportament din partea dumneavoastră?”
„S-ar putea să fi menţionat ceva referitor la condus”, a recunoscut Bolasky.
„A menţionat, de asemenea, o incapacitate din partea dvs. de a face faţă

cu negrii sau cu alte minorităţi?"
„Nu ştiu dacă a menţionat asta în acest mod", a răspuns
Bolasky. „A menţionat un element pe care este posibil să-l fi avut – dacă
îmi amintesc corect – un conflict cu privire la un minor de culoare."
Adams nu a avut nicio dovadă pentru a continua linia de
interogatoriu mai departe, un rezultat direct al faptului că îşi avusese
cererea de acces la rapoartele disciplinare ale poliţiei şi la
dosarele psihiatrice ale tuturor ofiţerilor de poliţie a fost respinsă aproape
cu doi ani înainte.
Cu mărturia sa încheiată, Glyn Bolasky îşi satisfăcuse toate
îndatoririle şi responsabilităţile legate de cariera sa în domeniul juridic
aplicarea legii şi a părăsit profesia, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Toate
că acţiunile sale eroice în faţa Securităţii Pacificului
Bank îi aduseseră au fost coşmaruri, o acuzaţie
că şi-a abandonat un coleg ofiţer şi o acuzaţie de abandon.
distrugerea carierei sale. Nu primise nicio recunoaştere
din partea Departamentului şerifului din Riverside County în cele două
ani de la schimbul de focuri de armă care aproape îl ucisese, doar o recunoaştere.
o ultimă insultă gratuită din partea lui Alan Olson. „Din partea lui
mărturie, ai crede că este un erou", a declarat Olson pentru
reporterilor după aceea. „Dar nimeni nu îl numeşte erou.
De ce se întâmplă asta? Poate că a avut un foc de armă la momentul respectiv".
Mărturia lui Chuck Hille a coroborat-o în esenţă pe cea a lui Bolasky.
El a povestit ce a găsit atunci când a ajuns pentru prima dată la
Bolasky. „Ajutorul de şerif Bolasky părea să intre în
şoc. Era palid şi alb. În timp ce vorbea, a făcut
puţin sens. A spus de mai multe ori că fusese lovit.
Sângele ţâşnea".
Pe 25 ianuarie, detectivul Andy Delgado a intrat în casa lui
sala de judecată purtând un costum închis la culoare şi o cravată în dungi, cu
părul crescut peste urechi, cu o barbă mare şi cu
ochelari de vedere cu ramă mare. Era un contrast puternic faţă de
cu barba curată, cu părul scurt şi cu părul scurt, care a fost în mod repetat
golit de mai multe ori puşca într-un grup de jefuitori de bănci în timp ce
în timp ce se afla sub focuri grele. Deşi bine îngrijit, Andy arăta
ca şi cum ar fi putut lucra sub acoperire pentru a
să se infiltreze într-un cartel de droguri mexican. În realitate, nu avea
nu prea făcea nimic legat de munca de poliţie de mai mult de un an.
săptămâni. După ani de zile în care a înotat în amonte împotriva a ceea ce
el vedea ca fiind rasism şi incompetenţă în rândul unora dintre poliţiştii săi.
colegi ofiţeri, Andy ştia că are nevoie de o pauză. El a fost
epuizat după ce s-a luptat cu ghearele şi cu ghearele pentru a apăra
pentru a se apăra încă de când era copil. Atunci când
psihiatru la care i se ordonase să meargă a recomandat
ca Delgado să-şi ia o perioadă de timp liber, Andy l-a acceptat.
a acceptat. A stat departe de departament, a luat şi
predat cursuri, nu s-a mai bărbierit şi şi-a lăsat părul să crească.
să îşi lase părul să crească. În această stare de purgatoriu al carierei, Andy
Andy Delgado a venit la bară.
După ce a fost acuzat că Andy le urmărea celula şi
privirea cu Chris Harven printre gratii la

din închisoarea Riverside County cu câteva luni înainte, inculpaţii
aveau o părere destul de proastă despre adjunctul pe care au încercat să-l ucidă.
pe Hamner Avenue. „El era cel pe care îl credeam cu toţii
era poliţistul psihopat tipic”, a spus Harven. Dar după ce
nouă ore în boxa martorilor, cea mai mare parte din ele pe
interogatoriului, apărarea nu a reuşit să facă nici un comentariu.
aceste sentimente. În ciuda personalităţii sale înflăcărate,
Andy a fost un client la fel de rece în instanţă cum fusese în trecut.
pe străzi. Ideea principală a poziţiei apărării a fost
că Andy a tras cu sălbăticie de la o distanţă atât de mare încât
de la o distanţă atât de mare încât una dintre alicele sale l-a rănit pe Glyn.
Bolasky. Alan Olson a mers chiar atât de departe încât a insinuat că a fost
a fost Andy cel care a împuşcat-o pe Jody Ann Tygart, în vârstă de 15 ani, în
în spate, în timp ce traversa Hamner, în timpul cursei cu maşina.
lecţia de condus cu tatăl ei.
La 4 februarie 1982, la o săptămână după ce a depus mărturie în procesul lui
procesul Norco-Andy se afla din nou în birourile RSO din
o întâlnire cu şeriful Ben Clark şi cu şeful adjunct Cois
Byrd. Aflat în faţa celor doi membri de rang înalt ai
departamentului, Delgado ştia ce avea să se întâmple. Aţi
făcut o treabă bună pentru noi, Andy, a spus Byrd, dar ai
trebuie să pleci. Lui Byrd şi celorlalţi le părea rău să piardă unul dintre
cei mai buni detectivi ai lor şi un om pe care îl apreciau personal.
şi pe care îl admirau din punct de vedere profesional. Dar cei din jurul lui Andy puteau
să vadă lucruri pe care el însuşi nu le putea vedea în totalitate. El
era în spirală, iar faptul că se afla la RSO îl făcea
şi mai rău. Au vrut ca el să facă un control medical voluntar
pentru stres posttraumatic.
Andy s-a împotrivit. Era prea luptător, iar acest lucru nu era o problemă.
se simţea prea mult ca şi cum ar fi renunţat. Nu mă puteţi forţa să...
să mă pensionez, a protestat el. Dar Andy putea să vadă ce era scris pe
pe perete. Când a părăsit biroul, a completat formularele de pensionare.
pentru a face totul oficial. Detectivul Andy Delgado a fost
externat din motive medicale de către County of Riverside pentru
tulburare de stres posttraumatic. Cois Byrd s-a asigurat că toate
ca toate actele să se deruleze fără probleme, astfel încât Andy
să primească toate beneficiile de pensionare şi pensie.
A durat douăzeci de luni, dar acum două din cele trei
adjuncţi care au împuşcat-o cu bancherul fugar
la intersecţia dintre Fourth şi Hamner erau
din singura carieră pe care şi-au dorit-o vreodată. Pentru Andy,
sursa dezamăgirii şi nefericirii sale ar putea fi
să se fi acumulat de ani de zile, dar, ca şi Bolasky, era
imposibil de ignorat momentul în care totul părea să
să se schimbe. „Înainte, era ca şi cum nu puteam face nimic greşit”.
Delgado i-a spus unui psihiatru. „Dar, de când cu Norco, nu mai e aşa.
se pare că nu mai pot face nimic bine.”
CU LUPTA DINTRE APĂRARE ŞI
acuzaţie cu privire la cine a tras primul foc de armă în faţa
în faţa băncii s-a încheiat deocamdată, acuzarea a început să tragă metodic.
a parcurs metodic juriul prin urmărirea în Wineville, Mira

Loma, pe Interstate 15 şi pe Lytle Creek. Unul câte unul
unul câte unul, civilii şi poliţiştii au povestit detalii sfâşietoare despre
întâlnirile cu bărbaţii înarmaţi care au tras din maşina galbenă.
galbenă. Pe drum, apărarea a continuat să îi hărţuiască
martorii acuzării.
Ofiţerii de aplicare a legii, în mare parte experimentaţi
veterani experimentaţi în boxa martorilor, şi-au păstrat, în general, poziţia de
răspunsurile scurte şi şi-au ţinut în frâu temperamentul pe
interogatoriul încrucişat. Martorii civili au fost cei care au fost
cei mai predispuşi să riposteze atunci când avocaţii apărării
au trecut la atac.
Aşa cum era de aşteptat, Clayton Adams a fost la fel de viclean ca şi el.
combativ. James Kirkland avea abia optsprezece ani când
Chris Harven i-a îndreptat Heckler-ul spre faţă. Adams a făcut
a făcut tot posibilul să-l facă pe Kirkland să pară un om confuz.
adolescent confuz care nu putea face diferenţa între
filme şi viaţa reală.
„Acum, James, tu te uiţi la o mulţime de filme de război şi la o mulţime de
la televizor, nu-i aşa?”
„Mă uit la televizor, da.”
„Te uiţi la o mulţime de filme de război?”
„Nu foarte multe.”
„Îţi plac?”
„Le văd din când în când.”
„Te uiţi la filme despre jafuri de bănci şi chestii de genul ăsta?”
„Domnule, toată lumea a văzut, nu-i aşa?”
Adams a renunţat la linia de interogatoriu când a
a devenit evident că Kirkland nu era un puşti oarecare pe care îl
pe care îl putea brusca. De fapt, înainte ca totul să se termine, Kirkland
părea că ar putea fi singurul adult din
în cameră.
Janice Henker (Janice Cannon la momentul băncii
jafului) conducea pe bulevardul Hamner Avenue când
a trecut pe lângă camioneta galbenă în timp ce bărbaţii din spate trăgeau focuri de armă.
spre vehiculul şerifului Darrell Reed, apoi s-au întors şi au tras în maşină.
şi a tras asupra ei. Ca majoritatea victimelor unei crime violente,
Henker nu a anticipat că va fi victimizată din nou.
în sala de judecată.
Adams s-a luat repede de Henker pentru că se întâlnise pentru scurt timp cu ea.
cu acuzarea pe hol înainte de a depune mărturie.
„Ţi-au arătat un raport de poliţie sau ceva care să te ajute
să vă ajute pentru mărturia dumneavoastră?” a întrebat Adams.
„Am avut coşmaruri de ani de zile”, a replicat Henker. „I
nu am avut nevoie de nicio pregătire”.
A fost o greşeală care a deschis o cutie de viermi pe care Adams a făcut-o.
a fost bucuros să o verse pentru ca juriul să o vadă. „Şi este
visele tale despre care depui mărturie astăzi, nu-i aşa?
nu-i aşa?”
„Nu. Visele mele au fost create de problema pe care
ne-a adus astăzi aici”, a răbufnit Henker, crescând
agitat.

„Aţi avut o mulţime de tulburări emoţionale.
din cauza acestui eveniment şi a viselor pe care le-ai avut.
avut, nu-i aşa?”
„Ocazional.”
„Şi totuşi, tu ai fost cel care s-a dus şi a contactat pe
şeriful? Ei nu te-au contactat pe tine, nu-i aşa?”
„Aşa este. Eu am fost cel care a fost împuşcat,” Henker.
a răspuns Henker. S-a uitat spre mesele apărării. „Eu aş
fi bucuroasă să vă spun cum am devenit martor în acest
caz”, a adăugat ea, ca şi cum ar fi vrut să spună că singurul motiv pentru care sunt aici
este din cauza nenorociţilor ăstora de acolo.
De aici, lucrurile au dat în clocot între cei doi, cu
vocea lui Henker se ridica cu fiecare răspuns, într-un foc rapid.
rapid.
„Scuzaţi-mă, domnule judecător”, a intervenit în cele din urmă Ruddy. „Acest
chiar degenerează.”
Hennigan a fost de acord şi a încercat să îl calmeze pe Henker. „Răspundeţi doar
la întrebare şi nu te supăra pe domnul Adams.”
„Îmi place când se supără pe mine, onorată instanţă”.
a spus Adams, provocând-o pe femeie. „Sunteţi mai mult decât
binevenită să vă supăraţi pe mine, doamnă Henker.”
Alan Olson, pe care mai toată lumea, în afară de Russell, l-a
Harven fusese convins că era depăşit de situaţie,
îşi găsise în sfârşit echilibrul. Olson părea nerăbdător să
să-şi demonstreze de timpuriu valoarea. Ca un pitic în prima sa zi de muncă.
la o şcoală nouă, hotărând să meargă şi să dea un pumn în primul
copil pe care l-a văzut, Olson a ales o ţintă mai degrabă improbabilă pentru a
să atace.
Kimberly Scott a ieşit de la muncă de la Westminster Mall în ziua în care a fost ucisă.
după-amiaza zilei de 8 mai, doar pentru a găsi plăcuţa de înmatriculare din spate a maşinii.
îi fusese furată de pe maşină. Plăcuţa a apărut mai târziu
pe bara de protecţie a Matador-ului lui Manny Delgado, parcat la
în parcarea Little League de pe Hamner. Mărturia ei a fost
simplă şi scurtă: Am intrat în parcare şi am văzut
şi numărul de înmatriculare dispăruse. Dar Olson a ales să o hărţuiască
şi să se certe cu femeia. „Aţi raportat acest lucru
incident?”
„Imediat. Atât la poliţie, cât şi la Autovehicule”.
Olson a cerut o oră exactă. „Am condus mai întâi spre casă, am
cred”, a răspuns ea, încercând să se gândească la trecut. „Nu ştiu
îmi amintesc. A fost cu foarte mult timp în urmă”.
„Aşadar, doreşti să schimbi „imediat” atunci? „ Olson
a provocat-o, ca şi cum femeia ar fi intenţionat
minţea cu privire la o chestiune atât de banală.
Scott a fost luată prin surprindere de reproş. „Poftim? Nu.
nu-mi amintesc. Eu am declarat asta”.
„Ei bine, cu puţin timp în urmă aţi declarat că aţi sunat la
Departamentul de Autovehicule şi poliţia imediat.”
„V-am spus. Cred că a fost după ce am ajuns acasă”, a spus Scott.
„Bine”, a spus Olson cu îndoială.
„Bine?” Scott a replicat sarcastic.

Mikel Linville, căruia i s-a furat camioneta galbenă la
sub ameninţarea armei de către Chis Harven, a intrat în conflict cu Olson pe tema
dacă cineva a îndreptat vreodată cu adevărat o armă spre el.
în acea zi. „Aşadar, nu a ţintit cu atenţie pe
nimic?” a afirmat Olson în timp ce a întrebat.
„Vreţi să auziţi ce am eu de gând despre asta?”.
a spus Linville. „Cred că o îndrepta direct spre mine.”
„Dar chiar nu ştii unde o îndrepta,
din moment ce erau atât de multe vehicule?”
„Aşa aţi putea spune.”
„Este o presupunere din partea dumneavoastră, nu-i aşa?”.
„Este o presupunere din partea dumneavoastră”, a ripostat Linville.
Linville cu părul lung a avut apoi indignarea suplimentară de a
Olson l-a întrebat la întâmplare: „Dacă aţi folosit vreun
droguri în acea zi, domnule Linville?”.
„Nu, nu consumasem”, a răspuns surprins Linville.
Singurul martor care a fost tratat cu blândeţe de ambele părţi a fost
Sheila Deno, clientul băncii care intrase în
hol în mijlocul jafului şi care a îngheţat când o
neatent Russell Harven a îndreptat AR „Shorty” spre ea.
faţa sa. Deno, în mod natural nervoasă, a implorat practic
Ruddy să nu o oblige să depună mărturie şi a intrat în
sala de judecată în al treilea trimestru de sarcină cu un
notă de la medicul ei în care se preciza că stresul de a depune mărturie
i-ar putea provoca un avort spontan. Hennigan a încercat să
să o calmeze pe tânăra tremurândă, în timp ce, în acelaşi timp
avertizându-i pe avocaţi să nu calce strâmb. „Dna.
Deno, vă asigur că nimeni nu va sări asupra dvs.
astăzi”, a spus Hennigan cu o voce părintească. „Sunt sigur că
avocaţii, de dragul lor, nu vor face
nimic care să vă supere.” Mărturia lui Deno a fost
scurtă şi fără evenimente, iar ea a părăsit clădirea chiar în timp ce
însărcinată ca atunci când a intrat.
Problema viselor a ieşit din nou la suprafaţă atunci când adjunctul Rudy
Romo a venit la bară mai târziu în timpul procesului. Romo a fost
cu viteză pe Bellegrave alături de Bill Crowe şi A.J.
Reynard când s-a ferit chiar înainte ca un glonţ să arunce în aer
tetiera de pe scaunul său. Romo a fost rugat de Ruddy să
a descris cum arăta George Smith când a văzut
când l-a văzut trăgând din camion pe 9 mai. „În propriile mele cuvinte?
Un nemernic”. A fost presat să explice de ce nu a putut da nici un
detalii înainte, dar acum a putut să facă o identificare pozitivă în
în sala de judecată. „Mă tot gândeam la faţa din
visele pe care le aveam”, a spus Romo. Hennigan a decis că
identificarea lui Smith şi Harven pe baza viselor
a fost inadmisibilă. „Nu trebuie să fiu psihiatru pentru a
să ştiu acest lucru”, a remarcat Hennigan. „Trauma legată de modul în care
aproape a fost la un pas de moarte, plus faptul că a văzut fotografiile din
ziar, nu există nicio îndoială că toate acestea ne alimentează
visele.” Povestea a fost preluată de către AP wire şi
şi a fost difuzată în toată ţara.

Mărturiile martorilor acuzării au avut parte de un spectacol colorat şi
momente dramatice. Rolf Parkes a povestit că a fost prins în capcană
de gardul împrejmuitor al corralului în timp ce camionul se îndrepta metodic
a intrat în culoarul său, iar un glonţ de .223 i-a crestat scalpul.
de la mică distanţă. Dave „Mad Dog” Madden a povestit că gloanţele
care treceau pe deasupra capului său şi s-a luptat cu Adams în
cu ireverenţioasa şi ireverenţioasa interpretare obişnuită. Adams s-a referit la
Madden ca fiind o „creatură”. Madden doar a zâmbit; nu a fost
o poreclă pe care adjunctul vorbitor de Klingon nu o folosea neapărat.
obiecta. Când a fost întrebat dacă îl poate identifica pe pistolar
care l-a împuşcat, ofiţerul CHP Bill Crowe a ridicat braţul şi
a arătat direct spre Russell Harven. „Aşezat acolo”.
Detectivul John Burden a ţinut în mână samuraiul lui George Smith.
găsită în interiorul dubei. Echipa de genişti a poliţiei din Riverside
sergentul Bill Miller a folosit o puşcă de vânătoare neîncărcată şi un pistol de vânătoare.
o bombă montată pe o cutie de bere cu diblu pentru a demonstra modul în care se
ar fi fost folosită ca lansator de grenade. Ambele imagini au fost difuzate
în Riverside Press-Enterprise, în timp ce ziarul a relatat
evenimentele procesului aproape zilnic.
Pe 18 martie 1982, un domn în vârstă, cu părul argintiu, în vârstă, în
un costum din trei piese a intrat în sala de judecată şi a luat un
şi a luat loc în tribuna spectatorilor. „Vreau să văd
inculpaţii şi să am o impresie generală asupra procedurilor”,”
tatăl lui James Evans i-a spus lui James Richardson de la
Press-Enterprise. „Scopul meu principal este din cauza
Jim”, a declarat Bernard Evans. „Este puţin cam greu pentru mine să
să explic. Este doar ceva ce simt că trebuie să fac”. În timp ce ei
şi-au ocupat locurile la mesele de apărare, Evans a pus ochii
pe George Smith şi pe fraţii Harven pentru prima dată.
prima dată. „Mi-am cam prins respiraţia. Iată-i pe băieţii
responsabili pentru moartea fiului meu.” Evans a participat pentru
mai multe zile şi a stat la casa procurorului în
suburbiile din Vista, ca invitat al lui Jay Hanks. Jim Evans
Martha, mama lui Jim Evans, a rămas acasă, în Texas. „Ea nu
simte că poate trece prin aşa ceva”, a declarat Bernard Evans.
CA ŞI MARTORII CARE DEPUN MĂRTURIE DESPRE CRIME
comise în SAN BERNARDINO au început să ia
la bară, Jay Hanks a preluat conducerea de la Kevin Ruddy.
Aversiunea pe care apărarea o avea faţă de Ruddy nu a fost nimic
în comparaţie cu ceea ce îi rezervau lui Hanks. În calitate de şef al
echipei acuzării, el era cel pe care îl ţineau
responsabil pentru ceea ce ei vedeau ca fiind pregătirea martorilor,
întârzierea în ceea ce priveşte cererile de divulgare şi alte acţiuni
la care s-au referit în mod deschis ca fiind abateri. „Până când poporul
vor dori să se poarte ca un gentleman în această privinţă”, a ameninţat Adams
la un moment dat, „voi reţine tot ce am de la
aşa cum şi ei îmi ascund mie”. După
un astfel de atac, Hanks a explodat. „Mă deranjează acest
atac continuu al domnului Adams fără nicio justificare.
El continuă să facă acuzaţii neadevărate şi lipsite de fapte
acuzând procuratura că nu a respectat

descoperire". „Haideţi să încetăm să ne mai adresăm nume şi prenume", a declarat un
Hennigan, care se simţea asediat, a îndemnat.
Într-un alt caz, Hanks a obiectat că Adams a continuat
o linie de interogatoriu în ciuda obiecţiilor susţinute împotriva
susţinute. „Solicit Curţii să îi îndemne pe avocaţi să lase
zona", a cerut un Hanks frustrat. „Mi-ar plăcea
să părăsesc oraşul", a comentat sec Adams. „Mi-aş dori
Curţii să-i ceară şi lui să părăsească oraşul"," Hanks
a răspuns. Nimic din toate acestea nu a fost spus în glumă şi nimeni din
din sala de judecată a râs. Lucrurile deveniseră prea crude
între ei.
În unele momente, animozitatea a trecut în domeniul
absurd. Una dintre benzile de cauciuc pe care Russell Harven
întinse compulsiv între degete a fost accidental
s-a desprins şi l-a împuşcat pe Hanks în spate. În ceea ce
presa a numit „Incidentul de scrimă cu creionul", Olson şi
Hanks au aruncat cu creioane unul în celălalt în timpul unui episod de
deosebit de combativ în faţa juriului. Spectacolul
a fost atât de nepotrivit încât Michael Lloyd a obiectat. „Îmi dau seama că
că emoţiile oamenilor sunt destul de puternice într-un caz de
această natură, dar aş dori să cer Curţii să interzică atât
avocaţilor să mai arunce cu creioane în sala de judecată." Alan Olson
a intervenit. „Aş dori să mă alătur domnului Lloyd în solicitarea ca
procurorul districtual să nu imite în maniera sa copilărească
lucrurile care i se par amuzante despre acest caz." „Îl voi admonesta pe
pe toţi avocaţii, nu aruncaţi cu creioanele", a mustrat Hennigan.
MAI TÂRZIU, ÎN TIMPUL PROCESULUI, A AVUT LOC UN INCIDENT CARE
a ridicat sprâncene în interiorul şi în afara sălii de judecată.
Clayton Adams se afla în timpul interogatoriului încrucişat.
când a observat ceva ciudat. „Fără supărare
intenţionată la adresa instanţei", a protestat Adams la următoarea şedinţă de judecată.
pauză, „dar am vrut să se consemneze că în timp ce eu
îl interogam pe martorul Charles Vasquez în acest
dimineaţă, că instanţa era, din bancă,
fotografia juraţii". Întrebat despre acest incident de către un
reporter după aceea, Hennigan a spus: „Am fost împreună
de mult timp. Îmi place să am o amintire cu ei". AP
despre incident a fost titrată astfel: „Judecătorul din
juriul a fotografiat juriul ca suvenir". A
citat de Jay Hanks a rezumat sentimentele celor de la
Oricine a urmărit procesul de la
de la început: „Pentru acest proces, nu este ciudat."
Cu toată dramatismul, mărturiile pline de culoare şi mărturiile nepotrivite
certurile nepotrivite şi nepotrivite, se spunea că au existat câteva
întâmplări foarte ciudate care se petreceau la tribunalul din Vista.
Curând, observatori veterani ai tribunalului şi oameni simpli au fost
s-au aliniat pe holul din faţa sălii de judecată a judecătorului.
Hennigan pentru a prinde locuri în tribună pentru a vedea cel mai bine.
spectacol din oraş. În faţa lor se afla cel mai dramatic
dramatică şi controversată a întregului proces, în legătură cu singura
întrebare care ar putea determina dacă cei trei

inculpaţii din faţa lor vor trăi sau vor muri: Cine este cu adevărat
l-a ucis pe adjunctul James Evans?
17
INCENDIU PRIETENOS
12 aprilie 1982. Vista, California.
D. J. McCARTY stătea pe o bancă în holul din
CURTEA SUPERIOARĂ din Vista, sperând la Dumnezeu că nu va fi nimeni.
nu-l va observa. Locul era o grădină zoologică, spectatorii
care se înghesuiau pe scaunele din sala de judecată şi se revărsau în afara sălii.
pe hol, sperând că cineva va pleca, ca să poată ieşi.
ca să le poată lua locul. Ziarele îi numeau
„observatori ai tribunalului”, dar pentru McCarty nu erau nimic.
mai mult decât nişte necunoscuţi. Pentru D.J., perspectiva de a fi
de a fi interogat în faţa unei camere pline de străini era
era de-a dreptul îngrozitoare. În ciuda naturii sale sociabile
şi încrederea în sine, D.J. nu avea nicio experienţă de a vorbi în
în faţa mulţimilor şi fusese doar în boxa martorilor
o singură dată în viaţa lui, şi atunci doar pentru cinci minute. Şi acum
trebuia să stea acolo şi să vorbească despre... asta?
„În ce direcţie s-a întors adjunctul Evans când a fost
a fost lovit?”
„Spre mine.”
„Aţi văzut că era rănit?”
„Da.”
„Ce aţi văzut care să indice că era rănit?”
„O gaură masivă în cap.”
D.J. şi-a ajustat cravata, s-a mutat pe scaun şi a luat o pauză adâncă.
pentru a se calma. Inima îi bătea atât de tare
încât putea vedea cum reverele de la haina de costum se mişcau în sus şi în jos.
în jos. Aşteptarea îl omora. Nu doar cei treizeci de ani
minute de stat în faţa sălii de judecată, ci şi cele cinci zile de aşteptare.
de când Jim McPheron îşi încheiase mărturia. McCarty
a fost programat să ia loc imediat după Mac,
dar Jay Hanks a decis să introducă un alt martor, un
un alt martor, un sergent de la California Highway Patrol, înaintea lui.
pe termen scurt. Odată ce a devenit clar că
că rapoartele de incident şi mărturia sergentului includeau lucruri
la care el nu putea fi martor, s-a transformat într-un proces de hrănire.
frenezie care a durat până la finalul procesului.
săptămână. McCarty şi-a petrecut-o conducând înainte şi înapoi la
două ore în fiecare sens între Vista şi San Bernardino,
nivelul său de anxietate crescând. Până vineri, luase gripă
şi şi-a petrecut weekendul transpirând şi vomitând. Şi apoi
apelul a venit de la Joe Curfman: „Pleci pe
Luni, cu siguranţă. Aşa că iată-l aici, simţindu-se ca naiba şi
aşteptând în continuare în timp ce tipul de la poliţia rutieră îi termina de pus la punct.
să treacă prin maşina de tocat carne pentru interogatoriu.
McCarty a observat câteva persoane în afara sălii de judecată.
furând priviri la el. Bineînţeles că ştiau cine era.
El era motivul pentru care se aflau aici, atracţia principală.
a întregului proces. Arăta şi el ca un poliţist, la vreo douăzeci şi ceva de ani,

1,80 m, cu umerii largi, cu costumul lui negru,
cu mustaţa tunsă şi părul despărţit pe o parte şi pe alta.
şi cu părul lăsat jos pe frunte. Unul dintre judecători
supraveghetori ai instanţei, aproape toţi pensionari bătrâni şi băgăcioşi, a dat din cap în
direcţia lui şi i-a şoptit ceva bătrânei bătrâne.
de lângă ea. D.J. simţea că se ridică de pe bancă,
gata să fugă din sala de judecată. A mai luat încă o
respiraţie adâncă şi s-a aşezat. „Stai acolo sus
arătând ca un băiat american şi vei fi bine".
îi spusese Curfman.
Joe Curfman fusese un salvator pentru McCarty. Curfman
era un adevărat profesionist, cu sute de investigaţii de infracţiuni.
sub centura sa. „Un nenorocit chipeş şi amuzant ca
rahat", l-a descris D.J. Veteranul l-a liniştit pe McCarty
cu încrederea lui rece şi zâmbetul lui uşor şi i-a dat
sfaturi bune şi simple: Să fie scurte, să se limiteze la
povestea ta şi nu-i lăsa să te enerveze. Odată ce
îţi pierzi cumpătul, avocaţii apărării vor sări la atac.
Un tip în costum s-a apropiat şi s-a prezentat. A
reporter. Va vorbi D.J. cu el când mărturia sa va fi
după ce se va termina mărturia? Mă îndoiesc, a zâmbit D.J. cu slăbiciune. Vorbind cu presa
era ultimul lucru de care avea nevoie McCarty. Chiar şi citind
ziarele fusese o greşeală. Acum că procesul fusese
se întorcea la uciderea lui Evans, părea că întotdeauna se face
nota de ce McCarty era acuzat de către
apărare, ca şi cum ar fi meritat o credibilitate serioasă:
„Avocatul apărării, Clayton Adams, a declarat că va
va încerca să demonstreze că McCarty a fost cel care l-a ucis pe Evans,
şi nu suspecţii."
Odată ce chestia asta a început să apară în oraşul său natal.
ziarul din oraşul natal, au început şoaptele şi speculaţiile. „Tipul ăla
nu avea ce căuta pe acel munte cu o armă.
cu o armă pe care nici măcar nu ştia cum să o folosească", a spus o gură mare.
a anunţat în vestiar. Alţii
doar au ridicat din umeri. D.J. ştia că era acelaşi lucru pe care
se întâmpla în departamentele de poliţie de pretutindeni: poliţişti care se
fără să se gândească, fără să ia în considerare consecinţele.
A încercat, dar era imposibil să ignore acest lucru. McCarty
ştia ce se întâmplase pe Baldy Notch Road în acea zi.
zi, dar adevărul nu conta. Singurul lucru pe care
era ceea ce a decis juriul. Şi dacă au venit
cu patruzeci şi cinci de verdicte de „vinovat" şi unul de „nevinovat".
sau o acuzaţie redusă în cazul morţii lui Evans? Este
l-ar fi urmărit pentru totdeauna. Chestia asta nenorocită ar fi...
l-ar defini.
Uşa sălii de judecată s-a deschis şi Curfman a ieşit.
Doar câteva minute, a spus el. D.J. a înghiţit în sec.
şi a dat din cap. Curfman l-a studiat. O să fie bine.
Da, a spus D.J.
Dacă ar fi să o iau de la capăt, s-a gândit D.J., aş fi
chiar m-aş fi dus la atac pe muntele ăla cu o armă pe care o aveam.

pe care n-am mai folosit-o niciodată? Dacă aş fi ştiut că voi experimenta
teroarea pe care am simţit-o acolo sus sau să văd lucrurile pe care le-am văzut, ar fi
aş fi luat aceeaşi decizie? Dacă aş fi ştiut că
că voi sfârşi prin a fi acuzat de uciderea unui coleg poliţist, sau
aş fi stat în boxa martorilor în faţa unei săli pline de oameni.
de străini în timp ce un avocat nenorocit al apărării va încerca
să mă facă să par un cowboy în căutare de glorie? Am fost...
tânăr, prea dornic de luptă, prea mulţi nenorociţi de John
John Wayne. Dar nu mi-am dorit niciodată nimic din toate astea.
„Nimeni nu ţi-a încredinţat această misiune? Ce vreau să spun este că, în calitate de
în ceea ce priveşte desemnarea adjunctului McCarty ca fiind cel care a fost desemnat
care să ducă AR-15 sus, a fost tot voluntar,
nu-i aşa?"
„Da."
„De fapt, eraţi în afara serviciului?"
„Da."
„Puteai să te retragi pur şi simplu?"
„Eram în afara turei."
„De fapt, eraţi în drum spre casă, vă pregăteaţi să...
să mergeţi acasă?"
„Da."
„Şi ai decis să rămâi pentru acţiune?"
„Nu cred."
„În orice caz, aţi bătut pe oricine era disponibil pentru
AR?"
„N-aş spune că l-am bătut. Nu am considerat că a fost o cursă,
Consilier. Cineva trebuia să scoată arma."
În rapoartele sale de incident şi în mărturia de la procesul preliminar,
McCarty a fost consecvent cu privire la punctele cheie. El
nu a încărcat niciodată pistolul pe drumul spre canion.
pentru că era prea ocupat să lucreze cu radiourile şi prea...
îngrijorat că McPheron ar putea conduce Ford Fairlane în
Lytle Creek. La locul ambuscadei, era încă în maşină.
scaunul pasagerului când Evans a fost împuşcat.
Abia după aceea au intrat două gloanţe prin
parbrizul Fairlane-ului, unul dintre ele lovindu-l pe McCarty în
cot şi făcându-l să se arunce pe partea şoferului.
uşa dinspre şofer. După ce s-a chinuit să încarce arma, acesta a avut, după ce a
propria recunoaştere, a ridicat arma peste partea superioară a uşii.
şi a închis ochii, „pulverizând" focuri de armă pe toată lăţimea uşii.
drumului. M16 era capabil să tragă în regim de foc complet
modul automat, dar McCarty nu s-a gândit niciodată să schimbe
setarea şi a tras în schimb în modul semiautomat.
Tot ce a trebuit să facă apărarea a fost să ajusteze câteva detalii pentru a
pentru a întoarce întreaga poveste. Bineînţeles că McCarty a încărcat
arma pe drum în sus şi a trecut-o pe automat.
modul automat. Cine merge la un schimb de focuri cu o armă neîncărcată?
Când au început împuşcăturile, McCarty a deschis uşa de la pistol.
uşa pasagerului, a sărit afară cu arma încărcată,
a închis ochii şi a început să tragă focuri de armă automată în toate părţile.
peste tot, incapabil să controleze o armă pe care o avea.

nu a mai tras niciodată. Când Jim Evans a auzit împuşcăturile
venind din spatele lui, şi-a întors capul pentru a se uita la
să se uite şi un glonţ din arma lui D. J. McCarty l-a lovit în
ochiul drept, omorându-l. Focuri de armă prieteneşti, se întâmplă tot timpul
la naiba. Lui McCarty îi era prea ruşine să recunoască
ce s-a întâmplat cu adevărat, au spus ei, şi se ascundea în spatele
„linia subţire şi albastră" a colegilor poliţişti care mint pentru a-l proteja.
cu ajutorul şi cu complicitatea unui procuror dispus să facă tot ce-i stă în putinţă.
orice pentru a trimite trei oameni în camera de gazare.
D.J. a privit cu atenţie dosarul gros care stătea pe bancă lângă
cu rapoarte de incident, o transcriere a procesului său de anchetă şi un dosar de
mărturia dinaintea procesului şi alte câteva documente pe care nu le putea
consulta în timp ce se afla la bară. Îşi trecuse în revistă
mărturia preliminară cu o săptămână înainte, folosind un caiet galben
galben pentru a marca locurile care i-ar fi putut da o idee.
probleme. De fiecare dată când depui mărturie, tu eşti cel care
cel care este judecat, fusese avertizat. D.J. a dat cu degetul
câteva pagini din transcrierea de dinaintea procesului. A închis
din nou şi a aşezat-o pe bancă. Doar o grămadă de lucruri minore
rahaturi minore, nimic de care să îşi facă griji. Dar ce
despre ceilalţi băieţi? Ce au făcut Lenihan şi McPheron...
în faţa lui? D.J. s-a întrebat, dar ştia
mai bine decât să întrebe. Împărtăşirea declaraţiilor anterioare ale martorilor cu
un alt martor nu era permisă. „Nu poţi controla ceea ce
ce spune altcineva", a fost tot ce a spus Jay Hanks în timpul
subiect.
ADJUNCTUL MIKE LENIHAN AVEA 24 DE ANI ŞI ERA ÎN VÂRSTĂ DE 24 DE ANI.
CÂND A PREZINTAT la bară pentru acuzare în aprilie.
1 aprilie 1982, cu aproape două săptămâni înaintea lui McCarty. Prietenul lui D.J.
şi fostul coleg de cameră al lui D.J. era slab şi vorbea încet, cu un
intensitate care ascundea o timiditate de fond.
Lenihan fusese în unitatea de patrulare imediat după
McPheron şi McCarty atunci când urmărirea a ajuns la
la râpa de pe Baldy Notch Road. În mod direct
interogatoriu de către Hanks, Lenihan a povestit cum a avut
a frânat brusc, a sărit din maşină şi
l-a văzut pe Evans fiind ucis înainte ca McCarty să tragă un foc de armă.
Cu toate acestea, când şi-a amintit de vâltoarea de activitate, care s-a desfăşurat
într-o chestiune de 15-20 de secunde de haos total.
în timp ce se afla sub focuri grele, memoria lui Lenihan
a inversat ordinea celor două evenimente. Clayton Adams
s-a grăbit să sublinieze inconsecvenţa pe
interogatoriu.
„După ce aţi observat că s-au aprins luminile de frână, ce a fost
următorul lucru pe care l-aţi observat, chiar următorul lucru?"
„Următorul lucru pe care l-am observat au fost focurile de armă care au trecut prin
fereastra din spate."
„Când a fost prima dată când l-aţi observat pe adjunctul Evans în
în zona de spălare?"
„Eram în spatele portierei şoferului, am observat – a fost mai târziu.
identificat ca fiind adjunctul Evans – în spatele unităţii sale."

„Acest lucru a fost deja după ce gloanţele au trecut prin
fereastra unităţii lui McPheron/McCarty?”
„Da.”
„Bine. Şi adjunctul Evans era încă în viaţă atunci?”
„Da.”
Relatarea lui Lenihan a contrazis versiunea lui McCarty, conform căreia
Evans a fost împuşcat înainte ca gloanţele să treacă prin
parbrizul maşinii Fairlane. De asemenea, Lenihan, fără să vrea.
a confirmat un element important al apărării.
argument al apărării privind focul prietenesc.
„Aţi putea estima câte gloanţe a tras...”.
a întrebat Adams cu privire la prima salvă de focuri de către
McCarty.
„A fost o rafală de focuri de armă. A fost o armă automată
cu care a tras”.
„Deci a tras o rafală de foc automat, prea mult
de gloanţe ca să le poţi număra, în esenţă?”
„Da.”
Acest lucru a fost important pentru Adams, deoarece a susţinut
afirmaţia apărării că McCarty a fost „pulverizat”.
gloanţe în jurul valorii de în modul complet automat, ceea ce îl face
în mod notoriu dificil de controlat o armă, în special pentru
pentru cineva neantrenat cu M16.
ADJUNCTUL JIM MCPHERON A DEPUS MĂRTURIE ÎN BOXA MARTORILOR
PENTRU HANKS ÎN APRILIE Mărturia directă a lui McPheron
a sprijinit aproape perfect versiunea lui McCarty asupra evenimentelor. A
un pic prea perfect în opinia lui Alan Olson, care a mers
după McPheron pentru neconcordanţe cu declaraţiile sale anterioare.
mărturia anterioară la audierea preliminară.
„Acum, mărturia dvs. este că sunteţi sigur că
că arma nu era încărcată înainte de a ajunge la Lytle Creek,
AR?” a întrebat Olson. McPheron a confirmat că era
sigur că nu era încărcată. „Bine. Curtea şi avocatul”, a declarat Olson
a anunţat, ţinând în mână o copie a procesului preliminar al lui McPheron.
mărturia lui McPheronher în sus şi a strigat numărul paginii. „Pagina
1056, linia 14 ... până la 22.”

Întrebare: Aţi observat că AR-15 avea un încărcător în
în acel moment?

Răspundeţi: Nu-mi amintesc, domnule.

Întrebare: Răspunsul dvs. este că nu vă amintiţi
dacă era sau nu un încărcător acolo sau dacă nu sau că nu vă
nu vă amintiţi că aţi observat puşca?

Răspundeţi: Ştiam că ţinea puşca în mână. Cu toate acestea, eu nu
nu-mi amintesc dacă era un încărcător în puşcă la acel moment.
momentul respectiv.

McPheron a rămas la mărturia sa actuală. „Încărcătoarele erau
nu au fost introduse în armă în timpul în care am fost
condus până acolo, domnule.”
McPheron şi-a amintit în detaliu cum îl privea pe McCarty încercând
să încarce încărcătorul în M16 în timp ce era ghemuit.
în spatele uşii şi văzând că acesta a căzut în mod repetat înainte ca

D.J. a reuşit în cele din urmă să-l prindă.
Olson a răsfoit copia declaraţiei lui McPheron înainte de proces.
mărturiei lui McPheron din nou şi a citit.

Întrebare: L-aţi observat vreodată pe McCarty încărcând acel AR-15 sau încărcarea unui încărcător în el?

Răspundeţi: Nu-mi amintesc, domnule.

Întrebare: Şi îl aveaţi pe McCarty în vizor, nu-i aşa? nu-i aşa?

Răspundeţi: Da.

Întrebare: Şi l-aţi văzut trăgând cu arma, nu-i aşa? corect?

Răspuns: Da: Da, domnule.

Întrebare: Cu toate acestea, nu l-aţi văzut încărcând-o înainte. Este corect?

Răspuns: Da: Nu-mi amintesc să-l fi văzut încărcând arma, nu. domnule.

Olson a recuperat apoi raportul scris de detectivul Peggy Williams cu privire la interogatoriul său privind incidentul cu McPheron în noaptea schimbului de focuri. „I-aţi spus lui Detectiv Peggy Williams că aţi crezut că McCarty şi deputatul decedat din Riverside au fost loviţi simultan; cu toate acestea, McCarty a reuşit să continue să tragă?”, a întrebat el.

McPheron a privit fix la copia sa din raport. În timp ce scris de Williams, acesta sugera că McCarty era deja trăgea când Evans a fost împuşcat şi apoi a putut să continua să tragă după aceea.

„Da, asta este ceea ce este acolo jos. Indiferent dacă a fost pus la ea în acest fel, nu sunt sigur.”

„A inventat partea asta?” a rânjit Olson.

Atât Olson, cât şi Adams au petrecut o perioadă îndelungată de timp interogându-l pe McPheron cu privire la starea sa psihologică, referindu-se la cele două articole de presă importante în care McPheron a discutat despre impactul emoţional al Norco şi de stresul muncii de poliţist în general. Clayton Adams a fost deosebit de răutăcios în interogatoriul său. „Din întâmplare, ţi-ai rezolvat problemele psihologice pe care le-ai avut pentru care aţi primit consiliere?”

La un moment dat, McPheron a recitat o listă de lucruri sfâşietoare şi groaznice pe care le-a trăit în cariera sa. şi ce efecte au avut asupra sa. După aceea, Adams a pus la îndoială sinceritatea sa, observând amintirile şi decupaje din ziare pe care McPheron avea obiceiul să le colecţioneze. Referindu-se la bucata de parbriz cu gaura de glonţ pe care McPheron o încadrase, Adams s-a folosit de ultima sa re-cruce pentru a trage o lovitură de despărţire către marele ajutor de şerif. „Ajutor de şerif McPheron, din câte am înţeles, aţi dori să să puteţi uita toate aceste incidente din trecutul dvs. pentru ca, poate, problemele dumneavoastră legate de stres să dispară să dispară.”

„Ar fi frumos”, a fost de acord McPheron.

„Apropo, unde ai ţinut parbrizul acela în
casa ta, acea amintire?”
JAY HANKS NU A CREZUT NICIODATĂ că D. J. McCARTY l-a împuşcat pe JIM
EVANS. A CALIFICAT acuzaţia drept „o prostie” pe
din partea apărării. A fost mai puţin sigur dacă
dacă a fost Russell Harven sau Manny Delgado. Există
au fost trei bărbaţi care au tras cu arme de calibrul 223 în
Baldy Notch Road şi doar doi dintre ei erau încă în viaţă. Există
fuseseră implicate trei AR-uri în schimbul de focuri, dar numai
două au fost găsite. HK93 al lui Chris Harven folosit de
Manny Delgado încă mai era ascuns undeva în Coldwater.
Canyon, locaţia sa fiind un secret pe care Manny l-a ţinut secret.
în mormânt. Dar pentru Hanks, decizia de a şti pe cine să dea vina
pentru uciderea ajutorului de şerif Evans a fost una simplă.
Manny Delgado îşi primise deja sentinţa la moarte.
Singura persoană din sala de judecată care a fost
a tras cu un pistol .223 în acea zi era Russell Harven. Asta până când
D. J. McCarty a intrat în boxa martorilor.
„APELUL îl cheamă pe DANIEL McCARTY.”
La câteva momente după ce McCarty a depus jurământul, juriul a fost...
a fost scos din sala de judecată pentru ca judecătorul Hennigan
să asculte o moţiune a apărării de a-i interzice lui McCarty să se retragă.
de a-l identifica în mod specific pe Russell Harven în instanţă. Şedinţa
liniştit la bară ascultând argumentele, D.J. a primit
prima sa privire asupra acrimei existente între cei doi avocaţi.
apărarea şi acuzarea. Când Hanks a încercat să
să prezinte ca probă o reprezentare artistică a ambuscadei,
Olson şi Lloyd au obiectat la figurile de băţ reprezentând
clienţii lor să fie incluse în schiţă. Adams, pe
pe de altă parte, a cerut ca una reprezentând pe George
Smith să fie lăsată. Hennigan a aprobat cererile tuturor
celor trei avocaţi ai apărării.
„Obiectez, Onorată instanţă”, a spus Hanks, exasperat la
decizia lui Hennigan.
„Ştiu că o faceţi”, a spus Hennigan.
„Obiecţia mea nu este bună, Onorată instanţă?”.
„Aşa este.”
„Dacă înţeleg bine – dacă înţeleg corect – că
desenul nu poate intra în discuţie dacă îl ofer pentru că apărarea
obiectează, dar o parte din el poate intra dacă apărarea doreşte
chiar dacă eu mă opun?”
„Da”, a spus Hennigan.
„Ei bine, mi se pare corect”, a spus Hanks cu sarcasm.
Când Hennigan a sugerat că ar putea folosi foarfece şi
tăia figurile incriminate din exponat, Hanks a fost
era înnebunit. „Este expoziţia mea”, a protestat el. „Sunteţi
aveţi de gând să-mi tăiaţi exponatul, domnule judecător?”
„Aş fi de acord cu domnul Hanks, că are dreptate, că nu este vorba despre
proba ar trebui să rămână intactă”, a spus Clayton Adams. El
a sugerat ca o fotografie a exponatului să fie tăiată.
în locul ei. „M-aş gândi că mi-ar fi mulţumit

pentru asta”, a adăugat Adams când Hanks a continuat să argumenteze
cu Hennigan.
„Nu-ţi ţine respiraţia”, a răbufnit Hanks.
„Ei bine, este neobişnuit să fi găsit pentru o instanţă trecătoare
domnul Hanks şi domnul Adams de aceeaşi parte”, a remarcat
Hennigan înainte de a comanda fotografia din expoziţie.
să fie tăiată.
„O voi face eu”, a spus Adams, ridicând foarfecele pentru a începe
tăierea.
„Dă-mi aia”, a mârâit Hanks, apucând în mână foaia de
foarfecă. Cei doi bărbaţi s-au angajat într-un scurt război de tragere de mânecă.
înainte ca Hanks să reuşească să le smulgă din mâna lui Adams.
mâna lui Adams.
„Îmi cer scuze”, a ţipat Adams. „Mă scuzaţi. Poate
să se consemneze că avocatul mi-a smuls-o din mână.
mâinile mele şi se pare că acum încearcă să taie
fotografia?”
Cred că glumeşti, s-a gândit McCarty.
După o oră de dezbateri, Olson a reuşit să reuşească să
interzicerea identificării lui Russell Harven în
sala de judecată. Dar la câteva momente după ce şi-a început
mărturie în faţa juriului, Hanks i-a cerut lui McCarty să
să identifice pe altcineva. „În timp ce vă uitaţi în jurul
sala de judecată, vedeţi pe cineva în sala de judecată care
recunoaşteţi ca fiind persoana care stătea în picioare în faţa
carosabil când Evans a căzut?”
„Da, văd”, a spus McCarty.
„Vă rog să mi-l arătaţi”.
McCarty a ridicat un deget şi l-a îndreptat spre apărare
masa apărării. „Bărbatul în costum albastru, cu cravată roşie, cu
mâna pe faţă.”
„Poartă ochelari?”
„Da, domnule.”
„Să se consemneze că martorul l-a identificat pe
inculpatul, George Wayne Smith?”
„Se poate”, a spus judecătorul.
Hanks a ţinut interogatoriul lui McCarty înclinat, fără să dorească
să pună prea multe în evidenţă pentru ca apărarea să încerce să folosească
împotriva lui. Deşi anxietatea lui avea oarecum
diminuat acum că începuse interogatoriul, McCarty
a continuat să vorbească cu o voce blândă, povestind despre uciderea lui Evans,
fiind el însuşi rănit, aruncându-se pe uşă şi apoi...
a alungat suspecţii cu M16. Juriul a ascultat
cu atenţie, galeria de spectatori tăcând.
Hanks l-a rugat pe McCarty să coboare din boxa martorilor.
şi să se apropie de ceea ce a fost numit „proba poporului”.
245, sau, aşa cum l-a numit Hanks, „Muntele”. Site-ul
Muntele era o machetă la scară a sitului de spălare de pe
Baldy Notch Road, pe care Hanks o comandase la
de la departamentul de grafică al comitatului Los Angeles.
Sheriff's Office din Los Angeles County, la un cost de 1.000 de dolari. Cu ajutorul topografiei

hărţi topografice şi inspectând personal locaţia, un designer
pe nume Michael McClure a folosit sârmă pentru pui, un compus
tencuială numită Sculptamold, pietriş şi materiale artizanale.
elemente de peisaj realizate manual pentru a crea o imagine remarcabil de precisă.
reprezentare a unui teren de 1,8 metri lungime şi 1,5 metri lăţime
a scenei. Muntele şi-a stabilit reşedinţa în mod constant în
sala de judecată timp de câteva săptămâni. Apărarea a refuzat
să îl folosească, iar Alan Olson a început să se refere la
monstru ca fiind „Muntele St. Harvens" în timp ce se afla în afara sălii de judecată.
prezenţa juriului.
D.J. a plasat cu minuţiozitate un camion în miniatură, poliţia
de poliţie şi figurine de plastic în diversele lor poziţii
în timpul ambuscadei. După ce i s-a permis să identifice
în sala de judecată, Hanks şi McCarty s-au referit în mod liber la
la una dintre figurine ca fiind George Wayne Smith. Cu toate acestea,
deoarece identificarea lui Russell Harven a fost
a fost refuzată, McCarty a fost instruit să nu se refere la niciun
figura sau persoana pe care ar fi putut-o observa ca fiind Russell
Harven. Dar, în timpul interogatoriului lui Michael Lloyd, McCarty
a greşit.
„Şi atenţia ta era concentrată asupra lui?" a întrebat Lloyd,
referindu-se la figurile pe care McCarty le văzuse în picioare lângă
camionul în timpul ambuscadei.
„A fost toată împuşcătura, neclarităţile, mişcarea".
a răspuns McCarty. „De aceea a fost focalizată, aşa cum am
spun, pe Harven".
Hennigan a intervenit imediat, înainte ca avocaţii
să aibă timp să obiecteze. „Juriul este instruit să
să nu ia în considerare identificarea sau declaraţia de nume de acolo. „
Olson citise nişte hârtii la biroul apărării.
când McCarty şi-a identificat clientul. Împuşcat în cap
în sus. „Mă scuzaţi, domnule judecător? Îmi permiteţi să iau ultima
răspuns citit înapoi? Nu am fost atent."
Hennigan a refuzat să i se recitească răspunsul, nu
dorind să sublinieze din nou gafa în faţa judecătorilor.
juraţilor.
„Mă văd nevoit să cer anularea procesului în acest moment", a declarat Olson
a spus în cadrul unei discuţii pe marginea subiectului.
„Am de gând să o resping", a răspuns Hennigan.
„Cred că martorul, Onorată instanţă, ar trebui să fie admonestat.
în prezenţa juriului şi că poporul ar trebui să
de asemenea, să fie admonestat în prezenţa juriului","
Clayton Adams a intervenit. „Pentru mine, acest lucru este în mod clar
de neconceput. Nu există nicio îndoială în această privinţă. Puteţi
să-i spuneţi să nu mai spună lucruri pe care le-a spus.
instruit să nu o facă."
Hennigan a respins ideea unei mustrări publice a lui
McCarty şi Hanks în faţa juriului. Hanks a fost
instruit să îi şoptească lui McCarty să nu o mai facă din nou, dar
a fost inutil; D.J. stătuse acolo şi asculta.
discuţia tot timpul.

Interogatoriul direct al lui McCarty a durat mai puţin de o zi, cu
Clayton Adams a luat primul interogatoriu încrucişat al
martorului, ca de obicei. Adams s-a certat cu D.J. pe tema
mărturia că nu ştia cum să încarce M16.
chiar dacă a mai tras cu puşti de tip AR.
„Deci, de fapt, aţi mai tras cu o armă automată de tip
calibrul .223 în trecut, adică înainte de 9 mai 1980?”.
a întrebat Adams.
„Semiautomată, da”, a corectat D.J..
„În regulă. Singura diferenţă fiind aceea că unde a fost unul dintre ei
automat şi celălalt avea
modul semiautomat/automat; este corect?”
„Da.”
„Celelalte caracteristici ale armei fiind identice?”
„Nu.”
„Nu?”
„Nu.”
„Bine. Care au fost diferenţele dintre arme
atunci; adică arma pe care o aveaţi pe 9 mai 1980,
şi cea cu care aţi mai tras în trecut?”
„Această armă de aici este o puşcă de asalt. Este o armă de tip militar.
militară. Celelalte arme cu care am mai tras sunt practic
ca o puşcă de vânătoare.”
„Cu încărcătoare care se alimentează şi se încarcă?”
„Da.”
„Cam în acelaşi mod ca şi cea pe care o aveai la tine.
9 mai 1980?”
„În nici un fel.”
„Nici unul?”
„Niciuna.”
„Nu v-a preocupat pe niciunul dintre voi faptul că nici unul dintre voi
din acel vehicul nu ştia cum să folosească acea armă?”
a întrebat Adams.
„Oh, pe mine m-a preocupat.”
„Nu suficient de mult pentru a vă opri, totuşi?”
„Nu.”
Când a venit rândul său, Alan Olson a contestat declaraţia lui McCarty.
că nu a încărcat niciodată arma pe drum.
„Acum, în acel moment v-aţi dat seama sau aţi fost...
pregătit să fiţi cel care să trageţi cu acea armă atunci când
necesar?”
„Da.”
„De fapt, aceasta a fost misiunea dvs. singulară, să ajungeţi la
în faţă şi să o foloseşti, nu-i aşa?”
„Da.”
„Te-ai gândit să o încarci pe drum?”
„M-am gândit la asta.”
„Şi te-ai gândit că nu era o idee bună sau ce?”
„M-am gândit că era o idee mai bună să-l supraveghez pe McPheron la
atunci.”
„Te-ai gândit că ar fi fost o idee mai bună să te uiţi la

McPheron şi să ajungi cu o armă goală?”
„În momentul în care am urcat dealul cu adjunctul...
McPheron, nu-mi făceam griji pentru nimic altceva în afară de...
să nu ajung în şanţ.”
„În ce moment aţi devenit îngrijorat sau preocupat
în legătură cu şofatul lui McPheron?”
„Când m-am urcat în maşină cu el.”
„Aţi crezut că ar fi mai bine să ajungeţi cu el în maşină.
cu arma şi să o încarci instantaneu când ai ajuns.
acolo?”
„Da. Plănuiam să iau arma şi să o pun în funcţiune.
atunci când aveam nevoie de ea, când ajungeam la locul faptei.”
În cele din urmă, interogatoriul a ajuns la schimbul de focuri propriu-zis
propriu-zis. Apărarea a început să pună bazele că
McCarty l-a împuşcat din greşeală pe Ev
ans în timp ce se afla chiar
în faţa uşii pasagerului. Acest lucru ar fi pus
McCarty în poziţia de a trage în direcţia lui Evans.
ghemuit la mai puţin de o duzină de metri în faţa lui. La
centrul argumentului lor se aflau cinci cartuşe goale de .223
găsite în noroiul din afara uşii pasagerului din
unitatea lui McPheron, o gaură de glonţ în uşa pasagerului care
ar fi putut fi făcută doar dacă uşa era deschisă, şi
incredulitatea că McCarty ar fi rămas în maşina de poliţie.
pe scaunul pasagerului fără să facă nimic timp de 10-15 secunde.
în timp ce Evans a fost împuşcat în faţa lui.
Prezenţa tuburilor de cartuş în afara uşii a fost
neutralizată de mărturia că modelul de ejecţie al
M16 era de a arunca cartuşele uzate prin partea dreaptă a uşii.
armei la o distanţă de un metru şi jumătate. Dacă McCarty
a tras cu arma de la V din partea şoferului deschisă.
aşa cum a susţinut, ar fi trimis cartuşele ejectate în direcţia
să sară peste capota vehiculului şi să ajungă pe pământ.
pe partea pasagerului.
Dar Alan Olson a contestat povestea lui McCarty că după ce
a fost rănit, şi-a deschis cu piciorul propria portieră înainte de a
să se scufunde pe partea şoferului, ceea ce explică gaura de glonţ.
în partea de jos a uşii deschise a pasagerului.
„Din câte am înţeles, aţi lovit cu piciorul uşa pasagerului.
uşa pasagerului ca diversiune; este corect?”
„Da.”
„Bine. Din câte am înţeles din mărturia dumneavoastră, aţi tras pe dreapta,
Evans coboară, trece de la [poziţia] E l-la E-2.
Între timp, tu stai pur şi simplu acolo timp de zece sau cincisprezece ani.
secunde, observând lucrurile cu neîncredere, ca şi cum ai fi
ai fi într-un film?”
„Da.”
„În acel moment, după ce Evans a fost lovit, au apărut gloanţe,
tu însuţi eşti lovit şi te fereşti sau te arunci spre stânga,
ridicând braţul drept – era braţul drept?”
„Da.”

„Şi, să înţeleg, capul tău era spre partea şoferului.
în acel moment?”
„Mă mişcam în acea direcţie, da.”
„Şi aţi deschis uşa cu piciorul?”
„Da.”
„
Aţi lovit-o cu piciorul şi aţi apucat-o cu piciorul.
cu mâna?”
„Uh-huh.”
„Deci cumva te-ai întins şi ai ajuns la uşă
mânerul uşii?” a spus Olson, în mod evident neîncrezător.
„Da.”
PE PARCURSUL PRIMELOR DOUĂ ZILE DE MĂRTURIE,
HANKS ŞI avocaţii apărării au continuat să se lupte
unul cu celălalt, uneori în sala de judecată. Când Alan Olson
a început să se îndepărteze mult în interogatoriul său iniţial, Hanks pur şi simplu
a strigat pur şi simplu: „Obiecţie. Ridicol”.
„Se admite”, a fost de acord Hennigan, fără să aştepte măcar
Hanks să elaboreze.
Referindu-se la poliţiştii din San Bernardino ca la nişte „bandiţi”.
Olson a sugerat mai târziu că şi Jim McPheron ar putea fi
să fi tras cu un al doilea AR-15 convertit la o armă complet
automat de către un sergent din Fontana al cărui hobby era
armele de foc. „Este o nebunie”, a obiectat Hanks.
„Dacă este cu adevărat o nebunie, ar trebui să o apreciaţi”, a spus Olson.
a spus.
„Doar pentru clarificare”, l-a întrebat Hanks pe Hennigan. „Curtea
va permite interogarea acestui ofiţer care nu este
calificat ca armurier în domeniul AR-15, să depună mărturie despre
un alt sergent care este un armurier, dacă mă înşel.
înţeleg corect?”
„Nu cred că aţi înţeles nimic”, a spus Clayton Adams.
a intervenit.
„Oh, du-te şi dispari, Clay”, a ripostat Hanks.
Inculpaţii nu s-au sfiit să îşi afişeze
neîncredere la unele dintre răspunsurile lui McCarty. Chris Harven
a fost cel mai demonstrativ în ceea ce priveşte dezgustul său, îndoindu-şi
braţele la ceafă, lăsându-se pe spate pe scaun şi
clătinând din cap ori de câte ori găsea că unul dintre răspunsurile lui McCarty
remarcile lui McCarty să fie deosebit de absurde. George Smith,
care stătea alături de anchetatorul Jeanne Painter, se uita mai mult la
plat la McCarty. Russell Harven se juca cu cauciucul său
benzi de cauciuc, cu un uşor zâmbet pe buze, atitudinea sa faţă de
mărturia lui D.J., aceeaşi ca şi cea faţă de întregul proces.
proces în general: o glumă completă.
La rândul său, McCarty îşi făcuse o antipatie deosebită pentru
faţă de Clayton Adams. După o pauză în a treia zi
de mărturie, Michael Lloyd a observat ceva mai degrabă
neobişnuit pe care a simţit că ar trebui să-l aducă în atenţia celor de la
Hennigan şi celorlalţi avocaţi. „Nu ştiu dacă există
este o problemă sau nu”, a spus el, după ce a convocat

echipele apărării şi ale acuzării la bancă. „Dar, după cum
veneam în instanţă şi adjunctul McCarty era
se îndrepta spre boxa acuzaţilor, se pare că a existat un bilet în
dosarul care a căzut. Nimeni nu a văzut biletul căzut,
dar investigatorul meu, dl Cummins, a văzut unul dintre
juraţi să ia biletul şi să i-l înmâneze înapoi adjunctului
McCarty.”
„Fără să-l citească, se pare?” a întrebat Hennigan.
„Nu ştiu dacă a citit-o sau nu. M-am dus la adjunctul
McCarty chiar înainte de a începe şi am cerut să văd
biletul, iar biletul este mai degrabă dispreţuitor la adresa unuia dintre
avocaţilor apărării.”
„De ce nu ne spuneţi ce scria în bilet?”, a întrebat
Hanks.
„Nu sunt exact sigur de formulare”, a spus Lloyd, „dar
era ceva de genul: „Credeţi că sunteţi
vei avea o slujbă după asta, domnule Adams?”„.
„Aş fi mai mult decât fericit să le spun, nu am
un loc de muncă deloc”, a spus Adams, mai mult nedumerit decât orice altceva.
„Mă bucur că a fost adus în atenţia tuturor.
celor implicaţi, dar nu vreau să fac un mare caz din această situaţie.
din asta”.
McCarty a păstrat o inocenţă şireată în legătură cu biletul
când a fost întrebat mai târziu despre el.
LA ULTIMA SA RE-CRUCE, ALAN OLSON A DEVENIT EVIDENT
în acuzaţiile sale la adresa lui McCarty, încercând chiar să fie mai explicit.
să îl momească cu acuzaţii subtil voalate de laşitate.
„Fereastra pare să fie sus sau jos?” Olson
a spus, referindu-se la o fotografie a părţii pasagerului din
unităţii lui McPheron.
„Pare să fie jos”.
„Când purtaţi arma, o aveaţi în mână, aţi avut-o în mână?
îndreptată pe fereastră?”
„Nu.”
„Spre fereastră?”
„Posibil.”
„Şi tu, în loc să o scoţi afară şi să tragi, ai stat...
acolo şi l-aţi privit pe Evans cum moare? Nu aţi făcut nimic timp de zece
sau cincisprezece secunde; este corect?”
„Da, domnule”, a spus McCarty.
„Aţi tras vreun foc din spatele lui Evans?” a întrebat Olson, mai târziu.
„Nu în timp ce era în viaţă”, a spus McCarty.
„Aţi ieşit vreodată pe uşa pasagerului?”.
„Nu.”
„Aţi dat vreodată o versiune diferită a ceea ce s-a întâmplat
acolo sus, să zicem, detectivului Jordan?”
„Din câte îmi amintesc, nu.”
McCarty şi Hanks ştiau că raportul întocmit de către
detectivul Mike Jordan de la RSO avea să fie problematic.
McCarty îl întâlnise pe Jordan în timp ce se plimba pe stradă.
în jos pe drumul spre Baldy Notch pentru a fi trimis cu elicopterul la

la spital. Jordan l-a întrebat pe McCarty de numele
adjunctul care a fost ucis şi s-a supărat când
D.J. a confirmat că era Evans. McCarty l-a întors pe Evans
revolverul lui Evans lui Jordan. În timp ce cei doi se îndreptau spre
dealul în direcţia locului de aterizare improvizat, ei
au avut o conversaţie informală.
În timpul interogatoriului, Clayton Adams a încercat
să pună sub semnul întrebării versiunea lui D.J. cu ajutorul mărturiei
făcută de Jordan în timpul audierii preliminare cu privire la
conversaţia lor. „Vă amintiţi că i-aţi spus detectivului
Jordan că adjunctul Evans şi-a abandonat vehiculul şi
s-a întors la unitatea sa pe partea dreaptă, iar tu
a declarat că, în timp ce trăgeaţi, adjunctul Evans a tras un foc de armă.
foc de armă, moment în care adjunctul Evans a fost lovit?”
„Nu”, a răspuns McCarty.
Chemarea unui Mike Jordan extrem de reticent şi iritat.
la bară în calitate de martor al apărării, Jordan a
mărturia lui Jordan înainte de proces a fost citită în procesul-verbal.

Întrebare: Ţi-a spus McCarty ce a tras, ce a tras, ce a tras şi ce a tras?
arma cu care trăgea când Evans a fost lovit?

Răspuns: Nu.

Întrebare: Nu: A spus unde se afla când a tras?
şi Evans a fost lovit?

Răspuns: Nu: Cred că a spus că era în spatele lui sau
lângă el. Nu-mi amintesc.

Întrebare: McCarty a spus că a fost în spatele sau alături de
Evans trăgând când Evans a fost lovit; este corect?

Răspuns: Da: Asta îmi amintesc, da.

D.J. nu a reuşit să explice mărturia lui Jordan altfel decât
în afară de faptul că bărbatul a fost tulburat în momentul în care
după ce a aflat că prietenul său Evans era mort. La bară,
McCarty nu a putut face prea multe în afară de a nega
că i-ar fi spus vreodată acele lucruri detectivului în timp ce
mers pe jos pe Baldy Notch Road în frig şi
şi întunericul din 9 mai 1980.
„Vă amintiţi că i-aţi spus ceva din toate astea?” Alan Olson
a întrebat.
„Nu-mi amintesc să-i fi spus nimic din toate astea”, a spus McCarty.
a răspuns categoric.
Pe măsură ce cele trei zile de mărturie istovitoare ale lui McCarty se scurgeau
Alan Olson şi-a păstrat cea mai bună lovitură pentru final.
Olson l-a atacat pe McCarty pentru o aparentă contradicţie
cu privire la starea geamului din spate al vehiculului lui Evans.
McCarty a mărturisit în cadrul anchetei preliminare că geamul din spate al lui Evans
fereastra lui Evans fusese complet smulsă din cadru, nu
nu mai rămăsese nici o fărâmă de sticlă. Fotografiile probelor arată clar
arătau că geamul era sfărâmat, cu multiple urme de gloanţe.
găuri de glonţ prin ea, dar cu cea mai mare parte a sticlei rămase. A fost
nu este o discrepanţă deosebit de importantă, dar Olson a fost
o folosea mai mult ca pe o punere în scenă pentru marele său final.
„Domnule ofiţer McCarty, sunteţi sigur că nu aţi făcut-o.

nu l-aţi ucis personal pe James Evans?"
„Da, sunt sigur."
„La fel de sigur ca şi în legătură cu fereastra?"
D. J. McCarty a coborât din boxa martorilor chiar acum.
după ora 3:00 p.m. în după-amiaza zilei de 14 aprilie 1982,
uşurat că a terminat cu încercarea de a depune mărturie, dar departe de a se simţi bine.
departe de a fi sigur de ceea ce ar putea decide juriul după ce îl va auzi.
La ieşire, George Smith l-a privit cu ochi răi, iar Russell
Harven a zâmbit. Chris Harven s-a aplecat în faţă şi
i-a arătat lui D.J. degetul mijlociu, în timp ce îşi proteja gestul.
de ochii juraţilor cu cealaltă mână. D.J. a plecat
din sala de judecată, a trecut pe lângă un reporter care aştepta fără să
comentariu, s-a urcat în rabla de rahat de culoarea berii de rădăcini
Impala pe care departamentul i-o împrumutase pentru
călătoriile la Vista, şi a condus până acasă, în San Bernardino.
D. J. McCARTY NU A VĂZUT NICIODATĂ NUMĂRUL
NUMĂRUL DE MĂRTURII BALISTICE prezentate de ambii
părţi care au urmat după a sa. El nu ar fi fost acolo
atunci când un chimist nuclear pe nume Dr. Vincent P. Guinn
a depus mărturie pentru acuzare că după bombardarea probei
gloanţe de probă cu radioactivitate şi apoi măsurarea urmelor de urme.
elemente, a fost sigur că glonţul fatal provenea de la
din cutiile de muniţie folosite de Russell Harven şi Manny Harven.
Delgado. Sau când apărarea a replicat cu Lawrence
Kovar, care a efectuat aceleaşi teste de „activare neutronică" şi
a fost de acord cu Guinn că trebuie să fie PS-79.
gloanţe fabricate, dar apoi a dezvăluit că zeci de gloanţe de
PS-79 au fost găsite la substaţia din Fontana, amestecate
cu restul muniţiei pentru M16.
El nu ar fi fost în preajmă când Michael White, un
criminalist din cadrul Departamentului de Justiţie, a discreditat un
afirmaţie a apărării că McCarty l-ar fi putut lovi pe Evans
în timp ce trăgea prin propriul parbriz, din interior.
demonstrând că găurile de glonţ din parbrizul lui McPheron au fost făcute de un glonţ de la interior.
proveneau din exterior. Sau când stropul de sânge
experţii apărării i-au contrazis povestea spunând că
că petele din jurul locului unde Evans a căzut indicau că glonţul
trebuie să fi fost tras din poziţia lui McCarty din spatele
din spatele lui.
Nu l-a auzit pe criminalistul Ronald Ralston declarând că
că plumbul prelevat din creierul lui Jim Evans era prea mult
pentru a putea fi identificat cu o singură armă. Sau Donald
Dunn, un expert balistic al apărării, care a afirmat că
că într-adevăr a rămas suficient de mult din glonţ pentru a
să concluzioneze că nu ar fi putut proveni de la
nici de la „Shorty" AR al lui Russell Harven, nici de la M16 al lui McCarty,
singurele două arme disponibile pentru testare.
D.J. ar fi ratat spectacolul amărăciunii lui Clayton Adams.
împotriva lui Hanks şi a celor de la San Bernardino.
Biroul şerifului pentru conspiraţie în vederea reţinerii, furtului şi

distruge probele care ar fi legat glonţul de
McCarty. Sau Jeanne Painter, care a venit la bară pentru a descrie
cum a încercat luni de zile să îl convingă pe Hanks să se conformeze
cu un ordin de a produce singurul cartuş rămas din
M16 al lui McCarty, doar pentru ca în cele din urmă să primească o bucată inutilă de
de plumb care a fost distrusă când a fost scoasă din
carcasa pentru a fi testată de către procuratură.
Iar McCarty nu a ştiut niciodată că judecătorul J. David Hennigan
a făcut o cerere extrem de neobişnuită către juriu ca acesta
să facă o „constatare specială” pentru a determina cine a fost
ucigaşul de pe Baldy Notch Road în acea după-amiază. Sau că o
că un aprod a înmânat juriului un bilet de hârtie
pe care scria

CONSTATARE SPECIALĂ:

Constatăm că glonţul care l-a ucis pe James Evans a fost...
a fost tras (de)

(marcaţi doar una)

George Smith __________

Russell Harven __________

Christopher Harven __________

Manuel Delgado ___________

Un ofiţer de poliţie __________

Nu putem spune dincolo de orice îndoială rezonabilă cine a tras
glonţul __________

Iar D. J. McCarty nu ar fi nici pe departe în Vista,
California, când buletinul de vot a fost înmânat lui Hennigan.
cu o singură bifă indicând concluzia juriului.
singurele persoane din sala de judecată a căror opinie a contat
deciseseră că ucigaşul era singura persoană care avea dreptul de a fi judecată.
nimeni în sala de judecată care să-l apere: Manny Delgado.

18

SCANDAL

28 aprilie 1982. Vista, California.

ÎN SEARA ZILEI DE 28 APRILIE 1982, LA DOUĂ SĂPTĂMÂNI DUPĂ CE A AVUT LOC UN ACCIDENT.

DUPĂ ce D. J. McCARTY şi-a încheiat mărturia în
în procesul celor 3 din Norco, un funcţionar de la biroul de înregistrare din Vista
de detenţie de la Vista, însărcinat cu observarea zonei de vizită
a văzut ceva ce se întâmpla într-una din camerele de interogatoriu.
camere de interogatoriu. Nancy Garcia a privit cu atenţie. Apoi a plecat
cabina şi s-a grăbit să anunţe şeful ei, adjunctul
Larry Van Dusen. Van Dusen a intrat în camera de observaţie
cabină şi a privit cu atenţie. Câteva clipe mai târziu, a apărut
o bătaie ascuţită în uşa camerei de interogatoriu,
surprinzându-i pe bărbatul şi femeia dinăuntru. Uşa s-a deschis brusc
şi Van Dusen a anunţat că interviul dintre
deţinutul şi membrul echipei sale juridice a fost
se încheia acum. Pentru ce? a vrut să ştie femeia.
Van Dusen i-a ordonat să îşi strângă documentele,
a escortat-o în zona de recepţie şi a expulzat-o pe
femeia din închisoare.

Raportul lui Van Dusen către comandantul închisorii Vista,
căpitanul Robert DeSteunder, ar fi spus că Garcia avea
l-a anunţat că „o activitate suspectă de natură sexuală”.
părea să aibă loc în sala de interogatorii C”. Când
s-a dus să vadă cu ochii lui, Van Dusen a raportat că a
a observat-o pe investigatoarea Jeanne Painter „apucând deţinutul
George W. Smith în zona genunchilor...”. Când
presa a intrat în posesia poveştii în ziua următoare, a
au fost mai puţin obtuzi cu privire la ceea ce Van Dusen ar fi pretins
văzut. „Funcţionarii închisorii l-au scos pe Painter din închisoare la sfârşitul anului trecut.
miercuri seară şi i-au interzis să dea interviuri
Smith în persoană, după ce un gardian ar fi observat-o pe aceasta
masturbându-l pe Smith...” Acelaşi articol din Vista
Press a continuat citându-l pe avocatul Clayton Adams ca fiind
spunând: „Noi negăm totul.”
Pe 29 aprilie, când acuzarea a cerut în ultimul rând
experţii balistici şi înfăşurându-şi cazul împotriva
Norco 3, toate procedurile judiciare s-au încheiat în mod dramatic.
se opreşte brusc.
„Dosarul poate arăta că inculpaţii şi avocaţii sunt
prezenţi. Nu este prezent niciun membru al juriului. I
intenţionam să reiau, dle Adams, problema pe care aţi
mi-aţi menţionat în această dimineaţă”, a spus judecătorul Hennigan la
deschiderea şedinţei. „Aş dori să sugerez ca acest
ar fi mai bine să fie discutată în şedinţa cu uşile închise, fără
membri ai publicului prezenţi”.
„Sunt de acord, Onorată instanţă”, a spus un Clayton vizibil îndurerat.
Adams.
„Foarte bine”, a spus Hennigan. „Instanţa va ordona ca
să se elibereze sala de judecată. Căpitanul DeSteunder poate rămâne, dar
ceilalţi membri ai publicului sunt rugaţi să plece. Dl.
Bailiff, veţi pune un semn de „Curte închisă”.”
„Am citit raportul pe care instanţa mi l-a dat în această
dimineaţă, raportul incidentului”, a început Adams. „Punctul pe care l-am
vrut să fac este că nu sunt pregătit să mă adresez
niciuna dintre aceste acuzaţii din raport, în afară de a nega
în totalitate. Dincolo de asta, aş vrea doar să le indic celor de la
Curţii că, din cauza a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, adică,
adică faptul că investigatorul meu a fost aparent expulzat din închisoare.
din incinta închisorii noaptea trecută în timpul întâlnirii sale
cu clientul meu, nu sunt pregătită să merg mai departe astăzi.
Nu se pare că voi fi pregătit să merg mai departe.
pentru restul cazului, în sensul că această ultimă insultă este
încât investigatorul meu pur şi simplu nu va merge
mai departe în acest caz. Aşadar, sunt fără un
investigator. Eu personal nu voi tolera acest tip de
comportament”, a continuat Adams, din ce în ce mai supărat. „Voi
nu voi mai avea nici un fel de relaţii cu închisoarea.
până în momentul în care va trebui să mă predau pentru a deveni
prizonierul lor”, a adăugat el, referindu-se la cele cinci zile de
de cinci zile pentru ultraj care se profilează în viitorul său.

„Aţi avut, personal, probleme sau limitări în
vizitele dumneavoastră cu clientul dumneavoastră, domnul Adams?” Hennigan
a vrut să ştie.
„Am evitat astfel de vizite tocmai din acest motiv: nu-mi
vreau să devin subiectul unor rapoarte false, a unor rapoarte false.
acuzaţii false, insinuări false, aşa cum a făcut-o investigatorul meu. Aşadar, eu
am evitat cu atenţie acest lucru. Puteţi verifica
înregistrările”, a adăugat Adams. „Nu am avut nici măcar o vizită în
închisoare, probabil de peste o lună.”
„De obicei, persoana care vizitează închisoarea şi vorbeşte cu
client este avocatul, mai degrabă decât investigatorul”, a declarat
a spus judecătorul, surprins de faptul că Painter fusese cel care
care conducea toate întâlnirile din închisoare. „Aceasta nu este o procedură obişnuită.
caz obişnuit. Nu vreau să sugerez nicio critică în legătură cu faptul că a avut loc vizitele
prin intermediul anchetatorului”, a adăugat el. „Dar nu există
motiv pentru care nu aţi putea să nu vă vedeţi clientul în închisoare, în ceea ce priveşte
orice comunicare care este necesară”.
„Ei bine, aceasta este opinia dumneavoastră, onorată instanţă”, a declarat Adams.
a protestat. „Nu am de gând să mă supun la acest tip de
de abuz. Pur şi simplu nu am de gând să o fac. Nu cred că
că mi se cere să fac acest lucru. Nu cunosc niciun fel de etică sau morală
sau canon care să mă oblige să fac asta, şi nu cunosc
refuz să o fac.”
„Înţeleg că doamna Painter s-a retras din funcţie.
complet din acest caz?” a întrebat Hennigan.
„Nu pot face nicio declaraţie în acest moment, domnule preşedinte.
Onorată instanţă. În ceea ce mă priveşte, nicio fiinţă umană
ar trebui să suporte genul de abuzuri pe care ea
a suferit până în acest moment. Ea nu se află astăzi aici.
Nu a fost capabilă să-şi îndeplinească sarcina de aseară. I
nu sunt pregătită să merg mai departe astăzi”.
Hennigan şi-a păstrat calmul şi metodicitatea în timp ce Adams creştea
tot mai supărat, încercând să împiedice ca situaţia să se transforme
într-un dezastru absolut. Ca Adams să îşi piardă singurul
anchetator – mai ales unul care joacă un rol atât de important ca
Painter – la doi ani de la începerea unui caz de pedeapsă cu moartea ar putea cu uşurinţă
să declanşeze o eroare de judecată, sau cel puţin să lase totul deschis.
pentru o anulare în apel. Hennigan făcea tot posibilul
să îl ţină pe Painter ataşat de caz într-un mod
care să nu compromită dreptul lui Smith la un proces de judecată adecvat.
apărare adecvată.
„Există vreun motiv pentru care ea nu şi-ar putea continua funcţia
ca investigator în ceea ce priveşte citarea martorilor,
să vorbească cu martorii, să aranjeze probele şi să asiste
în această privinţă?” a întrebat Hennigan.
„Nu.” Vă spun, domnule judecător, femeia este o persoană nervoasă.
nervoasă. A dat tot ce a putut să dea şi a luat tot ce a putut.
poate lua. Când m-a sunat aseară, era în...
lacrimi. Şi, aşa cum am spus, a fost o persoană emoţională/mentală.
un caz de coşmar. Închisoarea a reuşit să facă ceea ce
a vrut să facă.”

„Mai este ea desemnată pentru acest caz de către Serviciul Public de Apărător Public?”
„Nu am nici cea mai vagă idee, onorată instanţă.”
„Foarte bine”, a suspinat Hennigan. „Aş aprecia dacă aţi afla de la ea cât mai repede posibil dacă există vreun motiv pentru care nu şi-ar putea continua funcţiile. în acest caz, în afară de vizitarea clientului la închisoare.”
„Orice doreşte instanţa, Onorată instanţă, cu excepţia sentimentul meu este că acest lucru nu va fi acceptabil. Ea este cea care a fost investigator în acest caz pentru aproape doi ani de zile. Ea este singura care ştie unde se află totul, care are degetul pe pulsul cazului.”
„Mai are şi alte probleme în afară de problemele ei în legătură cu vizitarea clientului dvs. în închisoare?”
„Da, bineînţeles”, a spus Adams. „Ea are probleme de sănătate. Ea are alte probleme pe care nu vreau să le detaliez. detalii”.
După ce a decis să amâne cazul pentru cele două zile rămase zile ale săptămânii pentru a rezolva mizeria, Hennigan a propus ca el şi Adams să-l cheme pe avocatul din oficiu Malcolm MacMillan pentru a afla dacă acesta intenţiona să părăsească Painter la caz sau să desemneze un nou investigator pentru a să o înlocuiască.
„Ar trebui să fie evident pentru instanţă şi pentru toată lumea cei interesaţi că un înlocuitor pentru doamna Painter nu ar fi rezolva problema”, a declarat Adams, crescând mai mult tulburată. „Oricine ar înlocui-o ar trebui să refacă totul”.
„Acest lucru pare puţin probabil”, a răspuns Hennigan. „I presupunem că tot ceea ce a făcut ea, în ceea ce priveşte obţinerea martori şi făcând investigaţii, a fost înregistrată într-un fel, astfel încât avocatul trebuie să o prezinte şi este conştient de aceasta. Aş fi foarte surprins dacă ea ar fi să facă o investigaţie şi să ţină totul în minte. fără niciun memorandum sau notiţe sau rapoarte către avocatului.”
„Nu, onorată instanţă. Totul este verbal şi de cele mai multe ori ea nici măcar nu-mi spune. Eu îi spun să facă anumite lucruri. Ea le face. Nu am nici cea mai vagă idee despre cum face ea le realizează şi nu-mi pasă.” Hennigan a întrebat din nou despre faptul că ea îndeplineşte şi alte funcţii. „Ea face atunci când îi cer eu”, a răspuns Adams.
„Ei bine, atunci, puteţi să o rugaţi şi cu siguranţă că poate face asta fără să fie nevoită să meargă la închisoare astăzi, mâine sau sâmbătă sau duminică”, a spus Hennigan.
Odată cu asta, toată frustrarea, volumul de muncă zdrobitor, efort fizic durerea, lunile de dormit într-o cameră de motel şi certurile cu închisoarea şi cu procurorii păreau să o copleşească pe Adams, dezlănţuindu-l. „Onorată instanţă, în ceea ce mă priveşte.

în ceea ce mă priveşte, personal nu mai am de gând să continui
în modul în care am făcut-o. Voi fi prezent în instanţă şi
voi fi disponibil între orele 8:00 şi 5:00 pentru
fiecare zi în care instanţa este în sesiune. Nu mai intenţionez
să lucrez seara. Nu mai intenţionez să lucrez în zilele
în zilele în care instanţa nu este în sesiune şi nici nu intenţionez să lucrez
weekenduri."
„Instanţa nu va fi în sesiune astăzi şi mâine,
în primul rând, domnule Adams, pentru ca dumneavoastră să puteţi lucra."
„Ei bine, în acest caz particular, astăzi şi mâine,
da, Onorată instanţă, pentru că am fost de acord cu asta. Dar, după
aceste zile, Onorată instanţă, este de la 8:00 la 5:00 şi dacă se
nu se face, nu se face."
„Asta, după cum am spus, domnule Adams, este o problemă între un
avocat şi conştiinţa sa, clientul său, şi uneori
baroul statului. Nu vă pot ordona să puneţi timp."
Hennigan a încercat să îl calmeze pe avocatul aflat în dificultate
din faţa lui. „Aţi făcut o treabă bună în acest caz. I
cred că aţi lucrat foarte mult la el. Şi, aşa cum am spus,
nu sunt într-o poziţie în care să vă pot ordona cum să
să vă bugetaţi timpul sau să vă judecaţi cazul."
„Ei bine, încerc să fiu sincer cu instanţa, domnule judecător.
Onorată instanţă. Am sentimentul că nimeni, avocat sau
altfel, nu trebuie să suporte acest tip de abuz. Şi eu nu
mai intenţionez să o fac. Am făcut-o timp de doi ani
ani şi nu am de gând să continui."
„Ei bine, credeam că am spus că abuzul pe care l-aţi făcut
vorbit despre a fost în primul rând în relaţia
cu închisoarea."
„Cred că a fost mult mai mult decât atât. Eu nu
cred că este potrivit să intrăm în acest dosar în acest
moment. Dar am îndurat personal o mulţime de abuzuri care
pe care nu le-am experimentat niciodată până când m-am implicat
în acest caz."
„În regulă", a oftat Hennigan. Gândindu-se că făcuse toate
fixare pe care o putea face pentru moment, judecătorul a pus capăt la
şedinţă şi a plecat cu Adams pentru a face apelul la
avocatul din oficiu Malcolm MacMillan. MacMillan nu a
răspuns sau nu le-a răspuns la telefon.
DUPĂ CE A FOST EXPULZATĂ DIN ÎNCHISOARE, JEANNE
PAINTER A FUGIT DE LA VISTA pentru a se refugia în sanctuarul ei.
casa din Riverside. Deja chinuită de atacuri de anxietate de
luni de zile şi acum anticipând umilinţa şi
şomaj, Painter a simţit că lumea i se prăbuşeşte.
în jurul ei. În acea seară, l-a sunat pe Adams în lacrimi şi
i-a explicat ce se întâmplase, menţinându-şi cu tărie poziţia.
nevinovăţie, aşa cum a făcut-o fără ezitare pe tot parcursul
încercare. Orice ar fi crezut funcţionarul şi adjunctul de la arhivă
că au văzut nu s-a întâmplat niciodată, a spus ea. Cu camere de luat vederi
excluse din camerele de interogatoriu pentru a păstra
confidenţialitatea dintre avocat şi client, nu ar fi fost

dovezi concludente care să susţină oricare dintre părţi. Potrivit
Painter, incidentul nu a fost nimic mai mult decât ultimul
atac din partea unor gardieni care au avut ceva cu ea de la
de la început. Pentru Adams, care ar fi stat alături de Painter
în tot acest timp, a fost un alt capitol în încercarea închisorii de a o
de a sabota apărarea unui deţinut pe care au crescut
şi mai mult decât atunci când a sosit prima dată.
Nu a durat mult până când umilirea publică a lui Jeanne
Painter să înceapă. În ciuda procesului cu uşile închise
şi Hennigan a sigilat rapoartele de incident,
mai multe ziare au lansat acuzaţiile împotriva
Painter pe paginile lor de vineri, 30 aprilie,
ediţiile de vineri, 30 aprilie. Spre consternarea lui Adams, articolele au inclus detalii
din raportul de incident, citate preluate direct din
transcrierile procesului din 29 aprilie, precum şi comentarii din partea publicului.
apărătorul public Malcolm MacMillan şi comandantul închisorii Vista
DeSteunder. „Îl poate intervieva la telefon,
dar nu-i vom permite să se întâlnească cu el".
DeSteunder a fost citat spunând.
Adams a mărşăluit în sala de judecată în dimineaţa zilei de
luni, 3 mai, convins că ştia cine l-a anunţat pe
presa. „Bună dimineaţa, onorată instanţă", a spus Adams,
mult mai calm decât fusese în săptămâna precedentă. „I
cred că, pentru început, aş dori să spun că de-a lungul
timpul de pauză pe care l-am avut aici, am avut o mică
şansă de a-mi reevalua poziţia. Şi îmi dau seama acum că
indiferent de ce se întâmplă, că nu mă pot limita la
să lucrez de la 8:00 la 5:00 şi să nu lucrez ore suplimentare.
şi aşa mai departe."
„Cu toate acestea", a adăugat Adams, „în acest moment simt că este
adecvat şi necesar să cer anularea procesului.
în acest caz în ceea ce priveşte clientul meu. Au existat
publicaţii pe scară largă în legătură cu această problemă specifică în
în presă. O mare parte din presă în zona Riverside.
Şi am în faţa mea acum, şi aş vrea să vă spun că...
instanţei, o copie a ziarului San Diego Union
, care este
ziarul local. Pe prima pagină a ziarului County
este o pagină întreagă, inclusiv o fotografie.
care ne înfăţişează pe clientul meu, pe mine şi pe domnişoara Painter."
Adams a trecut la indicarea vinovatului pe care îl suspecta
că se află în spatele a tot. „Mai mult, este vorba de reprezentarea mea, pe baza
pe baza informaţiilor şi convingerilor obţinute din sursele mele
din cadrul şi din afara biroului procurorului din Riverside.
County şi din sursele mele din cadrul personalului de la
Press-Enterprise, că aceste articole au fost generate ca
ca rezultat direct al faptului că dl Hanks a furnizat copii ale
raportului de incident. Şi cum a obţinut acel raport în primul rând
nu voi şti niciodată, care a fost ordonat să fie sigilat de către
de instanţă. Şi reporterii care – sau cel puţin un reporter,
care a avut acces la acel raport, l-a folosit ca bază pentru

pentru publicaţiile ulterioare. Aş dori să sugerez celor de la
Curţii că domnul Hanks a încălcat legea. Aş cere Curţii
Curţii să îl citeze pentru sfidare în acest moment. Şi aş dori
să îndemne Curtea să acorde anularea procesului pe baza
publicităţii de aici."
Hennigan s-a întors către procurorul adjunct. „Dl.
Hanks, există o acuzaţie împotriva dumneavoastră. Care este poziţia dvs.
răspuns?"
„Nu este adevărat", a spus Hanks. „Nu am furnizat nicio copie a
raportului nimănui şi nici nu am arătat copii ale
raportului niciunui membru al presei. Cu toate acestea," Hanks
a mărturisit, „am discutat despre conţinutul raportului cu
membrii mass-media".
„Aţi primit o copie a raportului de la căpitanul
DeSteunder?"
„Da. Am primit, cred, o copie de la... cred că de la...
a fost de la căpitanul DeSteunder. Am primit o copie a raportului.
raportului de la departamentul şerifului."
„Înţeleg", a spus un Hennigan foarte neplăcut.
Pentru Clayton Adams, aceasta era o dovadă fără echivoc că
acuzarea era angajată într-o activitate continuă şi necorespunzătoare.
conlucrare cu închisoarea şi poliţia.
agenţiile de forţă pentru a
submina apărarea. „Nu înţeleg de ce
acuzarea sau cum de a avut procurorul chiar şi o copie a
acel raport. Aceasta nu este o chestiune de interes public, în ceea ce priveşte
din câte ştiu eu. Rapoartele poliţiei nu sunt o chestiune de interes public
publice", a spus el în mod tăios. „Aş vrea să-i spun domnului Hanks
şi instanţei că poziţia mea este că acel raport
a fost dus înapoi la biroul din Riverside, copii au fost
de fapt rulate şi afişate în jurul biroului. Acum
indiferent dacă dl Hanks doreşte să nege că el a fost cel care a făcut-o.
a diseminat acel raport, e în regulă. Dar ideea este că, un
o copie sau mai multe copii au ajuns în mâinile presei.
a fost ca rezultat direct al activităţii dlui Hanks. Şi eu
aş îndemna Curtea..."
„Domnul Adams are obiceiul de a face declaraţii de neadevăr.
de a face acuzaţii fără să le justifice", a intervenit Hanks. „Nu
copie a raportului, a raportului meu, nu a fost făcută niciodată. Adresa mea
raportul a rămas în mâinile mele în orice moment. Deşi am făcut
discutat conţinutul raportului cu o serie de persoane cu care am discutat.
diferite persoane, raportul nu a fost niciodată duplicat.
Din câte ştiu eu, nu a existat niciun raport postat vreodată în
biroul procurorului districtual. Şi pur şi simplu nu am cunoştinţă de
nici o altă acuzaţie de acest gen. Am discutat despre conţinutul
cu ambii membri ai biroului procurorului districtual şi
dar şi cu membri ai presei care m-au sunat la telefon.
telefon."
Recunoaşterea faptului că a dezvăluit conţinutul unei
raport sigilat presei a fost tulburătoare. Implicaţia
că Hanks s-ar putea să se bucure de suferinţa lui Painter.

şi alimentând bârfele care se aflau acum în plină desfăşurare a fost la
cel puţin nepotrivit. Dar Jay Hanks nu era cu siguranţă
singura sursă de informaţii. Adevărat sau nu, povestea lui
unui frumos investigator de 33 de ani care se masturbează cu o femeie.
ucigaş de poliţişti în camera de interogatoriu a unei închisori era pur şi simplu prea
prea suculentă pentru a fi ţinută secretă pentru mulţimea de gardieni, adjuncţi,
şi personalul tribunalului care cunoşteau detaliile.
„Acest raport nu are nicio legătură cu adevărat cu
cu vinovăţia sau nevinovăţia inculpaţilor”, a declarat, exasperat, un
Hennigan a declarat. „Iar cererea de anulare a procesului este respinsă”.
„Iar cererea de citare pentru sfidare în ceea ce priveşte
acuzării, onorată instanţă?” a întrebat Adams.
„Aceasta este, de asemenea, respinsă din acest moment”.
Hennigan a chemat apoi juriul. „Aş dori să întreb
pe voi: Deşi v-am spus să nu citiţi articole referitoare la
cu privire la [cazul], a văzut vreunul dintre voi acest articol? Dacă
da, vreţi să ridicaţi mâna dreaptă?” Cu un posibil juriu
părtinire a juriului din cauza articolului care se află în centrul cererii lui Adams pentru
de anulare a procesului, Hennigan spera că nici o mână nu va fi ridicată.
să nu se ridice nicio mână. Nu a avut acest noroc. „Foarte bine”, a suspinat el. „Să vedem,
dl Moreno, dna Bourguignon, dl Perk şi dna Perk.
Galanter.”
Urmărind un scandal sexual de puşcărie, cei de la
ziarele au dezgropat rapid mai multe mizerii despre Painter din
din surse din cadrul poliţiei şi a poliţiei din Riverside.
din Riverside. Pe parcurs, cineva a pus mâna
pe 27 noiembrie 1981, raportul incidentului din închisoarea Vista.
care o acuza pe Painter că a adus fotografii cu ea însăşi
nud „în diferite poziţii” şi inclusiv cu
anchetatorului, care a explicat că acestea erau „pentru
pentru soţ”. Întrebându-se cine ar putea fi acest soţ, un
reporter a reuşit să confirme ceea ce colegii lui Painter de la
biroul din Riverside al apărătorului public au suspectat sau
ştiau deja. Plasat aproape de sfârşitul paginii din 30 aprilie,
1982, articolul din Vista Press care anunţa scandalul.
era un singur paragraf care conţinea o bombă.
Painter a fost implicat în mai multe dintre cazurile de apărare publică.
cazuri majore ale apărătorului public în ultimii ani. În 1978, ea
s-a căsătorit cu unul dintre clienţii ei, John Ditsch, după ce acesta a fost
condamnat pentru crimă de gradul doi. El a fost
a fost închis în închisoarea de stat de atunci.
Două zile mai târziu, pe 5 mai, Adams a cerut din nou o
eroare de judecată după ce a aflat că Painter fusese plasat în
concediu de către biroul apărătorului public. „Nu numai că a
fost eliberată din îndatoririle sale în ceea ce priveşte acest caz, dar
în ceea ce priveşte toate îndatoririle ei în cadrul biroului apărătorului din oficiu.
Office.”
Din nou, Hennigan a respins moţiunea. „Am de gând să
respinge anularea procesului în acest moment, cel puţin până când vom vedea ce
care este situaţia lunea viitoare.”
Adams a spus că se îndoia că se va face ceva până la

luni. „Pentru mine, acesta este un fel de lucru deliberat oricum. Cineva a vrut ca acest lucru să se întâmple şi a s-a întâmplat”.

Înainte de a încheia discuţia, Hennigan a luat o decizie pe care a sperat că va garanta că Painter va rămâne în echipă. echipa de apărare a lui Smith, într-un fel sau altul. Judecătorul a recunoscut că nu are autoritatea de a-i spune lui avocatului din oficiu ce să facă în ceea ce priveşte un problemă de angajare, dar ar fi refuzat să pună în aplicare orice interdicţie pe care apărătorul Malcolm MacMillan ar putea să o impună lui Painter. în ceea ce priveşte participarea sa continuă la caz. Hennigan i-a spus lui Adams să o instruiască pe Painter să fie prezentă atunci când Adams s-a întors în instanţă lunea următoare, pe 10 mai.

După ce a vorbit cu Painter, Adams a fost în deplină aştepta ca, din nou, să aibă din nou la dispoziţie pe avocatul său principal. investigator principal în echipa şi alături de el. Apoi a plecat la un seminar juridic de trei zile planificat de mult timp în Georgia. Dar când s-a întors, a fost surprins să întâlnească încă o dată un alt obstacol în lupta sa pentru a-şi recupera investigatorul.

Sursa problemei a fost una dintre ultimele persoane la care s-ar fi aşteptat.

DUPĂ CE A TRIMIS DIN NOU LA DEPARTAMENTUL SĂU DE POLIŢIE de investigaţie al departamentului, Theron Bursell, pentru a cerceta cazul. acuzaţiile aduse lui Painter, apărătorul public Malcolm MacMillan a luat o decizie. La 6 mai 1982, MacMillan a trimis o scrisoare adresată lui Jeanne Painter-Ditsch prin care o notifica pe pe aceasta de „intenţia noastră de a vă destitui din funcţia dvs. în calitate de investigator principal al apărătorului din cadrul Biroului de Apărătorului Public al comitatului Riverside”. Scrisoarea a continuat prin a indica data efectivă de încetare a contractului de muncă din joia următoare, 13 mai.

Pe lângă faptul că a citat acuzaţiile din închisoarea Vista împotriva Painter, MacMillan a adăugat un al doilea motiv. „Ca urmare actelor dumneavoastră din 28 aprilie, a apărut un articol în ziarul Press Enterprise din 30 aprilie 1982. Ca urmare a acestui articol şi a comentariilor şi observaţiilor făcute de persoanele care au avut de-a face cu acest birou, eficienţa a femeilor anchetatoare angajate de acest birou a a fost redusă. Moralul acestor angajate a fost afectat în mod negativ.” Cu alte cuvinte, MacMillan a fost spunând, nu numai că te-ai umilit singur, dar ai şi ai umilit orice altă femeie din acest birou. A fost o acuzaţie vicioasă la adresa unei femei care a avut întotdeauna a apreciat şi a returnat sprijinul femeii sale colegele.

Ca răspuns la notificarea de concediere, Jeanne Painter şi-a angajat un avocat pentru a se apăra împotriva acuzaţiilor şi să lupte pentru a-şi recupera locul de muncă. Avocatul ales de ea a fost una curioasă.

„ESTE PENTRU PRIMA DATĂ CÂND AM VĂZUT SCRISOAREA. ADRESATĂ DNEI. PAINTER”, a declarat judecătorul Hennigan,

citind peste notificarea de reziliere. Era luni, mai
10 mai, prima zi în care Clayton Adams s-a întors în instanţă după ce a fost arestat.
călătoria din Georgia. „Se pare că doamna Painter este încă angajată de către
la Avocatul Public, cel puţin până joia aceasta”.
a comentat judecătorul, scrutând sala în căutarea
prezenţa lui Painter, pe care se aştepta să se întoarcă la
la masa apărării.
Adams a fost şi el surprins să constate lipsa lui Painter. „Când
am plecat miercuri”, a declarat el, „am înţeles că
că ea va fi aici pregătită pentru a merge mai departe.
dimineaţă. După cum Curtea poate vedea, ea nu este aici, iar
apărarea lui Smith este din nou fără un investigator”.
Adams a abordat apoi o situaţie care a fost chiar
mai surprinzătoare pentru el. „Informaţiile ulterioare pe care
am aflat este următoarea: că, în timpul absenţei mele, cumva dl.
Lloyd a fost implicat în caz şi se pare că este
o reprezintă pe doamna Painter în dificultăţile sale cu
judeţul. Şi el a sfătuit-o să nu fie aici. Aşadar, eu
am un co-avocat care îl sfătuieşte pe investigatorul meu să nu
să nu fie prezent în sala de judecată.”
Pentru a-l găsi pe Michael Lloyd, cel mai apropiat aliat şi prieten al său în
în proces, care dintr-o dată îi stă în cale pentru a-şi obţine
investigator înapoi a fost intolerabil. Lloyd ştia cum
important ajutorul lui Painter pentru Adams şi că ajutorul ei era foarte important.
absenţa, chiar şi pentru o săptămână, ar fi fost grav dăunătoare
pentru un caz în care Adams îşi pusese inima, sufletul şi sănătatea mintală.
timp de doi ani. Ca să nu mai vorbim de stresul şi de adaosul de
volumul de muncă pe care l-ar fi adăugat asupra unui om care era deja
aproape de punctul de rupere. Lloyd ar fi putut să-i vadă pe cei doi
roluri ca fiind complet independente unul de celălalt, dar
Adams nu a făcut-o.
„Iar reţinerea în ceea ce-l priveşte pe domnul Lloyd s-a întâmplat în timp ce eu eram
plecat”, a continuat Adams. „Şi nu sunt sigur de ceea ce a
situaţia aici, dar în acest moment, doamna Painter urmează
sfatul domnului Lloyd în ceea ce priveşte dacă să se prezinte în instanţă sau
nu, aşa am înţeles eu. Acum, asta nu înseamnă că în sine
crează un fel de conflict, în cazul în care
avocatul co-consilierului îi spune investigatorului meu ce să facă.
ce să facă?” Încă o dată, Adams devenea din ce în ce mai
tulburat. „Aş dori să întreb Curtea, Onorată instanţă, cum poate
eu şi clientul meu să fim asiguraţi de care este situaţia
când ea îi raportează domnului Lloyd şi nu mie?
Nu mai suntem independenţi. Apărarea noastră a
fost divizată. De fapt, din punctul meu de vedere, a fost distrusă”.
Adams a susţinut o moţiune pentru o scurtă suspendare a
a procesului până când totul se va rezolva. În loc de
să fie încăpăţânat sau combativ, aşa cum a făcut-o în trecut,
Adams practic l-a implorat pe Hennigan. „Ne zbatem
aici, onorată instanţă. Şi nu este vina celor de la
acuzatului. Nu este vina avocatului apărării. Eu doar...
cer ceea ce cred eu că este rezonabil.” Adams a încheiat

cu o ultimă rugăminte disperată. „Sunt o voce în
în pustietate în acest moment. Şi tot ceea ce cer este doar un
câteva zile.”
„Voi respinge cererea de suspendare a cazului.
temporar”, a anunţat Hennigan, spre consternarea celor de la
Adams. Judecătorul s-a adresat apoi lui Michael Lloyd
cu privire la conflictul de interese. „Indiferent dacă doamna Painter
urmează instrucţiunile avocatului pe care îl are
fost numit şi angajat să îl asiste, sau pe cele ale domnului Lloyd,
depinde de ea. Îi sugerez domnului Lloyd că există un
posibilitatea unui conflict de interese într-o situaţie ca aceasta.
Şi îi sugerez acest lucru şi doamnei Painter.”
„Sincer, nu văd conflictul”, a spus Lloyd. „Eu am
informat-o pe doamna Painter despre posibilitatea unui conflict şi
ne-am străduit foarte mult să ne asigurăm că acest lucru nu
nu apare.”
Adams s-a opus declaraţiei lui Lloyd. „Aş dori
sugera Curţii că acest conflict este doar foarte
evident. I-am spus doamnei Painter să fie aici în această dimineaţă. El
i-a spus să nu fie aici. Ea nu este aici. Deci, dl. Lloyd
sunt pur şi simplu nefondate.”
După ce toată lumea şi-a prezentat argumentele,
Hennigan a acţionat decisiv. „În măsura în care orice ordin al dlui.
MacMillan ca ea să nu mai facă nicio altă lucrare în acest
caz, voi anula şi voi anula decizia domnului MacMillan cu privire la acest lucru pe
baza faptului că, indiferent de angajarea ei, ea este acum
şi a fost de ceva timp repartizată la această instanţă pentru a
să asiste un ofiţer al acestei instanţe.”
„Onorată instanţă, aş dori să cer câteva minute pentru ca măcar
să dau un telefon şi aş sfătui-o să vină
să se întoarcă în instanţă”, a cerut Lloyd.
„Ar fi suficiente zece minute, domnule Lloyd?”.
Douăzeci de minute mai târziu, investigatorul lui Clayton Adams a fost
din nou în sala de judecată, aşezat lângă el, la biroul apărării.
masă, deşi cu avocatul poziţionat acum între
Painter şi Smith pe toată durata procesului, ca
dispus de către instanţă.
La 13 mai 1982, la trei zile după ce s-a întors în
sala de judecată, Jeanne Painter a fost concediată oficial pentru
pentru conduită necorespunzătoare de către Biroul Apărătorului Public şi
şi-a început cariera de detectiv particular pe bază de contract cu
Clayton Adams. O zi mai târziu, acuzarea şi-a încheiat pledoaria
împotriva lui George Wayne Smith, Christopher Harven,
şi Russell Harven, după patru luni şi jumătate şi patru luni şi jumătate de anchetă.
120 de martori.
După ce a fost concediată de la biroul apărătorului, avea să
ar fi fost mult mai uşor pentru Jeanne Painter să se limiteze la
să renunţe la caz şi să evite toată aşteptarea.
reporterii care aşteptau, privirile cunoscătoare, chicotelile şi şoaptele pe care le şoptea.
ar fi fost supusă în jurul tribunalului din Vista. Dar
ea a fost întotdeauna dură, independentă şi curajoasă.

De asemenea, avea un copil şi avea nevoie de bani siguri.
Ar mai fi putut exista un alt motiv pentru care Jeanne Painter
era dispusă să îndure umilinţele zilnice pentru a rămâne pe
în echipa de apărare. Acel motiv era George Wayne.
Smith.
DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU, JEANNE PAINTER A LUAT
în calitate de martor pentru Clayton Adams, deşi
doar în calitatea ei de investigator în acest caz.
Cu toate acestea, atunci când a devenit clar că principalul suspect al lui Adams
era ca Painter să declare că, în opinia ei,
Jay Hanks şi acuzarea au ascuns în mod intenţionat
probe, Hennigan i-a chemat pe avocaţi în faţa instanţei pentru
o discuţie separată. Judecătorul a ajuns direct la miezul problemei
problemei.
„Acum, un alt lucru pe care îl văd că urmează să apară şi pe care aş dori să-l
să mă asigur că nu vom intra, având în vedere
faptul că trecutul ei şi apropierea de caz a
a fost stabilit, domnule Hanks, intenţionaţi să intraţi în
orice chestiune legată de chestiunile care au apărut în urmă cu două săptămâni.
acum două săptămâni?”
„Ca să fiu sincer cu Curtea, nu mă hotărâsem dacă voi
în acest moment intenţionam să o pun sub acuzaţie prin modul în care – cum să spun
să spun – apropierea de acuzat.”
„Ei bine”, a spus Hennigan. „Cred că am de gând să interzic
orice lucru care ar însemna o punere sub acuzare pe baza unor afirmaţii.
care nu au fost dovedite ca fiind chestiuni calomnioase, iar
şi aşa mai departe. Pe de altă parte, o metodă adecvată de
punere sub acuzare este prejudecata. Iar o relaţie legitimă cu un
client – daţi-mi voie să o spun, deoarece nu suntem în afara prezenţei
juriului, pentru că am auzit zvonuri.” Hennigan
a făcut o pauză, nesigur dacă ar trebui să aducă în discuţie acest subiect. „Are
are vreun plan matrimonial cu domnul Smith? „
19
CINE DRACU' E JERRY COHEN?
17 mai 1982. Vista, California.
ÎN SEARA ZILEI DE 17 MAI 1982, TOŢI CEI TREI
inculpaţi, AVOCATUL LOR şi anchetatorii din
procesul celor 3 de la Norco s-au întâlnit pentru ceea ce s-a presupus a fi
o revizuire finală şi o coordonare superficială a procesului.
cazurilor individuale ale apărării care urmau să înceapă în dimineaţa următoare.
Judecătorul Hennigan a aprobat cererea apărării
de a se întâlni la tribunal în ceea ce urma să fie prima şedinţă de judecată.
şi singura dată când toţi cei nouă vor fi împreună în afara tribunalului.
sala de judecată. Înainte de întâlnire, Jeanne Painter a avut o
idee pentru a le ridica moralul celor trei inculpaţi. După ce
luat cina în oraş cu Clayton Adams, Painter a comandat trei
fripturi la pachet. Spunându-le gardienilor de la tribunal că
recipientele erau doar resturi, anchetatorul a adus
în sala de şedinţe, spre încântarea lui George,
Chris şi Russ. După cinci luni de urmărire penală
de martori ai acuzării, aveau în sfârşit şansa de a merge la

ofensivă. Dar strălucirea caldă a unităţii şi a
cooperare nu avea să dureze mai mult decât fripturile, niciodată
pentru a nu mai fi experimentate niciodată.
După ce s-au consultat între ei timp de mai bine de
şaptesprezece luni, ultimul lucru pe care Clayton Adams şi
Alan Olson se aşteptau să aibă surprize. Dar când
Michael Lloyd a terminat de conturat strategia sa pentru
apărarea lui Christopher Harven, ceilalţi din cameră
au făcut schimb de priviri de neîncredere uimită.
Clayton Adams a respirat adânc şi şi-a încrucişat mâinile.
pe masă. Dacă chiar vrei să mergi mai departe cu asta,
e dreptul tău. Atâta timp cât nu interferează cu
apărarea clienţilor noştri.
Lloyd a dat apoi vestea că a avut fiecare
aşteptări de a-l pune pe Chris să depună mărturie.
Asta era o problemă, a spus Adams. O mare problemă. Din
îngrijorare pentru Adams şi Olson au fost comentariile
făcute de Chris Harven în timpul interogatoriului de către
detectivul Larry Malmberg în ziua capturării sale. Pe
mărturie, Chris ar fi fost supus unui interogatoriu încrucişat de către
Jay Hanks, în care acuzarea ar putea aduce în discuţie
declaraţii care să-i implice pe George şi Russ, pe care Hennigan
au fost declarate anterior inadmisibile. Toţi cei trei avocaţi au avut
luptat în mod exhaustiv pentru a împiedica aceste declaraţii, dar
acum Lloyd avea de gând să strice toate astea doar pentru că el
pentru că voia să arunce zarurile pe o apărare ciudată, condamnată
la un eşec sigur.
Hotărârea din februarie a lui Hennigan fusese o decizie parţială.
parţială pentru ambele părţi. În interogatoriile lor respective,
toţi cei trei inculpaţi nu numai că au mărturisit în detaliu
propria lor vină, ci îşi implicaseră în mod explicit
co-inculpaţii. Hennigan a decis că acuzarea putea
să prezinte conţinutul interogatoriilor, cu o singură excepţie.
limitare importantă: Din cauza audienţei şi a
regulile Aranda-Bruton, numai declaraţiile făcute de către un
acuzat despre el însuşi sau despre propriile sale acţiuni ar fi
permise. Dar dacă Chris a depus mărturie şi şi-a contrazis declaraţiile.
declaraţiile lui Malmberg, lui Hanks i s-ar fi permis să
să-i pună în discuţie mărturia prin citirea unor extrase textuale.
din părţile din mărturisire care au fost
excluse anterior de Hennigan. Oricare ar fi fost intenţia sa,
Chris ar fi depus efectiv mărturie împotriva celorlalţi.
Întâlnirea a devenit rapid conflictuală, deoarece Olson şi
Adams au arătat clar că nu apreciază să fie
că Michael Lloyd i-a luat peste picior în ultima clipă.
Încă de la început, Clayton Adams fusese de facto
lider de facto al echipei de apărare, atât în virtutea faptului că era mai mare
experienţă în cazuri de infracţiuni şi prin forţa personalităţii.
De obicei, el fusese primul la interogatoriul acuzării.
martorii acuzării, apărând nu numai interesele lui George
Smith, ci şi chestiuni comune celor trei inculpaţi.

Olson şi Lloyd s-au năpustit după aceea mai ales pentru a se adresa
orice probleme rămase specifice propriilor lor clienţi. După cum se arată pe
ca atare, se convenise de mult timp că Adams va merge
primul cu apărarea lui Smith, lansând pledoaria iniţială şi
cel mai complet atac la cazul acuzării. Dar
ceea ce le-a spus Lloyd în acea seară a schimbat totul.
Adams va trebui acum să îşi ajusteze complet deschiderea
declaraţia de deschidere şi lista de martori pentru a-şi apăra clientul nu numai
împotriva lui Jay Hanks, dar şi a lui Christopher Harven. Adams
era simplă: Vrei să ne arunci cu rahatul ăsta în faţă
în ultima clipă, atunci tu eşti primul. Olson a fost de acord.
Michael Lloyd nu a fost de acord.
ÎN ÎNTUNERIC, CEI TREI INCULPAŢI AU INTRAT ÎN MAŞINĂ.
duba pentru deţinuţi înapoi la închisoarea Vista. Aţi fost
capturat în munţi, cu glonţul poliţistului în tine.
în spate, dobitocule, a mârâit George cu voce joasă, aşezat
un rând în spatele lui Chris. Cum ai de gând să explici
asta?
Nu-ţi face griji, a spus Chris, uitându-se pe fereastră.
N-am de gând să spun niciun cuvânt despre tine sau despre Russ.
acolo sus.
Nici nu va fi nevoie; Hanks o va spune în locul tău, George.
a spus George. Nu aveam de gând să ne întoarcem unul împotriva celuilalt,
îţi aminteşti?
Nici nu aveam de gând să fim luaţi de vii,
îţi aminteşti?
George s-a aşezat înapoi pe scaunul său. Mă întreb ce vor
se vor gândi la asta în tanc.
Chris s-a întors să se uite la George, cu faţa vizibilă în
lumina alternantă în timp ce treceau pe sub stradă.
lămpile de stradă. Nici să nu te gândeşti să-ţi pui o jachetă de turnător.
m-a avertizat.
Au tăcut o vreme.
Ce naiba, Chris? a spus Russ în întuneric. Toate
ce ai făcut vreodată a fost ce e mai bine pentru Chris.
Da, ei bine... . Chris s-a uitat la o lume de fast-food-uri
restaurante fast-food, benzinării şi reprezentanţe auto, una în care
era considerat acum prea periculos pentru a exista. O maşină
s-a oprit la semaforul de lângă ei. Chris s-a holbat
în jos la tânăra femeie de la volan. Nu mai
nici asta. Pe tot parcursul urmăririi penale, Chris
a avut un sentiment tot mai puternic că George, Russ şi familia lor
avocaţi au luat o poziţie de „fiecare om pentru sine”.
abordare, ignorând în mod frecvent acordurile convenite anterior.
tacticile convenite în prealabil. Poate că acum era timpul să se îngrijească de el însuşi
şi el. Ştii ceva, s-a gândit el. Duceţi-vă naibii, băieţi.
„I-AM SPUS DLUI. LLOYD CĂ NU MĂ DUC PRIMUL”, CLAYTON.
ADAMS I-A SPUS JUDECĂTORULUI HENNIGAN în dimineaţa zilei de mai.
18, 1982. „Asta este. Aceasta este regula. Nu mă duc eu primul”.
„Domnule Adams, vă reamintesc că nu trebuie neapărat să faceţi
regulile în acest caz”, a spus Hennigan. Judecătorul avea

intrat în sala de judecată în acea dimineaţă aşteptându-se ca Adams să
să-şi înceapă pledoaria de deschidere, doar pentru a constata că acesta încă nu a avut
o altă situaţie pe cap.
„Pentru motivul identic declarat de domnul Adams, am
aceeaşi problemă”, i-a spus Alan Olson judecătorului cu aceeaşi
finalitate.
„În regulă. Sunteţi de acord, domnule Lloyd, că, având în vedere
poziţie în această privinţă, că ar fi logic mai bine pentru dvs.
să deschideţi cazul apărării?”
„Nu”, a răspuns Lloyd.
„Înţeleg că toată lumea vrea să fie ultima. Nu se poate aşa ceva”.
a suspinat judecătorul asediat.
Cei trei avocaţi au declarat că cel care va merge primul
va avea nevoie de cel puţin încă o săptămână pentru a se pregăti pentru
deschiderea şi martorii în lumina revelaţiei lui Lloyd.
Hennigan a fost de acord cu reticenţă cu continuarea şi atunci
a ordonat executorului judecătoresc să îi concedieze pe cei din ce în ce mai frustraţi.
juriu pentru încă o săptămână întreagă. „În ceea ce priveşte cine va fi primul,
având în vedere atitudinea celor trei acuzaţi, cred că...
singurul mod în care aş putea rezolva această problemă este să trag la sorţi sau
ceva şi să decidem cine va merge primul”.
Acest lucru nu a făcut pe nimeni fericit. „Dacă ar trebui să pierd în
loterie, voi pierde mult”, s-a plâns Alan Olson. „Este la fel de
simplu ca bună ziua.”
„M-aş opune oricărui tip de şansă sau de jocuri de noroc,
sau cum vreţi să-i spuneţi, într-un caz de această natură,”
a adăugat Adams.
Hennigan nu a putut găsi altă alternativă. „În regulă,
domnilor”, a spus el. „Voi face ceea ce am sugerat. Eu sunt
voi face rost de trei buletine. Şi am scris „Unu, doi”,
şi Trei pe ele.” Fiecare dintre ei a ales câte un bileţel. „În regulă.
Cine ce a primit?”
Olson a ridicat buletinul său pe care era scris numărul 2.
„Eu am luat 3”, a spus Lloyd. Clay Adams a mototolit buletinul.
buletinul în mână, dezgustat de toată povestea asta.
situaţie. „Mă supun domnului Lloyd”, a spus el sec.
„Domnule Adams, vă veţi începe cazul cu
declaraţia de deschidere luni, la ora nouă, şi va fi
pregătit ca martorii dumneavoastră să urmeze după aceea”.
CLAYTON ADAMS A SIMŢIT CĂ A REUŞIT SĂ OBŢINĂ
CEA MAI IMPORTANTĂ parte a eforturilor sale de apărare pe
din partea lui George Smith în timpul interogatoriului lui George Smith.
martorilor acuzării. Prin intermediul propriilor săi martori,
şi-a propus să obţină ca Smith să fie condamnat la moarte.
mărturisirea făcută de Smith detectivului Ross Dvorak pe munte, în faţa detectivului Ross
Dvorak, să fie respinsă. „Noi
intenţionăm să prezentăm dovezi că interogatoriul înregistrat.
a lui George Smith nu a fost efectuat doar sub
cele mai crude circumstanţe, dar şi că există
dovezi clare de falsificare, falsificare în măsura în care...
în care au fost făcute anumite ştergeri.”

Nu a existat nicio îndoială că întreruperile din înregistrare de către
Dvorak au fost neobişnuite şi la intervale aparent aleatorii.
Un expert în acustică pe nume George Papcun a declarat că
după ce a analizat casetele, existau dovezi clare de
falsificare, pe care Adams susţinea că erau ştergeri făcute de către
poliţie a tuturor momentelor în care George spusese că nu mai
nu mai voia să vorbească cu Dvorak şi ceruse un
avocat. În plus, Adams a apelat la medici şi
a produs rapoarte medicale care arătau că Smith pierduse atât de
mult sânge, încât nu avea capacitatea de a renunţa la dreptul de a-şi
drepturile Miranda.
Având în vedere trecutul său militar şi nevoia disperată de a
de a dovedi că glonţul fatal nu provenea de la Russell Harven.
Alan Olson a devenit expertul în balistică şi în
criminologie al grupului. După toate insistenţele sale
martorilor acuzării, a fost mărturia unuia dintre cei mai buni martori ai acuzării.
lui a fost cea care a permis celui mai puţin experimentat dintre
avocaţi ai apărării să înscrie ceea ce ar fi putut fi
cel mai mare succes dintre ei. A fost declaraţia lui Olson
expertul balistic al lui Olson, Donald Dunn, care a comparat
terenuri şi caneluri ale gloanţelor la ţevi de armă specifice, care
l-a exclus în mod convingător pe Russ Harven ca fiind criminalul. Niciodată
că Dunn a distrus aproape complet ipoteza focului prietenesc
apărare prietenească, excluzând, de asemenea, posibilitatea ca D. J. McCarty să fi fost ucis de
către D. J. McCarty.
arma. Pentru Olson, a fost mult mai important să păstreze
glonţul fatal din pistolul clientului său decât să pună glonţul fatal în afara armei clientului său.
în arma lui McCarty.
După cincisprezece martori, Olson şi-a încheiat pledoaria. Acesta a avut
Adams şi Olson au avut nevoie în total de trei săptămâni întregi pentru a
să îşi prezinte cazurile. Când au părăsit sala de judecată pe
vineri, 4 iunie, nu mai aveau nimic de făcut.
decât să aştepte şi să vadă ce surprize avea pregătit Michael Lloyd
în mânecă.
ÎN LUNEA URMĂTOARE, LLOYD A ARUNCAT ÎN AER
aceeaşi bombă asupra juriului pe care o aruncase asupra juraţilor.
celorlalte două echipe de apărare cu câteva săptămâni înainte. „Ceea ce am
vă voi dovedi este că Christopher Harven nu a avut
nici o armă în acea zi, în niciuna dintre aceste crime. El nu a avut
avut nicio armă cu el şi nu a participat la
crimele aşa cum se presupune că au fost comise. Ceea ce vă vom demonstra
în apărarea noastră este că ideea jafului, a jafului
concepţia jafului a venit de la Billy şi Manny.
Delgado. Au apelat la ajutorul unuia dintre prietenii lor.
pe nume Jerry. Numele lui de familie este Cohen,
C-O-H-E-N."
Juraţii s-au uitat la Lloyd cu sprâncenele încruntate şi
cu priviri de confuzie generală. Se auzeau şoapte înăbuşite
printre spectatori. Şase luni de la începerea acestui nenorocit de proces
şi dintr-o dată... asta? Cine naiba este Jerry Cohen?
În timp ce juriul privea nedumerit, Lloyd a subliniat

modul în care judecata slabă, ghinionul şi exploatarea la
din partea unei figuri mercantile pe nume Jerry Cohen au dus
ca clientul său să fie acuzat de 46 de infracţiuni pe care le-a comis.
pe care nu le-a comis. Potrivit lui Lloyd, Chris a sprijinit
a renunţat la jaf în ultima secundă şi nici măcar nu a fost
nici nu a fost prezent la jefuirea băncii sau la schimbul de focuri de la
la intersecţia dintre Fourth şi Hamner. Da, Chris a avut
a condus camionul furat până la locul unde s-a prăbuşit.
şi apoi a fugit în munţi, dar numai după ce a fost
a fost prins în timp ce mergea pe Hamner la nord de bancă.
şi forţat de Manny Delgado şi Cohen.
Poate că cel mai fascinant personaj din procesul lui
Norco 3 a fost un om care nici măcar nu a existat. Pe
prezentat, Jerry Cohen a fost un compozit al lui George
Smith în atitudine şi Chris Harven în acţiuni. Acesta a fost
Jerry Cohen cel care plănuise şi condusese jaful, care...
era personalitatea dominantă a grupului, cel care
i-a presat pe ceilalţi să ducă la bun sfârşit planul.
atunci când ei au vrut să se retragă. Tipul acela din interiorul
în seiful băncii, în afara băncii, trăgând cu un Heckler .223 la
Glyn Bolasky, a furat un camion sub ameninţarea armei, a înfipt un
un revolver de calibrul 45 pe geamul şoferului pentru a trage gloanţe.
în unităţile de patrulare ale lui Rolf Parkes şi Herman Brown?
Da, asta a fost şi Jerry Cohen. Jerry Cohen a avut, de asemenea.
a fost al treilea tip, alături de Manny şi Billy, care...
l-au răpit pe Gary Hakala şi au furat duba. Deci, unde
era Jerry Cohen acum? Ei bine, exact cum a spus Gary Hakala
acum patru luni: „Pot să vă spun acum că eu...
cred că încă mai există un om acolo.”
Prin interogatoriul martorilor acuzării,
Lloyd stabilise deja că nu mai puţin de cinci martori
care i-au auzit pe tâlhari strigând numele „Jerry”
în interiorul băncii. Glyn Bolasky a mărturisit că a văzut un bărbat
cu un poncho kaki asemănător cu cele purtate de bancheri.
jefuitorii de bănci, alergând spre nord pe Hamner la mai puţin de un minut
înainte ca semnalul 211 să se stingă. Şi apoi a avut loc
fost declaraţiile definitive ale lui Gary Hakala că niciunul dintre
dintre cei trei inculpaţi din sala de judecată a fost...
implicaţi în furtul dubei sale şi că nici unul dintre ei
maşini de fugă parcate pe terenul Little League din Detroit.
şi Hamner a fost maşina din parcarea de la
Brea Mall. În următoarele două săptămâni, Lloyd a sunat la un
cincisprezece martori suplimentari care fie au văzut persoane pe care
care credeau că sunt suspecţi fugind în diferite locuri de-a lungul drumului.
traseul de urmărire, fie au declarat că au văzut cinci suspecţi în
camionul galben în anumite puncte de-a lungul urmăririi.
APROAPE DE SFÂRŞITUL LISTEI DE MARTORI, LLOYD I-A CHEMAT PE
JUANITA DELGADO ÎNAPOI la bară pentru a doua oară.
În vârstă de puţin peste douăzeci de ani, Delgado era
sumbră şi inconfortabilă în timp ce a declarat pe scurt că,
nu, nu-şi aminteşte să fi întâlnit, sau soţul ei

Manny a menţionat vreodată, pe cineva pe nume Chris Harven.
Scutită de la bară, Juanita Delgado a zăbovit pentru o
moment, privirea ei căutându-i pe cei trei bărbaţi responsabili
pentru că au lăsat-o văduvă şi copiii ei fără tată.
„Pot să pun o întrebare?”, a spus ea încet. „Unde se află
Chris? Cine este Chris?”
„Domnul care este aşezat chiar lângă mine este
Chris”, a spus Michael Lloyd.
„Oh, bine”, a spus ea, studiindu-l pe Harven. „Am vrut doar să
să ştiu.”
CU TOŢI MARTORII LOR CHEMAŢI, LLOYD ŞI
HARVEN se confruntau acum cu sarcina de a ţese un dosar de acuzare.
poveste care să pună cumva cap la cap toate firele
de detalii coroborate despre Jerry Cohen, dar în acelaşi timp
explicând o mare cantitate de detalii care se contraziceau flagrant.
cele mai multe dintre ele provenind chiar de la Chris.
„Vă rugăm să vă spuneţi numele pentru înregistrare.”
„Christopher Gregory Harven.”
Chris Harven s-a aşezat în boxa martorilor îmbrăcat.
în costumul închis la culoare, cămaşa albă şi cravata albastră pe care le purta
în majoritatea zilelor de proces. Era bărbierit, cu excepţia
o mustaţă bine tunsă, părul tuns scurt şi elegant şi
despărţit pe mijloc.
„Cunoaşteţi o persoană pe nume Jerry
Cohen? „ Michael Lloyd a început, după ce şi-a plimbat clientul
printr-un scurt set de întrebări autobiografice.
„Da, ştiu”, a răspuns Chris, vorbind încet, în adâncul lui,
voce de bariton.
„Când l-ai întâlnit prima dată?”
„Cred că l-am întâlnit la sfârşitul lui februarie sau la începutul lui martie.
din 1980”.
„Cine ţi l-a prezentat?”
„Manny.”
Chris a spus că Cohen nu era un prieten, ci doar un tip care...
care venea ocazional când Manny şi Billy erau în oraş.
la casa din Mira Loma.
„Aţi putea să ne daţi o descriere a ceea ce Jerry Cohen
arată?”
„Aproximativ, 1,70 m, o sută şaizeci şi cinci de ani până la o sută şaizeci şi cinci.
o sută şaptezeci de kilograme. Păr şaten, mult mai roşcat.
decât al meu, un fel de ceea ce aţi putea numi Prinţul Viteazului.
stilul lui Valiant. Despărţit la mijloc, mustaţă şi cioc.
care cred că se întindea de-a lungul marginii până aici.”
„Şi tenul pielii, era cam la fel ca al tău?
ten, sau era Jerry mai închis sau mai deschis?”
„Jerry a avut întotdeauna un bronz bun.”
Chris l-a descris pe Cohen ca fiind un caucazian care adesea
afectat de obiceiuri chicano.
„Ce fel de maşină conducea Jerry Cohen?”.
„Un lowrider albastru din 1963. De culoare albastru foarte metalizat.
Coborâtă. Era o maşină frumoasă.”

„Ştiaţi ce marcă avea maşina?”
„Chevrolet.”
Nu întâmplător, acesta era exact vehiculul pe care Gary l-a cumpărat.
Hakala descrisese că l-a văzut în Brea Mall, chiar în josul străzii.
până la culoare, marcă, stil şi an.
Iniţial, Harven se gândise la Jerry Cohen doar ca fiind
ciudat, dar în curând şi-a format o părere mai proastă despre el.
„Avea idei radicale, care nu corespundeau cu cele ale
opiniile cu ale celorlalţi, în special cu ale mele. Avea o
tendinţă de a crede că armele reprezintă puterea. Avea o
tendinţa de a crede că, ştii, că există
moduri diferite de a face bani. Ştii, el doar avea
tot felul de idei care nu erau în concordanţă cu modul meu de gândire.
de gândire.”
Chris a încercat să explice motivul pentru care s-a implicat
în planul de jaf, ridicându-l la un nivel de
la o chemare mai înaltă decât simpla lăcomie.
„A existat vreun interes special pe care l-aţi avut în
comun?”
„Da. Cu toţii eram interesaţi de supravieţuire.”
„Ce scop aveaţi ca să fiţi supravieţuitori?”
„Ei bine, mă temeam că va exista, şi încă mă tem, că va exista
va fi o agitaţie socială extraordinară în jurul lumii.
lume, războaie, foamete, secetă, colaps economic, etc.
şi aşa mai departe. Şi simt că vreau să mă aflu printre cei care vor fi printre
dintre cei care vor supravieţui atunci când totul va fi complet şi îşi va desfăşura
cursul.”
Harven a explicat că eşecul său de a se retrage mai devreme decât
dimineaţa jafului a fost, de asemenea, de natură nobilă.
„În această operaţiune au fost recrutate şi alte persoane care
depindeau de mine. A existat vechea problemă 'am de gând să
să îi dezamăgesc pe toţi?”, aşa că, pur şi simplu,
am mers mai departe.” El a spus că a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a vorbi cu cei de la
pe ceilalţi să nu meargă până la capăt cu jaful. „I-am spus
le-am spus că acest lucru este complet în afara departamentului nostru; că unul
lucru urma să ducă la altul; că toată chestia asta
este putredă; că nu va funcţiona. Şi că, ştiţi, eu...
am încercat să-i conving pe toţi să renunţe.” Eşuând în această privinţă,
Harven a simţit că le datorează celorlalţi să se ţină de cuvânt.
şi să participe. „Nu puteam să-i dezamăgesc pe oamenii care
erau implicaţi în asta.” În ziua jafului, Chris a spus
că şi-a adus toate armele şi muniţia, aşa cum a plănuit.
pentru că a promis că o va face.
După ce s-a întâlnit cu Manny, Billy şi Jerry Cohen în
în parcarea de la terenul Little League mai târziu în acea zi,
Harven s-a declarat şocat de faptul că a descoperit că a avut loc un jaf.
răpire. „Ce-i asta?”, am spus: „Asta e exact ce am spus,
un lucru va duce la altul. Vreau să spun, asta
nu a fost de acord; tipul ăla nu a fost de acord'. I
„A scăpat complet de sub control”.” Din nou, Chris
a susţinut să nu meargă mai departe. „Şi apoi m-am întors la ei

şi le-am spus: „Dar nu e prea târziu. Putem să lăsăm asta
tipul ăsta şi să lăsăm duba asta şi ne vom urca în maşinile noastre şi
să uităm de asta.”„
Chris îi convinsese pe toţi să renunţe la treabă
cu excepţia lui Jerry Cohen. „Jerry spunea: „Eşti doar...
strici operaţiunea. De fiecare dată când ne întâlnim
tu întotdeauna strici operaţiunea. Întotdeauna
vorbeşti mereu aşa sau aşa. Şi de ce nu-mi închid
.”
Harven a spus că în cele din urmă a renunţat. „Am ajuns la punctul în care
în care nu-mi spuneam punctul de vedere, nimeni nu se ducea
cu mine şi le-am spus că, „Hei, mă duc să mă duc la un loc”.
afară”, iar ei îmi spuneau: „Dă-i drumul şi...”.
ieşi, vrem să ieşi”„.
De acolo, Chris a spus că a fost dat afară fără menajamente
din furgonetă în parcarea Kmart, dar nu înainte de a fi fost dat afară.
Jerry Cohen l-a obligat să îşi lase armele în urmă. „Am avut
mutat-o lângă uşă, iar în momentul în care am
a ieşit, Jerry a pus piciorul pe ea şi a spus: „Hei, noi suntem...”.
lipsă de puşti oricum; oricum strici totul.
operaţiunea de la un capăt la altul. Ţi-ai luat pielea; tu
ai ce vrei, dar pleacă de aici”„.
„Bine. Ţi-a mai spus şi altceva în acel moment? „
a întrebat Lloyd, conducându-l pe Chris la o explicaţie pentru o critică
defect în apărarea celui de-al şaselea om al lor: De ce Harven nu a avut niciodată
menţionat pe Jerry Cohen până acum – nu pentru detectivul
Larry Malmberg, nici anchetatorilor, nici măcar în faţa lui
audiere preliminară?
„Mi-a spus că dacă deschid vreodată gura în legătură cu el.
implicare, că el ştia unde locuieşte prietena mea; el...
ştia unde locuieşte fiul meu, ştia unde locuieşte mama mea.
şi ştia unde să mă găsească.” Cu alte cuvinte,
Christopher Harven nu numai că era dispus să jefuiască o bancă.
pentru a-i salva pe cei dragi lui de Apocalipsa care se apropie, el
a fost dispus să meargă la camera de gazare pentru a-i salva.
de Jerry Cohen.
Neînarmat şi lăsat în urmă, Chris s-a plimbat prin Kmart
pentru o vreme şi apoi a pornit într-o drumeţie de 5 km.
direct pe Hamner Avenue pentru a ajunge la Z/28-ul său de la
la terenul Little League. Pe drum, a trecut direct în
în faţa băncii Security Pacific Bank. Totul era liniştit. „Doar o
vineri normală”, a spus Harven. „Mă gândeam că nu au
nu au mers până la capăt.” Câteva momente mai târziu, Harven a spus că
a auzit focuri de armă izbucnind din zona băncii, doar
250 de metri spre sud. „M-am gândit: 'Doamne. Iată că a început.
Ceva a mers prost. Ceva s-a întâmplat”.
Harven a plecat imediat spre nord pe Hamner până la..,
câteva minute mai târziu, un camion galben pe care nu-l mai văzuse până atunci
a oprit la bordură lângă el. Uşa pasagerului
s-a deschis şi Manny Delgado a ieşit din maşină ţinând în mână
HK93 al lui Chris. „Mi-am auzit numele. M-am uitat spre

lateral şi Manny avea uşa deschisă, iar Jerry era...
îmi făcea cu mâna. Au spus că totul a luat-o razna.
Ştii tu, 'Urcă, te ducem noi cu maşina'. Am dat din mână
poliţiştii.",„ Chris a decis să accepte să fie dus la maşina sa în
interesul de a pleca naibii de lângă bancă.
„La ce te gândeai în momentul în care te-ai urcat în
camionetă?" a întrebat Lloyd. „Eram foarte, foarte, foarte confuz.
şi foarte, foarte speriat."
Apoi a început cursa sălbatică prin Wineville şi Mira
Loma, cu Jerry Cohen la volan, Manny stând la locul de muncă.
pe fereastră, trăgând în tot ce mişca, şi
şi Chris Harven era prins între cei doi.
„Cred că, imediat după Sixth Street, am auzit nişte focuri de armă.
venind de la Manny. Şi m-am întors şi m-am uitat la
şi m-am uitat în direcţia în care arăta corpul lui,
şi am văzut o unitate de poliţie pe partea opusă a străzii.
stradă."
„Ce aţi făcut în acel moment?"
„L-am prins şi l-am tras înapoi înăuntru. Am întrebat,
ce naiba făcea? El a spus: „Hei, au omorât
pe fratele meu". Ştii, cu toţii vom fi ucişi.
O să ne omoare' – Ştii, a început să divagheze.
şi să continue cu acest tip de comportament."
„Era supărat pe tine?"
„Cred că era supărat pe lume în general. Pe mine în
în special."
„De ce era supărat pe tine?"
„A spus mai târziu, în chestia asta, a spus că, dacă nu voiam să...
nu aş fi ieşit când am ieşit, fratele lui ar fi fost încă
în viaţă."
A fost în timpul tentativei de a fura maşina lui Robert LeMay.
de la Can Do Market, a avut loc o tentativă de rătăcire a lui Jerry Cohen.
a ieşit în cele din urmă din camionetă şi a dispărut în plină noapte.
în plină zi, fără să mai fie văzut vreodată. Întrebat de ce nu a
nu a profitat de ocazie pentru a face acelaşi lucru, Chris a spus: „Ei bine,
era poliţia în zonă, iar eu nu am vrut să mă gândesc la asta.
să stau prin preajmă pentru a fi interogat, aşa că am condus şi am plecat.
şi am plecat."
Din acel moment, vina lui Manny pentru tot a devenit
apărarea principală a lui Harven. Chris a spus că de fiecare dată când
a încetinit camionul pe Interstate 15 şi în Lytle Creek.
nu a fost pentru a prinde poliţia într-o ambuscadă, ci un efort de a extrage
de a se sustrage din situaţie. „Ce naiba faci?
faci?" i-a spus Manny la un moment dat. „Îl trag pe
camionul pe dreapta înainte ca cineva să fie ucis. Ies din
aici." Manny a răspuns cu o ameninţare: „Ei bine, dacă
cineva va fi ucis, acela vei fi tu, dacă tu...
dacă te laşi din nou."
Mărturisind despre acţiunile sale la locul ambuscadei, Harven a făcut următoarele afirmaţii
nu a avut prea multe de minţit, având în vedere că a avut
nu a fost acuzat că a participat la schimbul de focuri care a ucis

Jim Evans. „Ştiţi, am deschis uşa. Am spus: „Acest
asta este. Aici voi ieşi. Nu mai pot merge mai departe. Nu mai pot continua.
plec.”„ Chris a spus că după ce a încasat glonţul în
în spate, primul său gând a fost că trebuie să fi fost
Manny care l-a împuşcat. „El a simţit că eu eram responsabil pentru
moartea fratelui său. Nu îi ajutam cu nimic.
la sfârşit.”
Cu explicaţia pentru acţiunile sale din 9 mai 1980,
Chris a încercat să explice de ce a mărturisit
lucruri pe care nu le făcuse în timpul interogatoriului de către detectivul
Larry Malmberg. Le-a spus că se temea de faptul că întreaga lui familie
ar fi fost ucisă dacă nu ar fi „călărit carnea de vită” pentru Jerry.
Cohen. „Am înlocuit numele meu cu cel al lui Jerry” pentru a evita
pentru a nu-l turna pe Cohen, a spus el.
DIN MOMENTUL ÎN CARE CHRIS HARVEN A DEPUS MĂRTURIE.
pentru a-şi prezenta apărarea lui SIXTHMAN, scena de la
Vista County Courthouse s-a transformat într-un circ. Veteranul
observatori veterani ştiau că trebuie să fie atenţi la sala de judecată
dar acum rândurile lor erau umflate de o mulţime de oameni.
o gloată de amatori. „Curtea va observa că
sala de judecată este, din punct de vedere al spectatorilor, plină. De fapt, este peste
capacitate. Cred că sunt oameni care nici măcar nu pot intra”.
Clayton Adams i-a spus lui Hennigan la prima pauză în
mărturia lui Harven. Întotdeauna pretenţios când era vorba de
distragerea atenţiei în sala de judecată, Adams s-a plâns de o
bărbat în special „care comentează întrebările
adresate martorului, Christopher Harven,
răspunsurile aşteptate, iar apoi îşi dă cu părerea cu privire la
credibilitatea martorului, râde şi face glume şi alte lucruri.
de această natură”. Hennigan i-a avertizat pe spectatori să nu
să comenteze în interiorul sălii de judecată sau afară, în
prezenţa juraţilor.
Clayton Adams a primit o mustrare aspră din partea lui
Hennigan atunci când a cerut zece minute pentru a se întoarce înapoi.
la hotelul său pentru a recupera transcrierea declaraţiilor lui Chris Harven.
interogatoriului lui Harven, de care nu anticipase că va avea nevoie în acel moment.
ziua respectivă. „Mi-e greu să cred că un avocat competent
nu ar fi pregătit să creadă că domnul Lloyd ar fi
îşi va întreba clientul despre declaraţia făcută”.
a mustrat Hennigan.
Adams, luat prin surprindere şi simţindu-se nemeritat de o asemenea
cuvinte aspre, a ripostat la adresa judecătorului. „Daţi-mi voie să o fac
clar în mod oficial, atunci cred că sunt incompetent. Pentru
înregistrare, sunt incompetent. Nu am anticipat acest lucru.
Clientul meu are într-adevăr un avocat incompetent. Solicit zece
minute pentru a pleca acasă.” Un Hennigan iritat i-a acordat
cerere şi Adams s-a grăbit să recupereze documentul.
Interogatoriul direct al lui Michael Lloyd cu Christopher Harven
a durat o zi şi jumătate. În timpul pauzei de dinaintea
începerea interogatoriului încrucişat, unul dintre bădăranii de la
galeria de spectatori s-a apropiat de Michael Lloyd în

coridor. „Am crezut în această afacere cu Jerry Cohen pentru o
câteva zile”, a spus el. „Dar aseară am început să mă gândesc o
băiat evreu drăguţ nu s-ar băga niciodată în ceva
aşa ceva.” Lloyd nu a fost tulburat. „Ei bine, ar putea fi irlandez,
să ştii”, i-a spus el bărbatului.
În timpul interogatoriului, lui Jay Hanks nu i-a luat mult timp să
să citească transcrierea integrală a declaraţiei lui Harven.
interviului lui Harven cu detectivul Malmberg.
În timpul audierii directe, Lloyd îi ceruse lui Chris să explice cum a
a putut să-i ofere atât de multe detalii lui Malmberg despre
activitatea care se desfăşura în locurile despre care acum pretindea că a avut
că nu a fost niciodată. Din două motive, a spus Chris. Russell Harven
îl pusese la curent cu o mulţime de detalii în timp ce stătea la
în jurul focului din Coldwater Canyon. Şi toate celelalte,
Chris a spus că a completat în funcţie de rolurile pe care fiecare dintre ei le avea.
trebuia să joace în interiorul băncii, conform planului.
Hanks a citit din transcriere, întrebându-l de fiecare dată pe Chris dacă
declaraţia era ceva ce observase direct,
fusese spus de Russell, sau dacă specula pe baza
pe baza planului.
„Îţi aminteşti că ai fost întrebat: „Te-ai dus la cuşcă sau
la seif? Şi răspunsul dumneavoastră: „La seif”. A fost asta
pe baza a ceva ce vi s-a spus sau pe baza
speculaţii?”
„Asta s-a bazat pe ceea ce am înţeles eu despre locul unde Jerry
s-a dus.”
„Vă amintiţi că aţi fost întrebat: „Cine se duce unde se înarmează?”?
cu ce şi cine face ce? Vă amintiţi
că aţi spus: „Ei bine, Russ s-a dus la cealaltă uşă”?”
„Da.”
„S-a bazat asta pe observaţia dvs. personală sau
ceva ce ţi s-a spus sau ai speculat?”
„A fost ceva ce mi s-a spus, dar şi conform planului.
înainte.”
Cu întrebările şi răspunsurile chiar în faţa lui în
alb-negru şi, de asemenea, pe caseta de înregistrare a
interogatoriului pe care Hanks o va asculta mai târziu pentru juriu.
Chris nu a putut face decât să-şi confirme declaraţiile şi să stea acolo.
arătând ca cel mai mare mincinos din lume, în timp ce Jay
Jay Hanks îi spulbera povestea lui Jerry Cohen rând pe rând,
paragraf cu paragraf.
Hanks a folosit transcrierea interogatoriului pentru a implica
pe George Smith ca fiind creierul crimei.
rolul pe care Chris a încercat să i-l atribuie lui Jerry Cohen în timpul
în timpul mărturiei directe.
George a fost cel care a condus întregul spectacol, ne-a spus
ce aveam de gând să facem, ce bancă aveam de gând să .
. . Vezi, asta e banca lui George, nu? Aţi verificat-o.
Ştii, când era acolo şi îşi făcea treaba cu banca, ştii...
ştii.
George a spus că nu va fi luat prizonier, înţelegi?

ştii. S-a înarmat şi ne-a spus să o facem şi noi.
Când George s-a hotărât că vom intra acolo, el...
a spus că va merge înarmat până-n dinţi.
îi plăcea să aibă nişte grenade, ştii; a spus că în
în armată se făceau grenade cu cutii de Coca-Cola şi toate celelalte.
aşa că el, fiind colegul meu de cameră, George şi cu mine.
le-am fabricat împreună. Eu l-am ajutat.
Hanks a reuşit, de asemenea, să îl convingă pe Chris să îl implice pe George
şi mai mult prin interogare directă:
„Dle Harven, aţi spus vreodată poliţiei că a fost
rezultatul faptului că aţi fost presat în mod constant de George
Smith zi de zi, care a dus la faptul că aţi făcut-o?”
„Da, am spus.”
„Aţi spus vreodată: „Am avut parte de multă presiune din partea colegilor, am
cred, aşa că am fost de acord cu asta. Aşa că am coborât şi
să lovim Security Pacific”?”
„Da, am spus asta. „
Cea mai mare pagubă pentru coinculpaţii săi a venit din partea
mai multe declaraţii pe care Hanks a reuşit să le obţină de la Chris
direct în timpul interogatoriului cu privire la locul şi locul unde se află
şi acţiunile lui Russ şi George în timpul urmăririi şi
împuşcături cu Evans.
„Ne-ai spus că Manny şi Jerry şi tu aţi fost
în taxi. Unde erau Russell şi George?”
„Russ era în spate, în timp ce se ocupa de George.”
„George era întins în spate?”
„Era într-o stare de şoc severă. Avea o hemoragie.
de moarte.”
„Şi Russell era întins pe jos?”
„Nu. Era aplecat peste George.”
„L-aţi văzut vreodată cu o armă?”
„Când conduceam, din când în când mă uitam înăuntru.
în oglindă sau mă uitam înapoi prin geam şi am văzut
că avea una în mână.”
„Aţi auzit focurile de armă venind din spatele maşinii?
camionului?”
„Da.”
A fost şi mai rău pentru George şi Russ când Hanks a folosit
transcrierea pentru a-l interoga pe Chris cu privire la detaliile a ceea ce s-a întâmplat.
ce s-a întâmplat în schimbul de focuri care l-a ucis pe Jim Evans.
„Vă amintiţi că aţi fost întrebat: „Deci nu aţi tras în acel
momentul?” Răspunsul dumneavoastră: „Nu. Eu doar îl rezervam.
drum. Întrebare: „Aşadar, Manny, Russ şi George erau...”.
trăgeau atunci? Răspunsul dumneavoastră: „Ei bine, ştiu... ei...
probabil că toţi au tras. După cum am spus, nu pot spune că eu
personal le-am văzut pe toate. Ştiu că am tras. Nu noi
adică eu, dar eu ştiu...”. Aţi făcut asta
declaraţie la poliţie?”
„Da.”
„Cine este „toţi”?”
„Membrii grupului, în afară de mine.”

Pentru cei fără pregătire juridică, chiar şi pentru veteranii instanţei
veteranilor din galeria de spectatori, ceea ce Chris Harven a avut de spus.
tocmai a făcut în cazurile co-inculpaţilor săi ar fi putut să aibă
să treacă neobservat în mijlocul spectacolului propriilor sale
autoimolarea. Dar fiecare profesionist în domeniul juridic din sală
şi inculpaţii au înţeles pe deplin. De la
de la început, avocaţii apărării au recunoscut că principalul lor obiectiv
a fost să-şi ţină clienţii departe de gazare.
camera de gazare. Cheia pentru acest lucru, în acest proces şi cu siguranţă şi în cele viitoare
apel, a fost ca mărturisirea clientului lor respectiv să fie făcută de către
să fie declarată inadmisibilă. Toţi trei ar putea face o declaraţie rezonabilă
puternic pe motive de constrângere şi de diminuarea
capacitate diminuată: George din cauza pierderii de sânge, Chris pentru că a avut
a fost împuşcat în spate, iar Russ pentru că a fost aproape de moarte.
douăzeci şi patru de ore fără mâncare sau insulină. Dar Chris avea
devenit efectiv martorul vedetă al acuzării. Chiar dacă
mărturisirile lui Russ şi George au fost respinse, mărturisirile lui Chris
mărturia lui Chris şi transcrierea mărturisirii ar fi ajutat la dovedirea
participarea lor la aproape toate crimele pe care le aveau
de care sunt acuzaţi, în special uciderea lui Evans. Pe scurt, aceasta
a fost posibil ca Chris Harven să fi costat doar costul său
viaţa fratelui şi celui mai bun prieten.
Semnificaţia mărturiei lui Harven cu siguranţă nu a avut
nu i-a scăpat reporterului Bob LaBarre. „Acuzatul îl implică pe
fratele, 'cel mai bun prieten'„, a titrat LaBarre.
din Press-Enterprise în dimineaţa următoare. LaBarre
a scris că Chris „l-a pus pe fratele său, Russell A.
Harven, în vârstă de 28 de ani, şi pe prietenul George W. Smith, în vârstă de 29 de ani, la
San Gabriel Mountain, unde adjunctul şerifului
James B. Evans a fost ucis cu mai bine de doi ani în urmă.
Mai mult decât atât, el şi-a plasat fratele şi Smith în spatele
unei camionete furate, din care auzise focuri de armă în timpul
o urmărire în munţi.”
Într-o anticameră aflată chiar lângă sala de judecată, George Smith
i-a confruntat pe Chris şi Lloyd, cerând ca Harven să pună capăt
mărturia sa imediat înainte ca Jay Hanks să îi impună orice
daune suplimentare atunci când reluase interogatoriul interogatoriului încrucişat al
a doua zi. Ei au refuzat. Jeanne Painter i-a spus lui George că
că oricum era prea târziu. Ca Chris să pledeze acum pentru a cincea oară
ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.
În afara tribunalului, Clayton Adams era livid, în timp ce se afla la tribunal.
vorbea cu reporterii. „Nu există nicio îndoială că încearcă să
să arunce responsabilitatea asupra altora. Nu-i pasă dacă este
Jerry Cohen, fratele său sau cel mai bun prieten al său. El este un
laş.”
Când a fost întrebat cum a reacţionat Russell la fratele său mai mare
l-a plasat la locul crimei cu o armă în mână.
în mână, Alan Olson a răspuns: „Nu prea bine”.
Michael Lloyd a contraatacat susţinând că Russell a fost chiar Russell.
şi George care îl păcăleau pe Chris continuând
să păstreze secretă participarea lui Jerry Cohen. „Eu nu...

cred că între ei s-a pierdut prea multă iubire după ce şi-a pierdut
fratele său l-a lăsat să stea doi ani fără să iasă în faţă.
Acelaşi lucru este valabil şi pentru cel mai bun prieten al său.”
ZIUA A DOUA S-A ÎNCHEIAT CU O ALTĂ SURPRIZĂ.
ÎNAINTE DE A IEŞI DIN SALA DE JUDECATĂ, Clayton Adams a avut
ceva de spus judecătorului Hennigan. „Aş dori, de asemenea, să-i aduc la cunoştinţă
atenţia Curţii că am înţeles, sau la
cel puţin din informaţiile pe care le am în acest moment, că
anchetator a fost exonerat de orice infracţiune cu
în ceea ce priveşte închisoarea – raportul fals despre închisoare pe care l-am adus la
atenţia Curţii acum câteva săptămâni. Acesta a fost
s-a stabilit că acel raport a fost, de fapt, fals şi
neîntemeiat. Ea a fost reintegrată în funcţia sa de la
Biroul apărătorului public. Din acest motiv, aş dori să solicit
ca instanţa să-mi permită acum să-mi rearanjez locul în sală.
înapoi la poziţiile iniţiale, deoarece
nu mai există nici un motiv şi nici nu a existat vreodată pentru a
de la bun început.”
„Nu văd niciun motiv pentru care nu”, a spus Hennigan. „Să sperăm că
să nu mai existe alte probleme sau acuzaţii.”
Acţionând în calitate de avocat al lui Painter, Lloyd a declarat reporterilor că
poziţia mesei din camera de interogatoriu în raport cu
cabina de observaţie a dovedit că afirmaţiile gardienilor de închisoare au
sunt neîntemeiate. „Nu este vorba că acuzaţiile nu pot fi
întemeiate. Ele sunt false”. Painter a declarat reporterilor că
a fost hărţuită în mod constant în timpul vizitelor sale cu
Smith, inclusiv că a fost împiedicată intenţionat şi, într-o
incident, aruncată de un perete. „Oamenii nu îşi dau seama
lucrurile care mi s-au întâmplat acolo”.
„Nu am niciun dubiu cu privire la ceea ce am văzut”,”
deputatul Larry Van Dusen a comentat în articol. „I
ştiam ce făceau”. Comandantul Robert
DeSteunder a anunţat că interdicţia sa de a mai face faţă în faţă
vizitelor între Smith şi Painter va continua. În cazul în care acestea
doreau să se întâlnească, cei doi puteau să o facă prin telefon.
cu o foaie de plexiglas între ei.
CÂND INSTANŢA S-A REUNIT DIN NOU A DOUA ZI, ALAN
OLSON avea ceva ce dorea să abordeze cu
judecătorului Hennigan înainte de a admite juriul în sala de judecată.
în sala de judecată. „Aş obiecta să procedăm astăzi, având în vedere
de starea domnului Christopher Harven şi de faptul că
implicaţiile evidente negative pentru clientul meu”, a declarat Olson.
i-a spus judecătorului.
„Dosarul ar trebui să reflecte despre ce vorbeşte avocatul”.
a spus Jay Hanks.
„Vorbesc despre starea lui Christopher Harven,
care are o faţă evident deteriorată”, a spus Olson.
„Pentru a fi clar”, a adăugat Hanks, „se pare că
că acuzatul, Christopher Harven, a suferit o
vătămare la nivelul feţei sale. Se pare că partea stângă a feţei sale
feţei este uşor umflată şi, de asemenea, roşie şi există

abraziuni pe partea stângă a feţei, pe partea stângă a feţei, de-a lungul
fruntea."
„Onorată instanţă", a continuat Olson, „din cauza evidentului
implicaţii care ar putea să se abată asupra clientului meu în mod destul de nedrept, eu
aş cere un fel de avertisment pentru juriu.
că clientul meu nu are nimic de-a face cu aceste răni,
care sunt destul de evidente. Sunt pe toată faţa lui".
„Cred că cea mai bună cale ar fi ca domnul Lloyd să ia
să ridice această problemă în timpul interogatoriului. Domnul Harven poate indica la acel
că niciun co-inculpat nu a avut nimic de-a face cu asta."
„Nu voi indica asta, Onorată instanţă", a spus Lloyd.
a răspuns Lloyd. „Nu am nicio dovadă că niciun co-inculpat
a avut nimic de-a face cu asta."
„Aveţi vreo dovadă că au avut?".
„Nu. Nu am nici un fel de afirmaţie."
„Ei bine, dacă nu-l întrebaţi, o voi face eu", a spus Hennigan. „Dl.
Christopher Harven, după cunoştinţele dumneavoastră, a făcut
co-inculpaţii au avut vreo legătură cu
semnele care apar pe faţa dumneavoastră?"
„Niciuna, Onorată instanţă", a răspuns Chris.
Ce s-a întâmplat de fapt cu faţa lui Chris Harven ar fi
rămâne o chestiune de speculaţii intense. Ceea ce nu a fost
în discuţie a fost că în trei ore şi jumătate
după ce s-a întors la închisoare, cineva l-a bătut măr.
Christopher Harven. Consensul în rândul instanţei
a fost că George Smith a făcut-o. Alţii
au crezut că Chris i-a cerut unui alt deţinut să-l lovească.
pentru a susţine apărarea lui Jerry Cohen. Harven ar fi
mai târziu a spus că a fost făcut de alţi deţinuţi când George
i-a pus jacheta de turnător după ce Harven a refuzat să
să-şi întrerupă mărturia. Dar, în timpul interogatoriului din
a fost clar cine a vrut Michael Lloyd ca juriul să fie judecat.
să creadă că el a fost în spatele acestui lucru.
„Chris, cum ţi-ai făcut acele semne pe faţă?"
a întrebat Lloyd.
„Aceste semne?"
„Da."
„Nu mai taci."
Jay Hanks s-a ridicat imediat de pe scaun, obiectând şi
solicitând o discuţie laterală la bancă.
„Care este relevanţa semnelor actuale pe care el le are.
are?" l-a întrebat Hennigan pe Lloyd, departe de urechile juraţilor.
„Răspunsul lui va fi că sunt ca represalii pentru
mărturia pe care a avut-o aici, la proces, implicându-l pe Jerry
Cohen."
„Este revoltător", a spus Hanks. „Cu siguranţă că avocatul nu
crede că acest lucru este admisibil, că acest om va
să depună mărturie că altcineva l-a atacat pentru că el
a identificat această persoană care ar trebui să existe, numită
Jerry Cohen?"
În ciuda protestelor lui Hanks, Hennigan a decis că va

să permită interogatoriul.
„Cum v-aţi făcut semnele de pe faţă?”. Lloyd
a reluat.
„Am fost bătut”.
„Şi ştii care este motivul pentru care ai fost bătut?”.
„Da. Mi-au spus să tac.”
„Ei bine, cine au fost?”
„Deţinuţi.”
„Deţinuţii, au spus ceva în legătură cu tine?
la faptul că ai fost lovit?”
„Da. Mi-au spus să tac din gură şi că ar fi mai bine să rămân.
să nu mai stau la bară.”
Pentru restul fazei de vinovăţie a procesului, Chris
a fost cazat în infirmeria închisorii şi într-o celulă de protecţie,
departe de ceilalţi deţinuţi, inclusiv de George Smith.
DUPĂ CE A CITIT ÎNTREGUL INTEROGATORIU
TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII, Hanks a petrecut întreaga perioadă de interogatoriu.
restul interogatoriului său de contraexpertiză, ironizând plauzibilitatea
plauzibilităţii poveştii lui Harven. Hanks a ridiculizat ideea că, în calitate de
furgoneta în care se aflau fratele şi cel mai bun prieten al său a plecat în viteză spre
să comită o crimă pe care Chris o simţea sortită eşecului sigur,
Primul gând al lui Chris a fost să intre în Kmart pentru a bate
căldura.
Hanks s-a folosit de relatarea lui Harven pentru a-l prezenta ca fiind insensibil.
şi egoist.
„Acum, când, după ce a auzit focurile de armă şi a văzut acest
ciudat camion ciudat apare, te-ai urcat în acel camion nu
ştiind unde erau cel mai bun prieten al tău şi fratele tău
„Este corect?”
„Nu ştiam în acel moment că fratele meu şi George
se aflau acolo; asta nu a fost cu adevărat un gând la care să mă gândesc.
minte.”
„Eraţi la aproximativ 259 de metri de zona în care se aflau cei doi.
în care, probabil, cel mai bun prieten al tău şi fratele tău
au fost implicaţi într-un schimb de focuri în timpul unui jaf la o bancă,
corect? Ţi-a trecut prin minte să te întorci la acei 259 de metri
până la intersecţia cu strada Fourth Street pentru a verifica şi a vedea
dacă fratele dvs. a fost sau nu rănit sau ucis la
la intersecţie?”
„Nu aveam de gând să mă apropii de intersecţie.”
„Ţi-a trecut prin cap să te întorci la acea intersecţie pentru a
pentru a vedea dacă cel mai apropiat şi mai drag prieten al tău,
George Smith, a fost rănit sau ucis la acea intersecţie.
intersecţie?”
„Deloc.”
Hanks l-a interogat pe Chris în legătură cu el şi cu George.
motivaţia pentru care s-au înarmat atât de mult pentru jaf.
pentru tentativa de jaf. „Catastrofa pe care această ţară o va
prin care va trece această ţară în doi sau trei ani, asta urma să
duce la prăbuşirea ordinii sociale; nu-i aşa?”.
„Da.”

„Dvs. şi George credeaţi că era iminent necesar
ca voi doi să plecaţi din California de Sud, nu-i aşa?
Aţi crezut că supravieţuirea voastră ar fi crescut
dacă aţi putea ajunge într-o zonă muntoasă undeva în
Utah sau Colorado?”
„Da, am crezut.”
„Domnule Harven, aţi considerat că dacă ar fi trebuit să rămâneţi în
California de Sud încă doi sau trei ani cu
iminenţa colapsului social, că nu veţi supravieţui,
nu-i aşa?”
„Mi-a trecut prin minte acest gând.”
„Nu este adevărat, domnule Harven, că opinia dvs.
eraţi cu toţii tineri şi că nu vă era frică de moarte? Nu-i aşa?
este adevărat că aţi luat aceste mii de gloanţe de
muniţie şi aceste bombe, măşti de gaze, toate aceste
arme, pentru că eraţi convinşi că veţi
că veţi muri oricum dacă veţi rămâne în California de Sud?”
„Nu este corect.”
„Domnule Harven, nu aţi crezut şi nu aţi fost
convins, că era necesar să reuşiţi sau
sau să muriţi în această încercare?”
„Nu.”
ÎN TOTAL, CHRIS A STAT LA BARĂ TIMP DE PATRU ZILE,
dintre care trei au fost sub interogatoriu de către
Hanks, Olson şi Adams. La încheierea procesului
mărturie, Jay Hanks a comentat în derâdere cu presa
că întreaga poveste a lui Jerry Cohen ar putea fi rezumată
prin identificatorul de două litere pe care instanţa îl atribuise unui
uneia dintre ultimele probe prezentate în acest caz:
„Chris Harven's-BS”.
La 30 iunie 1982, acuzarea şi apărarea au luat o pauză
cazurile lor după şase luni solide şi mai mult de două
sute de martori şi nouă sute de probe. În ciuda
frecventelor manifestări ale celor două părţi de aversiune personală faţă de
una faţă de cealaltă de-a lungul procesului, cea mai mare parte a fost în afara
prezenţa juriului, limitată de regulile de procedură.
de decor în sala de judecată, şi scurtată de autoritatea judecătorilor.
Hennigan. Dar, odată cu pledoariile finale din ziua următoare,
regulile vor fi slăbite şi mănuşile vor fi lăsate să se deschidă.
să se dea jos. În declaraţiile menite să abordeze vinovăţia sau
nevinovăţie a inculpaţilor, atât acuzarea cât şi
avocaţii apărării îşi vor îndrepta în schimb cele mai dure acuzaţii către
acuzaţiile cele mai dure unul împotriva celuilalt, într-o manifestare de vitriol rareori
rar întâlnită în interiorul unei săli de judecată.

20

SINDROMUL STOCKHOLM

1 iulie 1982. Vista, California.

JURAŢII ŞI SPECTATORII CARE AU INTRAT ÎN
SALA DE JUDECATĂ A CURŢII SUPERIOARE DIN SAN Diego au fost
au fost întâmpinaţi cu un adevărat spectacol. Ceremonios aşezate
pe podeaua sălii de judecată se afla întregul arsenal al

armelor folosite de jefuitorii de bănci din Norco pe 9 mai,
1980. Toate armele lungi şi de mână, muniţia,
grenade dezamorsate, lansatoare, echipamente pentru fabricarea bombelor,
cuţite, măşti de gaze, canistre, walkie-talkie, o macetă,
şi ceea ce a devenit simbolul lor de exces:
sabia de samurai a lui George. Colecţia a ocupat atât de mult
spaţiu, încât creatorul ei, Jay Hanks, a trebuit să treacă peste
obiectele în timp ce se plimba prin sala de judecată pentru a prezenta
prima din cele două declaraţii finale.
Hanks a început cu prima naraţiune cuprinzătoare a
motiv al crimei pe care juriul a auzit-o.
„Aceşti doi bărbaţi fiind religioşi, crezând că ei înşişi
capabili să facă interpretări ale profeţiilor biblice,
şi fiind supravieţuitori. Combinaţia dintre aceste două
lucruri a dus la aceste patruzeci şi cinci de crime. Ei au avut
interpretat profeţia biblică şi au decis că lumea
pe care o cunoaştem, civilizaţia noastră, va suferi o
o bulversare extraordinară. Această răsturnare urma să aibă loc
până în 1985, cel târziu.
„Va fi ... . acest tip de socializare completă
o situaţie în care oamenii ar fi disperaţi.
pentru hrană, adăpost, unde indivizii ar fi atacaţi.
unul de altul din cauza nevoii lor de hrană şi a
nevoia de îmbrăcăminte.
„Totuşi, acesta nu a fost sfârşitul planificării lor. Voi
Vedeţi, pentru a trăi în sudul Californiei în timpul crizei.
era aproape sigur un dezastru. Dacă trăiai aici aceste
hoardele de indivizi care căutau să ia
să îţi ia mijloacele de existenţă, şi fără
nici o autoritate civilă care să-i oprească, ai fi fost la dispoziţia lor.
capriciul lor.
„Cel mai bun loc pentru a supravieţui ar fi în vârful unui munte
într-o zonă slab populată, în Utah, Colorado,
Wyoming, cumpără-ţi un loc mic, departe de
departe de toată lumea, suficient de baricadat pentru a-l putea apăra."
Hanks a făcut apoi legătura între credinţe şi crimă.
„Au ajuns la concluzia că era totul sau nimic.
sau nimic. Aveau de gând să facă rost de bani, iar ei...
aveau de gând să obţină mijloacele de a părăsi sudul
California şi să-şi găsească un refugiu sigur pentru a-şi proteja
de acest cataclism, sau aveau de gând să...
muri încercând."
Hanks ar fi putut argumenta cu uşurinţă că toată amestecul de
religiozitatea şi scenariile apocaliptice nu erau altceva decât o
o perdea de fum pentru a acoperi o motivaţie mult mai puţin nobilă.
Dar, în schimb, el a părut să atribuie decizia lor la
să comită crima în modul în care au făcut-o la onestitatea
convingeri religioase cinstite. „Acest tip de comportament cataclismic
se producea", a spus el juriului, „iar aceşti oameni
credeau în asta. Aceasta a fost o credinţă sinceră". A fost o
caracterizare pe care apărarea ar fi fost fericită să o îmbrăţişeze.

când va veni momentul.
Hanks şi-a îndreptat apoi atenţia spre expoziţia de
armelor de pe podea. „Ca urmare a acestui fapt, ei
au achiziţionat materialele, materialele lor de supravieţuire şi
au achiziţionat o gamă vastă de acestea”, a spus el. „Ei
s-au echipat admirabil pentru a ucide fiinţe umane”.
A păşit cu precauţie prin vitrină şi a ridicat
cel mai inexplicabil obiect dintre toate. „De ce ar fi luat un
sabie de samurai care era cromată şi o sabie decorativă.
dispozitiv decorativ şi a ascuţit muchia ei, stricând cromul.
valoarea decorativă, dar făcând-o o armă letală? De ce?
În ultimă instanţă, George Smith avea de gând să scoată din buzunarul lui
sabia de samurai, dacă ar fi fost necesar, şi să continue lupta. Faceţi
vă amintiţi motto-ul lui George, „Nu vom fi luaţi în vizor”?
prizonier”?
„Veţi observa că am adus aici fotografiile de la
cinci bărbaţi care au comis aceste crime”, a continuat Hanks.
în continuare, indicând şevaletul care susţinea tablourile de un metru înălţime.
fotografiile lui George, Chris şi Russ, făcute la scurt timp după ce au fost făcute.
capturarea. Alături de ele se aflau acum fotografii de dimensiuni similare
fotografii de dimensiuni similare ale unei poze cu Manny Delgado, din perioada în care era
minor.
arestare în Orange County şi o fotografie de autopsie a lui Billy
Delgado. Înaintea fiecărei fotografii se aflau armele cu
cu care fiecare dintre ele fusese înarmat.
„Russell Harven, arma pe care o avea”, a spus Hanks,
stând în faţa fotografiei lui Russ. S-a mutat la
a doua fotografie. „George Smith, armele sale. Christopher
Harven, armele sale. Manuel Delgado şi armele sale.
Cu o singură excepţie. Puşca lui Christopher Harven nu a fost niciodată
recuperată. Belisario Delgado şi armele sale.” Hanks
a ridicat revolverul de calibrul 38 al lui Jim Evans. „Aceşti patru bărbaţi
înarmaţi cu toate astea împotriva lui James Evans.”
Hanks nu a ratat ocazia de a se lua la trântă cu
Chris Harven în timp ce se afla acolo. „Bine. Acum,
aici, doamnelor şi domnilor, este poza lui Jerry
Cohen”, a spus el, încadrându-şi mâinile peste o fotografie goală.
spaţiu gol lângă ultima fotografie. „Şi acestea sunt
arme”, a adăugat el, indicând podeaua goală din faţa
faţă de fotografia inexistentă. „Chris Harven este un mincinos”.
„Să nu faceţi nicio greşeală, doamnelor şi domnilor, au fost
pregătiţi pentru un război”, a spus Hanks, încheindu-şi declaraţia iniţială.
declaraţie iniţială. „Şi se angajau într-unul. A fost un
război unilateral. Era un război pentru care se pregătiseră
şi nimeni altcineva. Era un război în termenii lor. Ei
au iniţiat locul. Ei au ales armele. Dar a fost un
război, cu toate acestea. Pentru asta şi din cauza asta, vă cer
să faceţi ceea ce cer legea şi justiţia.”
ÎN PLEDOARIA SA FINALĂ, CLAYTON ADAMS
şi-a reiterat apărarea că George Smith a fost
„inconştient din punct de vedere legal” după ce a fost împuşcat în faţa

bancă şi că nu ar fi putut participa la niciunul dintre evenimentele
crimele din acel moment, cartuşele goale de .308
care au împânzit întregul traseu de urmărire. Cu
multe dintre constrângerile obişnuite din sala de judecată au dispărut, Adams
îşi păstrase energia pentru un atac în forţă asupra
acuzării şi „agenţilor lor, poliţia".
Adams a declarat că el şi Smith nu au contestat
infracţiunile pentru care era vinovat. „Apărarea lui Smith
a lucrat întotdeauna pentru a scoate la iveală adevărul şi întreaga
adevăr în ceea ce priveşte orice problemă din acest caz". Cu toate acestea, el
a spus, „cazul acuzării se bazează în primul rând pe
fabricare, minciună şi complicitate". Adams a acuzat
Hanks de sfidarea intenţionată a ordinelor de descoperire, adăugând
că până şi acuzaţiile din închisoare împotriva lui Jeanne
Painter au făcut parte din strategia de a-i îngreuna apărarea.
Adams a spus că abaterea a mers mult mai departe
târârea pe jos şi reaua-credinţă „chiar până la măsura în care a fost efectiv
furtul de probe de către un procuror", în acest caz un glonţ.
din arma lui D.J. McCarty. „Aceasta a fost o probă foarte importantă
probă foarte importantă, singurul glonţ rămas în viaţă pe care adjunctul
McCarty avea în arma sa de pe Lytle Creek în mai.
9, 1980. Eu îl găsisem. Domnul Hanks s-a dus şi a furat
l-a demontat şi a distrus complet orice speranţă pe care o aveam.
pe care aş fi putut-o avea de a realiza ceea ce am avut...
speram să fac", a spus Adams, cu sângele clocotind. „Acum, eu
nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu mă aştept la o
mult mai multă integritate de la o persoană care pretinde că este un
procuror şi un reprezentant al poporului din
statului California.
„Pur şi simplu, în opinia mea", şi-a încheiat Adams atacul
la adresa lui Hanks, „cred că am demonstrat că
procuratura nu se va opri în faţa a nimic pentru a obţine o condamnare în acest
caz, inclusiv să mintă, să înşele şi să fure".
Adams a avut, de asemenea, cuvinte dure pentru poliţişti, în special pentru
cei implicaţi în schimbul de focuri care l-a ucis pe Evans, şi pentru
un ofiţer în special. „Am avut în mod amplu şi obişnuit
expus prejudecăţile, favoritismul, motivele şi dorinţa de a
de fapt, să depună mărturie falsă de către martorii acuzării în această
caz. Eu sugerez că mărturia ofiţerului McCarty este atât de
atât de falsă încât ar trebui să fie ignorată. Sugerez
că mărturia fiecărui ofiţer de acolo este falsă.
şi ar trebui să nu fie luată în considerare."
Adams a lăsat să se înţeleagă că dispreţul său nu s-a limitat la
la cealaltă parte, răspunzând la afirmaţia lui Chris Harven
că George l-a presat să participe. „Când
iei un martor ca Christopher Harven, care este în
acolo făcând tot ce poate pentru a se elibera de
răspundere, cred că este o demonstraţie a propriei sale convingeri că el
că poate manipula oamenii şi îi poate face să creadă ceea ce crede el.
să creadă ceea ce vrea el să creadă, să-i facă să facă ceea ce vrea el.
să facă ce vrea el. Vă sugerez că dacă cineva a plănuit

acest jaf, acela a fost Christopher Harven.
„Din aceste motive şi din celelalte motive pe care le-am declarat”, a concluzionat Adams, „cred că, în mod corect, şi pentru a face ceea ce este corect în acest caz. caz, ar trebui să condamnaţi doar pentru acele acuzaţii care necontestate, admise de către acuzat, şi să achitaţi pentru toate celelalte acuzaţii”.
JEFUIT DE CAPACITATEA DE A PUNE MÂNA PE RUSSELL HARVEN'S în această crimă pe fratele său mai mare, Alan. rezumatul lui Olson a fost o combinaţie de diabet şi o portretizare a clientului său ca fiind o persoană neîndemânatică. prostănac, atât de nefericit încât nu ar fi putut să comită o crimă. infracţiunile de care era acuzat. „A făcut o treabă incompetentă”, a spus Olson despre responsabilitatea lui Russ de a de a păzi uşa din interiorul băncii. „Tot ce trebuia să facă era să să aibă grijă ca nimeni să nu iasă sau să intre. O treabă simplă. Dar oamenii veneau la uşă, intrau şi ieşeau. El, în de fapt, era cu spatele la uşă.” Aşa cum făcea adesea în în sala de judecată, Russ a aţipit în timpul încercării avocatului său de a de a-i salva viaţa.
Olson a caracterizat poliţia ca fiind „o frăţie de Barney Fifes”, comparându-i cu faimoasa şi ineptă adjunct din popularul serial de comedie de televiziune The Andy Griffith Show. El s-a referit la investigatorul RSO drept „ofiţerul rotund Burden”, iar proprietarii magazinelor de arme de foc drept „negustori de violenţă”. El l-a acuzat pe Glyn Bolasky de a început toate împuşcăturile de la bancă şi a dat vina pe moartea lui Evans pe seama comportamentului „extrem de neprofesionist” al lui ofiţerilor în urmărirea de la Lytle Creek. „Aceşti oameni de la ţară poliţişti de ţară nu aveau pregătirea necesară. Poliţia nu a toate crimele. Inculpaţii au fost cei care au fugit.”
Olson a caracterizat cazul acuzării ca fiind unul de cantitate în detrimentul calităţii. „M-aş referi la declaraţiile dlui Hanks. ca fiind asemănători cu fulgii de zăpadă: Atât de mulţi cât se poate număraţi, niciunul nu este exact la fel.” Olson a încheiat prin deplângând faptul că acum va trebui să stea neputincios şi să-l privească pe Hanks minţind fără nicio şansă la replică. „Acum, mă voi aşeza şi voi începe să pârjolesc. Doamne să vă ajute pe toţi în deliberările voastre.”
MICHAEL LLOYD ŞI-A ÎNCHEIAT APĂRAREA LUI CHRISTOPHER HARVEN CU O REŢINUTĂ a lui Jerry Cohen, în ciuda dezmembrării de către Jay Hanks a poveştii. povestea. Lloyd a încercat să dea poveştii un flux coerent, dar contradicţiile erau încă evidente.
„Jerry Cohen, o persoană care acum, chiar în timp ce vorbesc, se ascunde în secret, o persoană care stă aici în proces pentru crimele lui Jerry Cohen.” Lloyd a remarcat propriile sale încercări de a de a-l găsi pe evazivul Cohen. „Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l aduc pe Jerry Cohen, dar nu s-a întâmplat.”
Lloyd a continuat să susţină că bătaia din închisoare pe care Harven a încasat-o în timpul mărturiei sale a fost o dovadă că Chris's

că teama lui Chris de represalii din partea lui Cohen era foarte reală. „Sunt sigur că procurorul districtual va veni şi va spune că asta este o
o farsă. Uitaţi-vă la mine şi uitaţi-vă la Christopher.
Harven, şi vă amintiţi când a fost bătut de o femeie.
şi cu faţa însângerată şi spuneţi-mi că e o farsă. Asta este
real. Este aici. Nu e o farsă. „
După ce anterior i-a acuzat pe Manny şi Cohen de instigare
şi planificarea jafului, Lloyd a arătat acum cu degetul
pe George Smith. „Avem o mulţime de dovezi aici care arată că
George a fost creierul operaţiunii. George a planificat
acest lucru. George Smith este un fel de lider. Ceilalţi au fost
un fel de adepţi."
Obiectivul lui Chris nu a fost autoconservarea, a spus Lloyd,
ci o încercare altruistă de a-i proteja pe cei dragi. „Înţelegerea
motto-ul unui supravieţuitor este să-ţi protejezi familia, nu
pe tine însuţi." Convingerea sa că evenimentele catastrofale vor avea loc în curând
se vor abate asupra omenirii nu era produsul unei minţi iluzorii,
ci una complet rezonabilă. „Există milioane de
oameni care cred la fel ca el."
El a implorat juriul să îl absolve pe Harven de responsabilitate.
pentru că s-a implicat în jaf din cauza
imensele presiuni financiare şi personale la care a fost supus.
la momentul respectiv. „Vreau să simţiţi ceea ce a simţit el şi
decideţi dacă aţi fi făcut acelaşi lucru".
„Christopher Harven s-a îndepărtat de Dumnezeu", a continuat Lloyd.
„Când a fost la ananghie, a rămas ferm şi a plecat,
şi le-a spus celorlalţi să nu o facă. Nu ştiu dacă dvs.
vreţi să o numiţi conştiinţă sau dacă Dumnezeu vă spune să faceţi asta.
ceva, dar atunci când ştii că e greşit, uneori
trebuie să rămâi ferm, chiar şi sub orice presiune".
Lloyd şi-a încheiat pledoaria finală. „Vreau ca voi să fiţi
siguri de decizia voastră, pentru că Christopher Harven, ca şi
stă în acel scaun, nu merită să fie acolo. El
merită acelaşi lucru pe care îl veţi face şi voi şi asta
voi face şi eu după ce acest caz se va termina. Noi suntem
vom merge acasă la familiile noastre. Acolo este locul unde el
merită să fie."
JAY HANKS SCUIPA DE FURIE ÎN TIMP CE SE RIDICA LA
să dea replica sa la replicile avocaţilor apărării.
declaraţiilor avocaţilor. Nu a fost vorba doar de acuzaţiile aduse la adresa lui
el de către Adams, lipsa de respect a lui Olson faţă de ofiţeri, sau
sau ridicolul apărării lui Jerry Cohen de către Lloyd. A fost
lunile şi lunile de întârzieri inutile, şi ceea ce
el şi Ruddy au simţit că a fost o dovadă constantă de insolenţă,
impertinenţă, şi un comportament dispreţuitor şi copilăresc din partea
din partea celor trei.
Lloyd a fost petulantă şi neprofesionistă, iar
investigator a minţit la bară în legătură cu căutarea de
Cohen. Adams îi înstrăinase pe aproape toţi cei din
sala de judecată la un moment dat, în timp ce Jeanne Painter era
se masturba cu George Smith într-o cameră de interogatoriu. Olson

a fost o coadă de autobuz şi inutil de răutăcios faţă de
martori, iar anchetatorul său, fratele Roger Olson, era
pur şi simplu leneş. Hanks şi Ruddy le-ar da credit
pentru un singur lucru: dacă singurul obiectiv al apărării ar fi fost acela de a
să facă un dezastru total în timpul procesului, cu siguranţă au avut
reuşit cu siguranţă acest lucru.
„Mint cu toţii”, a ironizat Hanks ceea ce el vedea ca fiind
teoria conspiraţiei aberante a apărării. „Şeriful din Riverside
Departamentului de poliţie al şerifului Riverside, mincinoşi. Departamentul de poliţie din Riverside, mincinoşi. San
Bernardino Sheriff's officers, mincinoşi. Poliţia din San Bernardino
Department, mincinoşi. California Highway Patrol, mincinoşi. Toţi
s-au adunat la un fel de întâlnire şi au conspirat şi
şi au inventat toate astea? Ştii, dacă ar fi să crezi asta,
asta face Watergate să pălească prin comparaţie. Nimeni nu a
nu s-a deranjat vreodată din partea apărării să vă spună de ce.
Uimitor. Toţi aceşti poliţişti sunt mincinoşi, şi de ce? Ce sunt
mint? Ce vor obţine din asta?
Nimic. Nimic. Absolut nimic. E o prostie. E o prostie.”
Aflat la câţiva metri de masa apărării, Hanks a ridicat o
degetul spre Alan Olson. „Avocatul lui Russell Harven susţine
că: „Uitaţi-vă la asta. Nu puteau să aştepte să ajungă la
în faţa rândului'„, a spus el, referindu-se la Olson.
caracterizarea lui Olson, potrivit căreia ofiţerii de poliţie au fost nesăbuiţi.
căutători de glorie. „Aceşti oameni din spate, Russell şi
George, trăgeau focuri de armă. Şi ce se întâmplă atunci când aceşti
bărbaţi [poliţişti] vin în instanţă şi vă spun ce
ce s-a întâmplat? El îi numeşte 'Keystone Cops, ţară
poliţişti de ţară, tactici de Barney Fife”. Este uimitor. Ei vin
aici pentru a fi insultaţi şi defăimaţi pentru că şi-au pus
viaţa în joc. Este incredibil.”
S-a îndreptat spre masa apărării lui Smith şi a ţintit
un deget spre Adams. „Îi numeşte creaturi, mincinoşi,
sperjurori. Este intolerabil.”
Hanks mai avea încă muniţie pentru Michael Lloyd.
„Când vom tăia totul, când vom termina cu
cu toate prostiile pe care le-am auzit de luni de zile, vom obţine
direct la subiect. Jerry Cohen nu a făcut niciodată
existat niciodată. Este ridicol. Ne-am petrecut tot acest timp pentru a fi
să ne simţim insultaţi de aşa ceva?”
În ceea ce priveşte acuzaţiile lor de comportament necorespunzător la adresa lui: „I
mi-am dat seama de la începutul acestei situaţii că, într-un fel
apărarea a văzut că o tactică inteligentă din acest caz a fost să
să atace acuzarea, că într-un fel ar face ca acest caz să devină
părea mai puţin atroce ceea ce au făcut dacă ar fi încercat să
să impute procurorului un fel de faptă rea sau josnică.
Poate vă amintiţi că avocatul lui Russell Harven v-a întrebat
să „Doamne, nu-l lăsaţi pe procuror să se ridice şi să dea toată
aceste conotaţii malefice la ceea ce a spus Russell'. Rău
conotaţii rele? Vă vine să credeţi asta? Cum o să fac
să-i dau o conotaţie bună? Ce voi spune

despre asta că e bine?”
Unul câte unul, procurorul a atacat şi ridiculizat pe
cazurile acuzaţilor.
„Apărarea lui George Smith nu există. El a fost
inconştient. Sângera atât de tare încât, la naiba, a
abia putea ridica arma când a tras în D.J.
McCarty. Bietul George. De ce, George a fost rănit atât de tare
atât de grav acolo la bancă încât era inconştient.
după aceea. Singurul lucru care se referă la
inconştienţă în acest caz ar putea fi o descriere a
starea de spirit a avocatului său în timpul prezentării
dovezilor.”
Adams a încercat să se apere. „Aş obiecta la asta.
ca un denunţ al apărării, al avocatului apărării,
şi a acuzatului.”
Asta nu a făcut decât să-l înfurie şi mai tare pe Hanks. „Săracul, inconştient
George. În mărturisirea sa, recunoaşte că a încercat să-l împuşte pe
elicopterul. Bietul George inconştient.
„Cum rămâne cu Russell?” Hanks a continuat. „Cum rămâne cu
Russell diabetic? Ei bine, să vedem. Stătea în
în spatele camionului trăgând în toţi cei pe care îi putea împuşca. El
s-a ridicat şi l-a împuşcat pe Bill Crowe de câteva ori. A fost...
aplecat şi trăgea în toate direcţiile. Această reacţie la insulină este
este o chestie violentă, oameni buni, şi te face să te duci şi să jefuieşti
bănci şi să împuşti şi să omori oameni.
„Adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici este pentru că acel om a murit,”
a spus Hanks, arătând spre o fotografie mare a lui Jim Evans. „El
a murit aici, pe acest drum. Cine l-a ucis? Russell
Harven. Russell Harven l-a împuşcat şi l-a ucis în timp ce era
se lupta pentru viaţa lui. Nu era necesar. Atât de complet
inutil.”
Hanks şi-a păstrat ultimul atac pentru acuzat pentru
pe care îl dispreţuia cel mai mult. „Am de gând să iau
circumstanţa acum şi mă voi adresa la
fantomă Jerry Cohen, individul care brusc şi
apărut în mod misterios. Apărarea, în ceea ce-l priveşte pe Christopher
Harven, este că nu a fost acolo, că altcineva
pe nume Jerry Cohen a fost acolo în locul lui. Dacă
crezi asta, am o proprietate în Everglades pe care o voi cumpăra.
sunt sigur că te va interesa.
„Christopher Harven este un mincinos”, a spus Hanks, cu vocea lui
cu voce tare. „Şi uneori mă gândesc că probabil că ar minţi
când adevărul i-ar face la fel de bine. The
cel mai important lucru din viaţa lui a fost familia, nu-i aşa?
Ăsta este cel mai important lucru din viaţa lui. Acesta este
motivul pentru care a fost atât de chinuit când l-au părăsit. Acesta este
surprinzător că soţia lui l-a părăsit. El mai avea încă două
femei pe fir. Dar este cel mai important lucru
din viaţa lui.
„În cele din urmă, soţia lui îl părăseşte şi ia copilul, iar el
este atât de tulburat de asta, încât se mută cu o altă femeie.

femeie. Şi în timp ce locuieşte cu cealaltă femeie, el...
are o aventură cu cea de-a treia. El este un mincinos.
Minte pentru a-şi servi propriile scopuri. Minte în legătură cu
totul. A minţit chiar şi atunci când a vorbit cu Malmberg.
Ori de câte ori crede că este în avantajul său, va minţi. El
nu-i pasă dacă este sub jurământ sau nu, se va ridica
acolo şi va minţi."
Hanks s-a îndreptat spre fotografia lui Evans. „Acum
aceiaşi patru bărbaţi sunt încolţiţi. Ce fac aceştia? Ei
se aliniază în spatele camionului. Merg pe acel drum,
şi îl ucid pe Jim Evans. Evans l-a împuşcat pe Christopher Harven,
şi a reuşit să-l prindă." Hanks a făcut o pauză şi şi-a scuturat
capul. „Mare păcat că nu l-a omorât."
Hanks a fost deosebit de revoltat de ceea ce a văzut ca fiind
lipsa totală de remuşcări a lui Harven, citând gluma lui Chris.
despre glonţul care încă se afla în corpul său, la câteva minute după ce a fost
de moartea unui ofiţer. „Se poate chiar auzi la
la începutul cazului despre cât de înnebunit este în legătură cu
toată chestia. El [Malmberg] primea datele vitale
statisticile vitale de la Christopher Harven:
„Cât cântăreşti, Chris?".
Vrei să spui cu sau fără plumb?"„.
În încheiere, Hanks a stat direct în faţa boxei juraţilor.
„Doamnelor şi domnilor, motivul pentru care ne aflăm aici este
pentru că aceşti trei bărbaţi sunt responsabili pentru moartea
lui James Evans. Ei l-au ucis. Fiecare dintre ei a avut un
degetul pe acel trăgaci. Cu toţii au apăsat glonţul care
a trecut prin capul lui. Fiecare dintre aceşti oameni a ucis
...l-a ucis. Nu vă cer să îi condamnaţi din cauza a ceea ce au făcut.
pe care le consideraţi a fi detestabile sau neprofesionale sau...
şi ofensatoare care ar fi putut avea loc în timpul
proces. Vă cer să îi condamnaţi pentru că sunt vinovaţi".
CU ÎNCHEIEREA DECLARAŢIEI LUI HANKS PE
după-amiaza zilei de 8 iulie 1982, ambele părţi au avut în cele din urmă
îşi încheiaseră pledoariile în faza de vinovăţie a procesului celor doi.
Norco 3. Hennigan a anunţat că renunţă la unul dintre
acuzaţia incidentală din cauza probelor insuficiente, reducând
reducând numărul total de capete de acuzare la patruzeci şi cinci. După patru
şi jumătate de ore de instrucţiuni ale juriului din partea judecătorului, juriul a
juraţii au fost transportaţi direct de la tribunal la
un motel din apropiere, în Oceanside, unde urmau să fie
sechestraţi până când vor ajunge la un verdict final. Înarmaţi în Statele Unite
Statele Unite ale Americii au fost detaşaţi la hotel pentru a le
protecţia lor, precum şi pentru a se asigura că nu au fost
încălcări ale sechestrului. Deşi procesul care a durat un an
îi solicitase până la limită şi erau nerăbdători să
să termine cu chinul, preşedintele Paul Dillinger i-a ghidat
printr-un proces metodic, amănunţit şi atent.
deliberare care a durat cincisprezece zile.
Imediat după ora 19:00 în seara zilei de vineri, 23 iulie,
Dillinger a trimis un mesaj către instanţă că au ajuns la o hotărâre.

verdict pentru toate cele 135 de capete de acuzare. Hennigan a ordonat ca apărarea
şi echipele de acuzare să rămână suficient de apropiate pentru a ajunge la un acord.
tribunalul în termen de treizeci de minute, dar acum judecătorul
nu era de găsit nicăieri. Ruddy şi Hanks s-au grăbit să
la complexul de apartamente în care locuia judecătorul
şi au fost întâmpinaţi acolo de un şerif de la tribunal. După ce
au sărit o poartă de securitate şi au bătut în apartament.
uşa apartamentului, şeriful tocmai se hotărâse să spargă uşa.
în caz că ar fi fost o urgenţă medicală, când Hennigan
a intrat înăuntru. Ieşise la o plimbare de seară şi...
pierduse noţiunea timpului într-o conversaţie inutilă cu un străin.
despre flori. După ce l-au localizat pe judecător, au sărit în
maşinile şi au luat-o la fugă spre tribunal. În închisoarea din Vista,
gardienii le-au adus celor trei acuzaţi costumele. Aceştia
au fost urcaţi rapid într-o dubă de transport, starea lor de spirit fiind o
amestec de anxietate, fatalism şi o vagă speranţă.
Până la ora 19:45, toţi jucătorii au fost adunaţi în
sala de judecată, împreună cu o galeră de spectatori înghesuită care
includea prieteni şi rude ale inculpaţilor, toţi
care au fost trecuţi prin detectoarele de metale înainte de
intrarea. Şapte poliţişti înarmaţi s-au poziţionat
de-a lungul coridoarelor şi în interiorul sălii de judecată.
„Domnule Dillinger, dumneavoastră sunteţi preşedintele completului de judecată. Înţeleg că
că aţi ajuns la un verdict în toate chestiunile?”
„Da, aşa este.”
„Vreţi să i le înmânaţi executorului judecătoresc şi îl vom ruga pe executorul judecătoresc
să le înmâneze Curţii.” Timp de cinci minute chinuitoare,
un David Hennigan fără expresie a răsfoit
grămada groasă de hârtii în timp ce sala de judecată privea în
tăcere mormântală. Când a terminat, s-a întors către grefierul
Geni Hays. „Vă voi înmâna foile cu verdictele şi vă rog să vă uitaţi la ele.
să le citiţi. Vă voi înmâna mai întâi separat cele
referitoare la acuzaţia 46 şi vă rog să le citiţi mai întâi pe acelea”.
a spus Hennigan, hotărând să înceapă cu cele mai grave acuzaţii.
acuzaţia cea mai gravă dintre toate: crimă de gradul întâi a adjunctului Jim
Evans.
„În Curtea Superioară a statului California, în şi
pentru comitatul San Diego, cazul cu numărul CRN 6940,
Poporul din statul California, reclamant, împotriva
George Wayne Smith, Christopher Gregory Harven, şi
Russell Aaron Harven, pârâţi.
„Verdict: Noi, juriul în acţiunea de mai sus, constatăm că
pe pârâtul George Wayne Smith vinovat de încălcarea
secţiunea 187 din codul penal, pentru uciderea lui James
Bernard Evans, şi stabilim gradul de crimă în
gradul întâi.”
În tribună, Walter Smith, care asistase la fiecare proces de
fiecare zi a procesului fiului său, crezând în sinea lui că George
nu a ucis pe nimeni, a privit fără să se exprime
în timp ce juriul a fost chestionat individual cu privire la verdictul lor.
Grefierul a continuat. „Noi, juriul în procesul intitulat mai sus

în acţiunea menţionată mai sus, îl găsim pe acuzatul Christopher Gregory Harven
vinovat de încălcarea secţiunii 187 din codul penal, a legii
uciderea lui James Bernard Evans, şi stabilim gradul ca fiind
crimă de gradul întâi.”
Spre surprinderea nimănui, apărarea lui Jerry Cohen a avut
a eşuat.
„Noi, juriul în acţiunea cu titlul de mai sus, considerăm că
inculpatul Russell Aaron Harven vinovat de încălcarea
sectiunea 187 a codului penal, pentru uciderea lui James
Bernard Evans, şi stabilim gradul de crimă în
gradul întâi.”
Sala de judecată a rămas tăcută, iar inculpaţii şi
avocaţii lor fără expresie în timp ce grefierul a citit sentinţa.
verdictele pentru toate cele 135 de capete de acuzare. La fel ca şi procesul în sine, procesul
procesul părea să dureze la nesfârşit. Când a terminat,
fiecare dintre acuzaţi era vinovat de toate cele 45 de acuzaţii.
împotriva lor. Juriul a constatat, de asemenea, că uciderea lui
Evans a fost comisă în „circumstanţe speciale”
care îi calificau pe condamnaţi pentru pedeapsa cu moartea.
În afara sălii de judecată, Jay Hanks i-a dat anchetatorului său
Joe Curfman o îmbrăţişare. „Eram încrezător că juriul va vedea
prin farsa şi impostura care au constituit apărarea.
în acest caz”, a spus el. Clayton Adams a declarat că vinovatul
verdicte pentru toate acuzaţiile au fost „un şoc total” şi că
juriul „a mers pe gât”. De asemenea, Michael Lloyd
s-a declarat şocat, dar a refuzat să catalogheze procesul Jerry Cohen
un eşec total. „Au avut o îndoială în
minte”, a spus el. „Dar ei nu ştiau dacă
înţeles ce spune legea despre îndoiala rezonabilă”.
Alan Olson a declarat că a fost „surprins şi dezamăgit” de
curăţenia acuzării. Cu toate acestea, el a văzut un
o mică victorie în constatarea specială că Manny Delgado
a tras glonţul care l-a ucis pe Evans. „Ei nu au crezut
argumentele mele”, a spus el, „dar nu au crezut nici argumentele lui Hanks.
nici pe cele ale lui Hanks.”
Contactat de un reporter, D. J. McCarty a declarat că el
că „dansa” la aflarea verdictului. „Mă simt uşurat”.
a spus el despre constatarea specială a juriului că glonţul care
l-a ucis pe Evans nu provenea din arma sa. Dar el a fost
nu a fost surprins. „Hei, am fost acolo sus. Am văzut ce a fost
ce se întâmplă.” Mary Evans a declarat unui reporter: „De când juriul
am avut o mulţime de nopţi nedormite. Am
bucuroasă. Aş putea să sar în sus şi în jos. Poate că nu ar trebui să mă simt
atât de bucuros, dar mă simt bucuros.” „A fost o încercare lungă,”
a spus Walter Smith, părând vizibil epuizat, dar loial la
băiatului său până la capăt. „Există un lucru pe care îl ştiu, iar
fiul meu ştie: el nu a ucis pe nimeni.”
DUPĂ CE A ÎNĂBUŞIT O AMENINŢARE DE IEŞIRE DIN SALĂ A
jurişti extenuaţi din cauza unei reduceri de 2,50 dolari pe zi a salariilor.
de către judeţ, judecătorul Hennigan
a început cu faza de pedeapsă la 27 iulie 1982.

„Domnule Olson, puteţi face o declaraţie de deschidere şi
apoi să vă chemaţi primul martor.”
Alan Olson a chemat o procesiune de familie, prieteni,
vecini, şi chiar şi profesorul de clasa a patra al lui Russell, care
l-a descris ca fiind un copil timid şi sensibil care avea
care s-a luptat să se acomodeze cu boala sa diabetică.
Olson a continuat să numească boala o condamnare la moarte,
şi că dacă i-ar mai fi dat încă una ar fi fost o cruzime.
şi fără rost. Afecţiunea „îl răpise de cel puţin
o treime din durata sa de viaţă. Consensul general în rândul
medicilor este că Russell mai are de trăit între zece şi cincisprezece ani,
şi va avea o moarte foarte dureroasă.”
Specialiştii în psihiatrie care l-au evaluat pe Russ
la scurt timp după crimă l-au descris ca fiind un adept, uşor de
convins de orice şi incapabil să prevadă
consecinţele acţiunilor sale. Deşi încă nu era capabil să
acuzat în mod specific pe fratele său mai mare de a fi făcut presiuni asupra
Russ să participe la jaf, Olson a putut
indirect, dar în mod clar, să facă să se înţeleagă că Chris a
l-a dominat şi l-a chinuit pe Russ toată viaţa lor. De la
acolo, juriul a fost lăsat să facă legătura între ele.
Cel mai derutant dintre cazurile de pedeapsă a fost cel în care
care nu a fost prezentat niciodată. Chris Harven a renunţat pur şi simplu.
L-a instruit pe Lloyd să nu fie chemat nici un martor în cazul lui.
în favoarea sa. Nu avea rost să încerce să-i convingă pe cei
de ceva. Mă pot ucide dacă vor.
Lloyd l-a convins pe Chris că ar trebui cel puţin să prezinte un
pledoaria finală a apărării. Lloyd a pariat totul pe Jerry
Cohen în faţa juriului, spunând că Harven ar trebui să
să fie condamnat pe viaţă „ca să-l pot găsi pe Jerry Cohen şi să îl găsesc pe
şi să vă dovedesc că v-aţi înşelat”. Ca să puncteze doar
cât de mult au considerat că juriul s-a înşelat, cei doi au refuzat să
să se ridice în picioare în niciun moment în timpul fazei de pedeapsă, când juraţii
au intrat în sala de judecată. Lloyd i-a explicat reporterului
James Richardson că el şi Harven nu au avut „niciun respect
pentru juriu. Le-am cerut să respecte legea, iar ei
nu au făcut asta. Şi-au lăsat pasiunile să se îndepărteze de
ei şi au ignorat dovezi solide care să demonstreze contrariul”.
A fost o antagonizare perplexă a unui juriu care a ţinut
viaţa lui Harven în mâinile lor.
Lloyd şi-a încheiat comentariile spunând că pedeapsa
era oricum lipsită de sens, deoarece clientul său, ca şi
fratele său mai mic, a primit deja o condamnare la moarte.
pedeapsa cu moartea. Doar că, în acest caz, sentinţa fusese
autoimpusă printr-un act de curaj. „Când Chris s-a ridicat
şi a depus mărturie împotriva lui Jerry Cohen, el va muri cu siguranţă în
în închisoare.”
Clayton Adams a adus în boxa acuzaţilor o serie de
rude apropiate, socri, foste iubite şi prieteni din copilărie.
pentru a garanta că George Smith a fost cinstit,
de încredere şi devotament faţă de Dumnezeu. Fratele lui Rosie

Ralph Miranda a povestit despre oceanul lor de la Calvary Chapel
botezul împreună la Corona Del Mar în 1973. El a spus
cât de mult l-a durut pe George plecarea lui Rosie. Michael
Fantino a vorbit despre faptul că a scris cântece de laudă cu George,
sperând că una dintre trupele de pe albumul Maranatha al lui Calvary
de la casa de discuri Calvathal va înregistra unul.
Hannelore Smith (acum Palmer) a spus că George a fost
plin de compasiune, blând, un tată iubitor, generos până la o
greşit. Când a fost întrebată dacă fiica ei se afla în sala de judecată,
o rudă din tribuna spectatorilor a ridicat-o pe fetiţa de cinci ani.
Monica de cinci ani pentru ca juriul să o vadă. Dar Hanne găsise şi ea
multe dintre convingerile sale ciudate. „Aţi simţit vreodată faţă de
sfârşitul căsniciei voastre că începea să devină ciudat?"
a întrebat Hanks la interogatoriu. „După cum am spus, nu am simţit
de acord cu faptul că voia să meargă la munte. Acesta
părea ciudat în acel moment".
Un Walter Smith cu un aer grav şi învins a ripostat
lacrimi în timp ce încerca să explice juriului că George a avut
a fost un fiu realizat, iubitor şi loial, care a avut
nu a făcut altceva decât să încerce să-i ajute pe alţii toată viaţa lui. El
a descris cum două căsnicii eşuate l-au lăsat
devastat şi preocupat de sfârşitul lumii.
profeţiile din cartea Apocalipsa. „De ce a
s-a implicat?" l-a întrebat Clayton Adams. „Aceasta este o
întrebare pe care mi-am pus-o de o mie de ori. Pe
singurul răspuns logic pe care îl pot găsi este că George a fost
încerca să-şi atingă scopul său utopic, de a obţine un loc din
stat în munţi, să-şi ia mama şi tatăl, familia.
şi prietenii."
Alţii au povestit cum George i-a făcut să cunoască
Domnul ca Mântuitor al lor, într-o încercare sinceră de a le salva viaţa.
suflete. „Vorbea cu mine despre Domnul de fiecare dată când avea ocazia.
pe care o aveam", a declarat cumnatul său Michael Halbach. George
îl îndemnase pe Halbach să îl ajute să găsească un puţ de mină.
undeva unde să poată creşte mâncare şi să protejeze
să se protejeze de hoardele rătăcitoare de mardeiaşi. Sora lui
Patricia a plâns în boxa martorilor vorbind despre modul în care loialitatea ei
şi de încredere a fratelui său religios s-a intensificat în
moduri care i-au afectat chiar şi înfăţişarea. „Mi-a spus că
a vrut să-şi lase părul lung pentru că Samson şi-a făcut părul lung.
putere din părul său". George a îndemnat-o să îşi aducă
familia să treacă prin apocalipsa nucleară în groapa de la
în casa din Mira Loma. „Am putea să ne aducem chiar şi
animalele."
Cu toţi martorii chemaţi acum, un bărbat pe care juriul
a crezut că nu va auzi niciodată de la el, s-a ridicat pentru a argumenta de ce
nu ar trebui să-l condamne la moarte. Înainte de începerea procesului
Adams a cerut ca George Smith să fie judecat în faţa instanţei.
numit co-avocat, permiţându-i să îşi pună întrebări.
martori şi să participe la pledoariile finale. Site-ul
moţiune a fost aprobată de Hennigan, în ciuda obiecţiilor lui

Jay Hanks. Chiar şi după luni de proces şi orele de
familiei şi prietenilor care au încercat să le spună cine este George Smith
a fost cu adevărat, bărbatul din spatele a tot rămas un
un puzzle pentru toţi.
Este posibil să fi fost în interesul său ca George să
să se prezinte ca un om complicat, condus de un amestec
de convingeri religioase sincere şi de un complex
psihologică complexă, dincolo de capacitatea sa de a o controla. Pentru
cea mai mare parte a vieţii sale, a reuşit cumva să canalizeze
o inteligenţă extremă şi o patologie a personalităţii care
care includea elemente de grandomanie, autojustificare, şi
de sine în realizări admirabile şi acte de superioritate.
compasiune faţă de cei din jurul său. El a fost
responsabil şi autosuficient încă de la o vârstă fragedă, cu respect
şi-a slujit ţara şi pe Dumnezeul înţelegerii sale,
a fost un bun furnizor pentru familia sa şi un om care respecta legea.
contribuitor la societate. Dar când a fost pus sub presiune
a unor momente dificile din viaţa sa, personalitatea profund înrădăcinată
trăsăturile de caracter adânc înrădăcinate care îl serviseră atât de bine au conspirat brusc la
să-l împingă la o crimă cu consecinţe îngrozitoare.
Dar, în cele din urmă, nu a fost nici înclinaţia lui Smith, nici în interiorul
abilitatea sa de a descâlci complexităţile psihologice pe care le putea
pe care nu le putea recunoaşte în el însuşi. Când a venit momentul ca
George să le spună oamenilor care l-au judecat
cine era el cu adevărat, tot ce a putut face George Smith a fost să încerce
să îi convingă de convingerile sale şi de modul în care acestea justificau
acţiunile sale.
„Bună dimineaţa. Vă cer indulgenţă în acest sens. Eu nu sunt
învăţat ca avocat care să ştie cum să prezinte
aşa ceva, dar voi face tot ce pot. În primul rând şi
în primul rând, George Smith nu a ucis pe nimeni; nu a
a încercat să ucidă pe nimeni; nu a vrut să ucidă pe nimeni.”
Statutul său de co-avocat i-a impus lui George să se refere la
însuşi doar la persoana a treia, ceea ce îi conferă un caracter suplimentar.
un ton suplimentar de aroganţă în prezentarea sa.
„Domnul Hanks îmi face o mare onoare spunând că el
[George Smith] este un profet, că a fost inspirat de
Dumnezeu. Dumnezeu nu are nici un scop în asta. Nu există niciun
justificare pentru aceasta. George Smith a greşit. Iisus
Hristos nu aprobă această acţiune, de aceea George
Smith a fost biciuit aspru, dar a fost găsit iertat.
sub conducerea lui Hristos.
„George Smith nu este conducătorul nimănui. El a tratat fiecare
om ca pe un egal şi nu s-a înălţat în faţa nimănui. El
spune că George Smith îşi preţuieşte viaţa mai presus de cea a celorlalţi, dar tu
aţi auzit mărturii de nenumărate ori, George
Smith era mai degrabă preocupat de ceilalţi decât de
lui însuşi. Aţi auzit mărturii despre faptul că George Smith
copilărie. A fost o copilărie obişnuită. Nimic diferit.
George Smith a lucrat la ziarul şcolii, a jucat
în sport şi a cântat în cor. Acestea nu sunt acte

sau personalitatea cuiva care este un monstru.
George Smith nu este un monstru”.
Smith a continuat să povestească cum experienţa sa în armată
l-a învăţat să recunoască cât de aproape a fost omenirea
s-a adus pe sine în pragul distrugerii. „George Smith
are cunoştinţe militare vaste datorită MOS-ului său
[Specialitatea ocupaţională militară], şi a lucrurilor pe care le-a fost
învăţate erau toate clasificate. Aşa că el cunoaşte realitatea
războiului nuclear, iar oamenii nu ştiu cât de aproape de noi
suntem de fapt aproape de el. Da, asta l-a făcut religios, pentru că el
a simţit şi a fost sigur că armele de război sunt făcute doar
pentru un singur scop, şi anume să fie folosite. Gaura din
din curtea din spate nu a fost pentru, aşa cum vă cere domnul Hanks.
să creadă, ca o ultimă încercare de a se lupta cu poliţia, sau orice altceva;
a fost pur şi simplu un adăpost pentru bombe.”
George a deschis o versiune a Bibliei King James. „I
doresc în acest moment să citesc o secţiune din Apocalipsa
20, Onorată instanţă, deoarece Apocalipsa a fost adusă în discuţie.
în mod continuu în această chestiune.”
El a citit pasajul care, în opinia sa, îi clarifica convingerile actuale.
„Atunci am văzut un înger coborând din ceruri cu
cheia abisului în mâna lui...”
A închis cartea şi a virat în domeniul
dezbaterilor ezoterice şi teologice. „Aţi auzit mărturii referitoare la
că George Smith a crezut că va fi lăsat în urmă.
Ceea ce tocmai v-am citit acum este diferit. Este
nu spune asta. George Smith a citit Biblia în întregime
din scoarţă în scoarţă. A citit multe, multe, multe, multe cărţi despre
multe, multe, multe, multe, multe păreri diferite ale oamenilor cu privire la
Bibliei. Domnul Hanks ar vrea să vă facă să credeţi că am fost
un fel de profet nebun, dar apoi Hal Lindsey şi
Chuck Smith şi Carruthers şi toţi ceilalţi ar fi fost
profeţi nebuni, după părerea lui. Am înţeles că Margaret
MacDonald despre răpire, pe care nu o veţi înţelege.
găsiţi nicăieri în Biblie.”
El a spus că mărturisirea sa de pe coasta muntelui nu a fost nimic
decât un act admirabil al unui muribund. „Când
te uiţi la caracterul lui George Smith şi îi cunoşti caracterul lui
personalitate, dovezile arată că atunci când s-a confruntat cu
moartea, ştiind că va muri, dorind să moară la acel
punct, că şi-ar asuma vina pentru tot ceea ce se întâmplă.
sub soare. Şi asta a făcut George Smith”.
Smith l-a numit pe D. J. McCarty „un paradox” de contradictoriu
declaraţii contradictorii şi i-a acuzat pe membrii SWAT de uciderea lui
Manny Delgado. „La fel de sigur cum suntem cu toţii aici astăzi, tu în
inimile voastre ştiţi că ei l-au ucis şi că au fost ucişi şi
justificarea este că, pentru că se presupune că suntem criminali.
Dar faptul că i-au înfipt puşca aia în coastă şi au tras în el.
trăgaciul, nu justifică, cu toate acestea, dar este totuşi
crimă.”
Smith susţinea că, dacă ar fi vrut cu adevărat să

să omoare pe cineva, ar fi putut să o facă. „George Smith a fost
în preajma armelor aproape toată viaţa lui; el este ceea ce se numeşte un
împuşcat ca un şarlatan. Când a venit timpul să meargă în rai, el
nu avea de gând să se ducă acolo cu sângele americanilor.
pe mâinile sale. Când a venit vorba de o treabă rapidă, el ar fi
mai degrabă să împuşte maşina decât omul şi asta este
în concordanţă cu convingerile religioase ale lui George Smith. El este
nu este un criminal. Nu este un ucigaş. Statele Unite ale Americii
sunt duşmanii lui George Smith. Creştinul
este duşmanul lui George Smith. Comunismul şi
dictaturile sunt duşmanii lui George Smith, nu ai lui George Smith.
poporul american."
„De ce m-am dus?" Smith a început, cu prima şi singura
explicaţie a acţiunilor sale pe care juriul o va auzi de la
apărării pe parcursul întregului proces. „Este un lucru complex.
Nu este ceva de care să fiu mândru. Îmi pare rău că m-am dus şi îmi
îmi pare rău că s-au întâmplat toate acestea. Cred că cea mai apropiată teorie
ar fi atunci când tatăl meu a depus mărturie că George
Smith căuta o utopie. Erorile din calea lui sunt
acolo. El ştie că a greşit. Nu luaţi lipsa mea
de teamă ca pe un dispreţ faţă de această Curte sau faţă de acest corp de judecători.
oameni. Accept ceea ce nu pot schimba. Nu pot schimba
verdictul dumneavoastră. Nu am nici o răutate faţă de nicio persoană de aici. I
nu am nici un resentiment faţă de Curte. Nu-i port pică dlui.
Hanks."
Smith a început concluzia sa cu o declaraţie care
ar fi adus sângele multora dintre cei din sala de judecată la o
fierbe. „Trebuie doar să-mi păstrez credinţa şi să ştiu că
oriunde mă va conduce Hristos, eu îl voi urma. Manuel Delgado
şi Belisario Delgado, cred, au murit sub harul lui
Hristos şi îl aşteaptă pe George Smith în ceruri.
acum. Am sperat şi m-am rugat ca Jim Evans să fi murit un
creştin.
„Tot ce doresc să spun, cred, în final şi în încheiere aici,
este că George Smith, Domnul şi Mântuitorul său este Isus.
Hristos. Trebuie să mărturisesc că printre oameni să se arate
că sunt adevărat. Şi vă doresc tuturor aripile unui
înger, iar atunci când alergi, să nu oboseşti, iar când
umblaţi, să nu slăbiţi."
Când mărturia lui s-a terminat, George a adus
juriul să înţeleagă mai bine un om pe care îl
ar putea în curând să ordone să fie condamnat la moarte. El a rămas un
un puzzle de mari contradicţii. Pe de o parte, altruist,
bun, şi generos. Dar, când a decis să jefuiască o bancă şi
să se înarmeze pentru a-i ucide pe alţii dacă va fi nevoie, a dat dovadă de o
superioritate de sine, care a pus nevoile şi convingerile sale pe primul plan.
mai presus de toate celelalte, chiar dacă asta însemna moartea unor oameni.
străinilor. Poate că George nu şi-ar fi propus niciodată să ucidă
pe cineva pe 9 mai 1980, dar când a venit momentul, el
a făcut-o sau, cel puţin, a încercat din răsputeri să o facă.
CHIAR ŞI CÂND SE ÎNTREVEDEA SFÂRŞITUL CALVARULUI LOR,

JURIŞTII AU RĂMÂNS încordaţi şi nervoşi. După nouă
zile de deliberări, preşedintele juriului, Paul Dillinger, l-a trimis pe Hennigan
o notă de 550 de cuvinte în care îi spunea că se transformă într-un complet
dezastru total şi că nu erau nici măcar pe punctul de a ajunge la un acord asupra
sentinţe. Problema, spunea Dillinger, era că mai multe
dintre juraţi se hotărâseră asupra unui verdict.
înainte de începerea deliberărilor şi făceau
ceilalţi să simtă că sunt „forţaţi" să ajungă la un verdict.
decizie rapidă. „Majoritatea juraţilor au sentimentul că noi
nici măcar nu am început cu adevărat procesul de realizare a unei judecăţi echitabile
deliberare. Nu am discutat încă despre cea mai mare parte a
elementelor instrucţiunilor." Unii dintre juraţi au refuzat
să discute cazul cu ceilalţi. Dillinger a simţit
„că un îndemn al instanţei de judecată de a-şi „desface
mintea nu va schimba nimic". Pentru calmul şi
metodic Dillinger, era clar că ajungea la
la capătul frânghiei.
Hennigan i-a chemat pe juraţi în sala de judecată în august
13 august pentru a aborda problema. El le-a spus juraţilor că au
datoria de a discuta dovezile cu ceilalţi.
„Încăpăţânarea nu este un atribut bun al unui jurat", a spus el
a spus, înainte de a-i trimite înapoi la motel pentru a încerca
din nou. Târziu în ziua următoare, juriul a aruncat în
prosopul. Erau într-un impas iremediabil, a declarat Dillinger.
Hennigan, opt pentru închisoare pe viaţă, patru pentru moarte. Hennigan i-a mulţumit lui
juriului pentru serviciile sale. Erau liberi să plece. „A fost o
experienţă foarte dificilă şi încercată", a declarat juratul Vicki Regan.
„Ceva ce vreau să uit pentru o vreme". „Am primit câteva
baruri de atins", a spus John Sowell, golindu-şi
bunurile din motelul din Oceanside.
Reporterul de la Press-Enterprise James Richardson, care a avut
a asistat la o mare parte din proces, avea o teorie despre
de ce juriul nu a putut niciodată să se întoarcă cu o sentinţă de moarte.
verdict de moarte. „Sindromul Stockholm", a spus el, referindu-se la
legătura care se poate dezvolta uneori între prizonieri şi
răpitori după ce trec împreună printr-o lungă încercare.
„După ce au petrecut atât de mult timp împreună în acea cameră,
nu aveau cum să îi condamne pe acei
băieţi la moarte".
O LUNĂ MAI TÂRZIU, CEI TREI CONDAMNAŢI AU STAT ÎN SALA DE JUDECATĂ.
ascultând în timp ce sentinţele lor pe viaţă fără eliberare condiţionată au fost pronunţate.
pronunţate. Christopher Harven a stat de vorbă cu avocatul
Michael Lloyd în timp ce judecătorul J. David Hennigan pronunţa sentinţa.
soarta sa.
Russell Harven stătea singur pe o bancă, în spatele lui Alan Olson,
privind fără expresie în spaţiu. Când Olson a obiectat
la trimiterea inculpaţilor înapoi la închisoarea Riverside, spunând că este
o „temniţă" şi o „gaură a iadului", toată acribia care a
acumulată între Olson şi Hanks a izbucnit în cele din urmă.
„Am putea să renunţăm la peiorative?" a răbufnit Hanks.
Olson a sărit în picioare, şi-a aruncat furios haina de costum,

şi a ţipat la Hanks. „Aţi putea să renunţaţi la
haina afară?" Doi executorii judecătoreşti au sărit în picioare şi au păşit
între cei doi în timp ce Ol
son a continuat să strige la Hanks
în timp ce procurorul stătea în picioare rânjind la furia lui
adversarul înfuriat.
Într-o audiere separată, la 25 septembrie 1982, George
Wayne Smith a rămas convins până la sfârşit că el
că fusese condamnat pe nedrept şi pe nedrept.
„Este vorba de o indiscreţie de o oră care ar putea duce la o viaţă
de chinuri. Nu cred că societatea cere atât de mult de la
un exemplu". Raportul de probaţiune întocmit pentru a ajuta
să ghideze judecătorul în pronunţarea sentinţei a spus că Smith a avut
nu a dat dovadă de remuşcări. Cu toate acestea, George Smith a avut regrete.
„Dacă aş putea da timpul înapoi. Dacă aş putea să-mi las
viaţa şi ceilalţi trei ar putea să se întoarcă, aş face-o.
Este ceva cu care trebuie să trăiesc pentru tot restul vieţii mele.
viaţă."
La 15 noiembrie 1982, sentinţele au fost în cele din urmă
afirmate, la doi ani, şase luni şi şase zile după cinci
bărbaţi au încercat să jefuiască Banca Security Pacific din
Norco, California. Când au reuşit să o facă, Jay Hanks a păşit
a ieşit pe uşa sălii de judecată pe o alee, a ridicat mâna
deasupra capului şi a strigat: „S-a terminat!" Într-o casă
din Irving, Texas, un telefon a sunat cu ştirile şi, odată ce
din nou, o mamă a plâns. „Nu trece niciodată", a spus
Martha Evans.
MARY EVANS A CĂLĂRIT CALUL DIN GREU PRIN
fundul râului, printre sălcii şi bumbăcăriţe,
cu copitele trosnind pe nisipul de sub ea.
A încetinit animalul mare până la pas şi au plecat
aşa, respirând adânc din cauza efortului. Ei
au ajuns la micul pârâu din centrul canalului.
şi au făcut o pauză, Mary ascultând cum curgea apa peste
pietre. Veştile veniseră în sfârşit din Vista. Un spânzurat
juriu. Deci, aşa se termină pentru ei trei:
viaţă. Nu aşa s-a terminat şi pentru Jim.
Ea a ieşit cu calul din spălătorie şi a urcat pe un drum lung.
până în vârful unui deal uscat şi prăfuit şi s-a uitat la
la marea întindere a Inland Empire, care se întindea sub ea.
pe care o vedea. Animalul lovea cu piciorul în noroi şi se uita la pătură.
de iarbă moartă care acoperea coastele dealurilor în toate direcţiile.
Un soare la apus se filtra prin smogul maro. Adus de la
acel loc, Mary putea să vadă unde se aflau toate
se întâmplase, dar numai într-o zi senină, de care nu erau
puţine. La cincisprezece mile vest se afla Norco şi intersecţia dintre
Fourth şi Hamner, unde evenimentele s-au pus în mişcare.
care au dus la moartea soţului ei. Douăzeci de mile spre
nord, gura canionului Lytle Creek Canyon se deschidea la
la poalele munţilor San Gabriel, unde
unde a murit. La 11 mile spre sud se afla Riverside National

unde se afla acum trupul său. Asta putea vedea,
chiar şi prin stratul de smog. Un vânt fierbinte sufla în spate
părul ei. Ai fost dragostea vieţii mele.
S-a aplecat în faţă şi a mângâiat gâtul calului.
Desperado, dăruit lui J.B. Jr. de către un avocat local în cadrul
la câteva săptămâni de la moartea tatălui său. Băiatul avea doi ani şi un
şi jumătate acum. S-a gândit la Jim aşezat la masa din bucătărie.
în dimineaţa dinaintea plecării sale la moarte, legănându-l pe copil.
în braţele lui. Jim, de ce nu-l pui niciodată pe acel copil în braţe?
jos? Pentru că vreau ca el să ştie cine sunt eu. Ea
a păstrat toate fotografiile, medaliile şi premiile şi toate celelalte.
şi toate articolele de presă, pentru a fi scoase mai târziu.
Într-o zi o va face, se gândea ea. A întors calul şi
şi s-a întors pe potecă.

EPILOGUL

LA 9 SEPTEMBRIE 1982, CU CÂTEVA ZILE ÎNAINTE DE A FI UCIS PE
programată a sentinţei, George Wayne Smith
a trimis o notă scrisă de mână de o pagină judecătorului J.
David Hennigan, solicitând o audiere pentru o „moţiune pentru
un nou avocat” pentru ca Clayton Adams să fie înlăturat de la
cazul său. „După cum a observat instanţa, el s-a luptat cu Curtea,
toţi avocaţii, cu grefierii, cu securitatea instanţei şi cu clientul şi
anchetator. El a declarat în faţa acestei instanţe că a avut crize de
nebunie, şi spun asta cu blândeţe.” El a continuat să spună
Adams şi Alan Olson „amândoi m-au minţit” în legătură cu
prezentarea martorilor pe care i-a solicitat. „Lovitura lui
medie este 0-45”, a scris el, referindu-se la vinovaţii
verdicte de vinovăţie. El a spus că juriul a indicat că Adams „a fost
cea mai mare problemă în ceea ce priveşte cazul meu”. Biletul a fost semnat,
„Hristos să fie cu tine şi cu familia ta. Fratele tău,
George Wayne Smith.”
Întâlnire în cabinet cu Hennigan şi Adams, doi dintre cei doi.
zile mai târziu, George Smith a fost furios din cauza a ceea ce a simţit că a fost
o reprezentare extrem de neadecvată, care l-a adus la închisoare.
închisoare pe viaţă. L-a numit pe Adams mincinos şi bolnav mintal,
incompetent, neglijent, prost pregătit şi neglijent faţă de el.
ca şi client.
Adams s-a apărat pe sine şi strategia sa, dar a fost
evident că se simţea trădat de omul a cărui viaţă a
luptat atât de mult pentru a o salva. „Încerc să fiu profesionist.
în legătură cu asta, dar pur şi simplu nu mă pot abţine pentru că ştiu că am
că mi-am frânt inima pentru acest caz. Nu pot să cred că acest lucru a
s-a întâmplat cu adevărat. Tot ce pot face este să stau aici şi să le spun celor de la
Curţii că inima mea nu mai este în acest caz. Pur şi simplu nu pot face
să o fac.”
Clayton Adams a urmat o lungă carieră în domeniul penal.
în apărarea penală, ca „un bracer care munceşte pe câmpurile justiţiei”.
Decenii mai târziu, nu a arătat nicio amărăciune în legătură cu acest caz.
El a rezumat strategia sa de apărare într-un singur cuvânt
propoziţie: „Am încercat să-i salvez viaţa lui George.” El
s-a referit la Alan Olson şi Michael Lloyd ca fiind

„competenţi profesional şi personal”. El a avut
numai admiraţie pentru Jeanne Painter, numind-o
„cunoştinţele şi experienţa în domeniul investigaţiilor, excelente”, şi
sprijinul ei în sala de judecată „ca la carte”. El
a rămas convins că Painter a fost înscenată de către
închisoarea Vista şi că nu făcuse nimic greşit. El încă mai credea că
Jay Hanks a comis „o conduită greşită a procurorului prin
interferând cu martorii experţi ai apărării şi prin faptul că a
ignorând intenţionat ordinele standard de descoperire”. Dintre aceştia
animozitatea din sala de judecată, Adams a spus: „Orice sugestie
de agresivitate sau comportament de confruntare este
considerată o stradă cu două sensuri”.
În ciuda atacului clientului său de după proces, el încă se referea la
George ca fiind „inteligent, atent şi politicos”, iar relaţia lor
relaţia pe caz „deschisă şi cordială”. „Dacă vedeţi
George”, a spus el la aproape patru decenii după aceea, „spuneţi-i lui
spuneţi-i că l-am salutat”. În ceea ce priveşte prestaţia sa în timpul procesului,
Adams a spus: „Unii oameni au spus că apărarea a câştigat cazul,
alţii nu au fost atât de generoşi. Voi decideţi”. Adams a murit
în Modesto, California, în 2016.
LA 16 APRILIE 1983, GEORGE WAYNE SMITH ŞI
JEANNE PAINTER S-AU CĂSĂTORIT prin depunerea unui dosar de
actelor la comitatul Sacramento, în apropiere de locul unde
Smith era deţinut la închisoarea de stat Folsom.
Atacurile de anxietate şi tensiunea emoţională pe care le avuseseră
au afectat-o pe Painter în cea mai mare parte a procesului au continuat şi după aceea.
În septembrie 1982, Painter a depus o cerere de invaliditate şi
indemnizaţie pentru accidente de muncă la judeţ, afirmând că stresul
procesului şi a acuzaţiilor de comportament sexual neadecvat l-au făcut pe
au făcut-o incapabilă să continue să lucreze la Oficiul de
Public Defender. „În acest moment, ea este 100 la sută
invalidă, deoarece medicul nu o lasă să lucreze”, a declarat
avocatul ei, Michael Lloyd. Câteva zile mai târziu, Painter a depus, de asemenea, o plângere
un proces de 4 milioane de dolari pentru calomnie şi defăimare împotriva Riverside
şi comitatele San Diego din cauza acuzaţiilor din închisoare.
Lui Jeanne Painter i-au trebuit doar câţiva ani pentru a depune o cerere de
divorţul de Smith. La câţiva ani după aceea, George
a arătat un ultim act de nepăsare faţă de o femeie care
îi fusese loială dincolo de orice limită rezonabilă.
aşteptări rezonabile. În apelul său din 1989 a fost inclusă o
argument împotriva lui Clayton Adams pentru „Incapacitate de control”.
anchetatorului său de apărare, Jeanne Painter”. „Recurentul Smith
susţine că anchetatorul său, Jeanne Painter, ar fi fost
observată de un adjunct făcând sex oral cu apelantul
Smith în interiorul unei anticamere a instanţei în timpul unei pauze.”
În răspunsul la apel, adjunctul procurorului general
Holly Wilkens a precizat că o investigaţie „nu poate localiza
nicio referinţă în dosarul” instanţei sau oriunde altundeva
altundeva care să susţină acuzaţia.
Dacă a existat cineva care a fost înţeles greşit şi
nedreptăţit în procesul celor 3 de la Norco, acela a fost

Jeanne Painter. Este adevărat că Painter a avut succes în
o lume sub presiune şi cu mize extrem de mari. Dar
ceea ce a fost uitat pe parcurs a fost faptul că ea
era încă o femeie tânără care se confrunta cu incertitudinea,
anxietate şi de presiunile muncii de proces. Painter era
nu şi-a făcut niciodată iluzii cu privire la crimele comise de George
Smith, dar a fost o persoană pasionată şi plină de compasiune.
persoană pasională şi plină de compasiune. După ani de zile alături de Smith în lupta pentru
salvarea
viaţa lui împotriva unui sistem pe care ea îl considera nedreptăţit.
împotriva lui, lui Painter i-a fost greu să plece pur şi simplu.
să se îndepărteze de cineva pentru care a luptat atât de mult.
Nu a ajutat nici faptul că acest cineva anume a fost
inteligent, carismatic şi adesea manipulator, George
Wayne Smith.
În cele din urmă, anxietatea lui Jeanne Painter a început să se diminueze şi
viaţa ei a revenit încet-încet la normal. După ce a părăsit
biroul apărătorului, ea a început un cabinet privat independent de
de investigaţii private independente în zona Riverside. La scurt timp după ce
divorţul de George Smith, Painter s-a căsătorit cu un avocat local.
cu care a crescut copii. Au fost căsătoriţi timp de
mai mult de treizeci de ani. Jeanne Painter Callaway a murit în
2018. Necrologul ei invita la donaţii în numele lui Jeanne
către Death Penalty Focus, o organizaţie nonprofit dedicată
abolirea pedepsei cu moartea.
DUPĂ CE A PRIMIT 150.000 DE DOLARI PENTRU DOUĂSPREZECE LUNI
muncă, PROCESUL NORCO l-a lăsat pe Michael Lloyd, nou-venit la putere.
nou-înfiinţată firmă de avocatură din Riverside aproape falimentară. Lloyd
a rămas în domeniul dreptului penal până în 1999. Alan Olson s-a întors
la cabinetul său din Orange County şi a câştigat ceva
atenţie pentru apărarea lui James O'Driscoll, condamnat pentru
a înjunghiat mortal un adolescent în interiorul Disneyland.
parc de distracţii Disneyland în 1981.
LA ÎNCHEIEREA PROCESULUI NORCO,
PROCURORUL JAY HANKS A FOST numit asistent districtual.
procuror districtual adjunct, numărul doi în cadrul departamentului, responsabil
de a conduce operaţiunile zilnice. În 1988 a fost numit
ales judecător la Curtea Municipală din Riverside şi, în două
ani mai târziu la Curtea Superioară a statului California pentru
comitatului Riverside, unde a ocupat funcţia timp de încă un an.
douăzeci şi cinci de ani. Hanks locuieşte în Riverside.
Kevin Ruddy a continuat să devină unul dintre cei mai
prolifici procurori de infracţiuni majore în perioada în care a lucrat la
biroul procurorului districtual din Riverside. Ruddy
a dus la verdictul juriului treizeci şi cinci de cazuri de crimă, inclusiv
unele dintre cele mai notorii din istoria comitatului. El a fost
numit adjunct şef al procurorului general în 1999 şi a supervizat
departamentul de infracţiuni majore timp de zece ani. Ruddy s-a pensionat în
2009 şi a rămas în sudul Californiei.
În 1984, Joe Curfman a fost numit adjunct al procurorului districtual.
anchetator şef al procurorului general, unde a lucrat timp de douăzeci de ani.

supervizând biroul care a ajuns la 125 de membri.
în tot comitatul Riverside în timpul mandatului său.
Până la încheierea procesului, atât apărarea, cât şi
acuzarea au avut lucruri pozitive şi negative de spus
despre modul în care judecătorul J. David Hennigan a gestionat procesul lui
celor 3 din Norco. „Acesta este de obicei un semn că un judecător a
şi-a făcut treaba”, a declarat un coleg al lui Hennigan. Cei mai mulţi au avut
o părere nefavorabilă despre procesul de selecţie a juraţilor;
cu toate acestea, una dintre hotărârile sale din timpul acestei etape a avut probabil
evitat un proces nul luni mai târziu. Hennigan a continuat să
să facă parte din curtea superioară timp de mulţi ani şi a trecut
a decedat în 1997.
DAUNE ŞI LUNI DE ZILE DE CONFISCARE DE CĂTRE POLIŢIE A
GARY Hakala şi-a pierdut afacerea de conserve în termen de o lună.
un an după ce a fost luat ostatic în parcarea de la
Brea Mall. Gary s-a întors la prima sa dragoste, în calitate de
educator, predând matematică la liceu şi la şcoală.
la nivel de liceu şi de colegiu şi antrenor
antrenor de lupte libere, volei şi
atletism. A fost numit profesorul anului pentru oraşul
oraşului Beaumont în 2007. Bunic a optsprezece copii, Hakala
locuieşte în Riverside County, unde este agent imobiliar.
investitor imobiliar, instructor de pistol NRA şi profesor de caiac-canoe.
ANDY DELGADO NU L-AR IERTA NICIODATĂ PE DEPLIN PE GLYN
BOLASKY ŞI CHUCK Hille pentru că l-au lăsat singur sub
în faţa băncii în acea zi. „Am avut o pauză de trei minute
de trei minute cu tâlharii. Nu am fost fericit că am fost lăsat
acolo să moară”, a declarat el pentru Press-Enterprise la treizeci de ani
după eveniment. După cum îşi amintea Andy, el a avut
se afla în mijlocul focurilor de armă când l-a auzit pe Chuck
Hille că îl ducea pe Bolasky la spital.
spital. Înregistrarea traficului radio arată că
transmisia lui Hille, făcută la câteva momente după ce a oprit
Fourth Street, a fost transmisă în două minute şi unsprezece minute.
secunde după ce Delgado a raportat că camionul galben plecase de la
de la locul faptei. Cu toate acestea, nu există nici o îndoială că
Bolasky şi Hille au încetat să se implice în schimbul de focuri.
înainte de asta, lăsându-l efectiv pe Andy singur de la
din momentul în care a ajuns la faţa locului.
Dar detaliile şi datele nu fac mare lucru pentru a ajunge la esenţa problemei.
s-a întâmplat în acele patru minute de nebunie în faţa
în faţa Băncii Security Pacific. Toţi cei trei adjuncţi au acţionat
eroic, toţi au simţit frică, toţi au făcut ceea ce au crezut că în acel moment
momentul potrivit. „Când am fost împuşcat, nu eram poliţist.
nu mai eram poliţist”, va spune mai târziu Bolasky. „Eram un om.
fiinţă umană care încerca să nu moară. Am intrat într-un mod de autoapărare.
Era o mentalitate de om al cavernelor, cu un singur lucru în
minte – supravieţuirea”.
Pentru Chuck Hille, reconcilierea vine doar în
înţelegerea a ceea ce au trăit ceilalţi în
momentul respectiv. „Îmi pare rău că Andy încă se simte aşa”, a spus Hille.

ani mai târziu. „Nu am luat niciodată decizia de a-l părăsi
singur, dar, în cele din urmă, probabil că am făcut-o. „
După ce a părăsit forţele de ordine, Glyn Bolasky a intrat în
Forţele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii, ajungând la gradul de locotenent
colonel în calitate de ofiţer de război electronic. În mod frecvent
discursuri în faţa forţelor de ordine şi a altor grupuri, aplicând
lecţiile din Norco la lumea modernă a terorismului.
Chuck Hille a părăsit biroul şerifului la câţiva ani după ce
Norco, şi-a încercat norocul în actorie şi a condus un magazin de covoare.
În urma atacurilor teroriste din septembrie
11 septembrie 2001, el a început să audă mai multe despre afecţiunile posttraumatice.
de stres posttraumatic şi şi-a dat seama că suferise de unele
de simptome de la experienţa sa din Norco.
Atunci a decis că vrea să folosească această experienţă pentru a
să-i ajute pe alţii şi a obţinut o diplomă avansată în
psihiatrie. Dr. Charles A. Hille are o terapie de succes
de terapie în Riverside County, în mare parte consiliere.
suferinzi de tulburări de stres posttraumatic.
Andy Delgado s-a bucurat de un mare succes profesional şi personal
succese profesionale şi personale după ce a părăsit RSO. S-a reînscris la facultate
şi a obţinut un masterat în administrarea afacerilor de la
la Universitatea din Redlands. S-a alăturat organizaţiei San Diego
Departamentul de probaţiune şi a ajuns la echivalentul gradului de
locotenent şi a fost arhitectul unui proiect de referinţă pentru tineri.
program de referinţă pentru tinerii infractori. După ce s-a pensionat, a predat istoria Statelor Unite.
la un liceu local timp de zece ani, alături de cursuri de istorie penală.
dreptul penal şi justiţia administrativă la nivelul colegiului de juniori.
La patruzeci şi cinci de ani, Andy Delgado a găsit în sfârşit familia
care îi fusese refuzată la începutul vieţii sale, atunci când copiii
tatălui său biologic, Leonard Monti, l-au îmbrăţişat ca pe un copil.
unul de-al lor. El a ţinut legătura cu Monti, tatăl lui
restaurator din Phoenix, şi cu ceilalţi copii de la
din când în când, încă din liceu. După moartea familiei
patriarhul familiei, Andy s-a reîntâlnit cu familia extinsă în
1998. Aceştia au început în curând să-l încurajeze să „oficial”
să devină oficial unul din familia Monti. „Ce este acest Delgado
nume? Tu nu eşti un Delgado”. În 2001, Andy Delgado
a depus actele şi a devenit Andrew Monti, în sfârşit
renunţând la numele de familie pe care nu ar fi trebuit să-l aibă în
în primul rând.
Dave „Mad Dog” Madden a fost numit detectiv în 1988.
şi a lucrat într-o serie de misiuni de investigaţie
inclusiv furturi de maşini, jafuri şi omucideri, narcotice majore.
şi informaţii criminale. A servit ca lunetist în
unitatea SWAT a RSO. A ieşit la pensie în 2009 şi în prezent
lucrează în civil în domeniul protecţiei executivilor.
În 1985, A. J. Reynard s-a transferat la unitatea Inglewood
Departamentul de Poliţie din centrul-sud al oraşului Los Angeles. Pe parcursul anului
unei achiziţii de droguri sub acoperire, Reynard a fost împuşcat de trei ori,
inclusiv o dată în ceafă. Recuperarea

conştientă, Reynard şi partenerul său au împuşcat şi ucis atacatorul. Obosit să fie împuşcat şi obosit de de birocraţia şi politica aplicării legii, Reynard s-a pensionat în 1995, a urmat o şcoală culinară şi a lucrat în în bucătăria prestigiosului Miramar Resort. După câţiva ani, a trecut la o carieră în educaţie, predând dreptul şi investigaţiile penale timp de aproape douăzeci de ani. ani la liceul Yucaipa High School din comitatul San Bernardino. Locuieşte în Big Bear Lake, California.

La o săptămână după jaful de la banca din Norco, Rolf Parkes a făcut mutarea programată la Departamentul de Poliţie din Irvine, în comitatul Orange, unde a lucrat ca detectiv la investigaţii privind incendiile provocate şi a petrecut şaptesprezece ani la unitatea SWAT. La cererea noului său departament, Rolf a avut un rol esenţial în crearea unui videoclip de instruire a poliţiei despre incident care este încă folosit de forţele de ordine agenţiile de poliţie din întreaga ţară şi în prezent.

Adjuncţii RSO Ken McDaniels, Herman Brown şi Darrell Reed, cu toţii răniţi în timpul urmăririi, şi-au revenit după ce şi-au pierdut viaţa. rănile şi au urmat cariere lungi şi de succes în poliţie. în domeniul aplicării legii. După o carieră la fel de reuşită, Fred Chisholm s-a retras în Arizona. Gary Keeter, şeful de patrulă de patrulare care s-a trezit în spatele microfonului de la dispecerat în acea zi doar din cauza unui genunchi rănit, a continuat să devină devenit unul dintre cei mai buni instructori de dispecerat al poliţiei din din ţară. Acţiunile echipei de dispeceri a lui Keeter, Gladys Wiza şi Sharon Markum în timpul atacului de la Norco. este creditată ca fiind cea care a împiedicat o crimă şi mai gravă. pierderi de vieţi omeneşti mai mari.

La douăzeci de ani de la jaful de la Norco, a avut loc o anchetă de Departamentul şerifului din Riverside a onorat în sfârşit în mod oficial adjuncţii implicaţi. În cadrul unei ceremonii de comemorare din anul 2000 organizată de Asociaţia şerifilor, Glyn Bolasky, Chuck Hille, Andy Delgado şi Rolf Parkes au primit distincţia Medalia de curaj pentru „acte de eroism săvârşite la cu mare risc pentru viaţa şi integritatea corporală". Deşi aşteptată cu mult timp în urmă, medalia recunoaştere a contribuit în mare măsură la repararea relaţiei deteriorate dintre adjuncţi şi departament şi, în unele cazuri, a cazuri, resentimentele care persistă unul faţă de celălalt. „Unele nu au vrut să vină, au întrebat de ce să aducă toate astea în discuţie din nou", a declarat Laura Bakewell, care a coordonat evenimentul. „Unii dintre adjuncţi au sosit supăraţi, dar până la sfârşitul acesta, au plecat plângând şi îmbrăţişându-se unii pe alţii. „

ÎN TIMPUL UNUI CONTROL DE RUTINĂ ÎN TRAFIC, LA 14 MARTIE 1987, ofiţerului de poliţie DOUG EARNEST i s-a luat arma. de către un puşcaş marin deranjat. Răpit şi forţat să conducă într-o urmărire cu forţele de ordine pe parcursul a trei judeţe, Earnest l-a convins în cele din urmă pe bărbat să arunce arma. arma şi l-a prins el însuşi pe suspect. Faptul că a avut fost implicat în două incidente dureroase în cariera sa. spune multe despre cât de periculoasă este viaţa unui poliţist.

ofiţer de poliţie în Inland Empire poate fi periculoasă. În
fiecare caz, Earnest a acţionat cu un curaj suprem,
deşi cele două evenimente l-au lăsat zdruncinat. După ce a servit
cu distincţie timp de mai bine de douăzeci de ani în cadrul California
Highway Patrol, Earnest s-a retras în cele din urmă. A decedat
în 2016.
Poliţistul de patrulare Bill Crowe a devenit primul poliţist antidrog
ofiţer K9 pentru Patrula Autostrăzii din California, care a cutreierat
autostrăzile din Riverside County împreună cu partenerul său Ebbo.
Crowe s-a transferat în oraşul din nordul Californiei
Redding şi a servit în cadrul Unităţii de investigaţii speciale.
Într-o zi a primit un telefon de la poliţia rutieră din Riverside. „You
îţi vrei câinele înapoi?” Ebbo s-a dovedit a fi un animal de companie la fel de credincios ca
a fost un partener, ajutându-i pe Crowe şi pe soţia sa
să-şi crească fiul, născut la o săptămână după întoarcerea lui
câinelui. Crowe s-a pensionat în 2002. Bill Crowe şi Doug
Earnest au rămas prieteni pe viaţă.
ÎN CIUDA UNEI MULTITUDINI DE SITUAŢII SFÂŞIETOARE
EXPERIENŢE de-a lungul carierei sale de poliţist
şi pierderea casei sale în incendiul din Panorama, adjunctul
James McPheron şi-a păstrat optimismul şi blândeţea.
maniere. Şi-a încheiat cariera în cadrul poliţiei din San Bernardino
Sheriff's Department şi continuă să locuiască în zonă.
Unul dintre bunurile sale de preţ rămâne albumul şi
amintiri din viaţa sa de ofiţer de pace.
Adjunctul Mike Lenihan a ajuns la gradul de locotenent la
Biroul şerifului din San Bernardino, cea mai mare parte a timpului în cadrul
divizia Omucideri. A ieşit la pensie după treizeci şi cinci de ani de
serviciu şi a decedat în 2018.
Nu la mult timp după ce a urmărit camionul galben pe Lytle
Creek canion în elicopterul şerifului din San Bernardino.
40-King-2, pilotul Ed Mabry şi observatorul John Plasencia
se aflau într-o patrulare de rutină deasupra comitatului când Mabry
a întors brusc aeronava şi s-a întors la
aerodromul din Rialto. Mabry a părăsit elicopterul fără
explicaţii şi a dispărut în clădirea de control.
Când un Plasencia confuz a întrebat un ofiţer din interior ce
ce se întâmplă, bărbatul a spus simplu: „A terminat”.
Plasencia crede că plecarea bruscă a lui Mabry de la pilotaj
a fost un rezultat direct al remuşcărilor pe care le simţea în legătură cu
incapacitatea de a-l avertiza la timp pe Jim Evans cu privire la iminenta
ambuscada iminentă de pe Baldy Notch Road.
CÂND D. J. McCARTY A IEŞIT DIN
TRIBUNALUL DIN APRILIE a terminat cu Norco, dar...
Norco nu terminase cu el. La un centru de antrenament SWAT
câţiva ani mai târziu, el s-a trezit stând într-o
clasă, când unul dintre instructori i-a strecurat o casetă video VHS.
în playerul video. Ceea ce a pâlpâit la viaţă pe o casetă mare de
monitor mare din camera întunecată era filmul de antrenament Rolf
Parkes făcuse despre Norco pentru poliţia din Irvine.
Departamentul de poliţie din Irvine. McCarty a privit cum faţa unui

George Wayne Smith, cu părul sălbatic, îl privea din
monitorul. „Un anarhist cunoscut şi recunoscut...” un
narator profesionist a informat telespectatorii. În timp ce filmul
a continuat, imaginile pe care McCarty a luptat din greu să le
să uite au început să-i treacă prin minte.
Atunci când numele său a fost menţionat în film, mai mulţi
capete s-au întors să se uite la el. Un coleg ofiţer s-a aplecat spre
şi a şoptit: „Ai fost în chestia aia?”
La puţin peste treizeci de minute de la începerea înregistrării, D.J. a auzit
vocea lui Jim Evans pentru prima dată în viaţa lui. McCarty
a ascultat cum vorbea lin în West Texas, în timp ce urmărirea
se îndrepta spre Interstate 15 şi spre Lytle Creek. Suntem o
la un sfert de milă de staţia ranger de pe Sierra Road în
din Pădurea Naţională şi se trage ca nebunii. Pe măsură ce
urmărirea a intrat pe drumul de pământ, vocea lui Evans a început să se audă.
să devină tot mai strânsă, întrebând tot mai des despre posibilele
ambuscade. Mintea lui McCarty a sărit înapoi la acele momente.
în care se afla pe scaunul pasagerului, alături de McPheron, încercând să
să ajungă în faţă, cu M16-ul ţinut între genunchi. De ce
de ce naiba nu s-a dat la o parte şi nu ne-a lăsat să trecem? Bine,
suntem loviţi! a strigat vocea de pe casetă. Inima lui D.J.
a sărit, iar amintirile au preluat controlul de acolo: Evans
sărind din maşină în timp ce geamul din spate explodează;
dându-se înapoi în poziţie de luptă, golindu-şi pistolul 38; ferindu-se
să se aplece pentru a reîncărca. Să nu mai vii în acelaşi loc în care ai
în care ai căzut, Evans. Să nu te ridici în acelaşi loc.
McCarty ştia că era timpul să ceară ajutor. În curând
s-a trezit în biroul unui terapeut pe nume Nancy
Bohl-Penrod. „Dacă ai putea să faci ceva în viaţa ta.
chiar acum”, a spus Bohl-Penrod în prima lor şedinţă, „ce
ar fi?” D.J. s-a gândit la asta. „Două lucruri. În primul rând,
aş fi un soldat din Războiul Civil, călare cu o puşcă, călărind o puşcă.
în drumul meu spre casă, spre vest.” Care este al doilea lucru?
„Comandant al propriei mele nave spaţiale.” A fost începutul
drumul înapoi.
D. J. McCarty a fost decorat cu Medalia de Vitejie de către
Departamentului şerifului din San Bernardino pentru acţiunile sale din ziua de
Baldy Notch Road. Cariera sa în cadrul poliţiei din San Bernardino
Sheriff's Office s-a întins pe parcursul a 33 de ani. În plus faţă de
SWAT, a lucrat în cadrul diviziei penale de carieră şi al
Undercover Narcotics Bureau, a fost avansat la gradul de detectiv şi
a ieşit la pensie ca sergent în 2010. Locuieşte în Arizona cu
soţia sa şi lucrează în domeniul protecţiei executivilor.
MARY EVANS ESTE UN AGENT IMOBILIAR PENSIONAT CARE LOCUIEŞTE ÎN SAN
JUAN CAPISTRANO. Ea are şapte nepoţi şi
doi strănepoţi. James B. Evans Jr. locuieşte în
zonă cu cei doi copii mici ai săi. La zeci de ani după ce şi-a pierdut
moartea sa, James Evans a primit postum distincţia
cea mai înaltă distincţie a Departamentului şerifului din Riverside County,
Medalia de Vitejie.
LA ORA 11:00 A.M., PE 2 DECEMBRIE 2015, DOI ISLAMIŞTI

EXTREMIŞTI înarmaţi cu puşti semiautomate AR-15,
mii de cartuşe de muniţie .223 şi
bombe artizanale cu ţeavă de casă au dat buzna în Inland Regional
Center din San Bernardino, California, şi au deschis focul asupra
o întâlnire a angajaţilor din interior. În câteva minute, paisprezece
au fost ucişi şi douăzeci şi doi au fost grav răniţi. Site-ul
suspecţii au fugit de la locul faptei, declanşând imediat cea mai mare
vânătoare de oameni în Inland Empire de la căutarea lui
jefuitorilor de bănci din Norco cu 35 de ani înainte.
Dar de data aceasta, agenţiile de aplicare a legii au venit echipate
cu mai mult decât un singur M16. Sute de
ofiţeri din şapte agenţii diferite – inclusiv Norco
participanţi, Departamentul şerifului din comitatul San Bernardino,
CHP, şi poliţia oraşelor Rialto şi Fontana.
departamentele de poliţie din Rialto şi Fontana – au împânzit regiunea înarmaţi cu
arme semiautomate, cum ar fi Ruger Mini-14 .223
şi pistolul Glock G22. Poliţia a străbătut
străzile din San Bernardino în maşini blindate BearCat pentru transportul de personal.
în timp ce cerul de deasupra a fost împânzit de poliţie.
elicopterele poliţiei, echipate acum ca „platforme de arme”.
Prinderea SUV-ului care fugea într-un cartier suburban.
patru ore mai târziu, cei doi suspecţi au fost ucişi în doar
mai mult de cinci minute cu o ploaie de 440 de gloanţe ale poliţiei.
focuri de armă ale poliţiei. Ulterior, unul dintre suspecţii morţi a fost
târât din SUV cu ajutorul unui braţ mecanic al unei maşini.
vehicul blindat pentru incidente critice Rook, în timp ce la distanţă
roboţi cu telecomandă de la echipa de genişti au cercetat vehiculele
şi casele din apropiere. Dacă incidentul ar fi avut loc în orice
zonă metropolitană majoră din ţară, răspunsul ar fi fost
ar fi fost acelaşi.
În perioada imediat următoare, oficialii poliţiei locale au citat
lecţia învăţată de la Norco ca geneză a programului Inland
Empire a capacităţii forţelor de ordine din Inland Empire de a se desfăşura rapid cu
o forţă atât de copleşitoare pentru a neutraliza o putere de foc superioară.
Într-un articol publicat în 2017 pentru Vice de Daniel Oberhaus, intitulat
„How a 1980 Bank Robbery Spargery the Militarization of
poliţiei americane”, un citat din Rolf Parkes a subliniat
evoluţia la un moment specific şi la acţiunile unui
unui singur adjunct: D. J. McCarty.
Când au sosit, în sfârşit, întăririle pentru ofiţerii care au intervenit,
care au adus un singur AR-15, hoţii au fugit în
pădure. . . „Când suspecţii au auzit acea puşcă, ei au început să se apropie.
şi-au dat seama că puterea lor de foc [era] acum egalată”.
şi-a amintit ofiţerul Rolf Parkes. „Nu ar fi
ar fi fost mult mai mulţi poliţişti morţi pe acel drum dacă nu ar fi fost
acea armă”.
ÎNTR-O CAMERĂ DE DEPOZITARE A PRESEI DE LA RIVERSIDE
COUNTY BEN CLARK TRAINING Center, posesiunile
lui George Smith sunt îngheţate în timp. Corespondenţă nedeschisă,
facturi Mastercard, acte de ipotecă, jumătate de pachet de Benson
& Hedges mentolate, o canistră de film de

de marijuana şi o pipă cu un singur fum în interiorul unei pungi, şi un
carnet de depozit pentru contul de economii de la Security Pacific
National Bank din Norco. Pe o bucată de caiet cu linii
este o listă de oraşe cu numere de telefon şi numere de telefon de pe o hârtie cu linii.
şi adresele departamentelor de întreţinere a parcurilor şi a departamentelor de întreţinere.
pe care le-a contactat pentru un loc de muncă: Anaheim, Brea, Fullerton,
Norco. . . Lângă cele mai multe este mâzgălit cuvântul „nu”.
. În interior
un plic este un cec neîncasat de returnare a impozitului federal.
împreună cu un bilet scris de mână. „Bună, George. Noi facem
bine. Am fost la Catalina, la Knott's Berry Farm şi la
Farmer's Market. Monica se descurcă bine, dar este greu pentru
şi pentru ea. Te voi suna după ce pleacă părinţii mei. Pe curând.
pe curând. Hanne şi Monica.”
Aproape patruzeci de ani în spatele gratiilor i-au oferit lui George Smith
o perspectivă care i-a scăpat în anii în care a fost închis.
imediat după crima sa. „Am empatie”, spune el.
avea să scrie în 2018. „Mi-e ruşine, mi-e jenă şi...
profund rău pentru tot ce s-a întâmplat pe 9 mai 1980. Este
a fost o tragedie pentru toată lumea, în special pentru Evans şi
familiilor Delgado. Mi-aş dori să pot face sau spune ceva
care ar însemna ceva reconfortant. O mare parte din
introspecţie mi-a arătat, de asemenea, că trebuie să-mi cer scuze nu
doar familiei Evans şi familiei Delgado, dar şi tuturor
care au fost răniţi şi cărora li s-a întâmplat ceva negativ
lor.” El a adăugat că „mi-am raţionalizat acţiunile
contrar credinţei mele” şi că a fost „ipocrit”.
şi greşit pe atât de multe planuri. „
George Smith a fost un deţinut model, activ în
consilierea colegilor deţinuţi în căutarea credinţei spirituale.
În prezent, el se află în închisoarea Richard J. Donovan
Correctional Facility din San Diego County. Închisoarea este
de asemenea, unde se află şi asasinul lui Robert F. Kennedy, Sirhan Sirhan,
ucigaşul familiei Manson, Tex Watson, Beverly Hills
părinţii-criminali Lyle şi Erik Menendez, şi criminali în serie
violator în serie Anand Jon. Instituţia menţine cinci închisori interconfesionale
capele interconfesionale.
UN BĂRBAT INTRĂ ÎN CAMERĂ CU UN AER ŞIRET, APROAPE DE O PRIVIRE DE OM.
răutăcios şi aproape maliţios. Are în jur de 60 de ani.
cu burtă, barbă lungă şi părul la fel ca înainte.
treizeci şi cinci de ani mai devreme, doar că acum e alb ca zăpada. Ochii
sunt şi ei la fel, strâmbi, cu un pic de strălucire. Dacă el
a dat o audiţie pentru Moş Crăciun la mall-ul local, el ar fi
probabil că ar fi primit slujba. Dar nu poate. Acesta este deţinutul
Centrul de vizitare a deţinuţilor din Unitatea A de la închisoarea de stat din California din
Lancaster, la est de Los Angeles, pe câmpia deşertică.
Russell Harven se află aici de mult timp şi este...
nu va ieşi niciodată.
„Apreciez că v-aţi întâlnit cu mine”, îi spune vizitatorul lui
omului pe care l-a cunoscut doar prin scrisori. „Da, o să...
vedem asta”, spune Harven cu îndoială, luând loc.

în faţa mesei circulare. „Fratele meu îmi dă foarte mult
de rahat pentru asta.” Russ vorbeşte despre fratele său mai mare,
Chris, în prezent deţinut în nord, într-o închisoare din Vacaville. Pe
cei doi au fost colegi de celulă în cea mai mare parte a ultimilor 15 ani.
ani, iar el se aşteaptă să fie transferat la Vacaville.
în curând, unde vor fi din nou împreună. Russ vede acest lucru ca pe o
o binecuvântare şi un blestem. Pe de o parte, cel puţin este
cineva pe care îl cunoaşte. Pe de altă parte, e vorba de Chris. The
dinamică nu s-a schimbat prea mult în treizeci şi cinci de ani.
ani.
Centrul pentru vizitatori este plin de bărbaţi în cămăşi de blugi şi
pantaloni, aproape toţi negri sau hispanici. Aceştia stau de vorbă cu
mamele lor, ţinând copiii în braţe sau plimbându-se cu copiii lor.
soţiile de mână în jurul zonei exterioare în cuşcă.
La privirea lor, majoritatea nu par a fi nişte tipi atât de răi
deloc. Dar sunt şi alţii care intră ca nişte proxeneţi în cameră,
răi şi ameninţători. Dacă se gândesc la un bătrân alb
vechi şi bătrân ca Russell Harven, probabil că se gândesc
cu dispreţ. Dar nu există niciunul dintre ei în cameră.
care să aibă un cazier care să se apropie de ceva asemănător
lui.
Harven pare să răspundă la toate întrebările vizitatorilor ca şi cum ar fi
cât poate de bine poate, chiar dacă răspunsurile sunt simple şi
simple şi fără complicaţii. „Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele încercând să nu
să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat în acea zi.” În scrisorile sale şi
când vorbeşte, se observă gama superioară de inteligenţă în care el
a fost testat imediat după Norco este evident. Se referă la el însuşi
că a fost „indolent” şi „fatalist” în anii
care au precedat Norco. El nu dă vina în niciun fel pe
fratelui, spune că nu s-a gândit niciodată că se va sfârşi
să se termine cu un schimb de focuri. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi făcut-o niciodată
nu ar fi făcut-o niciodată. Când a fost întrebat dacă crede că unul dintre ei l-a ucis pe Jim
Evans, se uită în altă parte. „Doamne, sper că nu.”
Ca şi fratele său, Russell este încă supărat din cauza procesului. Nu
îndoială că poliţiştii au minţit, au muşamalizat, au distrus probe.
Acuzarea nu a putut dovedi cine a tras glonţul, aşa că...
ar fi trebuit să primească de la 25 de ani până la închisoare pe viaţă.
conform regulii crimei. „Sunt oarecum amărât
că am primit această sentinţă”, spune el. „Obişnuiam să fiu un
un tip vesel şi vesel, genul de om căruia îi pasă. Acum sunt un tip amărât
bătrân amar care îşi aşteaptă eticheta de pe degetul meu de la picior.”
După două ore, vizitatorul nu mai are întrebări, aşa că
îşi petrec ultima oră vorbind despre
despre muzica rock din anii '70 şi despre posturile de radio din L.A. pe care le foloseau.
pe care le ascultau, despre ambrozia mexicană, despre smogul
zile, despre cum se furişau la Disneyland – toate lucrurile pe care adolescenţii
care creşteau în Orange County pe atunci. Pentru un
o vreme, sunt doar doi tipi care stau de vorbă.
despre vechiul cartier. Încearcă să-şi dea seama dacă
ar fi putut merge la aceleaşi concerte.
Cal Jam II la Ontario Motor Speedway, The Stones.

la Anaheim Stadium, Queen, Aerosmith. „Cum rămâne cu
AC/DC Back in Black tour la Orange Pavilion din San Francisco.
Bernardino?”, întreabă vizitatorul. Starea de spirit a lui Harven se schimbă.
El dă din cap. Bineînţeles că nu a fost acolo. A fost
septembrie 1980. Până atunci, Russell Harven era deja
îşi aruncase deja viaţa.
Paznicul a anunţat că orele de vizită s-au terminat şi Harven
se ridică. Înainte de a-i strânge mâna şi a-i mulţumi din nou,
vizitatorul nu se poate abţine să nu-l întrebe care este cel mai bun
şi cea mai stupidă întrebare pe care o poate pune cineva care a
a făcut ceva de neimaginat: „De ce ai făcut-o?”
„Simplu”, răspunde Harven fără ezitare. „Pentru că
am crezut că vom scăpa.”
NOTĂ ASUPRA SURSELOR
ACEASTĂ CARTE ESTE REZULTATUL A PATRU ANI DE
CERCETĂRI. METODOLOGIA a fost simplă: Urmăriţi
fiecare document, contactarea fiecărei persoane care a supravieţuit
implicate şi să urmăresc orice fir de legătură oriunde m-ar fi condus.
Sursele de cercetare au inclus patruzeci de mii de pagini de procese
transcrieri, zeci de cutii de probe materiale şi
probe de proces, înregistrări inedite ale traficului radio al poliţiei
şi a interogatoriilor suspecţilor şi mii de pagini de
rapoarte de anchetă ale poliţiei, fotografii, martori
interviuri ale martorilor şi alte documente din cinci instituţii de drept
agenţii de aplicare a legii. Deşi uneori a durat ani de zile pentru a
localizarea sau obţinerea aprobărilor, toate agenţiile implicate
mi-au permis în cele din urmă accesul la tot ceea ce a rămas în
arhivele lor, cele mai multe dintre acestea nefiind niciodată înainte de a fi
publicate.
Există multe moduri în care aş fi putut alege să scriu cartea
povestea Norco, dar intenţia mea de la început a fost
a fost să spun o poveste adevărată, sinceră şi transparentă.
Tot ceea ce este prezentat, fie că este vorba de dialog sau de naraţiune, este
atât de real pe cât am putut determina pe baza unei game largi de informaţii.
de surse.
Greşelile, contradicţiile şi inconsecvenţele din mărturie
relatărilor şi a probelor nu sunt neobişnuite în cazurile penale
cazuri penale, mai ales unul de o asemenea amploare. Cel mai îngrijorat
de detaliile incidentale. În acele câteva cazuri în care am fost
nu am reuşit să rezolv prin consultarea mai multor surse, am
fie am decis care era mai probabilă, fie am atribuit-o
sursa lor în cadrul naraţiunii. Atunci când a fost vorba de mai multe
informaţii mai importante, incidente sau conflicte şi
dezacorduri între persoane, fiecare punct de vedere sau
versiune a evenimentelor este reprezentată sau notată în mod clar în
naraţiune. Provocări semnificative privind probele şi martorii
relatărilor şi mărturiilor martorilor de către avocaţii apărării sunt o
parte importantă a povestirii şi sunt cuprinse direct în
relatările din timpul procesului.
Bineînţeles, datele şi faptele concrete nu spun întreaga
povestea. De asemenea, am petrecut sute de ore intervievându-i pe cei

implicaţi din toate părţile şi faţetele poveştii. Majoritatea au fost realizate faţă în faţă în restaurante, case particulare, poliţişti baruri de poliţişti, camere de vizită ale închisorilor şi o multitudine de alte locaţii. În cazul marilor actori, au existat mai multe conversaţii care au totalizat zeci de ore cu fiecare şi nenumărate discuţii de urmărire mai mici pentru a clarifica detalii şi fapte. Informaţii suplimentare despre persoanele implicate au venit de la rude, prieteni şi cunoştinţe prin intermediul interviuri şi transcrieri ale mărturiilor din timpul procesului penal faza de pedeapsă a procesului.

Pentru mulţi, ar fi fost mai uşor şi mult mai puţin dureros să nu revină asupra evenimentelor de la Norco. Dar, după ani de zile de dorinţa de a uita, cei mai mulţi au simţit acum că era mai important ca povestea să fie spusă. Le sunt recunoscător tuturor pentru curajul şi candoarea lor. Majoritatea celor care au vorbit sau au corespondat cu mine sunt enumerate în mulţumiri, dar unii au dorit să nu fie recunoscuţi. Foarte puţini persoane au refuzat să fie intervievate sau să participe la realizarea acestei cărţi.

Tot ceea ce este între ghilimele este preluat textual din publicaţii, documente, înregistrări, transcrieri, sau dialoguri raportate direct către mine în cadrul interviurilor. Dialog bazat pe amintirile celor implicaţi apare fără ghilimele. Comunicaţiile radio sunt textuale şi sunt exprimate în italice. Unele dintre cele de mai sus a fost condensată şi editată pentru fluiditate şi context, dar niciodată pentru a modifica sensul. În cazuri rare, când unul sau mai mulţi participanţi nu mai erau în viaţă, m-am bazat pe relatări la mâna a doua, dar din cât mai multe surse şi în cât mai limitat posibil.

Eventualele erori conţinute în acest document sunt neintenţionate, dar în întregime ale mele.

ÎN CEEA CE PRIVEŞTE UTILIZAREA ARMELOR DE FOC ŞI A MUNIŢIEI TERMINOLOGIE ÎN ACEASTĂ carte, multă atenţie, cercetare şi consultarea experţilor a fost întreprinsă pentru a preciza cu exactitate să reprezinte cu exactitate armele folosite în evenimentul de la Norco. Cu toate acestea, am luat decizia, în câteva cazuri, de a utiliza terminologie în concordanţă cu uzul comun şi am folosit covârşitor de către cei implicaţi, chiar dacă din punct de vedere tehnic. inexacte din punct de vedere tehnic. Ar trebui să fie clar pentru cititor în toate cazurile ceea ce se exprimă.

Următorii termeni sunt utilizaţi în mod interschimbabil împreună cu definiţia lor corectă:

-

Glonţul este proiectilul tras cu o armă. Un glonţ include glonţul, tubulatura cartuşului şi unitatea de praf de puşcă. încărcate în armă. Aici, ca şi atunci, termenul rotund poate fi folosit uneori pentru a indica ceea ce este de fapt un glonţ (de exemplu, „Tocmai am primit un glonţ în umăr”), dar niciodată invers.

-

Un încărcător este un recipient care conţine mai multe cartuşe
sub presiunea unui resort pentru alimentarea automată în cameră.
unei arme de foc. Un încărcător conectează mai multe cartuşe împreună
într-o singură unitate. După cum explică revista Guns & Ammo
aceasta: Clipsurile alimentează încărcătoarele. Magazinele alimentează armele. Ambele
banana clip şi jungle clip sunt denumiri greşite care se referă la
la ceea ce sunt de fapt variaţii ale încărcătoarelor de mare capacitate.
Tot ceea ce se folosea în Norco era un încărcător, dar aproape
dar întotdeauna cei implicaţi se refereau la ele ca la un încărcător.

-

Termenul „puşcă de asalt” a devenit un termen deosebit de
politic în ultimii ani. Nu există politici sunt
intenţionată prin utilizarea sa în această carte. Definiţia tradiţională
era limitată la puştile capabile să tragă în mod complet automat.
automat. Cu toate acestea, unele surse, inclusiv
Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, au recent
a extins definiţia pentru a include orice puşcă capabilă să
de a trage cel puţin în modul semiautomat. Fiecare a fost folosită în
în schimbul de focuri de armă de la Norco. Am ales să mă refer la ambele
tipuri ca puşti de asalt pentru a fi în concordanţă cu definiţia
terminologia folosită de ofiţerii de aplicare a legii şi
investigatori la acea vreme. Cu toate acestea, capacitatea fiecărei
armă specifică utilizată este clar diferenţiată în text,
şi în niciun moment nu mă refer la focuri de armă „semiautomate” sau
arme ca fiind „automate”.

RECUNOŞTINŢE
AŞ DORI SĂ LE MULŢUMESC URMĂTOARELOR PERSOANE
ŞI ORGANIZAŢIILOR PENTRU ajutorul şi cooperarea lor în
realizarea acestei cărţi:
A.
C. Brandon Ford, căpitan Leland Boldt, Clayton Adams,
Cynthia Lumley, D. J. McCarty, Dan Smetanka, Danielle
Simson, Darrell Reed, Dave Madden, David Templeton,
Dawn Stott, Debbie Rose, Dennis Johnson, Doug
Earnest, Dr. Charles Hille, Frank Girardot, Fred Chisholm,
Fred Grutzmacher, Gary Hakala, Gary Keeter, Gerard
Brooker, Herman Brown, Holly Wilkens, Howard Leslie,
James şi Olivia Houlahan, James Kirkland, James
McPheron, James Richardson, Jeff Ourvan, Jennifer
Lyons, Jerry Baker, John şi Judy Houlahan, John
Burden, John Burden, John Plasencia, John View, Joseph Wambaugh,
Julie Gilbert, Justice Jay Hanks, Kari Tesselaar, Kenneth
McDaniels, Kevin Ruddy, Kurt Franklin, Larry Malmberg,
Lt. Jacqueline Horton, Mary Evans, Melvin Bukiet, Mike
Lenihan, Mike Watts, Mikel Linville, Nancy Bohl-Penrod,
Paul Dillinger, Pete Kurylowicz, Phillip Gay, Robert
Hellman, Robert Noe, Rolf Parkes, Rosie Miranda
Johnson, Ross Dvorak, Sgt. Will Edwards, Shawn Kelley,

Sheila Marten, şeriful Cois Byrd, Shirlee Pigeon, Stacey
Sanner, Steve Cunnison, Steve Harmon, Tom Mellana,
William Crowe, William Edwards.
Biroul procurorului general al statului California, Los Angeles
Departamentul şerifului din comitatul Los Angeles, Departamentul şerifului din comitatul
Riverside.
Department, Asociaţia şerifilor din Riverside, West Redding
Departamentul de pompieri, Biblioteca Mark Twain, Ben Clark Training
Center, Departamentul şerifului din comitatul San Bernardino, Departamentul de
FBI, California Highway Patrol.
Mulţumim, de asemenea, tuturor celor care au preferat să nu fie
să fie recunoscuţi aici.
© Olivia J. Houlahan
PETER HOULAHAN este un scriitor independent care contribuie la un
o gamă largă de publicaţii. În cariera sa de
tehnician medical de urgenţă, el a scris o serie de articole de
de articole legate de profesia sa. Deţine o diplomă de masterat
de la Sarah Lawrence College. Un nativ din sudul
California, Houlahan locuieşte în prezent în Fairfield County,
Connecticut. Aflaţi mai multe la peterhoulahan.com.
Botezul oceanic de la Calvary Chapel, Corona Del Mar, aproximativ
1973. (Los Angeles Times)
Diagramă a focului de artificii de la Fourth & Hamner realizată de
deputatul Glyn Bolasky. Bolasky a început de la poziţia marcată
„lumina roşie” şi a trecut prin cele marcate cu I-5.
(RSO)
Adjunctul de la Riverside, Andy Delgado. (Andy Delgado)
Adjunctul de la Riverside, Glyn Bolasky. (RPE)
Adjunctul Chuck Hille îl ţine în braţe pe Jim Evans Jr., cu Mary
Evans (
STÂNGA). (RSA/RPE)
Ostaticul Gary Hakala. (RPE)
Poza de identificare a lui Manny Delgado din arestul minor anterior.
(Şeriful din Orange County)
Fotografie aeriană a Security Pacific Bank, privind spre est.
Fourth St. Vehiculul adjunctului Glyn Bolasky se află în stânga sus în
carosabil. (RSO)
Duba verde folosită în timpul jafului. (RSO)
Bellegrave & Dodd: Ofiţerul CHP Doug Earnest bandajând
pe poliţistul rănit Bill Crowe. (RPE/Jim Edwards)
Schiţă care arată poziţia trăgătorilor din camionul galben
în timpul urmăririi. (RSO)
Adjunctul James Evans. (RSO)
Adjunctul James McPheron (
Stânga) şi D. J. McCarty cu
modelul locului ambuscadei folosit în proces. (RPE)
Camion galben abandonat la locul de spălare. (RSO)
Râpătură, drumul Baldy Notch. (RSO)
Găuri de glonţ în parbrizul maşinii 511 a lui A. J. Reynard.
(RSO)
Rolf Parkes (

Stânga) şi D. J. McCarty (
CENTRU
) transportaţi pe calea aerului
la Centrul Medical al Universităţii Loma Linda. (San
Bernardino Sun)
George Smith în stare de arest. (RPE)
Christopher Harven (San Bernardino Sun)
George Smith în arest, Lytle Creek.
Russell Harven, şi un rănit (RPE).
Avarierea acoperişului maşinii lui Andy Delgado de la un
glonţ de calibru .308. (RSO)
Treizeci şi două de vehicule de poliţie au fost dezactivate sau distruse.
Vehiculul lui Bolasky la intersecţia dintre Fourth şi Hamner.
parbrizul unităţii lui Jim Evans. (RSO)
Russell Harven în sala de judecată (RPE).
Christopher Harven în timpul interogatoriului din închisoare. (RPE)
Smith cu avocatul Clayton Adams. (RPE)
Smith şi anchetatorul apărării Jeanne Painter. (San
Bernardino Sun)